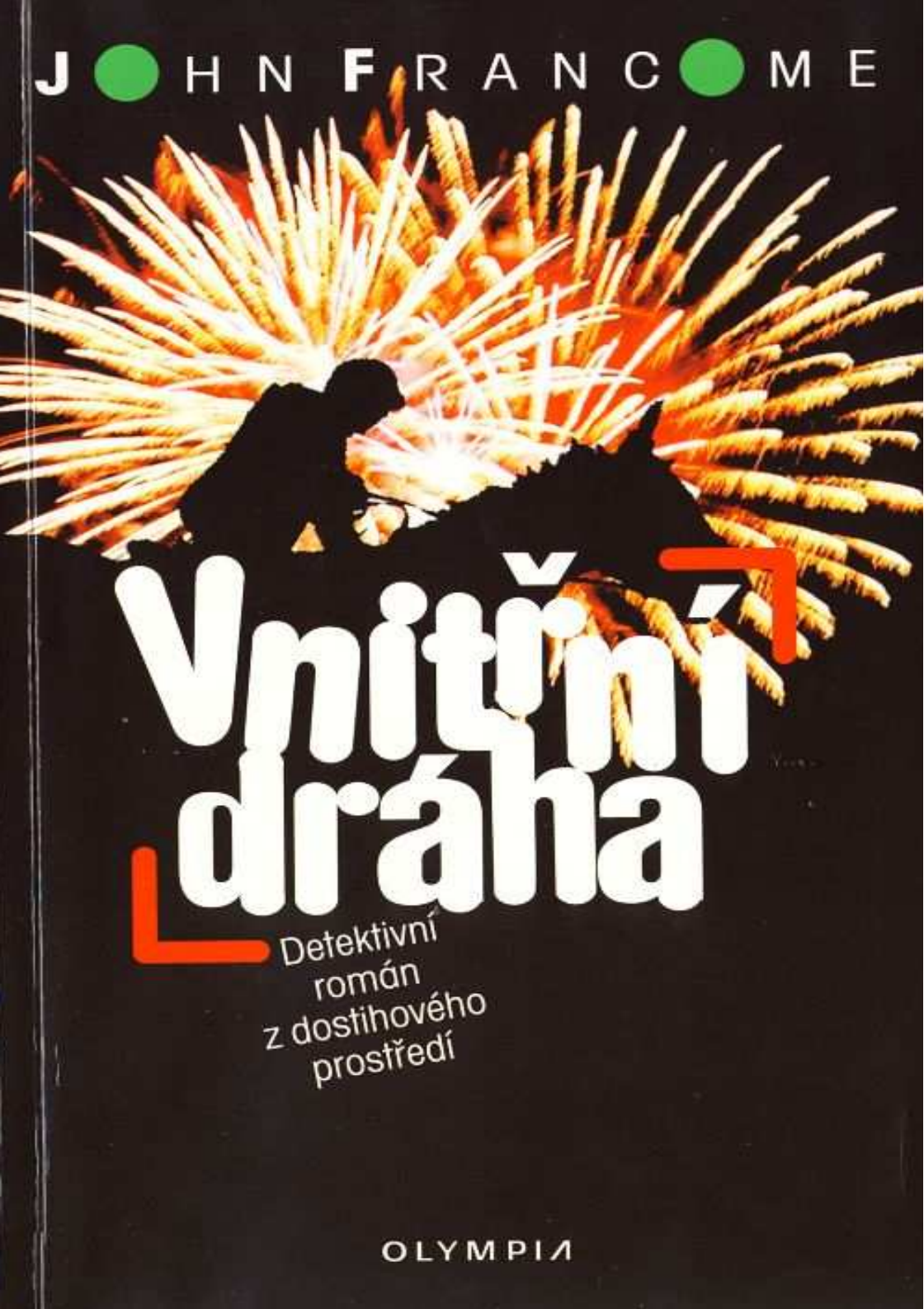

J ● H N F R A N C ● M E

Vnitřní dráha

Detektivní
román
z dostihového
prostředí

OLYMPIA

John FRANCOME
Vnitřní dráha

Z anglického originálu
Inside Track,
poprvé vydaného nakladatelstvím
Headline Book Publishing,
Pic, Londýn 2002,
přeložil Petr Guth
Vydalo Nakladatelství
OLYMPIA, a. s.,
jako svou 3301. publikaci
Praha 2003
První vydání

Copyright © John Francome and Mike Bailey, 2002
Translation © Petr Guth, 2003
ISBN 80-7033-816-4

PODĚKOVÁNÍ

*Nicku Oldhamovi, Garymu Nuttingovi
(www.harijthehorse.net),
Scarlett Shackletonové, Debbie Wicksové a závodišti v Carlisle,
a především Johnu Hoskisonovi,
autoru Inside: one man's experience of prison*

PROLOG

5. listopadu 2001

Malcolm Priest si krátil čekání sledováním ohňostrojů z vrcholu kopce. Připadalo mu to jako přiměřená činnost. Dnes večer má na práci i jiné věci než lenošení. Tahle myšlenka ho fascinovala. K naplánování vraždy a žhářství si nemohl najít lepší noc než právě svátek Guy Fawkesa pátého listopadu.

Vůz odstavil na odpočívadle, vyhledávaném jindy zřejmě především motorizovanými pejskaři, vandráky a zamilovanými pářečky, ale dnes v noci to tu měl celé pro sebe. Za jasných dní se odtud otvíral k západu obdivuhodný výhled na vřesoviště Lancashiru i na Pendle Hill, přímo pod vámi se rozkládala vesnička Staithley. Nádherné místo, zvlášť pokud jste si odmysleli benzinovou pumpu na cestě k severu a půjčovnu videokazet sotva třicet metrů od kostela. Na klikatých uličkách z hlavní třídy stály uprostřed rozlehlých zahrad majestátní předměstské rezidence s luxusními vozy na příjezdových cestách. Dnes na nich plápolaly slavnostní ohně a místy se rozzářily i male ohňostroje.

Malcova dnes tyhle přerostlé paláce nezajímaly. Soustředil se na zchátralou chaloupku s doškovou střechou na konci slepé uličky za kostelíkem. Vchod jasně viděl novým dalekohledem, dopral si ho na zítří poté, co při dostizích v Riponu ztratil v houstnoucí mlze z dohledu bílou klisnu. Nahoře svítilo světlo, zřejmě ložnice dohadoval se. Už bude pomalu čas. Díky bohu. Dlouhá nečinnost ho ukolébávala.

Neškodilo by něco horkého k pití. Hrábl do přihrádky na rukavice pro žvýkačku a pustil se do ní.

V patře se rozzářila další světla. Na okamžik proti oknu zahlledl postavu – blondáté vlasy, vínový svetr – a pak se zatáhly záclony. Mandy půjde brzo spát. A zakrátko ji nepochybně bude následovat její přítel Pete ten budižkničemu, který ho tahá za nohu.

Tak makej, ty kanče, padej nahoru a rozdej si to s ní.

Ale světlo v přízemí nezhaslo. Feťáci obvykle nevedou bohatý sexuální život, uvědomil si Malcolm. Jenže v tom případě nechápal, co na něm Mandy vidí. Během krátké aférky s touhle holkou ze stájí došel k přesvědčení, že Mandy bude bujná klisnička ve všech smyslech toho slova.

Malcolm se vysoukal z auta a protáhl ztuhlé nohy. Hvězdy na sametově černé obloze zářily jasnou nocí jako démanty. Zhluboka se nadechl, zadržel vzduch v plicích a pomalu vydechoval. Musel své nadšení držet pod kontrolou.

Do vesnice pod kopcem to bylo pěšky deset minut. Přišel čas pohnout zadkem.

Domek se z ulice téměř ztrácel za přerostlými keři na zahradě. Malcolm bez váhání prošel rozvrzanými vraty a pokračoval po štěrkové cestě. Nemusel se mít na pozoru, aby se sem dostal neslyšně.

Zářivé světlo z přízemního okna se dralo mezerou mezi závěsy na zanedbaný trávník. Malcolm škvírou nahlédl dovnitř. Otevřel se mu výhled na chatrnou polorozpadlou pohovku a pár chodidel – zmačkané džíny a černé ponožky na kostnatých štíhlých nohách odpočívaly na nizoučkém kávovém stolku.

Lehce zaťukal na okno. Postava na pohovce nezareagovala, ozval se jenom výbuch nuceného smíchu publika z neviditelné televize. Zabušil silněji.

Nohy sklouzly ze stolku a postava se předklonila. Hlava se otočila k oknu. Protáhlou tvář lemovaly polodlouhé mastné vlasy. Pete.

Než dospěl k záclonám, Malcolm ustoupil ze světelného kruhu před oknem. „Kdo to je?“ houkl Pete přes televizní rachot.

Malcolm místo odpovědi vystoupil na zápraží a zabušil na dveře. Vzápětí se zevnitř z haly ozvaly zvuky šouravých kroků. Dveře se

nejistě pootevřely. Jenom na pár prstů, přesně tak, jak si to Malcolm představoval.

„Co chceš?“

Malcolm nacpal do otvoru rameno a jeho sto pět kilo svalů dveře hravě vyrazilo. Pravá ruka v rukavici nahmátla hrdlo a přitlačila ho ke stěně. „Promiň, že se takhle vracím,“ zafuněl a navalil se na Peta, aby po něm nemohl kopnout. Volnou rukou zaklapl dveře za sebou. Tak, a byl tam, odkud nevedla cesta zpět.

„Panebože, Malcolm,“ lapal po dechu jeho protějšek, když uvolnil sevření. „Na co si tu sakra hraješ?“

Jeho kvílivý protivný hlas Malcolmů stačil řádně naštvat. Připomněl mu jednoho kluka ze školy, z kategorie takových nadutých budižkničků, s gustem mu tenkrát při ragby zlomil nohu. I kdyby ho Pete nevydíral o třicet táců, sotva by odolal, aby mu neublížil. Ale ten čas ještě nenastal.

„Poslechni – Mandy je nahoře?“

Pete přikývl.

Hlavy se jim dostaly tak blízko, až vyvolávaly ovzduší naprosté důvěrnosti. Petovy vlasy mu přejely po tváři. Byly cítit tabákem.

„To bychom ji asi neměli rušit, co říkáš? Poklábosíme si ve vašem obýváku.“

Pete mu tupě zíral do očí. Malcolmovi připadalo, že je strachy bez sebe. Koneckonců měl důvod, konečně mu zřejmě docházelo, s čím si zahrával

„Nedělej si starosti,“ uklidňoval ho konejšivým hlasem. „Jenom pár otázek. Vyjasníme si názory a situaci.“

„A pak prostě odejdeš?“

Zajímavé, jaký důraz se dá v tázací větě položit na slovo prostě.

Malcolm se přátelsky usmál. „Jasně.“

Pete se tvářil nejistě – v žádném případě nebyl takový hlupák –, ale zavedl ho do další místnosti.

V krbu plápolal oheň a v místnosti vládlo ospalé teplo.

Malcolm za sebou zaklapl a udeřil Peta plnou vahou do žaludku. Vyzábělý chlapík se rozplácl na podlaze, kolena zabořil do hrudi. Byl tak vystrašený, že nedokázal ani vydat hlásku.

Malcolm vyškubl ze stěny televizní kabel. Zatracenej vyděrač. Pete se začal třást, vzduch mu chrčel v hrdle a on se zoufale snažil nadechnout. Znělo to děsivě. Kdyby fetoval celý život, jeho plíce by to zřejmě vzdaly.

Urostlý chlapík pečlivě zamířil a nakopl roztřesenou postavu u nohou přímo pod zadek, do nechráněné oblasti kostnatých slabin. Pete bolestně vyjekl a pokusil se pídalkovitým pohybem odsunout od útočníka. Jeho sténání nabíralo na hlasitosti, vysoké skučení podobné vytí poraněného zvířete. Jak patetické.

Malcolm setrásl kabát – tahle práce člověka dovedla zahřát –, ale nechal si rukavice. Vytáhl provaz, který si pro tenhle účel přinesl. Moc rád by do Peta ještě chvíli bušil, ale měl svůj plán a hodlal se jím řídit.

Právě vázal poslední uzel, když se otevřely dveře.

„Pete?“

Mandy neviděl dobré dva roky. Změnila se. Její vzrušující záře byla ta tam. Bavlněná noční košile odhalovala dlouhé nohy. Vzpomněl si, jak je měl tehdy ve stáji zaklesnuté kolem pasu, silné a přece jemné. To už nikdy.

„Ahoj, Mandy.“

Sledovala ho, v šedých očích překvapení a zmatek. Pak si všimla Peta zkrouceného na podlaze a vrhla se k němu.

Malcolm ji chytil dřív, než se dostala ke dveřím, zezadu si ji přitáhl. Vrazil jí ruku před pus, aby nemohla křičet. Kousla ho, zuby měla ostré dokonce i přes kůži rukavic. Mrštíł jí ke stěně, až vrazila do zarámovaného plakátu. Drsně ji otočil k sobě a sledoval, jak mrká bolestí. „Drž hubu, nebo to bude vážně bolet,“ zasyčel.

Zírala na něj. Měla v sobě víc bojovnosti než ten kus hnoje. Ale teď přikývla. Bude zticha. Pomalu jí uvolnil pus. Nevěřil jí ani za mák.

„Zpátky,“ zavelel.

Pete ležel stejně, jak ho tu nechali, a fňukal do prošlapaného koberce. Mandy si k němu klekla a vzala mu hlavu do klína.

„Nemusels ho takhle zřít, ty hajzle.“

Malcolm její poznámce nevěnoval pozornost. Vlastně se choval pěkně mírně. Ovšem jeho dnešní úkol tu ještě neskončil.

Vyndal z kabátu další provaz. „Musím tě spoutat, Mandy.“

„Ne.“

„Jenom trochu. Pak tě nechám na pokoji.“

Vyskočila a začala před ním couvat. Samozřejmě ji mohl donutit, ale raději by se obešel bez boje. Pokud by ho poškrábala v obličeji, musel by ledaco vysvětlovat. Naštěstí se dokázal těm problémům bez potíží vyhnout.

Kopl Peta do břicha. Ležící muž zakvílel tím nejlepším možným způsobem.

„Nech toho,“ vykřikla Mandy.

Malcolm se postavil na Petův kotník. Výmluvné prasknutí následovala další pištivá salva.

Tohle všechno vyřešilo.

„Je mi z tebe zle,“ vyhrkla Mandy, ale on jí svazoval ruce a kotníky. „Jaks mohl takhle klesnout?“

Pevně utáhl konce provazu. „Lhalas mi. Řeklas, že už nikdy nebudeš chtít další prachy. Mělas dodržet slovo.“

Srazil ji na zem vedle Peta. Košile se jí vysunula po oblých bocích a odhalila bledé břicho a pramen tmavých chloupků. Tenhle pohled by ho kdysi připravil o smysly. Není to psina, jak snadno se může touha po někom docela vypařit? Stáhl jí košili zpátky. Zřejmě si toho ani nevšimla.

Změnila taktiku. „Chtěli jsme jen to, co by zaplatily noviny. Ale teď už je to pryč. Vážně, Malcolm, už si nikdy o nic neřekneme.“

Přidřepł si k ní. Bylo na čase s tím pohnout. „Kde je ta fotka?“

„Pete ti ji dal.“

„A co negativ?“

„Ztratil se.“

„Ztratili jste ho předtím, než jste si udělali kopie, nebo až potom?“

„Nemůžu ho najít, přísahám.“

Malcolm se zarazil. Takhle nějak to víceméně očekával. Určitě ten negativ někde má, ale možná ho nenajde přímo tady.

„A kde máš ostatní fotky?“

„V šuplíku,“ hlavou ukázala do rohu. „Tamhle.“

Vytáhl úzkou zásuvku napěchovanou snímky, obálkami a pásky negativů. Prohrabal se tím. Prázdniny, koně, holčičí záběry – všechny

zřejmě patřily Mandy. Našel sérii z pobytu v Ridgemooru a pomalu ji začal třídit. Obrázky stájníků a děvčat, záběry z tréninkových prací, dokonce i jeho fotografie, jak se výtečně baví s bratrem v newmarketském padoku. Ale to, co hledal, chybělo.

„To má být všechno? Neulila sis něco mimo?“

„Přisahám, Malcolme, nic víc nemám.“

„A proč bych ti jako měl věřit? Lhalas mi už kolikrát.“

„Ne!“

„Ale to je jasný, Mandy. V tvójí kůži bych to dělal taky.“

Prohrábl skomírající oheň a hodil do něj fotografii. Zazářila v plamenech a po chvíli se proměnila v popelavou hmotu. Pak přikrmil oheň i dalšími snímky.

„Co to děláš?“ zapištěla Mandy.

Nevěnoval jí pozornost. Plameny poskočily a on přiložil poleno. Zamyšleně zasunul přímo do největšího žáru pohrabáč a nechal ho tam. Sebral další snímky a smotek negativu.

„Malcolme prosím, nepal je.“

„Dneska je všechno digitální,“ poznamenal. „Taky si určitě něco takového pořídíš, nebo ne?“

Zmateně zamrkala. „Cože?“

„Za třicet tisíc liber koupíš víc než jen špičkovéj digitální foťák.“

Zůstala zticha.

„A navíc ti troška škváry zbyde. Skvělý prázdniny,ovej bourák, splátka na barák.“ Odvrátil se od ohně a podíval se na ni. „Anebo bys to všechno mohla vyhodit za koks. Skvělejš způsob, jak investovat moje prachy. Nacpat to všecko Petovi do žil. A taky sobě, podle toho, co se z tebe stalo za trosku.“

„Drž hubu, ty hajzle.“

„Kams nacpala ty moje prachy?“

„Po tom ti nic není.“

Malcolm se zasmál. Její nervy mu imponovaly.

„Kde to je?“

Odvrátila se od něj, jenže on ji vzal za pihovatou bradu a přitáhl si ji. „Povídej,“ vyzval ji mírně.

„Nevím.“

Lhala, to poznal. Předal peníze Petovi v šest v Yorku a viděl ho nastupovat do transpenninského expresu. Neměl čas uložit prachy do banky nebo záložny, dokonce ani kdyby něco takového plánoval. Peníze tu jsou někde na dosah, na to by Malcolm přísahal.

Vytáhl pohrabáč z plamenů a zkontroloval ho. Zlověstně zářil temně oranžovou, na samotném konci se zbarvil doběla.

„Ale jdi ty, Mandy, nedělej to horší, než to je. Kde jsou prachy?“

Divoce zavrtěla hlavou. To se mu hodilo. Dobrá.

Zvedl pohrabáč. Doběla rozžhavený konec vybledl, ale pořád se jím dalo pálit a smažit. Máchl nástrojem k její bledé tváři.

„Kde to je?“ zeptal se nedůrazně. Hlas se vytratil do ticha. Úplně už stačil zapomenout na Peta, zkrouceného ve vlastní bolesti na podlaze. Teď zničehonic zaječel: „Nic mu neříkej, Mandy. Tomu hajzlovi ani slovo.“

Tohle Malcolmovi stačilo. V příštím okamžiku mu pohrabáč zaryl do slabin.

První reakci oddálily okamžiky, jak se rozpálený kov propaloval bavlněnými džínami. Pak tělo ztuhlo a vymrštilo se v bolestné extázi. Malcolm na pohrabáč zatlačil a místnost zalil čpavý zápach spáleniny.

Mandy na něj cosi křičela, jenže on přes Petovo vytí neslyšel ani slovo. Zvedl pohrabáč a před ječící ústa strčil polštář, aby křiku ubral na vydatnosti. Pak se na hmotu skučící v agónii vykašlal.

Mandy se třásla a z nosu se jí spustil vydatný pramínek hlenu. Pro všechno na světě, jak ho tahle ženská mohla někdy přitahovat?

„Je to na záchodě nahoře, v nádrži,“ zachrčela.

„A pročs mi to neřekla hned?“ zeptal se a vrátil pohrabáč k uhlíkům do ohně.

Záchod byl staromódní, se splachovadlem na řetízku, musel se postavit na mísu, aby dosáhl do nádrže. Sundal si pravou rukavici a pak ponořil ruku do chladivé vody.

Třicet tisíc liber tvořilo slušný paklík, zvlášť nacpaný do plastového sáčku a zalepený tak, aby se k bankovkám nedostala vlhkost. Vytáhl je z vody a pro kontrolu ukousl růžek pytlíku. Byly to jeho prachy. Malcolm se usmál, natáhl na mokrou ruku rukavici a vydal se zpátky po schodech.

Dolů se dostal právě včas. Mandy měla sice svázané ruce, povedlo se jí ale zkroutit tak, že prsty dosáhla na uzly u kotníků. Hrubě ji odtáhl.

V jeho ruce spatřila sáček s penězi.

„Tak vypadni,“ zasyčela. „Máš to, pro cos přišel.“

Odložil peníze na stůl. Teď bude potřebovat obě ruce.

„Neubližuj mi, prosím,“ zasténala, když se mu podívala do očí.

„Mrzí mě to, Mandy,“ řekl a přiložil ruce v rukavicích k jejímu krku. A vážně ho to mrzelo.

Držel ji ještě dlouho poté, co se přestala zmítat. Možná pět, deset minut. Nebyl si jistý. Potřeboval najisto vědět, že je po ní. Namáčkl se na ni, prsty kolem hrdla, tělo na tělo. Téměř jako kdysi.

Ve vzduchu čpěl zápach pálených fotografií a oheň v krbu dál praskal. A ozývalo se ještě něco, funění a pískot, jako by tu někde leželo zvíře v posledním tažení.

Vzhlédl od dívčina mrtvého obličeje do Petových očí – k smrti vyděšených. Nacpal se za křeslo a nyní se pokoušel vycouvat dál do rohu, jako by se dalo někam zmizet.

Večer, při pozorování jejich chalupy z kopce a plánování posledních Petových okamžiků, se na tenhle moment Malcolm těšil. Právě tím navždy ukončí výhrůžky těch vyděračů. Jenže teď v nadcházejícím úkolu už neviděl víc než nevyhnutelnou obtížnou povinnost.

„Tak to skončíme, ne?“ zeptal se a vykročil k roztřesené oběti.

Navlékl si kabát a zhasl světla, teprve potom prošel vchodovými dveřmi. V nich se otočil a pozoroval oranžové plameny, jak si za záclonami razí cestu do světa. Oheň se šířil. S trochou štěstí těla stráví, ale nedělal si iluze o svých nadějích na zakrytí dvojnásobné vraždy. Nikdo mu ji pak nikdy nedokáže přišít, a právě o to šlo.

Nesvedou to, tím si byl jistý.

Závan mrazivého větru ho udeřil do tváře a zchladli nadšení, které se mu dralo do hlavy. Najednou si připadal opotřebovaný. Vyplivl nechutný kus žvýkačky, kterou zpracovával po celou tuhle operaci. Plameny se doplazily k záclonám.

Bylo načase zmizet.

1

30. listopadu 2001

Cestou na západ Pippa Hutchisonová bratra od volantu kradmo pozorovala. Byl nepřírozeně bledý, kůže mu sotva obepínala kostnatou tvář. Husté vlasy barvy černé kávy měl ostříhané nakrátko a vypadal mladší než v jedenadvaceti – dokud jste se mu nepodívali do očí. Někdejší jasný pohled pohasl a na jiskrný zrak dopadl stín čerstvých zkušeností. Pippě připadal přepadlý a slabý, jako rostlina, kterou někdo zavřel do skříně a pak na ni zapomněl. Ale co jiného mohla čekat po osmnácti měsících ve vězení?

Nevedlo se jí nijak zvlášť už od okamžiku, kdy Jamieho strčili za mříže. Odpočítávala den za dnem dobu, která mu zbývá do propuštění, a teď si připadala nesmírně nervózní. Spousta věcí se změnila a ona netušila, jak na ně bude reagovat.

Jamie zachytil její pohled. Povedlo se mu usmát, ale do očí se jí nepodíval.

„Nejedu moc rychle?“ zeptala se.

Rychlost, kterou se řítily, byla téměř první věcí, kterou po opuštění věznice Jejího Veličenstva v Garstonu zaznamenal. „Zpomal, Pippo,“ vyhrkl a ona ho upozornila, že jedou pouhou padesátkou.

„Vážně? Připadá mi to nejmíň dvakrát tolik.“

„Jenom počkej, až se zas posadíš na rychlého koně,“ řekla s úsměvem, jenže on se k ní nepřipojil. Raději se smát přestala a zvolnila. Příštích pár kilometrů řídila jako babička.

Silnice se klikatila a po nočním dešti na ní čekala spousta louží. Pokud se dalo soudit, čekal je obyčejný listopadový den.

Jamie se ozval: „Určitě máš radost, že tuhle cestu už nebudeš muset absolvovat.“

Nikdy tam necestovala ráda. Dostihoví trenéři jezdili po celé zemi tam a zpátky, aby se s koňmi dostali na mítinky. Pippa sídlila v severním Yorkshiru, dost daleko od nejvýznamnějších rovinových drah, a každý rok najezdila tisíce kilometrů, aniž by si stěžovala. Jenže dvě měsíční cesty do Garstonu po všech těch okreskách znamenaly tu nejnepříjemnější zkušenost, jakou si dokázala představit. Přirozeně, za jiných podmínek by to tak strašné nebylo. Jenže celé to čekání, jak se uvidí s bratrem a bezmocnost, když ho zastihla v hluboké depresi, obvykle způsobily, že se vracela docela vyždímaná. Nehodlala nic takového prožít znova a nehodlala se ani vracet na silnici, která jí všechny těžké okamžiky připomene. Ale ani náhodou se s tím nechtěla svěřovat právě Jamiemu.

„Nebylo to tak zlé. Z Newmarketu to docela šlo.“ Přesně takhle mu odpovídala pokaždé.

Tentokrát se mu úsměv vydařil. „Zatracená lhářko.“

Newmarket ležel od Garstonu pěkně daleko. Garstone ležel daleko odevšad. Pippa se často divila, jak se sem dostanou návštěvy bez auta. Nepochybně strávily dlouhé hodiny ve vlcích a utratily spoustu peněz za taxíky. V tomhle místě dokázali trápit všechny, nejenom muže za mřížemi.

Zpomalila před křižovatkou a pokračovala k západu, odbočce k severu na dálnici nevěnovala pozornost.

Překvapeně zamrkal. „Kam jedeš?“

„Někam, kde tě čeká výhled na oblohu a můžeš si nabrat plné plíce čerstvého vzduchu.“ Na okamžik se odmlčela. „Ale napřed se stavíme ve Wolverhamptonu.“

Vtípek zůstal bez odezvy.

„Pippo, doufám, že mě nebereš rovnou na dostihy. Nebo snad ano?“

Neodpověděla, soustředila se na řízení.

„Je moc brzy. Nedokážu se nikomu postavit.“

„Ale říkals přece, že mi pomůžeš ve stájích, nepamatuješ? Anebo jsi změnil názor?“

„Ne.“

„Tak teď pojedeš na dostihy. Lonsdale Heights nám dnes běží ve třetím. Čím dřív se rozkoukáš, tím líp.“

Neodhodlal se k dalším protestům, ale podle zaťatých zubů jasně poznala, jak málo ho její zpráva potěšila.

Bude to těžké. Milovala bratra a cítila s ním i ve vězení, nemohla mu ale povolit roli rozmazleného chlapce. Už v dětství si mohl dovolit kdeco, matka svého chlapečka vždycky přede všemi bránila. Naopak Pippa pokaždé musela za všechno tvrdě zaplatit. Byla starší a měla si dát pozor. Jamie byl jenom „ten maličký“.

Tahle výchova mu dvakrát neprospěla. Královský soud v Leedsu ho neshledal „tím maličkým“ a napařil mu trest za řízení v opilosti. Jeho žokejské úspěchy neznamenalý zhola nic. Smrt patnáctiletého Alana Kirkstalla sice neklasifikovali jako vraždu, ale šlo o nehodu a „maličký“ si musel vylízat všechny její následky. Odsoudili ho na tři roky, za dobré chování se dostal ven za rok a půl.

Pippu celá ta záležitost dál trápila, nic s tím nezmohla. V době jeho uvěznění se snažila zůstat pevná jako skála. Pokoušela se mu přinášet optimismus a stejně tak zásobovat dobrou náladou matku, jejíž rakovina plic nabírala na síle.

Právě teď ale její zahořklost vystoupala k vrcholu. A to se chtěla na téhle radostné cestě ke svobodě chovat co nejpříjemněji.

Obrátila se k němu. „Tak co tvá paměť, už se ti něco vybavuje?“

„Cože?“

Možná ho zaskočila otázka nebo její tón, vyšší a naléhavější než zamýšlela. Tón plný obvinění od zkušené starší sestřičky.

„Pořád si na nic o té nehodě nevzpomínáš?“

Tenhle dotaz mu ve vězení nikdy nepoložila. V té přecpané neosobní hale to prostě nešlo. Ale předpokládala, že se s následky svého činu za těch osmnáct měsíců dokázal srovnat. Pro boha živého, vždyť se přece u soudu přiznal. Musel si to nějak uvědomovat.

Trvalo dlouho, než se ozval, jako by dlouze pátral po slovech. Anebo se pokoušel vymyslet, jak vlastně odpovědět. „Ne, Pippo,“ opáčil nakonec. „Jsem plný smutku, lítosti a hanby. Ale popravdě

řečeno pořád netuším, co se tam vlastně seběhlo.“ Ani teď mu to nevěřila.

Jamie měl pro wolverhamptonské závodiště slabost, přestože patřilo k těm nejméně přitažlivým v celé zemi. Jako zelenáč tu v šestnácti jel svého prvního vítěze, dominoval ve sprinterském dostihu s převahou pouhého krku. Před startem byl tak nervózní, že strávil většinu času na toaletě. Na start docválal zmatený ze zářících světel a připadal si jako omámený. Ale jakmile se jeho kůň dostal do startovních boxů, všechny problémy mu z hlavy vypadly. Vylosovali si naštěstí nízké číslo a on vyrazil jako vystřelená kulka. Celý dostih nezaznamenal jiného koně, až když se v cíli ohlédl přes rameno.

Třeba se tedy všechno srovná, když stráví první den na svobodě na tomhle pestrém městském závodišti s vícepodlažní panoramatickou restaurací a na dráze s písčným povrchem, který tak dráždil všechny tradicionalisty. Jenže tohle závodiště dnes patřilo do minulosti, spolu se všemi ostatními, na kterých se mu kdysi tak dařilo. A on se sem nehodlal vracet. Zřejmě tím překvapí spoustu lidí včetně Pippy, ale on se v podmínce rozhodně nehodlal pokoušet o návrat k dostihům. Ta nehoda všechno změnila. Po ní už se neposadil do sedla a ani nevěděl, jestli to ještě někdy svede. Dostihy byly tím nejlepším v jeho životě, ale možná mu bylo souzeno o ně přijít. Chlapec na silnici zemřel, protože on řídil. Nemohl by se vrátit do sedla a předstírat, že k ničemu nedošlo.

Ale stále zůstával mladý. Musí se životem něco vyvést, všichni mu to říkali. A kromě koní nic nedovede.

Zmateně přemítal i v okamžiku, kdy Pippa zaparkovala u závodiště, a následoval ji k tribunám. Ale aspoň dnes nemířili do váznice. Vůbec se netěšil na setkání s někdejšími kolegy. Při procesu ho zavalili dopisy, ale on neodpověděl ani na jediný. Někteří ho chtěli navštívit, ale on všechny odmítl. Třeba už na něj zapomněli. Zoufale v to doufal.

Bylo brzy, do prvního dostihu scházela dobrá hodina, v restauracích už se ale hromadili hosté k obědu. Chtěli se najíst dřív, než se pustí do seriózní práce dnešního odpoledne.

„Kam jdeme?“ zeptal se Pippy, která prošla chodbou a zastavila se před masivními dřevěnými dveřmi.

Neodpověděla a postrčila ho dovnitř.

Zaskočila ho dokonale. Místnost byla plná usměvavých známých tváří. Žokejové, lidé ze stájí, novináři. Jakmile se zjevil, zvedla se vlna nadšení. Zaduněly zátky od šampaňského. Utekl by, kdyby se naskytla šance, jenže Pippa za ním pevně stála a blokovala mu ústup.

Určitě věděla, na co myslí. „Já za to nemůžu, to oni,“ špitla mu do ucha, než ho chytil za ramena obr s pískovými vlasy a zahlaholil: „Vítáme tě zpátky, ty náš darebáku.“ Sevřel ho v medvědíh objetí.

Jamie zjistil, že se na ně usmívá. Švagra už pár měsíců neviděl, a docela mu scházel. Při pohledu na Malcolma mu všechno nějak připadalo snazší, snad se přece jenom dokáže dát dohromady.

Oslava netrvala dlouho. Všichni tu pracovali a čekalo je perných pár hodin. Nejdřív odešli jezdci do prvního dostihu. Včetně Malcolmova bratra, nevlastního, a přece Malcolmovi podobného jako vejce vejci – vlasy, široká výrazná brada i čelisti a bleděmodré oči. Richard byl ale o dvacet centimetrů menší, a stál tedy v docela odlišné třídě. V těch dobách, kdy s Jamiem začali jezdit v dostizích, Malcolma už všichni znali jako agenta obchodujícího s plnokrevníky, a Richardovi prostě začali říkat „náš malý Mal“. Jamie dobře poznal, že Richard tuhle přezdívku z duše nenávidí, ale přece se s ní dokázal vyrovnat. Vyhledávání zbytečných konfliktů se snažil vyhýbat za každou cenu.

Po Jamieho zmizení z oběhu se Richard vypracoval mezi špičkové žokeje. V minulém roce vyhrál 2000 Guineas, Coronation Cup a přes stovku dalších dostihů. Dnes mu už asi nikdo neříká „náš malý Mal“, pomyslel si Jamie. Richard mu energicky potřásl rukou. „Jsi v pohodě?“ zeptal se. „Musí to být těžký.“

„Ale jo.“ Co mohl na tohle odpovědět? Připadalo mu podivné sedět mezi tolika lidmi spojenými s jeho minulým životem – a přece se přinutil k úsměvu. Tomuhle odvykl. Tam, kde strávil posledních osmnáct měsíců, si každý usměvavý obličej koledoval o trable.

„Chyběls nám. Kdy se potkáme ve váznici?“

Jamie pokrčil rameny. „Ještě nevím, co budu dělat, Richi. Kdo ví, jestli ještě dokážu jezdit. Třeba už jsem to zapomněl.“

Richard se usmál. „Na to nikdo nezapomíná, a ty zvlášť.“ Obrátil se ke dveřím. „Ještě se uvidíme, chci ti představit svou snoubenku.“

To byla novinka. „Blahopřeju,“ křikl za odcházejícím žokejem.

„Neřeklas mi, že se Rich bude ženit,“ řekl Pippě cestou k sedlišti.

„Promiň, já myslela, že jsme o tom mluvili.“

„A koho si teda bere?“

„Nějakou blondýnu s bohatým papá.“

„Víš o ní něco?“ Spěchala pevným krokem, pramínky černých vlasů jí lemovaly tvář. „No tak, Pippo, jak se jmenuje?“

Prudce se zastavila a probodla ho pohledem ocelově černých očí. Četl v nich rozpaky a účast.

„Je to Vanessa Hartleyová.“

Zatraceně. Právě ta vábivá siréna, která po něm vyjela posledního den jeho předchozího života. Poslední žena, se kterou spal.

Ted' chápal, proč před ním Pippa o téhle novince mlčela.

Vymotal se ze sprchy kvůli drnčícímu telefonu. Cestou k nočnímu stolku musel překonat bojiště plné zmuchlaného ložního prádla, talířků se zbytky jídla a prázdných lahví. Byl tu pěkný svinčik. Ale právě proto si přece platíte tyhle předražené výpravné hotely, můžete v nich nechat takový nepořádek, jaký dokážete vyrobit.

Nahý a mokrý se chopil sluchátka.

„Jenom bych vám chtěl říct, že se k vám do pokoje žene manželka, pane Hutchisone.“

„Má manželka?“

„Aspoň to tvrdila, pane.“ Portýr nasadil udivený hlas, jako by zatraceně dobře věděl, že Jamie žádnou manželkou nemá.

Bez dalších slov zavěsil. V návalech migrény se mu těžko uvažovalo.

Vracel se zpátky do koupelny. Možná je to ta holka ze včerejška – Lorraine –, třeba tu něco nechala, jak spěchala pryč, a teď se to vrací vyzvednout. Anebo si třeba chce ještě užít. Ale v tom případě má smůlu. Dal jí víc, než si zasloužila. A teď byl vyřízený.

Vpotácel se zpátky a strhl z věšáku ručník.

Pak ho napadlo ještě něco. Co když je to trik nějakého bulvárního deníku, který za ním posílá reportéra a hodlá ho při něčem chytit.

Jdou po něm jak diví od té doby, co vyšla v novinách jeho fotografie z bazénu na epsomském závodisti ve společnosti manželky jiného žokeje. Zdaleka nezůstává jen hrdinou dostihových stránek.

Zahodil prázdnou láhev od vína do koše a servírovací stůlek se zbytky jídla odsunul z dohledu za televizi. Samá prázdná gesta, zlobil se sám na sebe.

Prvnímu jemnému zaklepání na dveře nevěnoval pozornost, ale přitáhl si ručník pevně kolem pasu. Na druhé zabušení zareagoval okamžitým otevřením. Návštěvníka poznal hned. A náhle mu bylo o moc líp.

O rám dveří se opírala urostlá dívka s dlouhatánskýma nohama a vlnitými plavými vlasy. „Ahoj, Jamie,“ pozdravila. „Můžu na návštěvu?“

Ustoupil stranou a ona suverénně vkráčela dovnitř, aniž věnovala pozornost jeho téměř naprosté nahotě.

Vanessu Hartleyovou potkal zatím jenom jednou, před třemi dny na tréninkové dráze v Ridgemooru. Cválal tehdy s nadějným tříletkem Morwenstowem ve vysokém tempu a ona doprovázela svého otce. Oficiálně se přijel Desmond Hartley podívat, jak si jeho nejslibnější sprinter vede před prestižním Diadem Stakes, mimo protokol si ale chtěl Jamieho omrknout, protože šampion Kevin O'Connor si odpykával třídní zákaz startu a nemohl koně jezdit.

Ať bylo ale v pozadí cokoli, Morwenstow s Jamiem působili tím nejlepším dojmem. Stejně jako Hartleyová dcera, která se s žokejem zastavila na kus řeči. Tatínkův mazánek, pomyslel si nejdřív. Jenže jak ho zkoumala pomněnkovými očima, musel svůj úsudek přehodnotit. Sexbomba, která by si možná vděčně popovídala i o méně nevinných záležitostech.

Nepořádek v pokoji nechala bez komentáře, došla k oknu a otevřela.

„Před dostihy se mám setkat s tátou, a potřebuju zabít trochu času,“ vysvětlovala. „Napadlo mě, že bychom si třeba mohli dát kávu nebo tak něco.“

Čekal, že o Vanessu bude muset tvrdě usilovat. Musel přiznat, že ho vlastní aktivitou zaskočila.

„Tak mě napadla skvělá myšlenka,“ a otevřel chladničku. Naštěstí v ní zbyla jedna láhev šampaňského.

Modré oči zazářily. „Myslíte, že bychom měli? Tedy vlastně... Můžete to vůbec dělat před dostihy?“

S tlumeným plesknutím otevřel láhev. „Nikdo mi nedá dýchnout do balónku, až přivedu Morwenstowa do cíle, jestli máte na mysli tohle.“

„Fajn.“ Vzala si skleničku a beze spěchu ji vyprázdnila. Postavila se před okno a světlo její vlasy barvy zlátnoucího obilí ještě zvýraznilo.

„Proč jste se ohlásila jako má žena?“

Pokrčila rameny tak, až po nich pastelové šaty sjely o pěkný kus. Neměla toho na sobě o moc víc než on sám.

„Jak jsi k tomu přišel?“ zeptala se.

„K čemu?“

„K téhle jizvě.“ Položila bříško ukazováku s dlouhým barevným nehtem na jeho hrudní kost a sledovala výběžek až k žebrům.

Vyprávěl jí o loňském pádu v Yorku a uvažoval, jak dlouho bude trvat, než z něj ručník sjede docela a odhalí stupeň jeho vzrušení. Ještě před pár minutami si připadal docela vyřízený, ale stačilo zjevení fantastické blondýnky a on zase byl na vrcholu.

Skoč na to, kámo, zasloužíš si to.

Srdce mu bilo jako bláznivé. Vzal ji za ruce a přiložil si je na hrudník. „Podívej, co se mnou vyvádíš.“

„Já vím.“ Plné rudé rty se otevřely. Neodtáhla se.

Všechno, na co tehdy sáhl, se měnilo v ryzí zlato.

Jamiemu se čtyřletý hnědák Lonsdale Heights s bílými odznaky na nose od pohledu zamlouval. Zkoumal ho jiskrnými mahagonovými očima a natahoval se po kapse. Jamie ho nechal zvědavě šmejdit a litoval, že se nemá o co podělit.

„Vomlouvám se, šéfe,“ ozvala se Jill, sestřina asistentka. „Je to hroznej zloděj.“

Jamie ho poškrábal na krku. „To je v pohodě, tam, odkud jsem přišel, je fůra horších zlodějů.“

Dívčiny rudé tváře zrudly, evidentně se tímhle tématem nehodlala zabývat. „Jsem moc ráda, že jste zase u nás,“ vykoktala, „bejval jste skvělejší žokej.“

„Díky.“

Její rozpaky rostly. „Vlastně..., určitě to pořád umíte. Ale asi jste si moc nezajezdil vod tý doby, co... no...“

Pippa utahovala podbřišníky a vesele se zasmála. „To ses v tom pěkně zahrabala, Jill, být sebou, radši sklapnu.“

„Vypadá jako z učebnice,“ poznamenal Jamie a přejel po hřívě spletené do copánků a lesklé kůži. „To se ti povedlo.“

„Díky.“ Jill zůstávala rudá. „Dneska vyhraje, to se vsadíte.“

Jamie věděl, že tenhle názor sdílí i Pippa. Svěřila se mu už ve voze. „Loni v létě netrénovat s nataženou šlachou, ale teď je v pořádku a při tréninku si vede obstojně. Posledně byl v Southwellu třetí, ale finišoval fakt dobře. Dnes běží na delší distanci a těžko ho někdo porazí.“

Doufal, že se neplete. Vítězství právě v den jeho návratu na svobodu by bral jako dobré znamení.

Pippa trvala na tom, aby ji před třetím dostihem doprovodil do padoku. „Čím dřív se otrkáš, tím líp,“ vysvětlovala. „Ať si tě novináři vyfotí a bude od nich pokoj.“

Namítal, že vypadá příšerně, ale nevěnovala mu pozornost. „Musíš se ukázat, je to důležité. Jako bys vydal prohlášení. Vracíš se a jsi tady.“

Jinak ovšem souhlasila – vypadal skutečně příšerně. Přivezla mu z domova šaty, ale teď na něm pěkně visely. Kalhoty byly krátké a sako ho škrtilo v ramenou. Copak při vězeňské stravě dokázal za ten rok a půl vyrůst? Asi ano.

Ostřížím zrakem pozorovala hřebcova majitele, jemuž Jamieho představovala. Pokud věděl něco o jeho trestu, nedal to najevo ani slovem.

„Rád tě poznávám, chlapče,“ zahlaholil Geoffrey Lane. „Tvá sestra je fakt nejlepší trenérka v téhle zemi.“

Pippa po něm vyslala nevraživý pohled, nerada se totiž stávala předmětem podobných poznámek.

Zavalitý pětadesátiletý obchodník s nemovitostmi se nenechal odradit. „Přinejmenším z trenérů nejlíp vypadá.“ Tomu se všichni zasmáli, dokonce i Jamie. Pak se pustili do debaty o hřebcových šancích v dostihu a Pippa dělala svou práci.

Nikdo zřejmě nečekal od dnešního startu nic jiného než vítězství.

„Strýc Geoff tvrdí, že jste ho chystali speciálně na tenhle dostih,“ ozval se krátce zastřižený mladý muž, který každým coulem vypadal na úspěšného obchodníka.

„Po Southwellu jsem mu tenhle dostih vyhlédla. Delší trať mu bude sedět.“

„A co soupeři. Black Knighta jste přece trénovala, nebo ne?“

„Lonny je lepší. Black Nighta porazí, kdy si vzpomene.“

Laneův synovec se usmál a z kapsy v tašce na notebook vytáhl mobil. Pippa měla pocit, že svou obchodnickou roli trochu přehrává.

„To abych na něj položil trochu peněz,“ zamumlal.

„Nenechte se unést,“ varovala ho.

Jeho očekávání však sama sdílela. Prostě šli do dostihu, který by jejímu koni měl sednout jako ulitý – test vytrvalosti a síly na míli a sedm furlongů – a soupeři nevypadali zvlášť nebezpečně. Obávala se, že majiteli už prozradila až dost, ale nadšení odjakživa nedokázala zakrýt.

Zatímco odpovídala na Geoffreyho nekonečné otázky, chlácholila obavy paní Laneové a instruovala žokeje, Jamie se jí ztratil z dohledu.

Rozhlížela se po něm jako nervózní matka a v duchu se proklínala, že ho takhle hlídá. Je to dospělý chlap a poprvé po osmnácti měsících si může jít, kam se mu zachce.

Pak ho spatřila mluvit s důstojnou vysokou postavou v kašmírovém plášti. Toho člověka moc dobře znala. Její tchán Toby Priest.

Pippa se za nimi nevydala. Po sňatku sice byli s Tobym příbuzní, ale panovalo mezi nimi pořád dost nepřátelství na to, aby se v jeho společnosti cítila v pohodě. Toby byl doyenem mezi trenéry ze severu a vládl stájím v Ridgemooru, odkud posílali ročně koně do tří stovek dostihů. Jeden ze čtyř se v průměru vracel domů jako vítěz a Tobymu se takhle vedlo už dobrých pětadvacet let.

Pippa si nerada připouštěla, že by jí někdo naháněl strach, jenže senior rodu Priestových Toby se motal do života všech svým synů i žen – ty zatím vystřídal tři. Spříznění s Tobym Priestem neznamenal ani zdaleka vycházet s ním bez problémů.

S úlevou sledovala, jak se s Jamiem přátelsky loučí a potřásají si rukama, přičemž Priest jejího bratra druhou rukou poplácal po ráme ni. Všechno je jako kdysi, pomyslela si. A vlastně by to tak i být mělo. Jamie si udělal jméno právě ježděním ridgemoorských koní a pro Tobyho s jeho majiteli odjezdil řadu vítězů.

„Tak jak, nabídl ti tvé staré místo?“ zeptala se cestou zpátky na tribunu.

„Kdepak, jenom testoval situaci. Nepotřebuje mě, když se Rich takhle vypracoval.“

„Ale kdyby se nevypracoval, vzal bys to?“ Nemohla si tuhle otázku odpustit.

Ani se nad odpovědí nezamýšlel. „Samozřejmě že ne,“ řekl prostě. „Dělám přece pro tebe, nebo ne?“

Dovedla ho na tribunu vyhrazenou trenérům a majitelům. Dole se zastavil a podezíravě přejížděl očima po všech přítomných. Pippa pocítila osten viny, možná ho tak brzy po propuštění mohla veřejného představení ušetřit. Brzy ale pochybnosti zaplašila. Čím dřív se bratr vrátí k normálnímu životu, tím líp pro něj. Nikdo mu přece nehodlal ubližovat – spíš naopak.

„Tak jak to šlo?“

Richard si dal s odpovědí načas. Uhnul očima před Malcolmovým zpytavým pohledem a předstíral, že si cestou přes padok rovná vestu pod dresem.

Malcolm ho zarazil krátce předtím, než dospěl ke skupince majitelů Black Knighta. „Děláš mi starosti, Richi, tenkrát v noci jsi to vážně trochu přehnal.“

Richard by se téhle konverzaci strašně rád vyhnul, zvláště teď a tady. Jenže na doslech se nevyskytoval nikdo, na koho by se mohl obrátit, a všichni si tu navíc hleděli své práce.

„Šlo to skvěle. Myslí si, že mě jeho návrat bůhvíjak potěšil.“

„Paráda.“ Malcolm ho poplácál po zádech Vložil do jediného doteku takový důraz, aby jasně vyjádřil slova *Dělej, co ti říkám*. Starší bratr ho takhle vychovával odmalička, pokud si Richard pamatoval.

„Tak se drž,“ loučil se Malcolm a Richard přistoupil k majitelce Black Knighta, aby si s ní vyměnil několik optimistických poznámek.

Strašně si přál, aby dokázal lhát líp a aby jeho někdejší kolega Jamie Hutchison zůstal někde daleko odtud.

Pippa pro ně objevila místo pod skleněným oknem před barem, s dobrou vyhlídkou na televizní obrazovku. Jamie se pohodlně opřel o sklo a trochu se uvolnil.

„Plukovník říkal, žeš dřív trénovala jeho dnešního koně.“ Pro všechny, kdo působili v Ridgemooru, byl Toby Priest plukovníkem. Ve stájích ho tak titulovali dokonce i jeho synové, aby náhodou někdo nezapomněl, kdo je tu pánem. Pippa ve svých stájích zavedla docela jiný pořádek.

Na Jamieho otázku jenom přikývla. Kamera televize SIS si vybrala právě Black Knighta z Ridgemooru, jak pomalu mířil ke startu. Až donedávna ho připravovala ona. A tenhle pohled ji teď zabolel.

Koně začali vstupovat do startovacích boxů a ona Jamiemu mezitím vysvětlila, jak se to seběhlo. Jedna z jejích dlouholetých majitelek, Arabella Childsová, jí před třemi týdny oznámila, že své dva koně přesunuje. Ztráta Black Knighta a White Sandse Pippu z jedné strany nesmírně mrzela – vdova po bankéři vždycky platila bez prodlení, na druhé straně ta dáma toužila po úspěchu a volala jí v ty nejnemožnější hodiny. Její koně však jako dvouletí nic nedokázali, ať se Pippa snažila sebevíc. Přece ji ale překvapilo, když se s ní spojil Toby Priest a oznámil jí, že paní Childsová si ho vybrala k tréninku. Nemá proti tomu Pippa námitky?

Pippa je neměla a řekla mu jenom: „Hodně štěstí s těma dvěma, Toby. U mě chod tohohle světa nijak nezměnili.“

Její tchán se zasmál. „To je v pohodě, miláčku. Rád s někým soutěžím.“

Tahle poznámka ji pěkně vyvedla z míry a zmínila se o tom i Malcolmovi. Jako obvykle stál při otci. „Náš táta má sakra dobrou reputaci se špatnými koňmi, Pippo. Už dlouho to s nimi umí.“

Tohle ji vážně našťvalo. Poznamenala, že s papírově beznadějnými koňmi má mnohem lepší výsledky než Toby Priest. Koneckonců on obvykle slízne smetanu.

Před pár dny se dočkala uspokojení, když White Sands předvedl v Southwellu obvyklý nevýrazný výkon. A teď se měl Black Knight postavit do cesty Lonsdale Heightsovi a ona čekala další jemný dotek zadostiučinění.

Jamiemu řekla jen málo. „Lonny není tak hezký jako Black Knight, ale je v něm kus charakteru. Radši vypustí duši, než by se vzdal, Black Knight je jen pro parádu.“

„Ani on nevypadá nijak skvěle,“ poznamenal bratr, když koně vystartovali z boxů a vytvořili kompaktní skupinu. V jejím čele se objevil Black Knight s Richardem Priestem v barvách Arabelly Childsové.

„To nevydrží.“

Koně poprvé minuli tribuny a Pippa pocítila tlak v žaludku. Moc si přála, aby Lonsdale Heights vyhrál, ještě víc by ji však potěšila porážka Black Knighta.

Dostih na téměř dva okruhy na úzké dráze s točením na levou ruku se odvíjel prakticky podle Pippina očekávání. Když se koně dostali podruhé na opačnou rovinu, Black Knight zvýšil tempo. Několik dalších koní, včetně jejího, se formovalo k útoku.

„To je ono, a teď skončil,“ komentovala Pippa od dalekohledu. Richard koně několikrát důrazně pobídl. Nezdálo se, že by reagoval zrychlením, jenže ani nezpomalil. Měl výhodu vnitřní dráhy a sklonil krk, aby si ji udržel. Black Knight poprvé v životě vypadal jako kůň, který hodlá bojovat. Po půli druhé míle si začala vybírat daň vytrvalost a před vytočením do roviny odpadli další tři účastníci.

Pippin žokej Billy Quinn v sedle Lonsdale Heightse se ohlédl přes rameno. Nikdo mu nehrozil. Jediným, kdo zůstával před ním, byl Black Knight, a ten si brzy uvědomí, že je Lonny nad jeho síly.

Oba koně moc dobře znala a dokázala předpovědět, co se teď stane. Duševním zrakem už viděla, jak Black Knighta brzdí známky rostoucí únavy a jeho odpor slábne, zatímco Lonny, sice na pokraji sil a s nejistým cvalem, se přesune do čela a zvítězí.

„To je ono!“ vykřikla a popadla Jamieho za paži v okamžiku, kdy Lonsdale Heights zrychlil a proběhl kolem Black Knighta. Věděla, že se chová jako malé děcko, ale nedokázala jen klidně stát a dívat se. Neuměla se ve své práci chovat jenom profesionálně. Nic nedokázalo nahradit pohled na vítězného koně, žádná jiná radost nebo dlouhodobé uspokojení se s tím nedalo srovnat. Dokonce ani sex (promiň, Malcolm).

Billy Quinn získal k dobrou délku, jenže Black Knight s tvrdě pracujícím Richardem se nehodlal vzdát. Naopak.

Pippa ve své naději ztuhla. Tomuhle odmítala věřit.

Její bývalý svěřenec ještě zdaleka neskončil, začal na jejího koně znovu útočit a Richard ho v posledním furlongu divoce pobízel koleny a rukama. Ale na rozjetou hmotu pod sebou ani nemusel použít bič.

Kdyby to neviděla na vlastní oči, nikdy by neuvěřila. Black Knight až dosud nikdy v závěru nebojoval. A teď to dokázal, poprvé v průběhu své dostihové kariéry se hnal do cíle.

Jak to ten Toby Priest provedl, pro všechno na světě?

Jamie se svou sestrou cítil a doprovodil ji k odsedlání, kde se znovu setkali se zklamaným táborem kolem majitele Lonsdale Heightse. Držela hlavu zpříma a podařilo se jí vyloudit účastný úsměv, když Geoffreymu Laneovi nabídla ruku.

„Smůla, Billy,“ slyšel, jak říká žokejovi.

Jezdec koně vděčně poplácal. „Dal do toho všechno, co v něm bylo. Nikdo by od něj nemohl chtít ani o chlup víc.“

Jamieho napadlo, že část přítomných si takhle jistá určitě není.

Obrátil se k místu pro odsedlání vítěze, skupinka obdivovatelů v čele s dámou v oranžovém klobouku – zřejmě paní Childsovou – tam pořádala ovace pro vítěze. Počkal, až vlna gratulací opadne, a prodral se k Richardovi.

„Pořádně ses zlepšil, co jsem tě neviděl,“ pochválil ho. „Ten závěr se ti vážně povedl.“

Richard se zasmál. „Tohle by přece zvládnul každý.“

„Není roztomilý?“ Jamie slyšel otázku dřív, než spatřil její autorku, ale poznal ji okamžitě. Ten hluboký chraptivý hlas plynul jako vodní proud v bystřině.

„Blahopřeju, miláčku.“ Blondýna v kožichu z falešného norka a kožených kalhotách Richarda objala a políbila ho na ústa. Převyšovala ho o půl hlavy.

Žokej se nijak nepokoušel z objetí osvobodit, ale když se nakonec přece vymanil, pustil se do nevyhnutelného představování.

„Jamie, tohle je má snoubenka Vanessa. Miláčku, tohle je Malcolmův švagr.“

Obrátila se k Jamiemu a zalila ho jasně blankytně modrých očí. Nezazářila v nich ani jiskřička poznání.

„Ráda vás poznávám,“ vyhrkla škrobeně a podala mu ruku. Prsty ho studila.

„Jamie jezdil pro tvého tátu,“ oznámil Richard.

„Ano?“ Zájem byl načisto strojený.

„Ovšem. Byl v sedle Morwenstowa, když vyhrál předloni Diadem Stakes. To si přece musíš pamatovat.“

Pokrčila rameny. „Nestartuješ v příštím dostihu? Abys nepřišel pozdě.“

Richard poslušně odklusal a Jamie čekal, že ho Vanessa bude následovat. Jenže ona se k tomu nechystala a zpražila ho kritickým pohledem.

„Vypadáš příšerně,“ řekla.

Rád by o ní konstatoval totéž, jenže to by zůstal daleko od pravdy. Její tvář nezůstala tak nevinná a kulatá, jak si ji pamatoval, a odhodlané sevření čelistí si rovněž nevybavoval. Ale nesporně byla dnes krásnější. Z pěkné dívky se stala žena.

„No tak řekni něco,“ naléhala.

„Ty si na mě vážně vzpomínáš?“

„Ovšemže si vzpomínám, sakra, ale nechtěla jsem, aby se Richard něco dověděl.“

„A proč ne?“

„K mým bývalým přátelům se chová podivně, a tak bych naši malou aférku radši držela pod pokličkou. Vždyť to přece nic neznamenalo.“

To zřejmě ne. „Jestli si to tak přeješ, Vanesso.“

„Díky, drahoušku,“ zaradovala se, vzala ho pod paží a vedla ho k tribuně. „Teď mi můžeš koupit šampaňské.“

„Já bych moc rád, ale nemám peníze.“

„Tak dobrá, koupím ho já a ty mě můžeš strašit historkami o životě za katrem.“

„Díky, dal bych přednost pomerančovému džusu, a o vězení se bavit nebudu.“

„Ach jo, pro Kristovy rány,“ zasyčela ve dveřích zakouřeného baru. „Neříkej mi, že se z tebe stal suchar. Než tě zabásli, byla s tebou spousta psiny. Tumáš,“ vmáčkla mu do ruky bankovku. „Kup nám bublinky s dvěma skleničkami.“

Podíval se na bankovku. Padesát liber, víc než viděl dlouhé týdny. A navíc ho odměnila dokonalým výhledem na svůj sexy úsměv.

Protlačil se k baru.

Pippa se schovávala mezi diváky, dokud se Toby Priest nezbavil Arabelly Childsové. Triumfující majitelce Black Knighta se dnes neodvážila vstoupit do cesty. Jako jediná světlá stránka na téhle nešťastné souhře smutných náhod jí připadala skutečnost, že už dál nemusí snášet její sekýrování. Naneštěstí ale musela sdílet truchlivou poraženeckou náladu s Laneovými, strávili společně posledních nepříjemných deset minut.

Sám Geoffrey vzal porážku s klidem džentlmena, jakým ostatně byl. „Je skvělé, že se Lonny takhle podílel na skvělém dostihu,“ ujistil ji. „O tom to všechno je. Podávat výkony, na které jsme hrdí.“

Jeho paní nepůsobila tak přesvědčivě. „To je všechno moc hezké, Geoffrey, ale přece jen by se mi víc zamlouvalo vítězství.“

Synovec neměl na diplomatické řeči nejmenší náladu, prodral se k Pippě a přímo udeřil: „Povídala jste, že si Black Knight ani neškrtně.“

„Takhle jsem se nevyjádřila.“

„Tvrdila jste, že jste je oba trénovala, a Lonsdale Heights byl o třídu lepší.“ To že řekla? Zřejmě ano.

„Taky jsem si to upřímně myslela. Dnešní výkon Black Knighta mě strašně udivil.“

„A jak si ho vysvětlujete?“ naklonil se k ní a prskal jí do obličeje. Tváře mu zrudly a už ani trochu nevypadal jako uhlazený obchodník.

„Nic vám neřeknu,“ odpověděla. „Koně nejsou stroje. Předem nikdy nevíte, jak se budou chovat.“

„Skvělé vysvětlení,“ ustoupil o krok a viditelně se pokoušel nevybuchnout. Zauvažovala, kolik asi prosázel. Když se ozval znovu, mluvil ledovým hlasem. „Považuji za evidentní, že Black Knightovi pomohla změna trenéra. Můj strýc je loajální muž, ale není žádný hlupák. Promluvím si s ním o tom, jak s koněm dál naloží. A kdyby se rozhodl ke změně, nebudu mu ji rozmlouvat.“

Nejhorší bylo, že si Pippa ani nemohla přičítat zásluhy za nárůst Black Knightovy formy. Namlouvala si, že své koně zná skrz naskrz, jenže v Black Knightovi dnes předvedené kvality prostě nikdy netušila. Ani za nic by to nepřipustila nahlas, ale připadalo jí, že Geoffův synovec mluví pravdu. Pokud by se majitel rozhodl přesunout Lonsdale Heightse k Tobymu Priestovi, nemohla by se na něj zlobit.

Jakmile paní Childsová zmizela z dohledu, zavolala na něj. „Toby, blahopřeju.“

„To je od vás moc hezké, paní Hutchisonová.“ Použil její úřední jméno s přízvukem plným ironie. Často a okatě dával najevo překvapení, proč po svatbě nezměnila příjmení, jenže jí připadalo, že ve všech přehledech figuruje už dost trenérů jménem Priest.

Ale dnes se s ním nepřišla hádat o hloupostech.

„Pro všechno na světě, cos provedl s Black Knightem? V životě necválal tak jako dnes.“

Toby důstojně přikývl. „Asi to bude ve změně podmínek.“

„Poprvé jsem ho viděla zrychlit v závěru.“

„Říkal jsem ti, že rád soutěžím.“

„Jistě, jaks to ale dokázal?“ Pippa se nerada doprošovala, jenže tahle otázka ji užírala. „Řekni mi to, prosím.“

Zasmál se a položil jí ruce kolem pasu, pod krátkou flísovou bundu a nad džíny. „Mám tě moc rád, Pippo, ale musíš pochopit, že ani starý opičák jako já nemůže prozradit své triky. Dokonce ani své nejoblíbenější snaše.“

Majetnický jí rukama přejel po zadku a zamrkal.

Parchant.

Hmatatelné ticho ve voze na přecpaných silnicích kolem závodiště se Jamiemu hodilo. Měl aspoň čas probrat si události, které kolem

proletěly v minulých hodinách. Ani je nedokázal sledovat. Vězení Garstone už jako by patřilo do jiného života, díky bohu za to. Dnešní odpoledne na dostizích na vlastní kůži mu dodalo optimismus – návrat do sedla mu připadal pravděpodobnější. A hodina ve Vanessině společnosti mu naznačila, že ani další zajímavosti zdaleka nejsou nedostupné, přestože Vanessa sama je mimo hru. Přirozeně na ženy myslel i za mřížemi, tam ale žily jen v jeho fantazii. Sklenička se starou přítelkyní to celé proměnila.

„Panebože, tys vlastně půldruhého roku abstinoval,“ uvědomila si Vanessa.

„Vlastně ještě déle. Po té nehodě jsem byl úplně na dně a neměl jsem myšlenky na ženské. Pokud tě to zajímá, bylas má poslední.“

„Ach. To je ale pocta.“ V očích jí přeskočila ďábelská jiskra. „Škoda, že tě nemůžu popadnout a někam utéct.“

„Předpokládám, že máš teď plné ruce práce s Richem.“

„Tak trochu si s ním hraju, má pak větší zájem. Ale neboj se, mám spoustu přítelkyň, obstarám ti nějakou.“

Jamie nabídku odmítl, ale rozhovor mu přesto pořádně zvedl náladu. Před čtyřiaadvaceti hodinami si nic takového nedokázal ani představit.

A navíc ještě samotné dostihy. Obával se, co s ním dostihový svět udělá, ale sledování Richarda v nervy drásajícím finiši s Black Knightem ho vážně nadchlo. V posledních stovkách metrů ho pečlivě pozoroval, jako žokej dobře věděl, na co se soustředit a co se dá čekat od koně. Když se dostal do čela, Jamie prožíval rozhodující okamžiky s ním, jako by musel sám dovést koně do cíle. Kdysi býval v ježdění podstatně lepší než Richard. Teď by ho zajímalo, jak by dopadlo dnešní srovnání, kdyby se mu naskytla šance k návratu do sedla.

Stačilo pár hodin na svobodě a všechno mu připadalo reálné.

Pippa mu vpadla do uvažování. „Musíš mi pomoci, Jamie.“

Tušil, že s ní porážka Lonsdale Heightse otřese. „Ale přirozeně, tak to vysyp.“

„Něco mi chybí. Říkala jsem si, že jsem docela dobrá trenérka, ale teď už si vůbec nejsem tak jistá.“

„To je nesmysl, věř mi Pippo, patříš k nejlepším.“

„Jenže jak to, že Toby převezme mé koně a za tři týdny s nimi dokáže hotový zázrak?“

„Vždyť je to jen jeden dostih, nic než náhoda.“

Neodpověděla, věnovala raději pozornost silnici a husté dopravě. Do Yorkshiru se v takovémhle návalu budou plazit pěkně dlouho. Jamie by jí rád pomohl, jenže za volant se posadit nemohl ještě pěkně dlouho, jeho rozsudek totiž doprovázel pětiletý zákaz řízení. Dnes poprvé mu to připadalo podstatné.

„Vezmi si to takhle,“ ozvala se do ticha. „Přijdeš k nám zvenku, nejsi ničím ovlivněný. A koním dokonale rozumíš. Prostě sleduj, co a jak dělám. Nechce se mi uvěřit, že jsem přes noc ztratila všechen talent pro svou práci.“

Hlasitě se zasmál. „Pippo, neber to tak tragicky.“

„Myslím to vážně. Pár dalších dní jako ten dnešní, a tohle řemeslo zabalím. Možná bychom měli přece jenom ty pozemky prodat.“

Místní realitní agent už dlouho dorážel se zájmem o nemovitosti, které Pippa s Jamiem zdědili po matce. Nedávno přišel se šokující nabídkou, probírali ji při její poslední návštěvě ve vězení. Ani jednomu z nich se ale myšlenka na prodej nezamlouvala, vyrůstali tu přece společně.

Jamie ji položil ruku na rameno a jí se podařilo vykouzlit zdráhavý úsměv.

„A navíc mi ten starý chlípník Toby přímo na závodisti sáhl na zadek,“ dodala.

Rozesmáli se.

2

Marie Kirkstallová unaveně zabírala do pedálů po rozbité cestě k domkům na konci vesnice Ridgemoor. Zimní slunce zbarvilo stráně vřesovišť dozlatova. Na cestě v kopci spatřila dvě postavy ve žlutých větrovkách, mířily k lesu. Právě tohle by měla dělat taky, co nejlíp využít jasného zimního podvečera a užít si téhle krásné krajiny, kterou má na dosah.

K výletníkům tam nahoře se ale nemohla připojit ze dvou dobrých důvodů. Ten první byl čistě praktický – dělala od rána na úklidu kanceláří dole ve městě a vracela se hladová, špinavá a unavená. Než se najedla a umyla, nejlepší doba na procházku byla ta tam. A navíc přišla domů zralá maximálně na posezení v křesle v obýváku a předstírání, že pilně studuje přednášky ke zkoušce. Jestli se je naučí, zbude jí aspoň nějaká naděje. Jenže nad učením by asi usnula dřív, než by dočetla na konec první stránky.

Ten druhý důvod se dal vysvětlit hůř, dokonce, i když se jím zabývala v duchu, sama před sebou. Od Alanovy smrti utekly už dva roky, a bylo tedy určitě na čase, aby se vrátila k normálnímu životu. Aspoň tak normálnímu, aby v něm znovu používala mozek a začala se zase těšit z věcí, které jí kdysi dělaly radost – třeba z procházek v kopcích nebo ježdění na koni. Kamarádi už to s ní vzdali. Chovali se k jejímu smutku s respektem, jenže zřejmě neměli nejmenší tušení, o co jí ve skutečnosti šlo. Ani to ji ovšem neomlouvalo. Od Alanovy nehody se na blata vydala jen zřídka. Na kopci za vesnicí si hráli jako děti a každý drn jí tu bratra připomínal. Vždycky si tu našli místo k

procházce, buď sami, nebo s ostatními dětmi. Vzpomínky v ní probíraly podivný vztah k těm kopcům. Padal na ni smutek.

S koňmi to bylo něco jiného. V sedle to uměla – na rozdíl od Alana. On vynikal v ragby a kriketu a koním se většinou vysmíval. Kdyby si s nimi rozuměl líp, mohl se možná přece jenom vyhnout autu, které mu přivezlo smrt. Kdyby na jejich klisničce Misty seděla ona, Marie, určitě by se dokázala nějak dostat ze silnice nebo uhnout z cesty. Smutnou ironií osudu se z řidiče nakonec vyklubal žokej.

Postavila nepřítomně kolo ke stěně a černými dveřmi prošla do kuchyně. Teta Joyce stála u dřezu a velkýma červenýma rukama drhla hrnec.

„Jdeš pozdě,“ zavrčela, aniž se otočila. Z jejího postoje se dalo odhadnout, že si na ni něco nachystala. Často jí doma uchystala různá překvapení.

Se zasyčením odtoku vypláchla pánev. Pak se obrátila k Marii a nasupený výraz ve tváři zjemněl. „Posaď se, miláčku, jídlo je hotové.“

„Nechystáš se ven? Neplánujete něco s Pam?“ Teta obvykle ve čtvrtěk chodila na oběd s přítelkyní.

Joyce potřásla hlavou a dvojité brada se zatřásla. „Odvolala jsem to.“

„Proč?“

„Něco je s tátou.“

Marie zamrkala. Strnule sledovala, jak se na kohoutku formuje kapka a pak s plesknutím dopadá do vody na mytí. Když se začala tvořit další, podařilo se jí pohled odtrhnout. „Volalas doktoru Goodingovi?“ slyšela svůj hlas.

Joyce jí položila mohutnou ruku na rameno. „Není to nic pro doktora, drahoušku, ale něco s ním je. Zase přestal mluvit.“

Clem Kirkstall nepromluvil jediné slovo celé dlouhé tři měsíce po synově smrti. Doktor Gooding to připisoval důsledkům šoku a dušoval se, že tenhle stav nemá nic společného s postupující rozedmou plic. „Každý prožívá smutek jinak,“ vysvětloval jim. Všichni s Clemovým utrpením cítili, jenže svému nejbližšímu okolí situaci rozhodně neulehčoval.

„Když jsem mu ráno dávala podnos s jídlem, byl v pohodě,“ vykládala jí Joyce. „Povídal, že je den jako stvořený na výstup na

Piecrust Hill a jestli ho tam vezmu na zádech. A já na to, že s radostí, jenom kdybychom byli oba lehčí.“

„No a?“

„Roztřídila jsem prádlo a povlékla peřiny Ale když jsem se vrátila pro podnos, už tam jen ležel. Ani ke mně neobrátil hlavu a nereagoval, když jsem se ptala, proč nechal snídani vystydnout. Tři krásné plátky slaniny a dvě smažená vejíčka, a ani se jich nedotkl. Vůbec nevstal, prostě jen tak ležel a já z něj nedostala jediné slovo. Netuším, co tomu starému bláznovi zase přeletělo přes nos.“

Z hlasu jí znělo rozčarování, a i když pevně zaťala čelisti, oči se jí zamžily dojetím. Teta se rozbřečela snadno. A smůla poslední doby se na ní odrážela víc než na ostatních. Marie ji chytila za ruku.

„Skočím se na něj podívat.“

„Zrovna jsem tam byla. Díkybohu usnul. Sundej si kabát a zatím se najez.“

„Dobrá.“ Chut' k jídlu z ní docela vyprchala, ale nedovolila si klást tetě odpor.

Joyce rychle prostřela a z trouby vyndala hrnec a pánev. Napěchovala na talíř štedrou porci masa se zeleninou. Marie na boj s tetou o malé porce a zdravější výživu rezignovala. Dnes odpoledne už jíst nebude.

Mechanicky přežvykovala a dívala se z okna. Po kopcích se proháněly stíny oblak a proměňovaly jasně zelené lesy do uniformní šedi. Dne pomalu ubývalo.

Podívala se na podnos na mikrovlnné troubě. Talíře z něj už zmizely, pořád na něm ale něco leželo.

„To jsou tátovy noviny?“

Clem Kirkstall miloval dostihy a každý den odebíral *Racing Beacon*. Potřeboval ho k dlouhým odpoledním, která trávil před televizí.

„Ani je nechtěl.“

„Já myslela, že s tebou přece nemluví?“

„Nechala jsem mu je na polštáři, ale hodil mi je zpátky. Mrsknul je, jako by mi chtěl tím papírem ublížit.“

Marie tetu tázavě pozorovala. Tohle se jejímu otci ani trochu nepodobalo.

„Já vím,“ poznamenala Joyce. „Dělá mi starosti.“

Marie se natáhla po novinách a položila je první stranou navrch. Otec je s železnou pravidelností četl od začátku do konce a přečtené stránky po sobě muchlal. Tenhle výtisk evidentně ještě neotevřel. Jenže Marii stačil jediný pohled na titulní stranu a pochopila důvody jeho prapodivného chování. Byli na ní dva muži v padoku, jeden středního věku se širokým úsměvem, druhý, který se tvářil vážně, podstatně mladší. Toby Priest, nejlepší trenér z kraje, si podával ruku s Jamiem Huichisonem, právě tím, který jí zabil bratra. Titulek pod snímkem hlásal: *Vítej zpátky*.

Nebylo divu, co to provedlo s Clemem Kirkstallem.

Farma v Shelley prošla za dobu Jamieho nepřítomnosti podstatnou přestavbou. Velká nevzhledná budova se nezměnila od sedmdesátých let, kdy ji strýc Bob koupil. Po smrti Jamieho matky se Pippa s Malém dali do stavby skleníku, prorazili několik příček a vystavěli u bývalé Lauřiny ložnice umývárnu. Pippa ho žádala o povolení k přestavbám při svých návštěvách ve vězení.

„Jasně, dělej, co je vám libo, věřím ti,“ odpovídal jí, ale instinktivně se jakékoli změně bránil. Nezamlouvalo se mu pomýšlení na to, že život plyne nezávisle na jeho přítomnosti.

Ubytoval se v rohovém horním pokoji na místě bývalého seníku a musel uznat, že změny domu prospěly. A i když mu tenhle statek stále mnohé připomínal, dalo se tu zároveň myslet na nový start.

„Nemusíš se schovávat tady v rohu,“ oznámil mu Malcolm, který se zjevil ve dveřích. „Čekali jsme, že si vezmeš svůj bývalý pokoj.“

Jamiemu se nechtělo. Spal ve stejné místnosti od osmi let, teď nastal čas ke změně. Po stěnách tam dosud visely fotbalové plakáty, které dnes nejsou aktuální.

„Sem na seník jsem lezl jako prcek, líbí se mi tu,“ zaprotestoval.

Nastěhovat se do domu k Pippě s manželem mu nepřipadalo jako nejlepší nápad. Vzali se před jeho procesem a bydleli v bytě u Malcolmova šéfa. Když ale Jamie odešel do vězení a matce se udělalo hůř. Pippa se rozhodla pro návrat. A Malcolm ji přirozeně následoval.

„Kam bys jinak chodil?“ zeptala se Pippa.

„Do Hongkongu,“ odpověděl. Žokej si tam vydělá slušné peníze, to dobře věděl. „Anebo do Austrálie.“

„Já pro tebe ve stájích práci najdu.“

Vlastně se do Yorkshiru nechtěl vracet. Pověst o jeho činu se šířila jako blesk. Mrazilo ho z možného setkání s Kirkstallovy. Nakonec ho Pippa přesvědčila, že utíkat nemá smysl. „Utečeš teď a pak budeš už utíkat pořád,“ vysvětlovala mu a on ji pochopil.

Krátce nato si navíc uvědomil, že po propuštění nebude nějakou dobu smět vycestovat do zahraničí, jednou za dva týdny se bude muset hlásit u svého kurátora. A tak aspoň pro začátek souhlasil s návratem. Říkal si, že je na tom líp než spousta bývalých spoluvězňů – přinejmenším má kde a jak začít skládat svůj život zase zpátky.

Malcolm vstoupil do pokoje. „Viděl jsem, žeš na koni nic nezapomněl, sledoval jsem tě jezdit práci na Noddym.“

Pippa Jamiemu řekla, ať se ráno pořádně vyspí, jenže on byl vzhůru v šest – zvyk je železná košile. Připadalo mu zvláštní jen tak ležet a naslouchat zvukům starého domu ve větrných poryvech nad blaty. Pořádná změna proti Garstonu, tam i uprostřed noci, kdy ti největší výtržníci usnuli, připomínaly nejrůznější tělesné zvuky přítomnost dalších pěti set vězňů.

Vyhrabal staré tričko, bundu a tepláky, aby se v ranním oparu proběhl. Běhání přišel na chuť ve vězení. Ne že by tam bylo kam vyklusat, ale pohyboval se v cele na místě – spálil přebytkovou energii a udržoval se v kondici. Rozběhnout se ven po travnaté cestě a naplnit plíce čistým vzduchem, to byla opravdová lahoda.

Z hřebenu pozoroval první lot koní pod Pippiným vedením stoupat na tréninkovou dráhu. Rozběhli se všichni najednou a slušným tempem procválali kolem oranžových mezníků. Jamie věděl, že dnes na programu nemají nijak náročný trénink, ale i při sledování oblaků z nozder každého z nich v mrazivém ránu si troufal přesně určit, který je na to nejlíp.

Sestra ho žádala o radu, která by jí s koňmi pomohla. Podezíral ji, že se mu snaží jen zajistit náplň, aby si připadal užitečný, jenže po shlednutí výkonu Black Knighta dostal chuť přijít téhle záhadě na kloub. Způsobů, jakými přivést koně k optimální výkonnosti, se přece nabízely desítky, stejně se nabízely desítky krmných režimů, které

stejnému cíli napomáhaly. Jenže pokud koni chyběl kdesi uvnitř ten správný motor, sotva se s ním dalo něco dělat. Nejdůležitější podle Jamieho bylo udržovat koně spokojené. Spokojený kuň dobře žere a nechá se obstojně trénovat. Pak už zbývá jenom najít pro něj ten správný dostih. Jenže Jamie nikdy trenéra nedělal.

Později, po dlouhé sprše a vydatné snídani si vyrazil ke stájím a sestru zastihl v kanceláři u telefonu.

„Udělej pro mě něco,“ obrátila se na něj a zakryla sluchátko. „Chybí nám pro druhý lot jeden člověk, vezmi si helmu a skoč na Noddyho, ano?“

„Který je Noddy?“ zeptal se pihovaté dívky v přípravně krmiva. Zavedla ho k boxu s urostlým ryzákem.

„Vlastně se jmenuje Norwegian Wood,“ informovala ho. „Je to pěkný lenoch, práce mu smrdí. Jenže na závodišti se promění v blesk. V Chesteru vybíhal třiadvadesát.“

„Vážně?“ podivil se Jamie. Devadesát tři vyjadřovalo handicaperovo hodnocení. Údaje o handicapu se udávaly v rozsahu od 0 do 150, ve skutečnosti však měli ti nejhorší koně nejméně kolem třiceti. Ti nejlepší se obvykle nedostali přes 140. Vítěz Derby z roku 1965 Sea Bird dosáhl 145, ale průměr rovinových koní byl kolem 75, Noddy tedy z průměru poněkud vyčníval.

„Jenže to bylo v květnu, od té doby jenom vodpočívá.“

Dívka jménem Rosie koně při vyprávění sedlala. Na koni seděl po roce a půl poprvé. Tušila to? ptal se sám sebe, když se připojili k ostatním, přecházeli před stáji do kolečka.

Když o téhle chvíli přemýšlel a zvažoval, jak se bude při první jízdě v sedle chovat, nejvíc se bál sám sebe – možná si vůbec nevzpomene, co a jak. Může dost dobře zpanikařit, anebo – a to se mu jevilo reálnější – se mu instinkty otupily. Jenže jakmile seděl v sedle, všechno klapalo jako po drátkách. Jako by nikdy nikam neodešel. Určitě nebyl fit k ježdění dostihů a celé tělo bude později protestovat, ale se smysly zůstalo všechno v pořádku.

„Tak jdeme, Noddy,“ špitl koni. „Podíváme se, jestli dokážeme udělat trochu pořádné práce.“

Vyklubala se z toho malá bitva. Na startu tréninkové dráhy se Noddy stočil doleva a strčil hlavu mezi přední nohy, jako by se pevně

odhodlával poslat Jamieho ze sedla. Jamiemu nezbyval čas na přemýšlení, jednal instinktivně jako boxer, který posílá úder vpřed. Sáhł po biči a pobídl koně úderem po plecì. Noddy sebou škulbl opačným směrem a on ho vzápětí pobídl z opačné strany, ještě silněji. To bylo všechno, Noddy pochopil, kdo je tu pánem, a celý zbytek jízdy už se zazlobit neodvážil.

Jamie vrátil Malcolmovi úsměv. „Ten prevít se mě pokusil nejdřív trochu vytrást. Pippa si asi takhle představuje dobrý vtípek.“

Malcolm přikývl. „Slyšels o Bertiem?“

Před jeho nehodou býval Bertie Brooks Jamieho agentem, hledal mu jízdy pro nejlepší trenéry v zemi v těch dostizích, kde nemusel jet žádné koně pro Ridgemoor. Tehdy byl exžokej Bertie na začátku agentské kariéry, dnes zastupoval ty nejlepší jezdce.

„Poslal mi do lochu pohled z Barbadosu.“ To bylo fakt hezké. „Pro mě se asi pohybuje trošku v jiném světě.“

Malcolm ho zpytavě sledoval. „Já mu slíbil, že tě proklepnu. Sežene ti pár jízď.“

„Díky, ale já nechci, Male.“

„A proč ne?“

Jamie uvažoval, jestli jít s pravdou ven a vysypat mu své ranní předsevzetí. Nejdřív se chtěl svěřit Pippě, ale Malcolm vlastně taky patří k rodině.

„Abych ti řekl pravdu, myslím, že nebudu jezdit ani pro Pippu, ani pro plukovníka. Nedokážu tolik shodit.“

Malcolm se zamračil víc než předtím a zostra se na Jamieho podíval. „Řekl bych, žeš trošku výrost, ale nevypadáš jako tlust'och.“

„To ne, ale poslední dostih jsem jel před víc než dvěma lety. Osm měsíců jsem se srovnával s tím průšvihem a půl druhého roku jsem seděl. Jsem větší.“

„Nemyslím, že tě tam zrovna vykrmovali.“

„Dalo se to sotva žrát, ale stejně jsem se změnil. Nejsou mi staré šaty a v koupelně jsem se teď vážil. Přibral jsem deset kilo.“

„Toho by ses zbavil, kdybys chtěl.“

Jamie potřásl hlavou. „Už to nedokážu, vyrostl jsem. Lester Piggott přece taky říkal, že kdyby nezačal jezdit ve dvanácti, nikdy by se nestal žokejem. Jakmile vyrosteš, je po všem. A já nestrávil ty

měsíce za katrem jenom proto, abych se odtamtud vyhrabal a začal hladovět. Ale vážně nevím, co budu dělat.“

„Nemusíme spěchat,“ vyhrkl Malcolm. „Zrovna ses dostal na svobodu. Něco vymyslíme. A... Tumáš...“ napřáhl k němu ruku se složeným papírem. „Říkal jsem si, že by se ti to mohlo hodit.“

Jamie si papír bezmyšlenkovitě vzal a zjistil, že se dívá na šek na pět tisíc liber.

„Proboha, Malcolme...“ Na víc se nezmohl.

„Převěd' si to na účet, určitě penězma neoplýváš.“

„Já si to nemůžu vzít.“

„A proč ne? Ty sis někam ulil miliony?“

Jamie zavrtěl hlavou. Peníze před nehodou vždycky roztočil hned, jak se k nim dostal.

„Víš, ve světě není nic zadarmo,“ pokračoval Malcolm. „A pochybuji!, že ti bude Pippa platit zvlášť moc peněz...“

O platu se vlastně zatím Jamie se sestrou nebavil. Viděl v sobě především jejího dlužníka, z druhé strany tu otázku zatím nezvažoval.

„A o tomhle Pippa ví?“ zeptal se.

„Myslíš, že by měla? To je mezi chlapy, vrátíš mi to, až se dostaneš k penězům.“

Jamie ho pochybovačně sledoval, nemohl ale popřít, že by mu peníze pomohly, pár set určitě utratí jenom za oblečení. A za taxíky. S autem se v nejbližší době může rozloučit a nějak se přesunovat musí. S těmihle penězi by aspoň získal jakous takous nezávislost.

„Tak díky,“ řekl nakonec a zasunul šek do kapsy.

„Hodnej kluk. A před Pippou ani slovo.“ Švagr si dal ukazovák před ústa a důkladně na Jamieho zamrkal.

Jamie přikývl. Touhle laskavostí ho zaskočil. Občas si se sestrou vjeli do vlasů, ale určitě udělala správnou věc, když se za Malcolma Priesta vdala.

„Tati?“

Z hromady pokrývek na posteli se nic neozývalo, jen čerstvý tabákový zápach jasně signalizoval, že je otec vzhůru.

Nesvítilo se tu, ale dokázala se orientovat ve světle měsíce a jeho tvář na bělostném polštáři jasně rozeznávala. Temnotu prozářil narudlý kroužek, jak přiložil ke rtům cigaretu.

„Ale ne, táto,“ vzdychla si. Nedokázala se zdržet výčitek. Nejméně před dvěma měsíci jí přece svatosvatě slíbil, že toho nechá – ale to samozřejmě nebylo prvně. V posledních pár týdnech si už namlouvala, že to tentokrát myslí vážně. Ráda by věděla, odkud bere zásoby. Zřejmě z kabelky tety Joyce, napadlo ji. Ať to pocházelo odkudkoli, podle přeplněného popelníku nad postelí jasně poznala, že předsevzetí pustil z hlavy.

Vlastně se mu povedlo přestat jen jednou, na rok. Znovu začal v den Alanova pohřbu.

Smutnýma očima sledoval, jak se k němu blíží, bere mu cigaretu z ruky a hasí ji v popelníku. Přistoupila k oknu a otevřela ho. Do zakouřeného pokoje zavanul chladný vítr a rozháněl oblaka dýmu.

„Teta Joyce tvrdí, žeš zase přestal mluvit. Zlobí se, a já zrovna tak.“

Odmlčela se, aby mu dopřála čas na odpověď, z jeho hrdla se ale nedralo nic než těžký chraptivý dech.

„Už nás nebudeš mučit mlčením, tati, už to nesnesu.“

Věděla, že mluví jako matka, do hlasu se jí vloudil nebožčin břitký tón. Když ona umřela, táta se takhle nechoval, uvědomila si vztekle.

Pomohla mu do sedu a vztekle zabušila do polštářů. Ulevila si, ale jen trochu.

„Nemusela bych to dělat,“ vyhrkla. „Neměla jsem všechno zkazit u zkoušek. Nemusela bych půl noci trávit tím hrozným úklidem. A ty bys tu nemusel takhle polehávat a pokoušet se zabít.“

Kostnatá ruka se sevřela kolem její a ona musela přerušit stlaní. Byl urostlý, dodnes mu zůstala spousta síly. Kdysi vlastnil autoopravnu a spoustu času se rval se stávkujícími motory, dýchal výfukové plyny v maličké dílně a ničil si plíce ve jménu rodinného štěstí. Z jeho sevření se nedalo uniknout.

Pokračovala alespoň ústně. Když jednou spustila, těžko se dala zarazit.

„Jamie Hutchison je na svobodě, no a co? Nic pro nás neznamená. Máme své životy a jím už jsme se užírali dost. A ty musíš přestat kouřit, slíbil mi to tati.“

Vyschlo jí v ústech a najednou se zastyděla. Nikdy na otce takhle nekřičela. Nenavázela se do něj s adolescentním hněvem, ale spíš jako zodpovědný rodič. To jí připadalo ujeté.

Zdálo se, jako by jí četl myšlenky, ústa na velké kulaté hlavě se roztáhla do úsměvu. Stáhl ji k sobě a v příštím okamžiku mu seděla po boku. Položil jí paži na rameno.

Nechala ho, aby si ji přitáhl a zapřela se o jeho pevnou postavu v konejšivém hřejivém objetí. Zápachu z cigaret a chvění hrudníku pro tuhle chvíli nevěnovala pozornost. Prsa se mu zvedala a klesala, dýchal chrčivě a těžce. Studnice vzteku v ní vyschla a nahradil ji každodenní strach. Jak dlouho kolem něj ještě dokáže takhle skákat? A jak dlouho mu ještě zbývá?

„Jsi dobrá holka, Marie,“ zašeptal nakonec.

Otrásla se a přivinula se k němu. Měla by vstát a zavřít okno. Už se skoro setmělo.

Jamie sešel dolů k jídlu na první sestřino zavolání. Kuchyně naštěstí zůstala ve známých barvách. Starý příborník se stejným porcelánem jaký znal, nad sporákem visela řada utěrek a pod dvojítmým umývadlem stál odpadkový koš. Na borovém stole místo prostírání ležely dřevěné destičky, které kdysi sloužily v bedničkách s vínem – to vymyslel strýček Bob – a ručně malovaná salátová mísa v upomínku na dávno zapomenuté prázdniny v Portugalsku.

Připomínalo mu to dětství.

Pippa kolem něj proklouzla a položila na stůl kouřící mísu. „Posaď se,“ nařídila mu. „A nechovej se tu jako sváteční host, proboha.“

„Promiň,“ zamumlal a vstal, aby jí nalil sklenici vína. Věděl, že si na všechno brzy zvykne, jenže právě teď mu přechod z vězení do domácího prostředí připadal nemístně rychlý.

„Kde je Malcolm?“ zeptal se a ukázal na pouhé dvě sady příborů.

„Pracuje.“ Začala mu nandávat na talíř. „Večeří s majitelem nějaké cestovky, co si chce pořídit koně. Pořád se tahá s někým, kdo uvažuje

o vstupu do dostihů. Pokud tě zajímá můj názor, on prostě potřebuje důvod, aby odtud večer zmizel.“

„A jak se mu daří?“ zajímal se Jamie. Vždycky ho zajímalo, co Malcolm vlastně dělá. Agentské služby v obchodu s koňmi zněly sice vzcně, ale on měl obavu, že se pod touhle značkou schovává spousta podvůdků. Malcolm vlastně nakupoval koně za peníze jiných.

„Daří se mu slušně,“ odpověděla se Pippa. „Anebo aspoň dělá ten dojem. Ale po pravdě řečeno bych asi byla poslední, komu by se svěřil s problémy.“

Tohle Jamie chápal. Malcolm se choval pořád stejně, dobré zprávy přijímal téměř se stejným optimismem jako ty špatné. V měsících od nehody do procesu představoval Malcolm pro Jamieho pevnou oporu, což se rozhodně nedalo říct o jeho bratru Richardovi, ten se ho totiž stranil.

„A má pořád kancelář v Ridgemooru?“ chtěl vědět Jamie. Když šel do vězení, Malcolm podnikání vedl ze stájí svého otce.

Pippa přikývla. „Říkala jsem mu, ať dělá od nás, ale u Tobyho má větší prostor. A navíc Tobymu pořídil do tréninku pár koní, takže mu to náramně vyhovuje.“

Jednou z povinností agenta je zprostředkování vztahů mezi majitelem a trenérem, zvláště pokud zahrne dohodu s trenérem do kontraktu Jamie se dohadoval, že právě tohle hraje roli i v případech zvířat z Ridgemooru.

„A k tobě koně kupuje taky?“

Potřásla hlavou. „Ale samozřejmě že ne. Pokud se něco pokazí, a s koňmi si na to můžeš vsadit – nejlepší je zůstat nezainteresovaný.“

Ale proč? pomyslel si Jamie. Když mohl Malcolm tahat peníze ze svého otce, proč nepokračoval s manželkou? Nechal si však obavy pro sebe a pokračoval:

„Přišly nějaké zprávy od Geoffa Lanea?“

Vypadala, jako by kousla do citronu. „Zatím nic, ale je to jen otázka času.“

Jamie pochopil, že Lonsdale Heightse už pomalu odepsala a chystala se na majitelovo rozhodnutí odvézt koně jinam. Po tom okázalém průšvihy ve Wolverhamptonu mu nepochybně synovec s manželkou nedají pokoj.

Pippa byla postupem času stále zasmušilejší. Dobře ji chápal – byla tím, čemu cvokaři říkají katastrofista –, za každým rohem čekala průšvih.

„Podívej, Pippo, uvažoval jsem o tom, na co ses ptala – o tvém tréninku...“

„No a?“ vyhrkla a zvědavě se na něj podívala.

„Zkusilas někdy probírat přípravu s atletickým trenérem?“

Zpytavě se na něj podívala. „Ne. Proč?“

„Prostě mě napadlo pár věcí, možná by se hodily i pro koně.“

Nalila si další sklenici vína. „A co třeba?“ zeptala se suše.

„To přesně nevím.“

Napila se a beze slova ho sledovala.

„Ale vím o někom, kdo by nám poradil.“

Barney Beaufort byl chlapík, který miloval zvuk svého hlasu a taky si dokázal zajistit, aby ho slýchal často a silně. K tomuhle závěru došel Malcolm při poslechu dunění jeho hlasu v hotelové hale. Naštěstí seděli schovaní v boxu daleko od stříbrovlasého pianisty, který se trápil s vlastními verzemi hitů padesátých let. Večeřelo tu jen pár dalších lidí, hotelová klientela už se zřejmě odebrala do postele. Tuhle díru by si Malcolm sám od sebe nikdy nevybral.

Ale našly se tu i světlejší stránky. Tak v první řadě víno – zdejší sklípek byl nejmíň stejně starý jako majitelé restaurace. Příjemná byla i přítomnost Beaufortovy podřízené Beverley Harrisové, a rovněž dnešní důvod k oslavě: Malcolm v zastoupení majitele cestovní kanceláře právě koupil čtyřletého překážkáře.

Barney pohnutě líčil své začátky v cestovatelském byznysu – krvavé řežby s konkurencí kolem zrodu jeho kanceláře následované snahou zuby nehty přežít v prvních letech. Pak přišlo období dospívání, které dnes nahrazovala skutečná dospělost. Nepotřeboval už nic, jenom jednu mohutnou „ránu“, která by mu uvolnila ruce z té díry na severu, odkud se svým podnikáním začínal. Do strategie Beaufortova šíření „značky“ patřily netradiční způsoby jak dostat jméno společnosti „mezi lidi“.

„A proto se rozhodl koupit koně?“ zeptal se Malcolm skepticky na první návštěvě v kanceláři Beverley Harrisové.

„Ale ještě ne,“ ujistila ho a vstala zpoza psacího stolu. Postavila se přímo nad něj, zatímco se na beztvaré pohovce pokoušel nerozlít šálek kávy.

Na první pohled působila nedobytným dojmem – černé havraní vlasy lemovaly nevyzpytatelný obličej a nad výraznými lícními kostmi seděly brýle se širokými obroučkami. Chodila v kostýmu se sakem téměř mužského střihu a upjaté sukni ke kolenům. Jenže jakmile se opřela o stůl a sukně se o pár centimetrů povysunula, Malcolm svůj první dojem začal přehodnocovat. Její oči, zvýrazněné silnými skly brýlí, měly světle modrou barvu vyprahlé oblohy a pevná linka rtů se stáčela do spikleneckého úsměvu.

„Pan Beaufort by rád našel originální způsoby jak prezentovat svou firmu lidem. Tak mě napadlo vlastnictví dostihového koně.“

Malcolm si odložil kávu na nízký stoleček mezi nimi. Nebyl si jistý, kam to povede, ale momentálně věnoval veškerou pozornost jejím černým punčochám.

„Doufám, že se nepletu? Vy přece dokážete koupit dostihového koně a pojmenovat ho, jak vás napadne.“

„Jenom pokud ještě neběžel v dostihu. Přirozeně je třeba splnit pár dalších podmínek. Jméno nesmí být příliš dlouhé, obscenní ani použité jinde, prostě takové věci.“

„Ale pojmenovat ho Beaufort Holidays nebo tak nějak by nebyl problém, že ne?“

„Ovšemže ne.“

„A pokud bychom ho dnes koupili, jak brzy se může objevit na dráze?“

Malcolm se hlasitě zasmál. „Tak pomalu, milá dámo. Musíte mít na paměti pár věcí. Předně jde o to, o jakém zvířeti se chcete bavit.“

„O takovém, které se dostane na dostihy v příštím finančním roce, to znamená někdy od ledna. Dřív na ně nebudeme mít peníze.“

„A o kolika penězích uvažujeme?“

„Sto tisíc. Včetně ročních nákladů na trénink.“ Bleděmodrý pohled ho upřeně sledoval. „Dá se to provést?“

Dál váhat nemusel. „Jasně, bez problémů.“

První setkání v kanceláři následovala další schůzka, v poledne ve vinárně. Beverley přišla ve stejném kostýmu, ale při sklence

chardonnay si dovolila ležérnější způsoby. Začala mu líčit vývoj situace a naklonila se k němu přes stůl. „Pan Beaufort tu myšlenku schválil. Vždycky se dívá na Velkou národní, a tak to celé vidí jako invenční novinku, konec citátu.“

„Počkejte, koně do Velké národní vám každý rok nepořídím. Můžete koupit čtyřletka, dát mu jméno, jaké vás napadne, ale až do šesti ho do Velké prostě nenahlásíte. A i potom bude na tak těžký dostih trochu zelenáč.“

Zasmála se a on zachytil odlesk stříbrného náhrdelníku na smetanové pleti. Neměla minule blůzu upnutou až ke krku?

„Netvrdím, že je to nemožné,“ dodal překotně. „Budeme potřebovat spoustu času a štěstí, ale za tyhle peníze se dá pořídit kůň s velkou budoucností.“

Složila si sako na opěradlo své židle a doplnila skleničky. Zachytil její vůni, jakási rostlinná esence, kterou nedokázal přesně zařadit, jemná a přece výrazná. „Zní to dobře, Malcolm,“ poznamenala a první použití jeho křestního jména zdůraznila lehkým dotekem paže. „Ale nejdůležitější je, aby běhal často, abychom maximalizovali jeho obchodní potenciál.“

„A nevadí vám, že nebude vyhrávat?“

Pokrčila rameny. Její blůzka padla přesně na tělo – musela stát spoustu peněz. Tahle byznysmanka má určitě pohádkovou postavu.

„Samozřejmě by to bylo skvělé, ale doneslo se mi, že někteří nejlepší koně jsou vážně primadony. Chceme zvíře, které pro nás vypustí duši.“

Malcolm ze schůzky odcházel zmatený. Beverley nemohlo být víc než pětadvacet, ale chovala se k němu jako k poblouzněnému školáčkovi. A určitě jí o něco šlo, což projevila při sérii dalších obchodních obědů placených podnikovou kreditkou. Byla to žena, které se zamlouvalo hrát si na mocnou plánovačku velkých obchodů, a Malcolm ji při téhle činnosti s gustem pozoroval. Vždycky se pokoušel v jednání se ženskými mít navrch, jenže ženy v jeho životě obvykle nedisponovaly penězi společnosti, dokonce ani Pippa do téhle kategorie nepatřila. A tak s chutí hrál Beverley Harrisové druhé housle a užíval si sledování její show.

Uvažoval o obchodu, který navrhovala. Z hlediska společnosti to snad dávalo smysl. A nechyběly tu ani zajímavé stránky pro něj samotného. Pak předestřel její požadavky otci.

„O dostizích nemají nejmenší tušení, ale chtějí se zbavit sta litrů za zvíře, co bude pravidelně běhat.“

Tobymu se hned rozsvítilo. „Takže po tobě jenom chtějí, abys to všechno rozfofroval.“

„Jinak bych nesplnil svou povinnost, tati.“

Trenér zamyšleně potřásl hlavou. „To bys byl špatný kluk, Malcolm.“

Jaká pravda! Dokonce ani jeho otec netušil jak špatný, i rodičovská podpora měla totiž podle Malcolma své meze.

Usmál se na něj. „Tak pomůžeš mi?“

Toby otázku zvažoval. „Navrhoval bych koupit koně z ciziny.“

„Uvažoval jsem o Irsku.“

Toby nesouhlasil. „Radši Německo. Jestli chceš, někoho ti tam seženu.“

Kontakt nebyl zadarmo, jenže přesně jak Malcolm čekal, dostavil se nanejvýš uspokojivý výsledek. V otcově doprovodu strávil pár příjemných dní v Bavorsku ve společnosti chlapíka jménem Hans Jürgen Bach. Před odjezdem zajistil za eura koně v ceně osmi tisíc liber, za kterého naučtoval firmě Beaufort Holidays osmdesát tisíc a Slečna čtyřoká nemohla pojmout ani nejslabší podezření o tom, jak vydatnou provizi mu vlastně poskytla. Přirozeně, o půlku výdělku se musel podělit s Tobym, který se uvolil zvíře vzít do tréninku. I tak ale Malcolm dojednal nejlepší obchod v životě, a při nadutosti mladé dámy ho zvláště těšil.

Mezitím se ovšem nadutá dáma vymanila před Malcolmem ze svého drahého upnutého obalu a prošla podrobným průzkumem přímo v posteli svého domku na River Branch. Nyní tedy seděl v Ořechovém salonku hotelu Fountain a naslouchal sebevědomému žvanění Barneyho Beauforta a oddával se blaženým pocitům z tlaku stehna jisté marketingové ředitelky, která se o něj pod stolem důvěrně opírala.

Jako jediná vada na kráse mu připadala skutečnost, že to dnes nebude on, kdo Beverley doprovodí do pokoje. Předem mu vysvětlila,

že po obchodní večeři pan Beaufort zůstane v hotelu a čeká ji jako asistentku pro nečekané příhody.

„A co kdybych si tu taky vzal pokoj?“ navrhl. „Mohla bys ho ukonejšit a pak se stavit u mě.“

V pomněnkových očích se chladně zalesklo. „Víš, pan Beaufort není žádný pitomec. A navíc tě přece doma čeká žena, nebo ne?“

Na to se těžko hledala odpověď a Malcolm usoudil, že dnešní noc raději vypustí.

„Dobrá dobrá, kluci a holky,“ rozezvučel se Barney Beaufort tónem signalizujícím, že svou denní dávku pohostinnosti naplnil už téměř po okraj. „Řekl bych, že pro příští minuty máme každý své plány.“

Malcolm jeho náznak pochopil. „To nepochybně,“ přikývl a sebral list papíru, na který cestovní agent v potu tváře vykreslil barvy dresu své nové dostihové akvizice jménem Beaufort Bonanza. „Promluvím si s otcem a domluvím vám návštěvu v Ridgemooru hned, jak to půjde.“

S rukou bolavou od drtivého sevření Beaufortovy pravice se vydal chytit taxi. Od východu se ohlédl a koutkem oka spatřil, jak Beaufort manévruje Beverley do výtahu. Něčemu se smáli. Malcolmem zabloumal vztek. Jakým právem si ten starý kozel přivlastňoval o třicet let mladší dívku? Svrběly ho ruce odhodláním přihnát se k nim a vyprostit ji ze sevření.

Ale neprovedl to. Sebeovládání je setsakra důležité. Emoce se musí potlačovat. Malcolm si dobře uvědomoval své destruktivní schopnosti a dovedl je ochočit ve svůj prospěch. Pár lidí by o tom mohlo dlouze vyprávět. Jestli ovšem zůstali dodnes naživu.

Pippě se ten nápad ani dost málo nezamlouval, to Jamie poznal na první pohled. „Jakže se jmenuje?“

„Dave Prescott.“

„A měla bych ho znát?“

Odpočívali uvelebení na pohovce v obývacím pokoji a pozorovali tanec odražených plamenů na stropě. Pomalu se probírali vším, co měli na srdci.

„Před nějakými patnácti lety to byl nejlepší středotrat'ář. Patřil ke generaci nástupců Coea a Crama.“

„A co se mu stalo?“

„Před barcelonskou olympiádou se zle zranil, a tím jeho kariéra skončila.“

Pippa ho šťouchla bosou nohou do žeber. „Já myslela, jak se mu přihodilo, že skončil v base?“

Dave Prescott, muž, kterého Jamie Pippě doporučoval jako atletického konzultanta jejích tréninkových metod, s ním šest týdnů sdílel v Garstonu stejné oddělení.

„Drogy.“

Pippa nasadila odmítavý výraz. „Tak toho tu nechci, Jamie.“

„Ale nešlo o heroin nebo něco těžkého,“ protestoval.

„Bylo to dost těžké na kriminál, Jamie.“

Jamie si ostatně ani nebyl jistý, jak se to ve skutečnosti seběhlo. V Garstonu si vyslechl dlouhou řadu variací příběhu jak-jsem-se-sem-dostal, a v určitém smyslu se všechny vzájemně podobaly. Někdo někoho jiného zradil. Byla to past. Porota rozhodla zaujatě. Pokaždé to znělo jako mimořádná křivda.

V Davově případě vedl jeho bratr v londýnském East Endu posilovnu, na jejíž půdě často měnily majitele růstové hormony a podobné drogy. Policie Dava zadržela se dvěma zásilkami, v jedné našli steroidy a ve druhé pistoli, po které vyhlásili pátrání. Dave Jamieho informoval, že prostě roznášel balíčky na základě bratrových instrukcí. Jak jinak.

Jamie se rozhodl historku o zbrani vynechat. „Je v pořádku, vážně. Vždyť to býval špičkový atlet.“

Sblížili se při běhání. Hned své první ráno v Jamieho křídle se Prescott postavil u dveří cely a sledoval, jak běží na místě a buší nohama do podlahy, dokud mu tvář neزالil pot. Davovi to napřed připadalo šílené, ale pak se připojil a běžel mu po boku. Jamiemu nejdřív připadalo, jako by si z něj dělal blázny, a tak ho zdvořile požádal – na garstonské poměry téměř servilně –, ať odejde. Dave mu nevěnoval pozornost a bez nejmenší námahy mu svou frekvencí daleko utekl. Teprve pak se Jamie dověděl, kdo je tenhle nováček.

V příštích týdnech spolu hráli badminton pokaždé, když se jim povedlo dostat se do staré polorozpadlé tělocvičny. Jamiemu chyběla soupeřova vytríbená technika, jenže nesnášel prohry a po hřišti kmital jako blázen. Dave se usmíval i tomuhle. Jamieho moc mrzelo, když běžce propustili.

Pippa vstala a přiložila polínko. A pak poznal z jejího výrazu, že už se rozhodla. „Jak myslíš, tak ho tedy přiveď, ale pod jednou podmínkou.“

Jamie věděl, k čemu se schyluje. Malcolm se jí svěřil s obsahem jejich předchozího rozhovoru a ona se nepochybně chystá udeřit s otázkami o jeho budoucnosti. Zopakoval jí své rozhodnutí nechat ježdění a když vyrukovala s protinávrhem, rezolutně odmítl. Jenže ona nepatřila k ženám, které se lehko vzdávají.

„Promluvím si s Davem Prescottem, ale jenom když ty navštívíš Ros Bradeyovou.“

Ros jezdila parkury a nyní vedla nedaleké stáje, kde učila koně skokanskou abecedu. Jezdila rovněž k ostatním trenérům a zaškolovala jejich koně ke skokům přímo na místě, pokud se téhle činnosti nechtěli nebo nemohli věnovat sami. Jamie od sestry věděl, že pro Ros má slabost i Toby Priest – a to ve všech smyslech slova – a ona pravidelně dojíždí školit na překážkách i ridgemoorské koně.

Pippa Jamiemu navrhovala, aby začal skákat, tam mu rostoucí váha tolik vadit nemusela.

„Už jsem ti to přece říkal – vůbec mi to nepřipadá jako dobrý nápad, Pippo.“

„A co si hodláš počít se životem? Jezdění je to jediné, v čems zatím něco dokázal.“

Jamie v poslední chvíli zadržel jadrnou odpověď, která se mu drala na jazyk. Držet emoce pod pokličkou se za mřížemi naučil dokonale. Kdo se v Garstonu moc rozčiloval, obvykle si vykoledoval řádně pošramocený obličej.

Pippa ho nenechala vydechnout, místo toho zatlačila na pilu.

„Čeho se bojíš? Snad nemáš strach, že by sis ublížil?“

Pomalu se nadechl a pokoušel si v duchu srovnat všechny logické námitky. Jezdění v rovinových dostizích mu odjakživa připadalo jako maximální dostihový zážitek. Zápolil o nejvyšší dotace na těch

nejkrásnějších závodističích. Jezdil v legendárních dostizích jako Guineas, King George, L'Arc de Triomphe a dalších. Co mu mohly nabídnout překážky? Tak nanejvýš obrovský chaos zvaný Cheltenham, který se nejlíp sledoval z domácí pohovky v bezpečí před nametenými sázkaři zpoza Irského moře. Jinak ale většinou jenom kulhavé vyčerpané překázkáře, kteří se brodí bahnem bezvýznamných závodistič a pachtí se za směšně nízkými dotacemi. Pokud by přirovnal roviny k formuli jedna, dostihy se skákáním se rovnaly mrňavé okresní rallye.

A navíc – tomu se nedalo uniknout – vám na překážkách podstatně naléhavěji hrozilo nebezpečí vážného zranění.

Jenže na druhou stranu, co vlastně bude dělat? Pippa se nepletla – nic kromě ježdění prostě neuměl.

Vrátil sestře její ocelový pohled. „Tak jo.“

„Jsme dohodnuti?“

„Zkusím to, Pippo. Slibuju.“

Jamie se rozhlížel po kapli krematoria. Jak se dalo čekat – naplnili ji lidé, které znal. Sotva si dokázal představit místo, kam by se mu po propuštění chtělo míň, jenže dnes sem prostě musel. S Mandy Parkinovou se nikdy nepoznal nijak důvěrně, matně si vybavoval svéráznou pěknou dívku, která se zamilovaně starala o své koně. Těžko se věřilo, že právě ona leží na pódiu v rakvi. K vraždě došlo sice už před měsícem, policie však vydala tělo až nyní.

Jeho problémy mu teď připadaly nepodstatné. Nikomu tady nepřípadal zajímavý, všichni přítomní se soustředili na nešťastný osud dívky, která před pár týdny byla jednou z nich. Jamie nechápal už to, proč se věčně optimistická milovnice koní Mandy zamilovala do drog, a tohle už bylo přespříliš. Ale v Garstonu sám párkrát viděl, co mají drogy na svědomí, a tak ho její smutný konec tolik nezaskočil.

Richard po jeho boku vypadal sklesle. Jamie se mu pokusil podívat do očí v okamžiku, kdy si naučeným gestem odsunul pramen pískových vlasů z čela, jenže Richard se jeho pohledu vyhnul. Nelíbilo se mu tady o nic víc než Jamiemu. Z Richardovy druhé strany na něj významně mrkl Malcolm. Jako by chtěl říct *Seber se, kámo*. Naléhal na Jamieho, ať je doprovodí, tvrdil, že tu potká spoustu

známých tváří a ukáže jim, že se znovu dostal do oběhu. „Zabiješ dvě mouchy jednou ranou,“ přesně takhle to řekl. Za těchto okolností to neznělo dvakrát směšně. Jamie se ale jenom pousmál.

Malcolm se na ostatní díval ze své výšky svrchu, ale neviděl na tom nic zvláštního. Jestliže měříte metr devadesát a trávíte život mezi žokeji, zvyknete si na přehled. U východu z kaple se však díval do cizího obličeje ve své výšce. Pozoroval ho široce rozevřenýma očima pod napomádovanými vlasy a nad pošramoceným nosem. Nikdy toho muže nespáčil, ale okamžitě si ho dovedl zařadit. Mezi hosty se zpráva o přítomnosti detektiva vyšetřujícího Mandyinu vraždu šířila jako blesk.

Malcolm neodolal. Stísněně se na policistu usmál. „Hrůza, co?“ poznamenal. „Byla to skvělá holka.“

Jeho protějšek návnadu spolkl a zareagoval. Proč by sem taky jinak chodil?

„Zřejmě byla nesmírně oblíbená.“ Welšský přízvuk – zajímavé. Malcolm měl Welšany vřdycky za hlupáky. „Znal jste ji dobře?“

Malcolmovi se podařilo vložit do hlasu nevinné překvapení. „Já myslel, že budete z rodiny.“

Jeho protějšek potřásl hlavou. „Inspektor Leighton Jones. Přesetřuji okolnosti smrti slečny Parkinové.“

„Aha, vy jste od policie,“ hrál nadále překvapeného. „Malcolm Priest. Mandy dělávala u otce ve stájích.“

Jonesovi zazářily oči. „Není to náhodou Toby Priest?“ Malcolm přikývl a detektiv neskrýval nadšení. „Váš tatík mi kdysi vyhrál pěkných pár babek. Klisnu Gregory's Cottage do 1000 Guineas přece chystal on, nebo ne?“

Policajt tedy koně sledoval. Třeba se na něj obrátí pro nějaké tipy. Tahle myšlenka Malcolma dráždila. Určitě by policii pár zajímavých tipů dodat dokázal.

„A co vás sem vede, inspektore? Copak je to jako v detektivkách, kde policista chodí na hřbitov a najde tam nejdůležitější důkazy?“

Jones jako by ztratil nit hovoru. „Jsem tu na přání rodiny zesnulé, přišel jsem jenom vyjádřit soustrast.“

„To mi spadl kámen ze srdce, už jsem se bál, jestli nás tu všechny nepodezíráte.“

Po inspektorově tváři přeletěl lehký úsměv. „To sotva. Není to žádné tajemství, naše stopy vedou zatím jiným směrem. Řekl bych, že kdyby se slečna Amanda držela společnosti lidí od koní, mohla tu s námi zůstat dodneška.“

Malcolm na několik okamžiků zatoužil rozmetat ten blahovolný výraz na policajtově tváři a nalít mu čistou pravdu, místo toho se ale jenom zdvořile rozloučil a vykročil. Než došel k Jamiemu čekajícímu u auta, uvědomil si, jak moc se mu potí záda. Tenhle rozhovor ho pěkně vyčerpá. A uspokojil. Ti pitomci štekají na docela jiný strom.

3

Jamie s nevysloveným protestem nechal Pippu, ať ho odveze do stájí Ros Bradeyové. Aby splnil svou část dohody, strávil celé dopoledne u telefonu hledáním Dava Prescottta. Neviděl se s běžcem půl roku, od okamžiku, kdy ho narychlo přes noc převezli, nějaká úřednická nicka rozhodla o místě v jiném ústavu. Ani neměli čas, aby si řekli sbohem, a od toho okamžiku o Davovi neslyšel. Ve vězení to takhle chodilo. Mohli jste strávit s někým celá léta téměř doslova ruku v ruce, jenže pak jste se vzbudili a už nikdy jste ho nespatriili. Někdy ovšem právě to znamenalo právě požehnání.

Jamie o Davovi nevěděl víc, než že mu tehdy do propuštění zbývaly sotva dva měsíce, pokud ovšem neztratil zvýhodnění za dobré chování. Tohle vám hrozilo vždycky. Stačila úplná pitomost, která vás rozčilila, třeba když se před vás někdo nacpal ve frontě na telefon. A všechno, o co jste usilovali, zmizelo v průběhu pěti minut vzteku. Jenže Dave si dokázal všechno srovnat v hlavě mnohem líp než Jamie. Párkrát se mu dokonce podařilo uhasit žokejovy ohnivé reakce v poslední chvíli.

Jamie se pustil do práce a napřed se spojil s věznicí v Garstonu. Z toho pokusu se vyklubala naprostá ztráta času. Striktně odmítli jakékoli informace o věznicích, současných i minulých. Jamie si v duchu spílal – mohl přece předstírat, že je blízký příbuzný, jenže ani tak by se s největší pravděpodobností k požadovaným informacím nedostal. Vedení věznic mělo neochotu v popisu práce, to bylo něco docela jiného než zavolat do staré dobré školy.

Zvažoval možnost hledání na internetu, našla by se tam určitě spousta spojení na atletické kluby a debatní kroužky příznivců sportu. Stačilo by mu zasít pár semínek a nepochybně by se dočkal vytoužené odměny.

Svěřil se s tím plánem Pippě, a ta se zeptala: „Vypadá to na pěknou makačku. Co kdybys zkusil zavolat do té bratrovy posilovny?“

Jamie nechápal, proč to nenapadlo jeho. Zřejmě ho nějak podvědomě tížily obavy z té zbraně A navíc se přece Dave zapřísáhl, že už nikdy nevzkročí nikam na dohled svého bratra. I tak to ale dávalo smysl.

Po půlhodině připojení k internetu a několika telefonních rozhovorech držel v ruce seznam tělocvičen a masážních salonů v jihovýchodním Londýně. Některé mohl škrtnout hned, třeba ty pod hlavičkou velkých řetězců, jejichž tělocvičny nepochybně plní lehkonohé cvičenky. Posilovna Davova bratra zřejmě bude patřit k těm potírnám pro pravé chlapy, kde se nikdo neunavuje vytíráním kapek krve. Prostě něco na způsob Garstonu.

Volal na různá čísla a chtěl k telefonu Davova bratra, pokud se pamatoval, jmenoval se Christopher. Reakce se dočkal na pátý pokus.

„Jo? Kdo ho chce?“ Mužský hlas cockney ho jako poleno nezněl ani trochu přátelsky.

Takže to místo přece jenom našel. „Já chci vlastně jeho bratra Dava. Jsem jeho přítel.“

„To sem netušil, že má ten chcípák ještě kámoše,“ zavrčel hlas a zopakoval kontaktní údaje, jak mu je Jamie nadiktoval. „A jak se jako s Davem znáte?“

„Setkali jsme se loni, byli jsme spolu v...“ Jamie se odmlčel. „Řekněte mu, že jde o zaměstnání,“ dodal a najednou si uvědomil, jak podezřele to musí znít.

„Vy teda máte nervy,“ vyprskl hlas a sluchátko se zarachocním přistálo na stojanu.

A tak tu teď stál na zápraží u Ros Bradeyové a netušil, jestli se někdo bude unavovat s předáním jeho vzkazu. Starou farmu někdo nedávno renovoval. Bílý nátěr na dveřích vypadal čerstvě a klepadlo se jen lesklo. Boty různých tvarů pro nejrůznější účely stály pečlivě vyrovnané na zápraží a o zahrádku se někdo staral s viditelnou láskou.

Z okna po jeho pravici se nesla klavírní melodie, nějaká klasika, nic podle jeho gusta. Ne že by měl po životě v kakofonii hřmotu garstonského ghetta gusto obzvlášť vytříbené.

Chystal se zaklepat, když rytmus zpomalil, hudba se odmlčela a spustila znovu od začátku celé věty. Jamie tedy neposlouchal nahrávku, ale skutečného člověka, který na nástroj hraje. To mu zaimponovalo. Nemohl by přísahat, že se mu proud tónů kolem zamlouvá, ale působilo to zatraceně impozantně. Neodvažoval se zaklepat, dokud hudba neskončila.

Jamie se s Ros Bradeyovou nikdy nesetkal, usadila se tu až po jeho zatčení, ale pokud po ní jel Toby Priest, dokázal si ji dost dobře představit. Především bude určitě tak mladá, že by mohla být Priestovou dcerou. Plukovník už vyprovodil tři manželky a před šedesátkou se zhlédl v mládí. V Ridgemooru se šuškal, že se ve stájích vždycky najde místo pro pomocníci, pokud je dostatečně hezká a ochotná převzít i některé další povinnosti, jaké obvykle do popisu práce ve stájích nepatří. Fluktuace ženského stájového personálu ve stájích byla skutečně vysoká, ať už z jakéhokoli důvodu.

Dveře mu ale neotevřela žádná holka ze stájí. Její věk si nedovolil odhadnout. Jemná a štíhlá, se širokýma hnědýma očima a spoustou kaštanových vlasů sepnutých sponkou, aby nepadaly do tváře. Nepoužila make-up a oči zvýraznila jen lehkou linkou v koutcích. Měla široké lícní kosti a hlavu držela zpříma jako školačka. Díval se na nepřehlédnutelnou ženu.

Byla tu sice nová, ale nepochybně o něm něco vyslechla. I tak mu ovšem bez zaváhání potřásla rukou. Neusmála se, jen ho bez hnutí brvou zkoumala zpytavým pohledem.

„Tak se podíváme, z jakého jste těsta,“ oznámila a sundala z věšáku zimní bundu. Ukázala na zahradní cestičku.

Jamie se neodvažoval zmínit o hudbě. Důrazně za sebou přibouchla dveře a on se nemohl zbavit pocitu, že zavírá i za tou částí své osobnosti, do které mu nehodlá nechat nahlédnout. Kdyby se zmínil o klavíru, dopustil by se přestupku porušení jejího soukromí.

Provedla ho kolem domu a brankou z latí. Nabídla se mu vyhlídka na louku s různými překážkami. Několik koní na nich právě

absolvovalo práci. Pak si všiml dalších, mířili k několika stodolám s jezdeckou halou uprostřed.

„To je má jízdárna,“ vysvětlila Ros, jak se k ní blížili. „My si ale vystačíme venku.“

„Kolik tu máte koní?“ zeptal se, když vstoupili mezi staré dřevěné stáje.

„Pokud si můžu vybírat, neberu jich víc než dvacet. Občas to o trochu překročím. Někdy se těžko odmítají.“ Poslední slova zdůraznila tak, až Jamieho napadlo, jestli nechtěla odmítnout taky jeho výuku. Musel se za něj někdo přimlouvát? Třeba Toby, na Malcolmovo naléhání?

„Vezmeme si Brambla,“ zavolala jedné dívce, která odspěchala do stáje pro mohutně stavěného starého ryzáka. „Držíme ho tu jako školitele. Vodí problémové koně a lidi jako vy učí skákat,“ vysvětlila. „Už jste někdy skákal?“ Opozitivní tón signalizoval, že odpověď zná. Jamie by hádal, že nesnáší každého, kdo se vydává za jezdce a přitom v životě nezakusil skoky.

„Nikdy.“

„Myslíte, že na to máte nervy?“

Tuhle otázku si Jamie v poslední době kladl často, a jak se dnešní trénink blížil, odpovědí si byl jistý čím dál méně.

„Ale ovšem.“

„Caroline, prosím, pomoz Jamiemu do sedla.“

Dívka mu pomohla na koně a on automaticky sáhl po třmenech, aby je zkrátil.

„Co to vyvádíte, člověče?“

Jamie se na ni překvapeně díval. Nikdy nejezdil jinak než s krátkými třmeny.

„Vyndejte si nohy a třmeny svažte zpředu přes sedlo. Chci vidět, jestli umíte jezdit, nebo ne. Ve skocích nikdy nic nezvládnete, pokud nedokážete zvíře svírat nohama. A taky nechci, abyste nám přepadl koni před čumák.“

Jamie splnil její instrukce. S nohama volně plandajícima koni po bocích si připadal nesvůj – jako by se poprvé rozjel na kole bez stabilizátorů. Pár okamžiků trvalo, než zjistil, jak v nové pozici najít rovnováhu.

„Dobrá, teď si zaklusejte a zkuste si ho osahat.“

Jamie vyklusal od stájí k nedaleké ohradě a Ros na něj volala jednu instrukci za druhou. „Narovnat ramena! Pevněji držte! Nechte mu prostor,“ a podobně. Po deseti minutách klusání bez třmenů si připadal unavený a vzteklý. Kdyby teď někdo Ros poslouchal, usoudil by, že učí naprostého jezdeckého nováčka. Nechtěla po něm ale nic zbytečného a on začínal cítit, že se pomalu zlepšuje.

„Dobrá, teď zastavte a odpočiňte si.“

Vnitřek stehen měl jako v ohni. Dokonce, i kdyby s ježděním nikdy nepřestal, sotva by se vyrovnal s jejími požadavky. Ros nařídila Caroline, ať připraví k překážce síť. Ze sítě se vyklubala soustava latěk, které Bramble musel překračovat a které ho naváděly na skok. Byly rozmístěné právě v takových vzdálenostech, aby zajistily správný rytmus cvalu a on odskočil na tom pravém místě.

Ros se znovu obrátila na Jamieho.

„Chci, abyste odklusal na konec louky a síť se dostal k odskoku. Nechte mu prostor, nevodte ho za hubu, a když odskočí, předkloňte se.“ Vytáhla dva kapesníky a nacpala je mezi sedlo a jeho kolena. „Ať vám ani jeden nevypadne.“

Jamie se obrátil a pustil se naznačeným směrem. Povýšeným chováním ho tak naštvála, že docela zapomněl na strach nebo nervozitu. Pokusil se koncentrovat na nadcházející výstup.

Bramble už tenhle úkol zřejmě plnil nejmíň stokrát, jenže když ho srovnal, přesto sklopil uši a pustil se do cvalu. Jamie se ho pokusil zadržet, jenže zvíře už se rozhodlo. Mezery mezi kolíky byly vyměřené pro poslušně klusajícího koně, jenže Bramble ve cvalu sotva překonal jeden a musel se řádně snažit, aby se vyhnul dalšímu. S třetím to bylo ještě horší a Bramble od toho okamžiku mezi otvory provozoval podivný krok-suns-kok i s Jamiem, který se v sedle držel jako o život, zatímco kapesníky ho dávno opustily.

Ros jeho vystoupení nezaujalo. „Říkal jste mi, že jste nikdy dřív neskákal, ale zapomněl jste se zmínit, že jste vůbec neseděl na koni.“

Za dávných dob by na ní po tomhle nenechal nitku suchou, jenže v Garstonu se naučil schovávat rebelské myšlenky pro sebe. A ostatně před chvílí si rozhodně neudělal tu nejlepší reklamu, i když tohle poznání tlumil hluboko v sobě.

„Zkusím to ještě jednou,“ zavrčel.

Ros mu beze slova vrátila kapesníky na místo.

Tentokrát se na Bramblovu snahu cválat dobře připravil. Koňský veterán poslušně klusal ideální stopou a přeskočil překážku se sklopenýma ušima. Jamie zkontroloval pohledem, jestli jsou látkové kousky stále na místě.

Ros ani nepohnula brvou. „Proveďte to ještě jednou, a pak to zkusíte bez sedla.“

Jamie ke svému překvapení pochopil smysl takového cvičení, přestože bez sedla mu to šlo ještě hůř. Cítil, jak mu nohy kloužou po Bramblových bocích a rytmus pohybu zvířete se stal čitelnější. Lehké pohyby vpřed a vzad, jak se zvíře vzepjalo ke skoku a zase přistálo, mu připadaly přirozenější.

„To nepochybně,“ stroze ho ujistila Ros na otázku, zda po něm chce další pokus. „Jenže kůň už toho asi bude mít dost, i když vy jste jako rybička.“

Jamie vděčně přijal chvilku oddechu. Připadalo mu, že si na první pokus vedl znamenitě. Jeho učitelka ho však nenechávala na pochybách – ona podobný názor nesdílela.

Po lekci ho odvezla do Ridgemooru, přesně jak se předtím dohodli. Odtud se mohl Jamie buď připojit k Malcolmovi a dojet s ním zpátky, nebo zavolat Pippě. Ros zřejmě čekala tréninková lekce s jedním z Toby ho překážkářů.

Cestovali mlčky. Ros řídila rychle a ve tváři se jí zračila hluboká koncentrace. Vyjížděla zkratkou zadem, a Jamie si ani nebyl jistý, kam se vlastně dostali. Na hlavní silnici se připojili za zídkou a jeho sevřela náhlá tíseň. Poznal to tu v okamžiku, kdy se dostali přes vrcholek kopce a silnice se pustila dolů prudkou pravotočivou zatáčkou. V dlouhých měsících před procesem se Jamie za každou cenu pokoušel téhle cestě vyhnout – vyhnout se scéně neštěstí, které stálo život Kirkstalla a jemu sebralo půldruhého roku svobody.

Vůz minul zídku a řídký lesík a Jamie zachytil červenobílý odlesk kytice vadnoucích karafiátů připevněných k nově vyzděnému plůtku. Někdo tu u silnice vybudoval pomníček. A jemu se zvedl žaludek.

„Jste pořádku?“

Přikývl, ale nebyl schopen slova. Nečekal, že bude vnímat jeho pocity. Možná byla hodně tvrdá, ale zřejmě jí uniklo jen máloco.

Na ridgemoorském parkovišti je uvítal Toby osobně. Jamie předpokládal, že ho sem vede především zájem o Ros, jenže on ji sotva letmo políbil na tvář a zaměřil pozornost na něj.

„To je fajn, že jsi zpátky, mladíku. Chyběls nám tu.“

„Díky, plukovníku,“ opáčil Jamie poněkud zmateně.

„Mrzí mě, že už se nesvezeš na rovinách,“ pokračoval Toby. Pak se obrátil k Ros. „Nejlepší učeďník, jakýho jsem měl. Bez problémů z něj vyškolíš špičkového překážkového jezdce.“

„Pokud to půjde jako dosud, tak sotva,“ odpověděla upjatě.

Toby se zasmál, ale Jamie se k němu nepřipojil. Dobře si uvědomoval, že ona nevtipkuje.

„Tak kde máš toho koně, co si ho mám vzít do parády?“ zeptala se Tobyho.

„Čeká v jednom ze zadních boxů. Je to pěkněj cvok, dokonce i po vykastrování.“

Trenér se obrátil a vedl je kolem stájí dozadu za hlavní budovy. Ros ho následovala a Jamie se stáhl zpátky, dobře si uvědomoval, že tohle není jeho věc.

„Jamie,“ křikl za ním spěchající Toby. „Pojď sem, ať je z tebe trochu užitku.“

Vykočil se za nimi. Tak to možná přece jenom bude jeho věc.

Blížili se k zadním stájím a vítalo je dunění dutých úderů a zvonění, jako by podkovy narážely do stěn.

„Slyší, jak se blížíme,“ vysvětloval Toby. „Poslední čtyři dny se to tu snaží rozkopat na třísky.“

Dorazili na dlážděnou plochu lemovanou stájemi natřenými černou a bílou barvou. Jamie se dověděl, že ještě před deseti lety bylo tohle místo srdcem ridgemoorského života, jenže Toby od té doby rozšířil své podnikání a ustálil koně v modernějších domovech.

Jamie nejdřív vůbec nedokázal určit, ve kterém boxu zuřivé zvíře stojí, ale pak zahlédl v nejbližších dveřích pohyb následovaný ránou a tupým nárazem, pod kterým se dřevěná konstrukce jenom otřásla. V příštím okamžiku se na něj dívala velká černá hlava, žíly na krku se jí

nadýmaly. Kůň při pohledu na ně ztuhl a sledoval je očima černýma jako uhlí protkané červenými žilkami.

„Ale Toby, ten je krásný,“ dojatě vyhrkla Ros. Její pohnutí Jamieho zaskočilo. Třeba přece jenom není tak ledová, jak se zdálo.

„Je krásnej, to je fakt,“ uznal trenér. „Malcolm ho zřejmě koupil právě proto. Majitelé nemají tuchy o tom, jak to v dostihách chodí, a vzhledu si moc cení.“

„Jak se jmenuje?“

„Beaufort Bonanza, Beaufort je totiž jméno cestovní kanceláře. Malcolm ho pořídil v Německu, a tak mu holky říkaj Adolf. Docela to sedí k osobnosti. Dávej si bacha, Ros, jinak ti ukousne ruku, ani se nenaděješ.“

Ros se koni přiblížila na dva metry. Mluvila k němu hlubokým konejšivým hlasem. Slovům Jamie nerozuměl. Adolf se na ni zpytavě díval. Jako by jí naslouchal. Jamiemu se podařilo zachytit jedno nebo dvě slova a pochopil, že s ním mluví německy. Tímhle tedy zabodovala, docela určitě byl na tenhle jazyk zvyklý.

Společně sledovali, jak se Ros natáhla a poplácala zvíře po plecích. Adolf proti kontaktu nic neměl. Naopak, jako by se mu zamlouval.

Ros se ani neodvrátila a zeptala se Tobyho: „Tak co je s ním?“

„Prostě se nedá zkrotit. Pokaždý, jak jde na překážku, upaluje, jako kdyby ho honila smečka lvů. Někdo tomu chudákovi musel pěkně pošramotit fasádu, že se chová takhle.“

„Možná by se mu hodila lekce k uvolnění té negativní energie. Už na něm dnes někdo jezdil?“

„Ještě ne. Je to s ním těžký. Když se na něj včera jeden kluk posadil, hodil ho až ke stájím. Málem si zlomil klíční kost. Pár dní ho v práci neuvidíme.“

Poprvé za dobu jejich známosti se Ros na Jamieho usmála. „Tak to máme štěstí, že jste tu s námi, nebo ne?“

„Chcete, abych ho jezdil?“ jeho slova mu samotnému zněla cize a vystrašeně.

Elegantní obočí se spiklenecky zkrabatělo. „A proč ne? Pokud si vzpomínám, dožadoval jste se pokračování.“ Nad jeho rozpaky se zřejmě královsky bavila.

„Dobrá,“ souhlasil. „Jenom si skočím pro helmu.“

Když se vrátil, stájnice Adolfa před stájí sedlala k ježdění. Ve volném prostoru působil klidněji než ve stájích.

Toby pomohl Jamieu do sedla a on cítil, jak se zvíře pod jeho váhou nespokojeně pohnulo.

„Co s ním hodláš provádět?“ zeptal se trenér Ros.

„Máte tady někde ještě ty tyče s pneumatikami?“

„Ovšem, jsou u seníku.“

„Pojďme ho vzít k nim,“ podívala se na Jamieho. „Deset minut ho zkuste jen tak zahřát. Pár koleček na obě strany.“

Stájnice je vedla a Jamie koně pevně držel celou cestou na louku za stájemi. Sem se dostal zřídka i v dobách, kdy ještě na Ridgemooru pracoval. Tady se školili překážkáři, a to mu tehdy bylo ukradené. Je to psina, jak se časem mění názory. Pustil se do ježdění přesně tak, jak si Ros přála, hodlal její instrukce dodržet do puntíku, zvlášť poté, co se plukovník předtím zmínil o jeho schopnostech. Nehodlal dopustit, aby se za něj bývalý zaměstnavatel musel stydět.

Ros křikla: „Teď vám ukážu jak zabránit koni, aby na překážkách dělal všechno po svém. Stačí jediná jednoduchá lekce. Toby, pomůžeš mi, prosím?“

Jamie s Adolfem se postavili stranou a Ros od budovy odměřila šest kroků do louky. Pak se pustila do stavění překážky z latí a desek. Když skončila, obdivně si prohlížela výsledek. Překážka nebyla vysoká, sotva něco pod metr, ale vypadala pevně.

„Tak, to by mu mělo stačit,“ poznamenala a podívala se za překážku k hrbolaté stěně stodoly. „Jestli za překážkou skočí i přes vrata, možná přijdeš o žokeje, ale určitě ses v takovém případě dostal k zatraceně dobrému překážkáři.“

Jamie ji sledoval z povzdálí, teď už s docela konkrétní představou, o co jde. Podle Tobyho by měl Adolf překonat překážku a pak se zbavit jezdce a utéct. Ros mu ale postavila překážku přímo proti stěně a výrazně tak redukovala jeho únikové možnosti. Nutila ho zůstat pod kontrolou. Teoreticky.

Obrátila se k němu s pokynem, ať koně dovede k nim. Do Adolfa vjeli všichni čerti v okamžiku, kdy spatřil překážku. Jamie ho poplácal a tiše k němu mluvil stejným stylem, jaký viděl u Ros. Jenže on ho

uvolnit nedokázal. Cítil, jak se zvíře pod ním chvěje v touze uvolnit nestrádanou energii.

„Dobrá, Jamie,“ křikla Ros. „Prostě ho naved'te přímo na skok. Nezkoušejte ho po doskoku zbrzdit a nenechte ho otočit. Musí jít pořád proti zdi, aby pochopil, že skočit nedokáže, vy mu to usnadněte.“

Jamiemu neunikla krátká výměna pohledů mezi Tobym a děvčetem ze stájí. Podle potřesení hlavou soudil, že plukovníkovi se tenhle Rosin postup dvakrát nezamlouvá, rozhodl se ale do její procedury nevstupovat. A protože Toby obvykle nepatřil k lidem, kteří nedokážou prosadit svou, zřejmě jí věřil. Tak či tak on nebyl tím, kdo se pozene v sedle proti zdi.

Přede dvěma hodinami Jamie patřil ještě k těm, kdo se v sedle koně nikdy neodlepili od země. Nyní měl pár metrů od kamenné stěny skákat se zvířetem, o kterém věděl, že ho nedokáže udržet. Nemít svou pýchu, řekl by Ros docela přesně, kam si tenhle pokus může strčit. Nechovala se k němu férově.

Blesklo mu hlavou, že pokud se něco pokazí, mohl by na tom vydělat aspoň zdravotní dovolenou jako bolestné od majitele koně. Jenže tu by bohužel zřejmě předcházela pobyt v nemocnici.

Obrátil Adolfa k překážce. Sotva ho stačil srovnat, a kůň vystartoval jako raketa. Jamie nestačil umístit pod kolena kapesníky, ale i tak jeho stehna zůstala ke zvířeti jako přikovaná.

Jezdil v dostizích dost dlouho na to, aby pochopil, kdy si kůň umane něco, co prostě nezvládne. Adolf pod ním ale nevykazoval žádný z charakteristických znaků, zvedl se přes překážku a přistál s nosem pár desítek centimetrů před kovovým krytem stěny stájí.

Jamiemu na několik okamžiků připadalo, jako by se chystal k dalšímu skoku, jenže on se místo toho prudce stočil vlevo. Uchopil do ruky hřívu a na několik okamžiků se oběma nohama octl na bezpečné straně koně. Narazil do stěny jenom ramenem. Síla nárazu ho usadila zpátky do sedla a on se chopil hřívy dřív, než ho zvíře stačilo setřást.

„Říkala jsem vám, ať ho nenecháte otočit.“

Jamie Rosin výkřik zaslechl a usilovně se pokoušel získat nad zvířetem zase kontrolu.

„Odklusejte zpátky a zkuste to znova.“

Cítil, jak se pod helmou začíná potit – důsledek přemíry snahy a obrovských nervů. V rameni mu po nárazu brnělo a v jeho těle zahajovaly sérii protestů svaly, o jejichž přítomnosti neměl v posledních měsících tušení. Krev v žilách mu ale divoce bušila. Oděrky s bolestí počkají, právě pro takovéhle okamžiky přece kdysi žil.

Znovu koně srovnal a soustředil se na přesný směr. Tentokrát manévroval zdařileji. Kůň se zase stočil pryč, leč tentokrát mnohem pomaleji. Po dvaceti minutách se Jamie sice koupal v potu prýstícím ze všech tělesných pórů, ale měl zvíře pod kontrolou. Přenesli se přes překážku a po přistání zastavili slabý metr od stěny.

Ros je poslala na další skok, tentokrát přímo uprostřed volné plochy. Kůň se za ním hned pustil do útěku, zdaleka však ne s původní vehemencí. Ros Jamieho vrátila k překážce u stáje. Adolf se pokusil zopakovat útek po svém, jenže tentokrát narazil na připraveného jezdce plného odhodlání zůstat v sedle, dokud zvíře nepřesvědčí, aby plnilo jeho instrukce.

Nakonec se po další půlhodině Adolf umoudřil natolik, že neprojevoval zaječí úmysly za žádnou z překážek. Teprve potom je Ros zavolala domů. Jamiemu připadalo, že se za poslední půlhodinu o ježdění dověděl víc, než za celou předchozí kariéru. Byl však smrtelně unavený.

Rosina nabídka odvozu na Shelley Farm Jamieho zaskočila. Nejdřív se chystal odmítnout, ale po Malcolmovi nebylo vidu ani slechu a ne připadalo mu správné tahat sem sestru, když se mu najednou nabízela jiná možnost dopravy.

Cestou zpátky málem usnul. Pokoušel se za mřížemi udržovat ve formě, jenomže nic ho nemohlo vytrénovat k ježdění zvířat, jako byl Adolf. Připadal si jako po několika kolech v ringu s Mikem Tysonem

„Takže zítra ve stejnou dobu,“ loučila se Ros, když zastavili na příjezdové cestě. „Setkáme se ve stájích, nemusíte pro mě chodit domů.“

Přikývl. Napůl čekal návrh, ať si najde na výuku někoho jiného, a ani by mu nevadil. Dívala se na něj jako na méněcenného, možná v

něm ještě cítila Garstone. Pokud s ním ale nadále hodlala trénovat, nemínil vyklízet pozice. Slíbil to přece Pippě.

Ale na jedno se zeptat musel.

„Jestli se můžu zeptat, Ros, kolik si účtujete?“

Elegantní rysy znovu zbrázdil ten znechucený výraz.

„Víte,“ pokračoval... „Rád bych věděl, na kolik mě to všechno přijde.“

„Na zlomený vaz, řekla bych. Aspoň pokud se nenaučíte ovládat rebelské zákazníky, jako je Adolf.“

Jamie neměl náladu na vtípky. „Rád mám všechno v pořádku. Na konci týdne mi předáte účet, souhlasíte?“

Odpověděla nečekaně rozpačitě. „Jamie, není potřeba. Dlužím Tobymu pár laskavostí a vaše lekce jsou předem domluvené.“

Únava z něj najednou spadla. Nahradil ji vztek.

„Jakých laskavostí? Mně se netýká nic z toho, co mezi sebou máte. Dáte mi účet a já vám zaplatím jako každý jiný.“ Prudce otevřel dvířka a vyskočil. „Myslíte, že jako bývalý vězeň potřebuju nějakou charitu?“

„Tak to není, Jamie.“

Nevěnoval jí pozornost a trpce do otevřeného okénka vedl svou. „Vy ale máte nervy, madam milosrdná. Nezajímá mě, jaké laskavosti si vyměňujete s Tobym nebo s někým dalším, mezi námi půjde o řádný obchod. Jste pro?“

Chladně si ho měřila. „Jestli to tak chcete, tak prosím. Za lekci účtuju třicet liber plus daň. Vystavím vám fakturu, jakmile si řeknete.“

„Výborně.“ Jako člověku, který za práci ve vězeňské kovárně inkasoval v posledních měsících pod deset liber týdně, mu to připadalo poněkud drahé. Ale aspoň věděl, na čem je. A pro první týdny měl k dispozici Malcolmovu půjčku. Vztek ho opustil stejně rychle, jak se ho zmocnil. „Promiňte, Ros, nechtěl jsem být hrubý.“

Přikývla a nastartovala motor.

Šoural se do domu. Už se zase cítil k smrti unavený. Vykoupe se a skočí rovnou do postele.

Richardovi se do toho telefonátu nechtělo, ale neměl na vybranou. Malcolm ho stále pobízěl, s čímž se ještě dokázal vyrovnat, jenže pak

se přidal i Toby. Jejich tlak mu připadal nesnesitelný. Ani po všech úspěších na závodističích se Richard ještě nenaučil jak odmítnout otci jeho přání.

Toby se do něj pustil dnes ráno při tréninku. „Malcolm tvrdí, že staří kamarádi by teď měli dohlížet na Jamieho, když se nám vrátil.“

Richard vztekle vyletěl. Uprostřed pastvin před otcem aspoň nemusel nic předstírat. „Proč se sakra vrátil? V jeho kůži bych si našel místo co nejdál odtud.“

Toby si povzdechl. Tohle už důkladně probrali. Všichni tři by se nezlobili, kdyby se Jamie zavrhl někam do díry, na které mohli postavit mohylu. Jenže Pippa chtěla mít bratříčka zpátky pod křídly a oni se s tím museli smířit. Malcolm jejich strategii pojmenoval „eliminace možných škod“. Richard si dobře uvědomoval, jak hrozivě by se celá situace mohla rozvinout.

Malcolm se naštěstí kolem Jamieho motal od začátku, vítal ho doma a zajistil mu nezištně peníze, takže Jamiemu určitě mohl připadat jako ten nejlepší přítel, ke kterému se může dostat. Ten had se v takových věcech vyznal.

Jenže teď chtěl otec i po *něm*, aby Jamieho pomáhal udržovat v blažené nevědomosti.

A tak si přichystal tenhle rozhovor. Doufal, že se svým gestem spoluspiklenců načas zbaví.

Jamie se vyčerpaně zhroutil na kuchyňskou židli a popíjel čaj, když ho Pippa zavolala k telefonu. Byl to Richard, lákal ho dnes na večeři a nehodlal se smířit s odmítavou odpovědí.

„Ty prostě přijdeš, kámo. Bez námitek.“

„Promiň, Richi, dneska ne.“

„Podívej, dostal ses z basy. Trocha zábavy ti neuškodí. A kromě toho už jsme objednali stůl a Vanessa umírá touhou poznat mého svědka.“

„Cos to povídal?“

„To jsem ti ještě neříkal? Na mé svatbě, příští rok v květnu. Budeš svědek.“

„Richi...“ Odmlčel se. Proč by někdo chtěl za svědka bývalého vězně? A zvláště takového, který je s Malcolmem při té nehodě vezl –

bývalého vězně, který je málem zabil. „Nevím, co ti na to říct,“ zablekotal.

„Ale jistěže víš. Stačí ano. A v osm se nachystej.“

A tak pustil z hlavy spánek se slepicemi. Nacpal se do starého obleku a chystal se na večeři s Richardem a jeho překrásnou snoubenkou, tou, kterou neměl nijak znát, to si musel připomenout.

Richard pro něj přijel sám. Vanessa se s nimi setká přímo v podniku Roman Arms, vysvětloval. Jamiemu na tom nepřipadalo nic podezřelého až do chvíle, kdy vstoupili do baru. Vanessu na vysoké barové stoličce spatřil okamžitě, s dlouhýma nohama a spoustou plavých vlasů. Vedle ní seděla další dívka, brunetka s nohama možná ne tak dlouhýma a možná taky s trochou masa navíc na kostech, ale nepochybně ze stejného těsta. Obě se na ně obrátily s rozzářenýma očima.

„To je Georgie,“ oznámil Richard. „Chodily s Vanessou na stejnou internátní školu, kde musely všechny nosit zelené kalhotky.“

„Richarde!“ ohradila se Vanessa s předstíraným nesouhlasem.

„Vlastně jsme se obvykle s kalhotkami nezdržovaly,“ poznamenala Georgie a pevně potrásla Jamiemu rukou. „Určitě ne od šesté třídy.“ Sledovala ho s úsměvem plným bělostných zubů a špatně skrývanou zvědavostí. Jamie si vzpomněl, jak mu na dostizích Vanessa slíbila, že ho seznámí s některou svou známou. Neztrácela ani minutu.

V nezávazném povídání vyšel ze cviku, ostatní naštěstí podobný problém nesdíleli a on se zapojil aspoň koňským dialogem s Richardem a přitom si zvykal na přítomnost cizí ženy, která je zřejmě k mání.

Zblízka si názor na Georgie musel poopravit. Nijak zvlášť se Vanesse nepodobala. Vypadala starší než její přítelkyně, stíny pod očima nedokázal ukrýt ani make-up. Mluvila příliš rychle, její jižní přízvuk drnčel mezi yorkshirskými hlasy tak důrazně, až se k ní stácel nejeden pohled. Jamiemu připadala stejně nervózní, jako je sám.

V restauraci šuměly hlasy veselých hostů a pobíhání personálu. U stolku Jamieho usadili po bok Georgie a on vzápětí zaznamenal pod květovanou sukní její stehno v lesklých punčochách.

„Vám dvěma to ale sluší,“ poznamenala nevinně Vanessa z protější strany stolu. Ta potvora.

Marie odložila telefon a vkročila do pokoje, kde otec sledoval *Chcete být milionářem*. Jakmile ji spatřil, ztlumil zvuk na minimum.

„Jdeš ven, holčičko?“

Zavrtěla hlavou a svezla se k němu na pohovku.

„V tvém věku mě v pátek v noci doma nic nezadrželo. Běž a užívej si života.“

„Jsem v pohodě, tati, necítím se na to.“

Televize zabrala detail utrápené tváře soutěžícího.

„Otázka za dvaatřicet tisíc. Pro takovou starou páku jsou to slušný prachy,“ zachrptěl Clem Kirkstall. „Nerozešla ses s Colinem?“

Colinovi se pěkných pár týdnů vyhýbala a nechtěla o tom mluvit právě před tátou, kterého si získal. Colin by ideálně plnil jeden obtížný úkol – mohl tu s otcem sedět a debatovat o dostizích. To ale neznamenal, že by si ho musela vzít. Nebo snad ano?

„Ne, to vůbec ne,“ zalhala. „Jenže nemá smysl chodit večer ven, když musím v pět ráno vstávat.“

Totéž před okamžikem řekla do telefonu Gail, která ji lákala do klubu v Leedsu. Párkrát se vydala do práce po prohýřené noci a sotva svou směnu přežila. Přátelé si o ní musejí říkat, že je s ní pěkná nuda. Stárne už takhle zamlada.

„Tak jim to řekni, ty troubo, to ví přece každéj. Patnáctej únor 1971,“ zachrčel Clem na televizi. „Ten machr o sobě tvrdí, že učí ekonomii a přitom nemá tušení, kdy jsme přistoupili k decimalizaci.“

Marie se zasmála. Už vzdala snahu přesvědčit tátu, ať se do soutěže přihlásí. Znal všechny odpovědi. Ale jestli se domnívala, že změnil téma, to se tedy pletla.

„Nemusíš se hnát na nějakou divočinu, vždyť víš. Zavolej Colinovi, ať tě někam vezme, třeba jenom na hodinu nebo dvě.“

Ovšemže by Colinovi zavolat mohla. Zřejmě by změnil plány a na první písknutí by stál za dveřmi. Jenže copak stojí žena právě o tohle? On byl prostě až moc oddaný.

„Mám ještě něco,“ ozval se otec. „Trochu jsem se poptával. Na chirurgii chybí pomocná síla. Povídal mi to Gooding, když se tu stavil.“

Doktor Gooding byl Clemovým starým přítelem i jeho lékařem. Bývaly časy, kdy se mu Clem zase staral o auto – reciproční přátelská výpomoc, říkával tomu její otec. Dnes už zůstala jen jednostranná.

„Já ale nejsem doktorka, tati. A jestli se nenaučím na zkoušku, tak ani nikdy nebudu.“ Marie odjakživa toužila po studiu medicíny, jenže teď její ambice podkopala zpackaná zkouška z chemie – právě kvůli ní opakovala ročník.

Clem si její poznámky nevšímal. „Když se jim povedlo uvést do chodu počítačovou síť, potřebujou utřídit záznamy ze zdravotních karet. Určitě tam mají chaos a potřebujou na to brigádníka. Máš mu prej ráno zavolat.“

„Aha,“ poznamenala Marie a zpracovávala jeho informaci. Instinktivně se chtěla zachovat jako v Colinově případě – nesnášela, když jí někdo organizoval život.

„Jak chceš, jestli se ti líbí cítit prkýnka v době, kdy ostatní svět spí, je to tvá věc.“

To tedy je, chtěla vyhrknout, nakonec nic podobného nevyslovila. Tak hloupá nebyla. Vyhlička na jinou práci než tu s koštětem zněla příliš lákavě.

„Jestli ti můžu radit, tak mu zavolej,“ dodal.

„Provedu to hned ráno,“ rukou nahmatala jeho dlaň a sevřela ji „Díky, táto.“

Beze slova znovu zapnul televizní zvuk.

Konverzace se nevyhnutelně stočila k jeho pobytu ve vězení. Zdálo se, že Georgie o něm ledaco ví a hodlá zjistit ještě víc. S každou vypitou skleničkou vína její zvědavost rostla.

Vyptávání začalo v okamžiku, kdy se objevily jídelní lístky. Jamie mu připadal výběr neuvěřitelný. Jednou ho v Garstonu spoluvězeň varoval před jedním z největších problémů přivykání na život potom – na převzetí odpovědnosti za rozhodnutí každodenního života. „Tady za sebe nerozhodneš nic. Všecko ti nalajnujou. Kdy spíš, kdy makáš,

kdy si dáchneš. Nemůžeš si sám ani otevřít dveře. To ti povídám, venku zažiješ řáček šok.“

Jamie přejížděl po jídelním lístku pohledem tam a zpátky a připomínal si jeho slova. Po chvíli si uvědomil, že nad ním stojí číšník a čeká na objednávku, zatímco ho ostatní sledují.

„Omlouvám se,“ vyhrkl. „Trochu jsem vyšel z praxe.“

Georgie se k němu přisunula a pramen havraních vlasů mu přejel po tváři „Nejlepší, co tu mají, je steak. A předtím cibulačka.“

„Hmm, tak dobrá.“

„Dá si totéž, co já,“ oznámila, sebrala mu lístek z ruky a vrátila ho číšníkovi.

Jamie jí byl vděčný, zároveň si ale připadal jako blázen. Takhle ženě asi nezaimponuje. Pokusil se o vysvětlení, a v příštím okamžiku už byl jeho pobyt ve vězení hlavním tématem rozhovoru, i když se ho pokoušel stočit jinak.

„Tak povídej, Jamie,“ naléhala Vanessa. „Jak je to za mřížemi se sexem?“

Seděla přímo proti němu a husté vlasy skrývaly důvěrný pohled před Richardem.

„Ale ano, povídejte,“ přidala se Georgie. „Jak se všichni takoví nadřzení chlápci jako vy vyrovnají s tím, že nejsou k mání žádné ženské?“

Na okamžik se chtěl zvednout a odejít. Ve vězení to bylo těžké a ponižující. Od prvního do posledního dne se cítil vystrašený a osamělý. Soustředil se na přežití a veškerou energii věnoval nesmírně náročnému úkolu – dostat se ven takový, jaký byl. Za celou dobu mimo se jeho sexuální apetit ani jednou neprobudil. Pomyšlení na ženy tam spojoval s pocity tepla a bezpečí, jakou skýtá v noci přivinuté tělo. Myšlenka na sexuální kontakt nehrála roli. Nemohl soudit, jak na tom byli jeho spoluvězni, ale soudil, že jejich pocity nebudou daleko těm jeho. V místech jako Garstone se smyslová představitost ztrácela jako pára nad hrncem.

Ale teď nebyl ten pravý čas na rozborů skutečné situace. Už se stačil dost společensky shodit i bez toho. Teď už byl na svobodě a jako ten nejlepší důkaz cítil dívčí stehno, které se výmluvně třelo o jeho. Staré pudy se probíraly k životu. A chtěly se co nejdřív uvolnit.

„Nechodí to tak, jak byste si mysleli,“ vysvětlil. „Nikdy mě tam ve sprše nikdo neznásilnil. Ale je fakt, že jsem si dával zatraceně pozor, abych neupustil mýdlo.“

Vtip přinesl zamýšlenou odezvu. Dvojice proti němu se smála a Georgie nadšeně vybuchla. Přitáhla se k němu s rozzářenýma očima a rukou mu sevřela paži. Jamie zaznamenal, že Vanessa je pozoruje se zřejmým zadostiučiněním.

A pak si za jejími zády všiml servírky středního věku, která se blížila s jejich prvním chodem. Taky ho pozorovala, ale s docela jiným výrazem v tučně růžové tváři. Nenávist, čistá a nezaměnitelná. Tam, odkud přišel, jí viděl spoustu.

„Vrahu,“ vykřikla a poprskala ho vodopádem slin. „Nikdy tě neměli pouštět!“

Jediným pohybem masitého zápěstí svalila všechno, co bylo na stole, na Jamieho s Georgií. Špinavé talíře, lahve i sklenice s vínem se rozletěly kolem.

„Ten parchant mi zabil synovce,“ křičela před udivenými zraky přítomných. „Zničil život mého bratra a teď si může běhat po svobodě s takovouhle courou. A kde je spravedlnost? Za to, co udělal, by měl shnit ve vězení.“

Jamie bez hnutí seděl a sledoval, jak všechno kolem vybuchlo. Skupinka číšníků se shlukla kolem servírky, která se usedavě rozplakala a nechala se odvést pryč. Georgie s naprosto špinavými šaty se dala do jekotu. Vanessa s Richardem vyskočili stejně jako spousta dalších hostů. Muž v motýlku – zřejmě zdejší vedoucí, domýšlel si Jamie – se zjevil v doprovodu dalších zaměstnanců restaurace. Ve vzrušených rozhovorech ze všech stran se ozývalo jeho jméno. Oči všech, kdo se na něj dívali, jako by se chystaly vypadnout z důlků. Ozval se dokonce povrchní potlesk z řad těch, kteří se evidentně stavěli za veřejné ponižení opilých vrahů za volanty, kteří vyvázli se směšnými tresty.

Vanessa Georgii pomohla ze stoličky a pevně ji objala, aby hysterickou přítelkyni uklidnila.

„Moc se omlouvám,“ zakoktal vedoucí, zatímco číšník se marně pokoušel dostat jejich stůl z nejhorsího. „Nic takového se nám ještě nestalo, ujišťuju vás. Přejete si, abych zavolal policii? Udělám to,

jestli máte zájem, ale řekl bych, že to dokážeme vyřídit mezi sebou. Dejte nám pár minut, a všechno bude zase v pořádku, to vám zaručuju.“

Jamie se postavil. „Nechci policii, díky. Pojďme, Richarde, je nejvyšší čas.“

Vedoucí kolem nich poskakoval a oni se blížili k východu. Georgii ny vzdechy se mísily s hukotem konverzace od ostatních stolů. Všichni přítomní je sledovali.

„Panebože,“ ulevil si Richard. „Mohls ji hnát k soudu.“

„Ne,“ opáčil Jamie. „Hlavně mě odtud dostaň, Richi, nejrychleji, jak dokážeš.“

Domů cestovali v tichosti, každému z nich v hlavě rezonoval příval vlastních myšlenek.

Znamé brumlání automobilového motoru na příjezdové cestě Marie slyšela zřetelně ze své ložnice v podkroví, kde zrovna studovala periodickou soustavu prvků. Mrkla na hodinky. Ještě nebylo deset. Teta Joyce se z práce v Roman Arms ještě vracet neměla.

Za okamžik se vchodové dveře otevřely a vzápětí zabouchly se za duněním, které celým domem otřásl. Mariina únava byla rázem ta tam.

Něco se stalo.

Než seběhla dolů, seděla teta Joyce v křesle proti tátovi. Zůstala v kabátu a její tvář vyjadřovala hluboké pohnutí. Zřejmě ze sebe nesvedla vypravit souvislá slova.

„No tak klid, děvče,“ naléhal Clem. „Odpočiň si trochu.“

„Ten smrad přišel dnes večer do restaurace. Vtipkoval a bavil se s nějakou šlapkou, co na něj koukala jak na boha. Nemohla jsem tomu věřit. Pěkně mě to rozhodilo.“

„Kdo se tam vlastně objevil, Joyce?“ naléhal otec.

„Přece on, Jamie Hutchison. Poznala bych tu slizkou tvář kdekoli. Když jsem s ním skončila, už nevypadal tak spokojeně, tomu věř.“

„Co tím myslíš, tetičko?“

„Hodila jsem po něm tu jeho večeri a přede všemi jsem zakřičela, co je zač – vrah, co nás připravil o Alana.“

„To snad ne.“ Clem udiveně zamrkal.

„Měl shnít v lochu, to jsem jim řekla. Neměli ho vůbec pouštět.“

„Panebože, Joyce, ty jsi ale ženská.“ Clem se usmíval od ucha k uchu. „A co on na to?“

„Nic. Prostě jen seděl a zíral, jako by ho přistihli se staženejma kalhotama. Škoda, že ho neviděl, Cleme. Moc mu prospělo, že ho někdo takhle odhalil.“

Začal se smát. Hluboko v hrdle se rodily chrčivé zvuky, a Joyce se k němu připojila. Přiložila si k zarudlé tváři titěrný kapesník, v jejích obrovských rukách působil poněkud nepatřičně.

Marii její jednání zdaleka tolik nezaimponovalo. Myšlenka na Jamieho Hutchisona na svobodě ji sice netěšila a připomínala jí nespravedlnost života a jejich ztráty, jenže házet po někom na veřejnosti jídlem jí přišlo dětinské. A oba jí teď připadali ve svém nadšení jako malé zlé děti. Skvělý párek přerostlých fracků, uvažovala a sledovala otce, jak jim oběma nalévá skleničku likéru ze skříně. Obvykle pili meruňkovici jen o Vánocích, dnes se ovšem nabízela příležitost ke speciální oslavě. Nechtěla jim brát radost, ale přece jenom se zeptat musela.

„A co se stalo pak, tetičko? Nemělas s tím problémy?“

Joyce se na ni strnule podívala se skleničkou před ústy. „Pan Duggan mě na místě vyrazil. Vyplatil mi dnešní noc a prý ať už mě nevidí.“

„Ach, tetičko.“ Joyce pracovala v Roman Arms o pátcích a sobotách už šest let. A za tu dobu tam strávili ne jeden hezký večer.

Joyce vyprázdnila skleničku a napřáhla ruku k dalšímu doplnění. „Víš, co se říká? Za všechno se platí. Ztraceně dobře vím, že to za tu psinu stálo.“

Clem pomalu pevným krokem stoupal k lavičce s vyhlídkou na údolí. Bylo to skvělé místo, odkud se nabízel výhled na vesnici i její obyvatele, jak spěchají do obchodů na High Street. Někdy se mu sem ráno vystupovalo těžce, jenže on byl odkaziva umíněný chlap. Do dneška svému tělesnému rozkladu neustoupil nikdy, pokud ho od výstupu neodradilo mizerné počasí.

Dnes ráno ale nemyslel na to, co se děje před jeho zraky, na počasí, a dokonce ani na své neduhy. Přemítal o událostech včerejšího

večera a sestřině vyprávění. Joyce se stala hrdinkou, dala Jamiemu Hutchisonovi na veřejnosti co proto beze strachu z následků. Byl na ni vážně hrdý.

Jenže v chladném denním světel její okázalé gesto připomínalo spíš akci momentálního dopadu. Co z ní získá v dlouhodobé perspektivě? Zajistila vrahovi rozpačité přijetí na veřejnosti a účet z prádelny – jenže ten určitě rád zaplatí z Roman Arms. Nepřestával ji obdivovat, jenže neudělala nic víc než gesto – a ještě ji to stálo práci.

Kdyby se jen dalo vymyslet jiné zadostiučinění, přímo na tom Hutchisonovi. Clemovi se v duchu vybavila žokejova tvář. Ty široké oči a nevinné pohledy zmateného kluka. Jak rád by mu tuhle líbivou fasádu upravil pořádnou ranou pěstí. Clem kdysi úderem své obří tlapy složil stodvacetakilového chlapa. Poslal ho k pánu jedinou ranou. Možná by to svedl i dnes, vlastně o tom ani trochu nepochyboval. Kdyby měl před sebou Hutchisona právě teď, poslal by ho pěstmi plnými spravedlivého hněvu na onen svět.

A provedl by to navíc bez obav z následků. Co na něm ostatně záleželo? Stejně je vyřízený, nemoc ho pomalu rozežírá. Joyce neměla přinášet oběti, měl to provést on, dokud mu zbývaly síly.

Vítr ho udeřil do tváře, chladný a vlhký. Musí se vrátit. Pomalu se postavil a najednou vyčerpaně zalapal po dechu. Unaveně se svezl na lavičku a celý se třásl.

Na co si to hrál, když uvažoval o pomstě? V tomhle stavu už mu nezbývalo nic než ty sny.

4

14. ledna 2002

Inspektorka Jane Culpepperová bleskově zhodnotila situaci na přečpaném služebním parkovišti a zaparkovala za rohem u automatu. Našla peníze na maximální možnou dobu stání. Netušila, jak dlouho se zdrží, ale nehodlala nic riskovat.

Ani trochu se netěšila na obnovení styků se superintendentem Keithem Wrightem. Předě dvěma lety si vzájemně plakali na rameni po zjištění, že se oba vzpomínávají z následků rozvodu. Jenže on ji pak vmanévroval do svého objetí a ona utekla na záchod a bylo jí strašně zle. Od té doby se neviděli. S trochou štěstí na tuhle příhodu stačil zapomenout.

Hned ji k němu zavedli. „Čeká na vás,“ oznámil jí policista na příjmu. To nevěstilo nic dobrého.

Zub času si na superintendentovi od jejich posledního setkání nemilosrdně zapracoval. Vypadal zchátrale a unaveně, a vlasů mu ještě ubylo. Úpěnlivě zadoufala, že si sama vede líp než on.

„Mělas hezké Vánoce, Jane?“ zeptal se. Nepůsobil dojmem někoho, koho zajímá odpověď. Pohledem neopouštěl složku na stole před sebou.

Posadila se na místo, kam jí ukázal, ke stolu proti němu.

„Moc pěkné, děkuju, pane,“ odpověděla a trochu si přitom upravila skutečný stav věcí, Vánoce a Nový rok v pečovatelském domě Palma se sotva daly nazvat hezké. Personál tvořily sice téměř

svaté sestry, ale pobyt s matkou, odsouzenou po posledním záchvatu na vozíček, byl pro Jane těžký.

„Předpokládám, že Robbie ti se vším pomáhá.“

V duchu před Wrightem smekla. Dokonce i v takhle těžkých dobách si zjistil jméno jejího syna. Její zvědavost rostla.

„Ale vždyť víte, jak to chodí s teenagery, pane,“ odpověděla, aby si udržela tvář.

Popravdě řečeno v posledních dvou týdnech syna téměř neviděla. Nehodlala čtrnáctiletého chlapce nutit k vánočnímu pobytu v sanatoriu, a tak strávil svátky s otcem a macechou. A ti ho pak poslali na Nový rok na lyžařský zájezd do Švýcarska – dali mu pěkně okázalý dárek. Bez jeho společnosti strávila svátky v deprimujících náladách, které vyústily v obavu, jako by se měla každou chvíli sama stát obyvatelekou Palmy.

Jenže nic z toho nebyla superintendentova věc.

Sledoval ji očima protkanýma krvavými žilkami. Konečně jí věnoval plnou pozornost. „Slyšelas o Leightonu Jonesovi?“

„Ovšem, pane.“

Jak by mohla neslyšet. Šéfinspektor Jones, nejvýraznější osobnost zdejší kriminálky, byl včera na hodinu suspendován až do uzavření vyšetřování Komise pro disciplínu a stížnosti. Kolem důvodu vyšetřování se vyrojila řada fám. Dělal něco pro protidrogové oddělení a šuškal se, že dospěl až k příliš důvěrnému vztahu s dvěma chlápky, kteří řídili v téhle oblasti distribuci. Jenže kdo ví? Leighton byl střelec, který se pokouší využít každou šanci. Takový snadno šlápne vedle.

„To už ses tedy asi taky domyslela, proč jsem si zavolal tebe,“ pokračoval.

To tedy nevěděla, nejasně ale tušila, že bude vypomáhat ve zmatku, který po sobě Leighton zanechal. Určitě ji nečeká nic dobrého, na to se Wright chová příliš zdvořile.

„Šéfinspektor Jones vedl vyšetřování dvojité vraždy. Rád bych, abys v tom převzala jeho roli.“

Dolní čelist jí klesla, ale honem ústa zavřela. V průběhu své kariéry se dostala k několika vyšetřováním vraždy, a v zastoupení vyšetřujícího inspektora jednou vedla výslechy. Sama však nikdy

takový případ na starost nedostala. Tohle bylo poprvé. A naznačovalo to řadu dalších věcí.

Wright její reakci zaregistroval. „Nedělej si přehnané naděje. Jsou lidé, kteří by tenhle případ prostě odložili, semlelo se to už před pár měsíci. Dva mrtví fetáci a vypálená chalupa.“

V hlavě se jí rozezněl vzdálený zvonek. „To jsou Vraždy pod ohňostroji?“

Wright přikývl. „Koukám, že čteš *East Lancashire Journal*. Nechápu, proč se toho nechopil nějaký celostátní bulvár. Má to všechno, po čem jdou, vražda, fet, mučení. Až na sex, přirozeně.“ Poslal k ní ostražitý úsměv. Takže si vzpomínal. Škoda.

„Mučení?“ zeptala se. Tohle slovo v článku nezaregistrovala. „Na to si nevzpomínám.“

„Na to se přišlo až později. Simon Bennett tě se vším seznámí. Je to – vlastně byl – Leightonův zástupce.“

A teď ho zdědila ona.

„Skvělé.“ Nadšení nemusela nijak předstírat.

Wright se postavil a ona ho následovala. „Logický postup by velel postavit do čela vyšetřování Simona. Je k tomu kompetentní. Jenže...“ významně se na ni podíval. „Chci v téhle věci čerstvé nápady. A proto jsem tě povolal – výkonná šéfinspektorko.“

Srdce jí blaženě zatlouklo. Výkonná šéfinspektorka. Tuhle šanci jí snad seslalo samo nebe.

„Děkuju, pane. Nezklam vás. Slibuju.“

„Prostě udělej maximum, Jane. Nic víc nesvede nikdo z nás.“

Byl to inspirující povel do zbraně, její nadšení ale ani trochu nezchladil.

V Haydock Parku bylo vlhko, z Irského moře sem putovala těžká mračna, aby se nad severozápadní Anglií zbavila mokrého nákladu. Návštěvníky dostihů v soukromé lóži číslo 13 na tribuně Tommyho Whittla v jejich nadšení nezchladilo. Hosté společnosti Beaufort Holidays se při téhle první příležitosti rekrutovali především ze zasloužilých zaměstnanců a po vydatném obědě s řádným občerstvením ve sklenicích se nyní těšili, kolik peněz vyhrají přímo na koních. A třesničkou na dortu jim podle štědrého hostitele bude první

vystoupení vlastního koně firmy jménem Beaufort Bonanza. Líbivý černý valach se poprvé s dostihovým ruchem měl seznámit v posledním dnešním dostihu pro nováčky. Barneyho nadšení za pomoci brandy už zbarvilo hostitelovy tváře doruda. Malcolm doufal, že jeho klient dnešní odpoledne ve zdraví přežije. Jedno věděl jistě, pokud ten páprda dostane infarkt, určitě to nebude Malcolm, kdo mu poskytne umělé dýchání. Tohle rád přenechá Beverley, která se pro dnešek chopila role hostitelky.

„Mrzí mě, že nepřišla vaše paní,“ řekl Malcolm při obědě Barneymu. Bylo to od něj podlé, ale obchodník se jen pousmál.

„Ona nikdy nikam nechodí,“ opáčil. „Můj úkol je obstarat někde venku peníze, ona sedí doma a rozhazuje je. Že je to tak, Beverley?“

Malcolm k tomu muži mimoděk pocítil obdiv. Doma má put'ku, která vede domácnost, a na veřejnosti se ukazuje s ženskou o třicet let mladší.

Na počest dnešní události se Beverley oblékla do jednoho ze svých méně střízlivých modelů. Jeho pastelově modrá barva jí ladila s očima, dnes zarámovanýma oválnými brýlemi s úzkým orámováním. Kabátek měla v pase sepnutý, pod ním se vlnil v záhybech. Malcolm zaznamenal několik obdivných pohledů tím směrem z řad přítomných mužů. Barney se dotýkal její ruky a otíral se jí o boky pokaždé, kdy se mu naskytla šance. Tu a tam k Malcolmovi vyslala spiklenecký pohled. Užívala si tu s gustem každou vteřinu.

Jakmile zjistil, že se s Beverley nemůže po dostizích se jít, pokusil se z Barneyho akce vykroutit.

„Znám na cestě pár příjemných hotelů,“ oznámil jí při poslední návštěvě její ložnice. „Stavíme se tam.“

Zvedla hlavu z jeho hrudi a smutně se na něj podívala. „To nejde. Vezu Barneyho domů.“

„No tak až ho vyložíš. Pojedeme někam blíž.“

„Ještě nevím, kdy s ním skončím.“

„Takže si ho třeba přivezeš sem?“

Místo odpovědi mu přitiskla své široké rty na ústa, aby ho umlčela. Malcolm si pomyslel, že nájem za její domek platí zřejmě Barney. Možná přes účetnictví společnosti. A bohatý šatník plný modelů z

drahých salonů s napěchovanými zásuvkami drahého prádla jakbysmet. Nebylo divu, že tak vášnivě hájila zájmy společnosti.

Nazítrí se po telefonu pokoušel vykroutit z návštěvy mítinku, jenže ona pro něj neměla pochopení.

„Snad ti nemusím připomínat, žeš uzavřel s Beaufort Holidays celkem významnou smlouvu. Pokud se nezúčastníš dostihů při prvním startu našeho koně, pana Beauforta to určitě nepotěší.“

Ovšemže ji mohl poslat někam, ženy s ním přece takhle nemluvily. Ale na druhé straně ho stále přitahovala, a jemu připadalo vzrušující podřizovat se jejím náladám.

„Ano, paní,“ hlesl s vědomím, že ironický podtón téhle věty si ona ani v nejmenším neuvědomí.

A tak tu teď seděl ve společnosti patolízalů z firmy, mezi tlustými kancelářskými úředníky a telefonistkami, kteří prahli po sázce na vítěze. A on jako uznávaný odborník na koně jim měl vítěze představit.

Malcolm se rád prezentoval jako tipař – koneckonců mu jeho profese velela vyznat se v koních. Dnes se mu ale nevedlo ani trochu.

Po třech jeho mizerných tipech na něj udeřil nejtlustší a nejhluchnější z firemních patolízalů. „Tedy o vašich tipech si myslím své, pane agente. Barney, doufám jen, že ve výběru koní se vyzná líp, jinak se vaše Bonanza nedostane ani na start.“

Malcolm zvažoval, zda toho tlustého šaška někam nepošle, jenže to by přirozeně nebylo dvakrát moudré.

„Mrzí mě to,“ zavrčel tak vstřícně, jak dokázal.

Beverley se břitce chopila slova. „A co bys věděl ty, Rolande! Kancelářská krysa jako ty nerozezná dostihového koně od houpacího koníka, dokud jí někdo neporadí.“

Roland se k Malcolmově údivu nad její poznámkou rozesmál. Natáhla se k němu a položila mu ruku na kolena. „Musíš hledat koně s největšími kopyty. Vidíš, jak je dráha mokrá? S velkými kopyty prostě není tak pravděpodobné, že upadnou nebo začnou klouzat.“

Tenhle důmyslný argument vyslechli všichni kolem a nějakým řízením osudu koně s největšími kopyty vyhráli oba následující dostihy. V okamžiku, kdy se Beaufort se svou veselou společností vydal dolů k padoku, sebevědomí mu nebezpečně narostlo. Malcolm

se modlil, aby se Adolf za těchto podmínek předvedl v co nejlepším světle.

Poslední dostih mítinku však nebyl důležitý jen z hlediska úvodního startu Beaufortova koně. Jamieho čekal první dostih po návratu z vězení a také premiéra na překážkách. Ode dne své nehody a vítězství na Morwenstowovi se v dostihu nesvezl. Haydock v nánosech lednového bahna na nevypočitatelném zmetkovi jako Adolf měl k zářijovému Ascotu nesmírně daleko. Jenže dostih je dostih a ten dnešní představoval krok zpátky na cestě k profesi, která byla jeho životem.

„Vyhrál jsem tu na rovině,“ svěřil se Ros v padoku, kde jim tváře bičoval chladným větrem posílený déšť.

„Já vím,“ opáčila. „Ve Sprint Cupu na Samantě.“

Jamie se podezíravě zeptal. „To vám prozradil Toby?“

„Vlastně se o tom zmiňoval, ale já si vzpomínám, jak jsem to sledovala v televizi. V posledním furlongu jste získal deset délek. Od učedníka to byla obdivuhodná jízda.“

Udiveně na ni zíral. Při všech jejich lekcích ani trochu nedala najevo, že by brala v úvahu jeho předchozí zkušenosti. Slyšet něco takového z jejích jindy chladných rtů mu připadalo stejně ojedinělé jako teplý sluneční paprsek uprostřed zimy.

Teď se ale usmívala a v koutcích očí se jí objevily roztomilé vrásky. „Patřil jste k nejlepším mladým žokejům, jaké jsem viděla. Měla jsem radost, když jste se ke mně přišel učit.“

„Nikdy jste se o tom nezmínila.“

„A proč bych měla? Měl jste se učit. A tak jste to dělal.“

Jamie si spokojeně mnul ruce. Načasovala si to perfektně. Blížil se jeho první start, a to nebude žádná legrace, každé pozvednutí sebevědomí se teď hodilo.

Toby si nepřál s Beaufort Bonanzou startovat takhle brzy, jenže majitelé na něj podle Malcolma neuvěřitelně naléhali. Adolf si na sebe musel vydělávat stejně jako všichni ostatní ve firmě Beaufort Holidays. A ukazovat se na veřejnosti bylo pro něj důležitější poslání, než pilovat doma své dovednosti.

„Pokud jde o zájmy Barneyho Beauforta, hlavní je jméno v programu,“ uvažoval Malcolm. „Pak si může na mítink objednat lóži a hostit tam nějaké nádivy.“

Proto se dostali do Haydocku a Jamie se právě chystal nastoupit zpátky na kolotoč v sedle temperamentního nováčka. Všechno nasvědčovalo tomu, že měkká půda bude Adolfovi vyhovovat. Deště proměnily povrch dráhy v bahniště a už tak dost náročné závodiště se stalo nebezpečně kluzké. Jamie v duchu doufal, že se dostihy budou odkládat, ale takové štěstí ho nepotkalo. Úřední zpráva podklad charakterizovala jako měkký. Neměl tušení, jak si na něm bude Adolf počínat.

Jedna věc mluvila v jejich prospěch – šlo sice o dostih podle překážkových pravidel, jenže konaný na rovině. Kůň ani žokej nebudou nuceni už dnes testovat své nově nabyté překážkové schopnosti.

Po trávníku se k nim blížila skupinka svátečních návštěvníků dostihů s Malcolmem v čele. Jamie Barneyho Beauforta poznal stejně, jako ženu, která ho do Ridgemooru provázela před Vánocemi k prohlídce koní. Blížili se Adolfovi majitelé.

„Trochu mě mrzí, že se tu neukázal váš šéf,“ vpálil Barney Ros na uvítanou.

Jamie zaznamenal, jak přes její tvář přeletěl stín. Nikoho, ani Tobyho, neuznávala za svého „šéfa“. Ale brzy se dala dohromady.

„Bohužel musí plnit dlouhodobé závazky a odjel do Sou’hwellu,“ odpověděla s úsměvem. „Strašně ho mrzí, že sem nemohl přijet, to vás ujišťuju.“

„No na dvou místech najednou se dá být těžko,“ neochotně připustil Beaufort.

Adolf se mezitím dostavil do padoku pod vedením ridgemoorské stájnice Trish. Několik členů Beaumontovy skupinky jeho zjevení vítalo nadšeným voláním, za které si vysloužili znechucené pohledy ostrílenějších majitelů. Adolf se blížil se vzpouzením a Jamie sledoval, jak se k němu majitelé vydali. Zvíře instinktivně ustoupilo.

„Můžu si ho pohladit?“ zvolala jedna z žen.

„Vypadá pěkně nervózně,“ poznamenal muž.

„Můžete nás pustit, prosím?“ překřičela Ros jejich hukot. Rychle Jamiemu pomohla do sedla. „A šup s ním na dráhu, pryč tady od těch cvoků.“

Jenže Barney si tohle představení zaplatil a hodlal si v něm odehrát svůj hlavní part. Chopil se Adolfovy uzdy a zahřměl: „Teď mě poslouchajte, všichni. Na téhle dráze běžel svůj poslední dostih Red Rum a já jsem hrdý, že právě tady absolvuje Beaufort Bonanza svou premiéru.“ Vzhlédl k Jamiemu v sedle. „Hodně štěstí, mladíku, nesete na svých bedrech odpovědnost v historickém momentu.“

Pěkný nádiva, myslel si Jamie ještě v okamžiku, kdy vedl Adolfa ven.

Jak čekali všichni kromě rozjásané Beaufortovy společnosti, Adolfovy první pocity na dráze nebudily velké naděje. Znechuceně se blížil ke startu dvoumílového dostihu a kluzká tráva mu evidentně nedělala nejmenší radost. Chystali se k poslednímu dostihu odpoledne, a ty předchozí se na jejím stavu důkladně podepsaly.

Střečkoval s Jamiem u startu, vrážel do vedlejších koní a v okamžiku, kdy startovní gumy vystřelily k nebi, vrhl se na dráhu jako k ohni.

„Uklidni se, ty cvoku,“ zbytečně vykřikl Jamie a zapřel se do třmenů nejsilněji, jak to zvládl, aby aspoň částečně zabral koni u huby. Jenže Adolfova hlava letěla vpřed se zaťatými čelistmi a mocné zvíře se nedalo zbrzdit. Dokonce i cihlovou stěnu by se dnes zřejmě pokusil prorazit.

Dostali se daleko do čela, snad o šest délek, Jamie se neodvažoval riskovat ohlédnutí. Právě po takové pozici v dostihu toužil, jenže furlong, dvě stě metrů před cílem, nikoli hned od startu.

Těžká dráha si brzy začala vybírat daň a lepkavé bláto Adolfovi upíjelo síly. Začal se trápit, a než se dostali do poloviny trati, ostatní se dostali před ně. Teď se trápili vzadu, s každým skokem ztráceli kontakt.

Jamie koně posunul od bariéry na lepší podklad, rozdíl byl nepatrný. Pobízel Adolfa koleny a rukama, pak ho kopal pod žebra a po plecích ho vzal bičem. Mohl si ušetřit snahu. Dnešní zkušenost koně už dostatečně otrávil a on se nemínil pouštět do závodění. Po půli druhé míle už se jim ostatní ztráceli z dohledu. Jamie Adolfa

zastavil a vydali se na dlouhý pochod k tribunám. Uvažoval, co – pro všechno na světě – řekne Barneyemu Beaufortovi. Zapomeňte na Red Ruma, Adolf se s ním nikdy srovnávat nebude.

V lóži společnosti Beaufort Holidays se hrůza mísila s křečovitým humorem. Když se něco pokazí, není nejlepší se nad tím pousmát?

„To nevadí, Barney,“ ozval se oblastní vedoucí z Clitheroe. „Prožili jsme tu stejně perfektní den.“

Jenže Barneyemu to silně vadilo, to Malcolm vyčetl ve výrazu namíchnutých očí, které se po něm tázavě dívaly. Pokusil se koně co nejlip omluvit za využití všech otřepaných dostihových frází. Jenže když řekl, že na dnešním podkladu se nedalo běhat, že dostih přišel po příliš krátkém tréninku a že se tahle zkušenost určitě v budoucnu hodí, nezbývalo už co dodat.

Barney strnule přikývl. „Příště jim to natřeme,“ zavrčel.

„Aspoň se nám koník vrátil celý,“ poznamenala Beverley, vsunula mu ruku pod rameno a do ucha mu špitla několik slov, která nezachytil ani zvědavý Malcolm. Navztekané obchodnickovy rysy změkly a on jí sevřel dlaň. „Je čas k dalšímu připitku,“ zavelel všem na doslech. „A doufáme, že příště bude líp.“

„Dívej se na to z té lepší strany, Barney,“ ozval se Roland. „Příště ho budou nabízet v lepším kursu.“

Malcolm by to strašně rád viděl podobně. Jenže v některých sázkařích drímá neuvěřitelná porce optimismu.

Poslední drink odmítl. Své si splnil a čekaly ho další povinnosti. Beverley se k němu připojila cestou z tribuny.

„Copak, snad sis to nerozmyslela?“ vyhrkl, když ho vzala za paži. „Společnou noc někde v hotelu bychom ještě stihli.“

„Kéž by,“ odpověděla a vmáčkla ho stranou od odcházejícího davu. „Zmizela jsem, abych se s tebou rozloučila.“

„Vážně?“ její ruka se mu teď schovala pod kabát a sunula se mu k pasu, její tvář se k němu přiblížila na malý kousíček. „Tak ahoj,“ doplnil a naklonil se k polibku. Střelila mu jazykem do úst a celým tělem se k němu přimáčkla.

Dělali pěknou hloupost, muchlovali se jako teenageři před zraky stovek dostihových diváků. Mohl je vidět každý, dokonce i Barney. Malcolm by přísahal, že slyší jeho hlas, a rozhodně ne z velké dálky.

Odtrhla se od něj s rudými tvářemi. „Musím se vrátit.“

„Vykašli se na Barneyho, proboha. Řekni mu, že ti není dobře, nebo něco takového.“

„To nejde,“ opáčila jednoduše a vykročila směrem, z kterého se vynořila.

Malcolm ji sledoval, jak mizí v dobře střiženém kostýmu, který tak zdůrazňoval její přednosti. Nepatřil k žárlivým mužům, ale myšlenka na to, že ho odmítla kvůli padesátiletému narcisovi, v něm probouzela hluboké emoce, které se ani nepokoušel zařadit.

Cestou do auta dospěl k názoru, že si potřebuje uvolnit nahromaděné pocity, které v něm probraly Beverleyiny ohnivé doteky. Nebyla to přece jediná ženská k mání. Sáhl po mobilním telefonu.

Pippa dostihové výsledky slyšela v rádiu, když se pokoušela uklidit v kanceláři. Sekretářka ji opustila o Vánocích a nechala za sebou pěkný chaos. Jenže ona si momentálně nebyla jistá, jestli si může dovolit zaměstnat její nástupkyni. V listopadu přišla o koně Arabelly Childsové, pak je podle očekávání následoval i Lonsdale Heights, a tyhle ztráty jí důkladně provětraly peněženku. Popravdě řečeno by se ani trochu nezlobila za nové klienty.

Dnes odpoledne žádný z jejích koní nestartoval, a zpráva o dvou Tobyho úspěších v Southwellu zněla tím nepříjemněji. Jamieho telefonát o mizerném vystoupení jeho koně dnešní splín jen potvrdil. V poslední době se nic nedařilo.

Prohrabovala se nevyřízenou korespondencí – většinou účty v přihrádce pro došlou poštu – a pak kancelář zamkla. Cestou přes dvůr si při vši únavě a skleslosti slíbila, že se svými stájemí něco provede. Všechny silné řeči o přehodnocení tréninkových metod zatím skončily bez odezvy. Jamie jí slíbil pomoc, jenže teď ho zcela zaměstnávala rekvalifikace v překážkového žokeje a dvakrát ku prospěchu jí nebyl. Nedokázal splnit ani svůj slib, že jí sežene experta na atletiku.

Bez nálady došla do kuchyně. Předpokládala, že dá dohromady něco k večeři, než se vrátí manžel a bratr v očekávání, že je doma

někdo nakrmí. Proč jen se žádný z nich nespokojil večer s polévkou, ale vyžadovali teplé jídlo?

Ačkoli – v pracovní dny obvykle jen vytahovala z mrazáku hluboce zmražená jídla. Jamie občas připravil k večeři dobré špagety a Malcolm jí pomáhal se sobotními nákupy potravin. A ona ostatně většinou ráda prostírala sama a často odmítala jejich nabízenou pomoc.

Jenže dnes by se jí pomocná ruka vážně hodila. Nejlíp taková, která by jí nalila drink a nakázala někam se posadit aspoň na tak dlouho, dokud neprovede nezbytná kouzla s hrnci a pánvemi. Právě vyndávala z ledničky mražené pizzy, když se rozdrnčel telefon.

„Ahoj, miláčku.“ Malcolmův hlas zněl přátelsky a mile. „Co bys řekla jednomu krásnému nočnímu výletu?“

Zrovna dnes by řekla ne, ale jeho otázka ji potěšila. Než se domluvili, mizerná nálada byla ta tam. Podle jeho instrukcí si připravila dlouhou koupel. Stačila jí vyhlídka na příjemný večer s manželem, a nálada se vrátila. Nedokázala si představit lepší místo pro požívání pizzy, než je postel.

Jamie by rád věděl, kam se Malcolm po dostizích zašil. Napůl čekal, že ho hodí domů, byl ale zároveň i trochu rád, že se může vrátit s přepravním boxem ve společnosti Ros a Trish. Ros na rádiu navolila jakousi stanici s klasickými melodiemi.

„Nevadí vám to?“ zeptala se. „Pomáhá to v koncentraci.“

„Řidička jste tu vy,“ opáčila Trish a na Jamieho vrhla útrpný pohled. Zřejmě by si raději naladila úplně jinou muziku.

„Je to pěkné,“ dodala nahlas. I ty pokrytce, pomyslel si Jamie, komu se tu snažíš zaimponovat?

„Tak jaké to bylo?“ zeptala se ho Ros.

Dobře věděl, jak svou otázku myslí. Návrat do věznice mu dělal velké starosti. Netušil, jak se mu povede vrátit se do starých kolejí. Přirozeně, při překážkových mítincích se bude setkávat s jinými lidmi. Z minulosti jich znal jen pár, ostatní tváře kolem mu nic neříkaly. Připadal si jako na pranýři, všichni totiž nepochybně věděli o jeho nedávných problémech.

Realita ukázala, jak byly jeho obavy neopodstatněné. Dostalo se mu vřelého přijetí, přestože si z něj pár nových kolegů pěkně utahovalo.

„Zasloužíš si uznání, že ses nakonec dal na skutečný ježdění,“ hlahlol Tom Dougan, rudovlasý jezdec z Limericku.

„Tohle je jiná hra než roviny, kámo,“ dodal jeho přítel Josh Keane. „Být sebou, sehnal bych si náhradní zadek, ať máš na čem sedět.“

Všichni mu ale přáli úspěch a on se s nimi smál jejich vtípkům, dokonce i těm o vězení a své nehodě.

„O jedno tě musím poprosit, Jamie,“ ozval se znovu Tom. „Nenabízej mi spolujízdu cestou z dostihů.“

Tahle část odpoledne proběhla nad očekávání dobře. Kamarádství lidí ve věznici mu vážně chybělo.

„Bylo to fajn,“ odpověděl Ros. „Trochu jiné, ale fajn.“

Když uvolnil pás, kolena mu vypověděla službu a on se zchváceně posadil na lavičku v šatně. Po hodině v sauně zůstal slabý jako kotě, ale musel něco shodit, aby splnil předepsanou váhu do odpoledních dostihů. I když – ztrácet sílu dokázal taky u ženských. Zvlášť ta poslední. Vanessa, věděla zatraceně dobře, jak z chlapa dostat všechno, co v něm je.

V duchu se usmál. Šampaňské se sexem určitě nepatřily k doporučené přípravě na velký dostih. Kdyby se to dověděl plukovník, roztrhne ho jako hada. Ale kdo by mu to řekl? Mladá slečna Zlatovláska se mu nesvěří, na to příliš touží po druhém kole.

„Uvidíme se v padoku, miláčku,“ loučila se, když ji konečně dostal ze své hotelové postele.

„Raději tam, kde odsedlávají vítěze,“ odpověděl.

Koneckonců, i kdyby se plukovník něco dověděl, co si s ním počne? Starému pánovi se krásné dívky taky líbily, na to by dal ruku do ohně. A při Jamieho jezdecké fazoně se určitě nenajde žádný důvod ke stížnostem.

Postavil se, aby se vyvlékl z kalhot, a nohy se pod ním znova roztrásky. Musel se zapřít o stěnu.

„Všechno v pořádku, Jamie?“ zavolal na něj přes šatnu pomocník.

„V pohodě, Pate.“ Vložil do hlasu tolik energie, kolik jí v sobě našel. Starému Patovi nic neuniklo a o všem věděl. „Vsadil sis na mého koně v Diadem Stakes?“

„Dobrejch dvacet let jsem nesázel.“

„Tak si udělej radost. Dneska nemůžeme prohrát.“

Jeho prohlášení přineslo bouřlivou odezvu ostatních hlasů v místnosti. Nikdo s ním zřejmě nesouhlasil.

Pak Jamieho napadlo něco, čemu nedokázal odolat. Vystoupil na lavici, kalhoty položil na zem, a obrátil se k ostatním zády. „Mrkněte se na můj zadek, vy všichni. Budete ho sledovat celý odpoledne.“

Rozletěly se k němu hlasité výkřiky a pár ponožek. Žokejský veterán v opačném rohu se bez úsměvu odvrátil. K čertu s ním, s nádivou, naštvál se stejně jenom proto, že pozná, kdy slyší pravdu.

Prorazil si cestu k toaletě a třesoucí se rukou za sebou zamkl. Možná to nebyl nejlepší nápad, takhle před nimi šaškovat. Ale proč by se měl stydět za trochu smíchu? Ke všemu si připadal jako vymačkaný citron, a to ho čeká pět dostihů, všechny na kvalitních koních, od jejichž startů se dnes ledaco čekalo. Do Ascotu našla o té příjemné podzimní neděli cestu spousta lidí. Rýsoval se den, kdy si stoupající devatenáctiletá hvězda vybojuje slušnou reputaci. Nemohl si dnes dovolit nikoho zklamat – ani sám sebe.

Ještě že mu zbylo pár pilulek. Nyní si je vzal, polkl je nasucho a seděl na záchodovém prkénku, dokud nezačnou působit. Za pár minut bude čerstvý jako vánek. A pak se spustí ta pravá bitva. Všichni ostatní ho určitě budou sledovat zezadu.

Jane Culpepperová si strašně přála nenávidět Cliveovu novou manželku Susan – vždyť by ji na jejím místě nesnášela každá žena. Susan byla mladší téměř o deset let, s perfektní postavou, a Janina manžela sváděla při všech těch rozmařilých obědech v pracovní době a takzvaných golfových výletech. A kromě toho se mohla chlubit dobrými soukromými školami i dostatečným zázemím – pocházela z rodiny majitelů řetězce drogerií. Ironií osudu ji tedy na kliniku, kde Clive působil, nedohnala ekonomická nutnost. Jenže proč se zrovna ona, pro všechno na světě, zahrabala jako dentální hygienická a

nahlížela do páchnoucích úst stovek lidí, když vlastně celý život nemusela sáhnout na žádnou práci? Tohle Jane nechápala.

Když ale na Cliveovo rozhodnutí o konci jejich manželství dopadal prach a ona si uvědomila, že Robbiemu nový stav věcí nevádí, rozhodla se zajít za Susan. Díky bohu, že to provedla. Susan se strašně chtěla spřátelit a stát se Robbiemu tak dobrou náhradní matkou, jak to jen bude možné. Možná z ní mluvilo provinění někoho, kdo si uvědomuje svá privilegia, každopádně se chovala neuvěřitelně vstřícně. Jako třeba když si Jane uvědomila, že se nedostane z Deacon Parade včas, aby vyzvedla Robbieho z počítačového klubu. Prostě tedy zavolala Susan a ta ochotně souhlasila, že ho vyzvedne, připraví večeři a dohlédne na jeho úkoly.

„Chceš, abych ti ho pak dovezla?“ zeptala se. „Jestli máš moc práce, mohl by u nás zůstat přes noc.“

Ta ženská byla poklad, dumala Jane. A potutelně v duchu dodala – je tu ještě šlehačka na dortu, ta ženská vůbec není hezká. Nemá bradu ani prsa a kulaté safírové oči leží pod účesem z roku pivo. Já jsem ale potvora, pomyslela si a odložila přecpaný kufřík na pohovku. Vyšla k lednici, po všech dnešních ústřích si zasloužila panáka ginu.

Zjistila, že jí docházejí zásoby ledu i toniku, a právě v tom okamžiku zazvonil mobil. S Robbiem i svou matkou už mluvila, a tak si pohrávala s myšlenkou volání ignorovat. Číslo na displeji jí neznělo povědomě.

„Šéfko?“ Hluboký mužský hlas. „Tady Simon Bennett.“

„Zdravím vás.“ Většinu dnešního odpoledne strávila právě s ním, doprovázel ji při různých setkáních kolem případu Vražd pod ohňostroji. Ale o co mu ještě jde?

„Nejdete někam na večeři?“

Podívala se do ledničky přecpané špagetami a párky, které tak miloval Robbie, a na poloprázdnou láhev toniku v ruce.

„To se vsaďte,“ odpověděla.

„Parkuju před vaším domem, šéfko. Potřebujete se připravit? Můžu tu počkat.“

Na to zapomeň, je půl deváté a já od rána neměla v puse. Hlad ji svíral. A dokonce, i když Šimonovi určitě šlo o něco víc, jí se otvírala šance nahlédnout pod pokličku nového případu.

„Přijdu hned,“ oznámila a zaklapla dveře do lednice. „Jenom jednu poznámku.“

„Ano?“

„Vynechte dnes večer tu šéfku, ano?“

Až do dneška slyšela Jane o Simonu Bennettovi především dvě věci. Že ho drží v hrsti Leighton Jones, a že po ženských jde jako liška po slepicích.

V restauraci se posadila proti němu a musela uznat, že druhé tvrzení se dost dobře mohlo zakládat na pravdě. Blížil se čtyřicítce – o rok nebo dva starší než ona, ale znaky stárnutí ve tváři mu dodaly prohnany výraz, jaksi ubíral na ostří jeho dosud téměř chlapeckému úsměvu. Přidejte si husté černé vlasy, nepokojné zelené oči a hluboký hlas jako samet, a jeho reputace dávala smysl. Vsadila by se, že Simon patří k těm chlapům, kteří jsou s věkem pořád atraktivnější. Kéž by se něco podobného dalo říct o ní.

Zvolil malou italskou restauraci. Početní hosté se v klidu zaobírali především vlastní večeří. Z kuchyně se valil proud voňavých jídel, roznášených dvěma číšníky středního věku. Počínali si tak efektivně, jako by měl každý navíc další ruku. Jeden z nich jim naplnil sklenice hustým italským vínem a druhý mezi ně na bělostný škrobený ubrus umístil mísu s míchaným salátem.

„Vůbec jsem netušila, že tu máme takhle skvostnou restauraci,“ poznamenala. „A to bydlím za rohem.“

Simon se spokojeně pousmál a pozvedl sklenici.

Jane jedla a pila s chutí, nabídl se jí nečekaný požitek. Dali si různé saláty, uzenou rybu a olivy se zeleninou v jemné omáčce, která se rozplývala na jazyku a jejíž chuť nebyla schopna určit.

„To je caponata,“ vysvětlil Simon, když ji převalovala na jazyku už dobrou minutu. „Smažený baklažán v cibuli a celeru. Pochází to ze Sicílie.“

„Vy vaříte?“

„Občas.“

Přirozeně vařil. Představila si intimní večeři, kterou pro ni muž připraví. Něco takového figurovalo v jejím seznamu technik svádění hodně vysoko. Ne že by si vzpomínala, kdy naposled bylo něco podobného určeno jí.

Pili těžké víno, jehož síla se zřejmě podepsala i na její další větě: „Takhle balíte ženské? Jako kuchař, který je pak svlékne?“

Pohled zelených očí se přitvrdil. „Jak to myslíte?“

„Slyšela jsem, že jste na ženské,“ pokračovala přihloupě. „Víte, takový Romeo policejního sboru. Co má na kontě pěknou řádku zlomených srdcí.“

Jeho tvář zůstala kamenná. „Já o vás taky ledaco zaslechl.“

„Vážně?“ pokoušela se zachovat žertovný tón. „A co třeba?“

Natáhl se k ní. Poskakující plamínky v očích měnily jeho rysy. „Třeba že jste superintendentova bokovka a že s vámi žije od okamžiku, kdy mu odešla žena.“

Netušila, jak na to odpovědět. Na okamžik si dala pohov, nechala se ukolébat vínem, jídlem a jeho bezstarostným vystupováním, a teď se probrala s nožem mezi žebry. V prvním okamžiku se chtěla sebrat a odejít, a možná mu ještě předtím vylít víno do tváře. Ale pak v sobě vztek potlačila.

„Mezi mnou a superintendentem Wrightem nic není,“ zasyčela.

„Dobře.“ Opřel se a znovu rozehrál nevinný úsměv. Tentokrát už mu nevěřila. „Určitě, když to říkáte.“

„To tedy říkám.“ Ani jí samotné to neznělo dvakrát přesvědčivě.

„Ale potom mi tedy něco vysvětlíte – jak to, že jste k němu prostě vpadla, a odešla s přiděleným případem? Já Leightona zastupoval. Tenhle případ jsem vyšetřoval od prvního dne. Jestli v něm měl někdo pokračovat, byl jsem to já.“

Chápala, že její jmenování zavánělo z jeho pohledu křivdou. Bylo to k němu tvrdé. Jí se něco podobného v minulosti stávalo taky a cítila, že je na čase, aby se karta obrátila.

„Simoně, je to jednoduché, vyšetřování nikam nevedlo. Nastoupila jsem, abych mu dodala čerstvý pohled. Utíká nám čas. A jestli máme tenhle zločin vyšetřit, potřebujeme změnit přístup.“

Energicky zavrtěl hlavou a vyprázdnil skleničku. „Víme, kdo to provedl. Schází nám jenom možnost je sbalit.“

„Jak myslíte, že víte, kdo to spáchal?“

„Byl to jeden z Petových drogových kámošů.“

„Jistě to ale nevíte.“

Simon si nalil další sklenici vína. Pokusila se mu zabránit v dolití té své, ale on se nedal odradit. K čertu s tím, nemusí to přece vypít.

„Podívejte, ještě jste neměla čas seznámit se podrobně se všemi výpověďmi svědků, a po celém tom dnešním zmatku se asi dvakrát neorientujete. Ale je to asi takhle: Pete byl především maličký heroinový dealer. Vydělal si tak sotva pro svou vlastní potřebu. A navíc, tu noc před vraždou, ho navštívil jeden z pravidelných odběratelů, Ian Barrable. My mu říkáme Smrad'och Ian, určitě si dokážete představit proč.“

Kolem nich právě procházel jeden z číšníků. Simon ho požádal, ať sklídí věci z jejich stolu a s dalším chodem chvilku počká, jestli mu to nebude vadit. Nevadilo. A Jane jakbysmet, už teď se cítila sytá.

Simon pokračoval: „Podle Barrabla měl Pete skvělou náladu a chtělo se mu povídat. Chudák Smrad'och byl na dně a potřeboval jenom svůj prášek, aby si s ním někam zalezl, jenže Pete ho zdržoval a vykládal mu cosi o tom, že se právě chystá uzavřít kontrakt, který změní celý jeho život. Prý se zbaví pokoutního kšeftování s koksem a Smrad'och si bude muset hledat nový zdroj – aspoň pokud si vzpomíná, říkal právě tohle. Nakonec ho ale Pete pustil a Smrad'och se kolem deváté vzdálil s vytouženým zbožím. Z transu se vynořil až za dva dny, zjistil, že Pete umřel v ohni a hned pochopil, že to nemohla být nehoda. To bylo dřív, než jsme zveřejnili zprávu o vraždě.“

„No a?“ Jane si nebyla jistá, kam míří.

„Barrable si vzpomíná, že Pete mlel něco o nových kamarádech z východní Evropy. Prý s nimi obchoduje. A máme svědky, kteří ho ten večer spatřili ve vlaku z Yorku. A ještě něco – právě tam se objevil gang albánských cikánů. Jsou ochotní se namočit do každé levoty, včetně drogové cesty na Střední východ přes Turecko. To je známá trasa, ale tihle hoši jsou na scéně noví a chtějí si za každou cenu urvat svůj podíl. Nehrají podle obvyklých pravidel. Vsadil bych se, že Peta s Amandou odpravili oni.“

„Ale proč?“

„Pete se dal slyšet, že se mu konečně povedlo dát dohromady tolik peněz, aby rozjel něco velkého. Nikdy dřív si nepřišel na tolik, aby se do něčeho pustil. Leighton zjistil – vlastně my všichni zjistili –, že se vydal do Yorku a domluvil si koupi většího množství kvalitního heroinu od těch Albánců. S tím kvantem mohl popolézt po žebříčku a pustit se do zásobování drobných dealerů, jako byl on sám. Pěkný pokrok v kariéře. Jenže jeho noví kamarádi si ho podali, dokud jim neprozradil, kam zašil prachy, a pak ho upálili.“

Tohle Jane nevonělo. Dnes odpoledne si pročetla pitevní zprávy obětí. Jasně se v nich uvádělo, že vzhledem k absenci kouře v plicích přišli Amanda s Petem o život dlouho předtím, než se oheň rozhořel. Hasiči částečně ohořelá těla vytáhli hned po svém příjezdu a rozsah jejich poškození naštěstí umožnil patologům provést dokonalé vyšetření. Oba byli svázaní a prošli mučením. Petovo tělo mělo i oděrky na nohou a modřiny od kopanců, doplněné zlomeným kotníkem a hlubokou jizvou spáleného masa ve slabinách.

Simon se zakousl do posledního krajíce chleba. Zřejmě se mu vrátil smysl pro humor. „Vsadím se, že kdyby se někdo chtěl propálit rozpáleným železem do kalhot vám, hned mu vyklopíte, kde jste si schovala drobné.“

„A co sousedi, zaslechli něco?“

Potřásl hlavou. „Kdepak. Ale není divu, byla to pěkně hlučná noc, všude samé rachejtle.“

„Já myslela výkřiky bolesti. Eduarda Druhého zavraždili na hradě Berkeley rozpáleným pohrabáčem zabodnutým do břicha. Říká se, že jeho skřeky se rozléhaly na míle daleko.“

Šimonovi poklesla brada. „Nikdo se o ničem takovém nezmiňoval. Panebože, vy máte ale představitivost.“

„Trochu jsem se biflovala vraždy,“ šťastně se usmála, těšilo ji, že u něj získala bodík nebo dva. „Podle vás tedy Pete doma přechovával větší množství peněz?“

„Určitě. Ukazoval je Smrad'ochovi. Pořádný paklík bankovek v tašce s nápisem *Tesco*.“

„Kolik?“

„Nejmíň dvacet tisíc, ale spíš víc. Samozřejmě si je nenechal přepočítat. Jenom se mu s nimi předváděl.“

„To byl vážně tak pitomý?“

Simon pokrčil rameny. „Narkoman. Inteligence nebývá jejich silnou stránkou.“

„A peníze s taškou se asi nenašly?“

„Budete se divit, ale vážně ne. Jenže na záchodě v patře jsme objevili odmontované víko od splachovací nádržky a na prkénku zůstaly stopy prachu.“

„Takže podle vás si tam Pete ulil peníze a oni ho mučili, dokud jim úkryt neprozradil?“

Simon přikývl. „Jistě, není to ta nejoriginálnější schovávačka. Určitě si nezaslouží trpět za její prozrazení popáleninami třetího stupně, jestli chcete znát můj názor, sami by to tam našli do pěti minut.“

Mávl na číšníka a najednou se před nimi zjevila velká salátová mísa s těstovinami.

Simon se chopil role hostitele a naservíroval jí na talíř jemně nakrájené plátky rolády nadívané škeblemi. Nasála do sebe jejich vůni. Možná se do ní přece jenom ještě cosi vejde.

„A kde se podle vás Pete k těm penězům dostal?“

„Těžko říct. Třeba vyhrál v loterii. Důležité je vědět, že při Smrad'ochově odchodu v devět byly na místě, a o půlnoci už se tam nenašly. Takže se nám nabízí jednoznačný motiv – loupež.“

„Nepřipadá mi, že dvacet tisíc liber vysvětluje vraždu dvou lidí, není to nijak moc.“

Zasmál se. „Spousta vražd se semlela kvůli daleko menším penězům, ale to víte určitě sama nejlíp.“

„Ale tohle je hnusné, zabít i tu holku.“

Povzdechl si. „Tihle Albánci se s tím nemažou.“

„A co jste proti nim podnikli?“

„Začali jsme je sledovat, vtrhli jsme k nim na prohlídku a několik jsme jich zadrželi. Je to psina, jak na stanici vysychají jejich znalosti angličtiny. Pracujeme s překladateli, co jsou zřejmě s těmi chlapy spřažení. Je to kočovná společnost mužů s karavany plnými žen a dětí. Zatím jsme na ně nevyhrabali nic víc než držení útočné zbraně. Nejvíc si libují v upravených kuchyňských nožích.“

„Takže nemáte kromě prohlášení pana Barrabla žádný důkaz o jejich spojení s Petem a Amandou?“

„Jsme si jistí, že Pete navštívil v den vraždy York.“ Převracel jídlo vidličkou. „Ale máte pravdu, nedržíme v ruce nic, co by se dalo použít. Zatím ne.“

Jane odstrčila talíř. Povolali ji k tomuhle případu především kvůli její nezávislosti, a ona si ji hodlala zachovat. Šimonův scénář možná seděl do puntíku, jenže ona se rozhodla nevěnovat ničemu přehnanou důvěru. Než dojde ke konkrétnímu závěru, seznámí se kus po kuse se všemi zápisy a zprávami. Vzpomněla si na přecpanou tašku doma na pohovce.

„Dáte si ještě něco?“ zeptala se a srovnala na stole prázdné talíře. S vínem už stačili naložit stejně jako s jídlem.

„Kdepak, ale chci vám něco říct,“ ozval se hlubokým měkkým hlasem. „Mám dvě bývalé manželky a dceru – teenagerku, která si mě plete s chodícím bankomatem. A taky partnerku, která se mnou žila a teď se rozhodla žít beze mě. Jestli takhle žije správný děvkař, pak mu pomoz pánbůh.“

Nevěděla co odpovědět. Znělo jí to nebezpečně povědomé, ale nehodlala to dát najevo. Na začátku večere se nechala zlákat k příliš přátelskému tónu, a teď už stejnou chybu opakovat nehodlala.

„Tak dobrá, Simoně, nebudu už dělat o vaší osobě žádné ukvapené závěry, ale slibte mi, že vy se zdržíte těch o mně.“

Poslal k ní příjemný úsměv, ani trochu svůdnický. „Já si vlastně nikdy nemyslel, že mezi vámi a Keithem Wrigthem něco bylo. Jste na něj moc vysoká třída.“

Oči se jí ve světle svíček zaleskly. Určitě je nejvyšší čas odejít domů.

Pippin setr Matilda se hnál po potemnělé cestě před Jamiem. Sestřiny stáje už sice dlouhá léta nesloužily k zemědělství, ale některá pole se pronajímala sousednímu farmáři. V zimě tu pásli ovce a v létě tenhle prostor proměnil v kempinkový útulek letních hostů. Stan osvětlený plápolajícím ohněm na opačné straně živého plotu Jamieho při věnčení psa nijak nepřekvapil. Zajímalo by ho ale, jaký člověk se rozhodl tábořit uprostřed ledna právě na tomhle bahnitém poli.

Jak se blížil, vítr k němu donesl zápach kouře, a pak jeho smysly zaujala ještě jiná chuť. Slanina. Neměl za sebou zrovna vydatnou večeři a na slanině chystané pod širým nebem bylo cosi nesmírně lákavého. Připomínala mu výlety z dětství, když se strýček Bob chopil starosti o snídani.

Zastavil se u plotu a nahlédl za něj. Malý plátěný stan určitě pamatoval lepší časy, kolem však bylo čisto a oheň plápolal tak, aby do něj nefoukal vítr. Vedle ohniště trůnila pánev na smažení – s největší pravděpodobností zdroj oné omamné vůně, právě odsunutý z místa nad ohněm. Nikoho neviděl, ale návštěvník určitě neodešel daleko.

Jamie se chystal něco zavolat. Třeba se stanující host potřeboval někam dostat pro vodu nebo mléko. Než stačil psa zarazit, čtyřnohý stín vystartoval a vrhl se ke stanu.

„Matildo!“ vykřikl v obavách, co se může stát. „Ať tě ani nenapadne... Lehni!“

Docházel mu dech. Matilda byla mladá, neposlušná a věčně nenažraná. V příštím okamžiku už stála u ohně a strčila pánev i s lákavým obsahem do trávy. Pak pokračovala v cestě.

„Au!“ ozval se ze stanu bolestný výkřik.

Jamie doběhl ke vchodu a nahlédl dovnitř. V matném světle spatřil vysokou postavu zápasící se psem, který vysokým hlasem kvílel na protest. V mužově ruce se objevilo něco kovového. Nůž!

„Nedotýkejte se jí!“ vyjekl Jamie. Dolezl k nim a pokusil se postavu zarazit a chytit nůž do ruky. Oba se svalili a muž pod ním přitom vyrazil udivené „uff“. Jamie mu důrazně přitiskl obličej do trávy a ruku mu zkroutil za záda. „Pusť ten nůž, nebo ti kost zlomím,“ zavrčel.

Muž pod ním sebou zaškubal a pak se začal třást, z hrdla mu přitom vycházely podivné chrčivé zvuky. Jamie přesunul váhu z těla, ale ruku stále pevně svíral.

Ve stínu rozeznal vyholenou hlavu a po jedné náušnici v každém uchu. Zuby se blýskaly bolestí – nebo snad, jak se mu teď zdálo, v širokém úsměvu.

Tvář poznal hned, ale jeho mozku chvílku trvalo, než k ní přiřadil jméno.

„Vidíš, a já myslel, že seš pacifista, kámo,“ prohlásil Dave Prescott. „To je fajn, že ses v base něco naučil.“

5

Dave se zdál potyčkou v trávě méně poškozený než Jamie. Když sbíral ze země pánev, ukázal Jamiemu svůj „nůž“ – nebylo to nic než vidlička s jedním chybějící bodcem.

„Víš, nevadí mi, že mě tvůj pes připravil o večeři, ale nechtěl jsem, aby po světě běhal s mou vidličkou v boku. Nosím ji s sebou už dlouho.“

„Promiň, Dave,“ zamumlal Jamie už bůhví po kolikáté. „Určitě ti nechtěla ublížit.“

Matilda se mezitím uvelebila u ohně a bedlivě sledovala pánev v Davově ruce. Krátce ji očistil a pak rukou zašmátral v plastové krabici. „Myslíš, že ji dokážeš udržet, než si připravím novou várku?“ zeptal se.

Jamie vzal fenku na vodítko a přivázał ji k blízkému kůlu. Matilda mu adresovala vyčítavý pohled, ale on jí pro tentokrát nevěnoval pozornost.

„Dostals mou zprávu?“ Ta otázka zněla tady u nich poněkud slabomyslně, ale Jamie se stále vzpomínal na události posledních minut. „A pročs mi nezavolať?“

Dave vzhlédl od mazání husté hnědé omáčky po krajících bílého chleba. „Já si nebyl jistý. Scházet se venku s klukama z lochu není vždycky ten nejlepší nápad.“

Jamie do puntíku souhlasil, ale zaskočilo ho, že někdo teď může právě takhle uvažovat i o něm.

„To nemyslím tebe, kámo,“ dodal vyzábělý chlapík a pustil se do tvoření sendvičů se slaninou. „Dáš si taky?“

Určitě by si dal, ale připadalo mu neúměrné dál devastovat Davový zásoby.

Dave jeho váhání rozeznal. „Nestyd’ se, vezmi si jeden.“

Chutnalo to báječně. Matilda na ně od kůlu vrčela, ale měla smůlu – tuhle pochoutku neochutná.

„Ale když už sis tedy zřejmě dal tu práci, abys mě našel, proč ses nakonec utábořil tady venku?“

Dave zamyšleně přežvykoval. „Věděl jsem, že nejsi doma, sledoval jsem, jak žijete. Ten chlap, co mi to tady pronajal, tvrdil, že dneska jezdíš v Haydocku.“

„Ale je tu má sestra, uvítala by tě i beze mě.“

Dave se na něj významně podíval. „To si nejsem tak jistej.“

Při pohledu na jeho holou hlavu a tetování ve tvaru skrčeného běžce na startu kolem zátylku uznal, že počkat na jeho příchod možná nebylo nijak hloupé.

„Než jí něco řekneš, radši bych se vyspal venku,“ pokračoval Dave. „Těžko se vyrovnávám se čtyřma stěnami.“

Jamieho by zajímalo, jak se mu povedlo přežít vězení. Anebo v něm právě kriminál tuhle fobii probudil?

„Já vím, co si myslíš,“ ozval se běžec. „Ale já bych neřek, že jsem tak docela samotář. Spíš excentrik jako hrom.“

Malcolm se v prázdné posteli líně protahoval. Po divočině včerejší noci si určitě zasloužil trochu lenošení. Pippa mu přinesla šálek čaje, než odešla k prvnímu tréninkovému lotu, teď už ale stačil dávno vychladnout. I tak jediným lokem půl hrnku vyprázdnil. Už pil mnohem horší věci. V armádní službě po osmačtyřiceti hodinách v horách beze spánku a jídla chutnal studený čaj jako rajska esence.

Vystrčil nohy z postele a kopl do čehosi malého a tvrdého. S úsměvem předmět sebral. Knoflík od košile, ztratil ho v noci, když tu s Pippou dováděli. Bylo příjemné vidět, že i po dvou letech manželství ji dokáže v ložnici probrat z jejího obvyklého chladu.

Měl by skončit s tím svým zanášením, Beverley jeho účelu už posloužila. Její styl panenky v kostýmu velké byznysmanky mu bude

chybět, jenže on by měl sekat dobrotu. K manželce by to bylo jenom férové.

A navíc musí mít na paměti dlouhodobé plány. Přijde přece k pěkným penězům v okamžiku, kdy Pippa s bratrem prodají pozemky, na kterých teď žijí. Zřejmě si to vyžádá ještě pár let, ale nakonec určitě přijdou tak zajímavé nabídky, že je nedokážou odmítnout. A pokud se jí ani nadále nebude dařit a její zklamání poroste, určitě se mu povede přesvědčit ji k prodeji jejího podílu o něco dřív. Podle dosavadního vývoje soudil, že den zúčtování už pomalu klepe na dveře, povolání nějakého kriminálního s atletickou minulostí bylo zoufalým tahem. Zbaví se téhle tíhy, a pak se jí možná povede natrénovat pár herek a získat body u jeho otce. To by mělo starého pána nasměrovat k ústupu do pozadí a přenechat jim dvěma stáje. On by se chopil obchodu a Pippa by si vzala na starost trénink. Právě tam nepochybně leží jejich budoucnost.

Na druhé straně po něm ale nikdo nemůže chtít, aby se staral výhradně o budoucnost. Muž se v životě přece musí bavit, aby dokázal přežít. A s dobrým dlouhodobým základem právě přísady typu Beverley dokázaly hlavní jídlo řádně okořenit. Aspoň tak to cítil on.

Nebyl to špatný problém k řešení.

Přehrál si vzkazy na mobilu. A podívejme se, kdo by to řekl, jeden od Beverley, nechala mu ho asi před hodinou.

„Malcolme, musíme si domluvit další postup. Celé dopoledne jsem doma, budu čekat zprávu.“

Zasmál se a stiskl tlačítko vytáčení. Hned ale spojení přerušil. Napadlo ho něco lepšího.

Za deset minut už vyjížděl. Vyřídí ten hovor osobně.

„Pippo, rád bych ti někoho představil.“

Zvedla oči od špinavých hrnků ve dřezu a po bratrově boku spatřila plešatého habána v zablácených šatech.

„To je Dave Prescott.“

Ze všeho, co vyslechla, nedošla rozhodně k přesvědčení, že by se jí tenhle bývalý vězeň měl bůhvíjak zamlouvat, a jeho zjev jí ke změně názoru určitě nepomohl. Jenže nehodlala brát Jamiemu

optimismus hned v zárodku a navíc musela přiznat, že pár nových myšlenek by se jí docela hodilo. Jenže – opravdu přijdou tady od toho bizarního individua? Přejížděla pohledem tetování, náušnice a obrovskou hlavu nad kostnatým tělem. Pomáhej nám pánbůh.

Dave jí mezitím podal ruku a ona ji dost dobře nemohla odmítnout. V jeho úsměvu i podání ruky postřehla něco milého. Podíval se jí zpříma do očí. „Moc rád vás poznávám, paní Hutchisonová, spoustu jsem toho o vás slyšel.“

„Já o vás taky leccos slyšela.“ Nelhala. Jamie ve starých knihách vyhledal o Davovi články. Vážně běhal na výborné mezinárodní úrovni. Zprávy o jeho závodech často doprovázela slova jako „kontroverzní“ nebo „výstřední“. Když si ho prohlédla zblízka, poznala, že dlouhý nos a zapadlé oči zůstaly stejné jako na záběrech z osmdesátých let, jenom vlasy – dlouhé a rozpuštěné – zůstaly hudbou minulosti. Ale to mu určitě neuškodilo, napadlo ji.

Pippa všem připravila čaj a udělala na pracovním stole místo, aby se měli kam posadit. Hora papírů den za dnem rostla. Jamie se usadil na volné židli a Dave se opíral o skříňku. Pro všechny tři se zdála místnost malá, museli se rozmístit, jak se dalo.

„Takže o co tedy jde?“ spustil jejich podivný host.

Jamie mu tedy zřejmě o ničem neříkal. Třeba je to tak nejlepší. „Víte něco o tréninku koní, Dave?“

Zamrkal. Všimla si, že jeho oči se barvou odlišují. V jednom převládala zelená nad hnědou, v tom druhém právě naopak. K němu to ovšem dobře ladilo.

„Moc ne,“ připustil. „Vlastně spíš nic. Omlouvám se.“

„Ale o atletickém tréninku něco víte, nebo ne?“

Zasmál se nakažlivým hrdelním smíchem. „Ale ovšem, to je to jediné, o čem něco vím.“

Přikývla a zhluboka se nadechla. „No a právě o to nám jde.“

Zřejmě ho zaskočila. „Vážně?“

„Ovšemže,“ ujistila ho s důrazem, který ani trochu necítila. „Zkuste na pár dní v mých koních vidět lidi a řekněte nám, jak byste je trénoval.“

Tentokrát drnčel jeho smích déle.

„Uděláte to?“ zeptala se.

„Ten čas ti samozřejmě zaplatíme,“ přidal se Jamie.

„Jasně,“ opáčil Dave a odložil hrnek. „Ale proč?“

Pippa mu vylíčila všechno o Black Knightovi a jeho nevídaném zlepšení hned poté, co přišel k novému trenérovi.

„Do toho dne jsem žila v přesvědčení, že jsem stejně dobrá jako ostatní trenéři. Mí koně ale obvykle neodcházeli k jiným trenérům, majitelé si je nejvýš brali k ježdění domů nebo na honební závody. To, co z tréninku umím, jsem se naučila z knih a pozorování lidí při práci. Netoulala jsem se světem a nepracovala jsem pro spoustu dalších trenérů. A tak mi napadlo, jestli bych nemohla využít pár nápadů zvenku. Možná sama od sebe zase tak skvělá nejsem.“

„Moje sestra trpí krizí sebedůvěry, pokud jsi to ještě nezaznamenal,“ ozval se Jamie. „Popravdě řečeno si s těmi zvířaty vede skvěle. Má nějaký šestý smysl jak vycítit, když je s nimi něco špatně. Každopádně bychom ti ale byli vděční za názor.“

Dave jejich vyprávění zvažoval a pak se obrátil k Jamiemu.

„Tys přece dřív jezdil pro spoustu trenérů. Co si o tom myslíš?“

„Já vlastně tehdy jezdil většinou jen pro jednoho. Teď mě to sice mrzí, ale tehdy jsem nijak zvlášť jeho metody nesledoval. Moc se mi líbilo vyhrávat, a tak jsem dělal, co se mi řeklo, aniž bych o něčem uvažoval. A trénování se od těch dob každopádně trochu změnilo.“

Pippa mu skočila do řeči. „Prostě je to takhle, Dave: rádi bychom slyšeli váš názor. Když mi nakonec řeknete, že nedělám nic špatně, určitě to ráda uslyším.“

„A když jí řekneš, v čem dělá chybu, nikdo ti neutrhne hlavu,“ vmísil se Jamie s úsměvem.

Pippa mu nevěnovala pozornost. „Tak teď pojděte, ukážu vám to tu.“

Cestou si všimla, jak se Dave pokouší udržet vážný obličej. Asi ji měl za cvoka. A možná se nepletl.

„Já měl za to, že hodláš probírat včerejší dostih,“ zašeptal Malcolm a pozoroval růžově vymalovaný strop Beverleyiny ložnice závojem jejích černých vlasů. Strop příjemně ladil se vzorovanými tapetami a záclonami s květy třešní. Tuhle ložnici by dokázal do detailu popsat

po paměti, byla to jediná místnost jejího domku, kde se obvykle zdržoval.

Lehla si vedle něj a schovala se mu pod paži. Nahá prsa mu příjemně opírala o žebra.

„Ale ovšem, jistě.“ Řekla to, jako by se podřizovala jeho nápadu.

„Zmínila ses o tom v telefonu. Předpokládám, že jste to rozebírali s Beaufortem.“

„Barney byl hodně nespokojený.“

„To jsem si všiml. Ale já měl za to, že ani tak nesejde na výsledku. Vzpomínáš si? Šlo vám hlavně o jeho jméno na dostihovém programu.“

„Já to tak myslela, jenže Barney si tyhle věci bere moc osobně. Víš, kdyby Adolf aspoň jenom prohrál. Ale on to vzdal, a žokej mu taky dvakrát nepomohl.“

Malcolm se napružil. „Jamie je provotřídní jezdec.“

„Vážně?“ Odtáhla se od něj a posadila se. „Možná předloni na rovinách. Včera jsme získali jedinou publicitu – o bývalém trestanci, co se vrátil a prohrál. A můžu ti říct, Malcolme, že tohle nám nestačí.“

Udiveně ji sledoval. Jejich důvěrné okamžiky se v jediném okamžiku proměnily v obyčejné podnikové mytí hlav, a teď právě přišla na řadu ta jeho. Ty pomněnkové oči, tentokrát bez brýlí, na něj sálaly chladným ohněm a hrud' se jí rozhořčeně vzdouvala. Z každé situace se dokázala bleskově nachystat k boji. Vsadil by se, že spolupracovníci v kanceláři jí často mají po krk.

Plná nadra se jí nadýmala odporem. Docela nahá žena ho poprvé v životě propírala jako malého kluka. Nedalo se popřít, že to neslo značné vzrušující aspekty.

„První dostih nic neznamená,“ vysvětloval chladně. „Včera si Adolf připsal důležitou zkušenost. Příště už bude vědět, o co v dostizích jde. Určitě ho příště nenecháme běhat na hlubokém podkladu.“

Tenká linka jejích rtů se poněkud uvolnila, ale určitě ji ještě nepřesvědčil. Když se znovu ozvala, z hlasu se vytratila bojovnost.

„Mám jenom strach, aby Barney celou tu operaci neodpískal. Byl to můj nápad, a jestli to najednou odstřihne, zůstane mi máslo na hlavě.“

Tohle se Malcolmovi nezamlouvalo. Nijak netoužil po tom, aby se Beaufort pokusil vyinkasovat peníze za koně jeho zpětným prodejem – pak by ho totiž neminulo nepříjemné překvapení.

„Na to je ale moc brzy, nemyslíš? Co kdyby mu otec zavolal a řekl mu něco o Adolfových možnostech? A ty mu dál masíruj ego, nebo co mu to vlastně masíruješ... *auu!*“

Na ženskou dokázala zápěstím švihnout pěkně bolestivě, ale teď se při úderu smála. Sevřel ji do objetí a přitiskl ji k sobě. Tohle už se mu zamlouvalo víc.

„Ono to půjde, určitě, Bev.“

Nabídla mu tvář k polibku a on pozvání přijal. Dobře věděl, jak ji zbavit myšlenek na Adolfa.

Později si uvědomil, že právě objevil další důvod, aby ji zatím nepouštěl k vodě. Nemohl to provést ve chvíli, kdy jí záležitost s koněm začínala lézt na nervy. Prostě mu nezbylo, než se dál obětovat.

Jane si připadala nesvá, na místo činu z pátého listopadu se dostala vážně pozdě. Při všech předchozích vyšetřováních vražd se jí povedlo navštívit místo činu v několika prvních hodinách – a někdy dokonce pár minut po zločinu. Většinou dokonce objevila tělo oběti přímo *in situ*. Připadalo jí diametrálně odlišné nasávat atmosféru zločinu z první ruky, ať ji doprovázely jakkoli nechutné výjevy. Patřila k detektivům věřícím, že pocity a dojmy z první ruky mohou znamenat neocenitelnou pomoc. Člověk obvykle odcházel s určitými dojmy, a o ty tentokrát přišla. Přestože venkovské stavení navštívila, o událostech Vražd pod ohňostroji se tu dnes už dověděla pramálo. Místo činu se všemi ruinami se koncem roku vrátilo majiteli a teď tu probíhaly stavební práce. Majitel se podle všeho pokusí o co nejrychlejší prodej.

Jane však musela uznat, že v tomhle případě by jí zřejmě dvakrát nepomohla přítomnost ani první den po zločinu. Oheň a následný hasičský zákrok tu totiž veškeré náznaky a vodítka spolehlivě zlikvidovaly. Dokonce ani Leighton Jones nemohl těžit z výhod, které obvykle dává pohled na těla v poloze, v jaké je vrah nebo vrazi zanechali. Simon ji seznámil s vývojem událostí.

„Podle Barrabla odcházel, když v televizi začínali vysílat *Záchranáře*. Amanda se chtěla dívat.“

„Přitom se vypařil?“

„Ovšem. Prý nesnáší pořady o doktorech, nemůže vidět injekce a krev. Od feťáka to zní kouzelně. Každopádně ale musel odejít po deváté, našli jsme si to v programu. Hasičská pohotovost přijala hlášení o požáru v deset padesát dva. Pátého listopadu se tam nenudí, ale zásahová jednotka se dostala na místo už v jedenáct nula dva, jenže vstupní halu i zbytek domu už oheň notně pošramotil. Naštěstí se jim povedlo zachránit střechu.“

Nedalo se pochybovat o tom, že si hasiči vedli skvěle a nenechali nic náhodě. Připravili si hadice a dýchací přístroje a vyraženými vstupními dveřmi se pustili do budovy. Podle sousedů se obyvatelé zřejmě zdržovali doma, večer tu totiž zahlédli světlo a jejich rozvrzané auto parkovalo na příjezdové cestě. Objevit těla trvalo hasičům pouhých pár minut, hned je taky vytáhli z doutnající budovy. Okamžitě však pochopili, že na jejich zachraňuje pozdě, příčinu smrti jim ovšem odhalilo až následné vyšetření.

Místo činu bylo docela zničené. Ze vstupní haly se nezachovalo téměř nic, oheň se zřejmě rozhořel právě odtud. Podle vyšetřovatelů z hasičského sboru došlo k použití zápalné látky, pravděpodobně tekutého leštidla na podlahu. Majitel nemovitosti jim sdělil, že nedávno podlahy v budově renovoval a zásobu leštidla nechal nájemníkům k další péči.

Torzo pohrabáče ukryté v bedně na uhlí přežilo žár a podařilo se na něm identifikovat zbytky Petovy kůže. Dalo se tedy soudit, že oběť prošla před smrtí krutým mučením.

„Dobrá,“ řekla si Jane a pokoušela se dát dohromady vývoj událostí před smrtí obětí. Vrazi se ukázali, když zmizel Barrable. Našly se stopy po násilném vloupání? Dá se tohle nějak posoudit?

„Zadní část budovy vyvázla relativně nepoškozená. Pokud se povedlo zjistit, okna i dveře zůstaly zajištěné, a vstupní dveře museli hasiči vyrazit, aby se sem dostali.“

„Takže je Pete s Amandou museli dobrovolně pustit. Oni je pak svázali, zkopali a vrhli se na ně s pohrabáčem.“

„Jenom na něj, na Amandině těle se žádná zranění nenašla.“

„Takže Peta škvařili, aby se dověděli, kam zašil ty peníze, o kterých se zmínil Barrable.“

„A ty pak našli v nádrži u záchodu. Aspoň to tak vypadá.“

„A potom Peta s Amandou holýma rukama zaškrtili.“ Simon přikývl. Patologická zpráva zněla jasně. Nikdo nepoužil provaz nebo jinou pomůcku. Skrčení odbyli rukama, zřejmě v rukavicích, nikde se nenašly žádné otisky po prstech.

Jane uvažovala nad provedením vraždy. Bylo těžké ukončit takhle něčí život, chytit člověka za krk a mačkat, dokud nevypustí duši. Vypadalo to brutálně a museli jste se dívat, jak z vaší oběti odchází život. Nabízela se vám spousta času uvažovat nad tím, co provádíte. Ona by nikdy nedokázala zakroutit krkem ani kuřeti a nedávno dokonce sledovala, jaké problémy s tím měl chlap jako hora v televizní soutěži o přežití. Uškrtit člověka vlastníma rukama vyžadovalo pěkně pevné nervy.

„Dealeři drog se v minulosti už takhle škrtili?“

„Zatím jsem na nic podobného nenarazil,“ přiznal Simon.

„A co ti Albánci? Chovají se takhle ve východní Evropě?“

Pokrčil rameny. „Teď jste mě dostala. Nemám tušení.“

Nenechala mu vydechnout. „Není tohle spíš metoda sexuálního zločinu? Christie přece tohle provedl všem těm ženám. Napřed je uškrtil a pak souložil s mrtvolami.“

Simon se zatvářil nešťastně. „No díky, šéfko. Tohle je dost hrozné i samo o sobě, vy z toho ještě děláte muzeum hrůzy.“

Usmála se. Měla radost, že se jí povedlo vyvést ho z míry. „Ale víte, na co narážím. Kdyby šlo o drogy, někdo by je zastřelil, nebo jim rozsekal hlavy na kaši baseballovou pálkou. Kdyby Amandu znásilnili, dávalo by to lepší smysl.“

„Jenže k tomu nedošlo. Nepovedlo se objevit stopy semene, poškození genitálií, prostě žádná stopa po sexuálním styku.“

„Já vím,“ povzdechla si.

„Vy ženské prostě za vším vždycky hledáte sex.“ Teď už se zešíroka usmíval. Získal zpátky svou tvář, a to mu dělalo radost.

„Měla bych ještě jeden postřeh o skrčení,“ pokračovala v přemýšlení nahlas. „Je to čistá metoda. Když někoho zastřelíte nebo umlátíte, hrozí vám potřísnění krví. Ale jakmile mu přivřete přívod kyslíku, můžete odkráčet bez nejmenší známky něčeho špatného.“

Možná si odnesete na rukou sliny a na oběti zůstanou stopy po vašich šatech, ale nic zásadního se nenajde.“

„A naši chlapci měli větší část posledních tří měsíců na to, aby zametli stopy.“

„Vám se pořád líbí ta teorie s dealery, že je to tak?“

„Ano.“

„Přestože kromě výletu do Yorku nevíte nic, čím byste s nimi Peta spojil? A všichni mají na pátého listopadu spolehlivé alibi?“ Mezitím se totiž stačila seznámit s výsledky výsledků východoevropských podezřelých.

„Dohodli se a lžou nám všichni, šéfko. Až je chytne při něčem jiném, začnou na sebe nasazovat. A pak se dovíme pravdu i o tomhle. Uvidíte.“

„Zkuste mi to ještě jednou vysvětlit. Proč myslíte, že to provedli oni? Vždyť od Peta s Amandou jim nic nehrozilo. Dokonce i kdyby je dokázali identifikovat, co by si počali? Nebrali bychom je vážně a s žádným konkurenčním drogovým gangem přece spojení nebyli.“

„To je tedy fakt.“

„A přesto si myslíte, že to provedli albánští dealeri.“

Přikývl. „Ve východní Evropě má život mnohem nižší cenu než v Lancashiru. Měli jsme tu v poslední době i vraždu dvou dalších feťáků. Leighton se domníval, že si je vzala na starost ta parta z Yorku.“

„Povězte mi o nich.“

„Tihle si píchali. Zpožďovali se s placením. Vsadil bych se, že teď už v záznamech žádná zpoždění neevidují.“

„Ale určitě je nikdo neuškrtil jako Peta s Amandou, že mám pravdu?“

Simon si povzdechl. Její nechuť smířit se s evidentními fakty ho viditelně dráždila. A zřejmě je v právu, napadlo ji. Pomalu se jí začínala teorie s drogovými kšeftaři zamlouvat. Superintendent by si asi takhle čerstvý přístup k případu nepředstavoval.

„Nezačínám být na koně moc stará, doktore?“ zeptala se Ros z lůžka v ordinaci Lionela Goodinga. Právě včera jí zavalitý valach jejích přátel Spring Fever začal mít plné zuby a bolestivě ji nakopl. Celé dopoledne

se pokoušela bolest ignorovat, ale nakonec se přece jen rozhodla navštívit lékaře.

Mlčky jí rukama přejížděl po pohmožděném lýtku. Zdálo se, jako by otázku ani nevnímal. Nakonec se ozval.

„Doufám, že jste si nepřišla pro komplimenty, paní Bradeyová. Jste žena v nejlepších letech a zdravá jako řípa. A koně na tomhle vašem stavu určitě mají svou zásluhu.“

„Pokud ze mě zrovna nechtějí vykopat všechen život,“ zařala zuby, jak pokračoval ve vyšetření.

Doktor odstoupil od lehátka a sundal si rukavice.

„Pokud můžu soudit, nic zlomeného tam není. Přirozeně, jestli dáváte přednost rentgenové diagnóze, pošlu vás na snímek.“

Potřásla hlavou. „Ne, díky, doktore. Předpokládám, že byste mohl vědět, o čem mluvím.“

Vážně se na ni podíval, jako by zvažoval, jestli si z něj dělá dobrý den. Tuhle hru spolu hráli pokaždé. Ros měla doktora moc ráda.

„Být vámi, v životě se na žádné předpoklady nespolehnu, paní Bradeyová,“ řekl a posadil se ke stolu. „Pětatřicet let praxe můj úsudek mohlo řádně nabourat.“ Zarazil se s prsty nad počítačovou klávesnicí. „Předepíšu vám protizánětlivé tabletky a něco na bolest.“

„S tím se nezdržujte, doktore, lékům se vyhýbám, jak to jde. Jestli to není nic než škrábanec, za pár dní to bude v pořádku.“

Vděčně se na ni podíval. „Výborně, ušetřila jste mi souboj s touhle mašinou. Nainstalovali mi nový systém a já ho ještě nezvládám.“

Ros si bolavou nohu obula a postavila se. Nastal čas k rozloučení, doktorovy vtípky si bude muset vyslechnout další pacient. Jenže lékař na ni dnes kupodivu nespěchal.

„Paní Bradeyová, doufám, že vám to nebude vadit, ale rád bych věděl, jak početný personál je potřeba v té vaší centrále pro trénink koní?“

„Vedu jen cvičné stáje, nemám licenci trenéra.“ Napadlo ji, že lékaři ten rozdíl mnoho neřekne. „Každopádně zaměstnávám čtyři lidi.“

„A co dobrovolníci?“

„Ale ovšem, těch je tu spousta. Mladí, co se zbláznili do koní, by asi byli ochotní platit mi, abych je ke zvířatům pustila.“

„Aha,“ začervenál se. „Takže kdybych dal váš telefon jedné mladé dámě, o které vím, že by se ráda vrátila do sedla, nevyrazila byste s ní dveře?“

„Ovšemže ne, možná by se ale musela zařadit do fronty. Můžu si dovolit zaměstnat jenom omezený počet rozesmátých děvčat.“

„To chápu.“ Jeho šedé oči se dívaly do jejích. „Marie není zrovna rozesmátá a ze školy odešla loni. Její otec je... no, řeknu vám raději, že to má v poslední době těžké. Jezdívala na koních, a podle mého by jí návrat k téhle činnosti postavil na nohy.“

„Takže mi ji doporučujete?“

„Jednoznačně. Momentálně nám tu pomáhá se tříděním všech zápisů. Upřímně řečeno si s tím novým počítačem rozumí mnohem líp než my ostatní.“

Tohle Ros chápala – jestli ostatní zaměstnanci sdíleli doktorovu fobii k technice, nedalo velkou práci být tu nejlepším.

„Takže platí,“ oznámila. „Vyřídíte jí, že ji čekám zítra ráno o půl sedmé.“

Gooding přikývl, „Děkuju, paní Bradeyová. Bude tam.“

Ros o tom nepochybovala. Rozhodující bude, jestli se zjeví i další ráno. Těžká práce s koňmi hned za rozbřesku obvykle spolehlivě oddělila zrna od plev.

Jane vedla vůz do pohoří Pennin a doufala, že se tenhle výlet vyplatí. Kromě návštěvy místa Petovy a Amandiny smrti trávil poslední dny na stanici rozhovory s vyšetřovateli, kteří se podíleli na jejím případu, a seznamovala se s dokumentací. Plynoucí dny a týdny po vraždě prohlubovaly bezradnost detektivů. Počítačový systém HOLMES za tu dobu nakrmili stovkami svědeckých výpovědí a faktů. Získali je vyptáváním v sousedství, přezkoumáním záznamů telefonátů i pátráním po minulosti obou obětí. A samozřejmě i z informací Leightonova řetězce donašečů z drogové scény po celé zemi. Hlava jí z toho všeho třeštila a dospěla k pocitu, že pro les nevidí stromy. Možná by strom nepoznala ani v okamžiku, kdy si o něj rozbije nos.

Když zavolala Amandina starší sestra, rozhodla se odjet do Harrogate a představit se jako nová vyšetřovatelka. Třeba se jí povede nahlédnout do duše mrtvé dívky rozhovorem s někým z jejích

blízkých. Ze dveří domku uprostřed nové výstavby se linulo žvatlání batolat při hře. Okolní stavby se honosily identicky bělostnými dveřmi s mosaznými lucernami na zápraží. Mezi auty na ulici dominovaly vozy s náhonem na čtyři kola a malá auta, všechna s dětskými sedačkami. Takhle vypadá společenství rodin nové doby. Amandina sestra Elizabeth Jacobsová se vdala za harrogatského advokáta.

Elizabeth se ji pokusila usadit do obývacího pokoje, jenže Jane přijala nabízený šálek kávy a následovala ji do kuchyně, kde seděly tři děti, zřejmě se sešly na svačinu. To nejmenší, určitě ještě v plenkách, bryndalo z pohárku džus na balíček se sušenkami, zatímco druhé dvě se rvaly o balíček cukroví značky Jaffa a ani trochu nevěnovaly pozornost nepořádku na stole.

Jane si vzala na starost kávu a jejich matka se pustila do nepořádku. Elizabeth byla plavovlasá, plnoštíhlá a krásná. Pevně a laskavě vydávala rozkazy a děti je plnily, což Jane fascinovalo. Z její usměvavé tváře Jane usoudila, že starosti s trojicí ani ne pětiletých dětí zřejmě braly všechn čas na smutek z úmrtí sestry.

Elizabeth se podařilo nastolit mezi potomky jakýsi pořádek a vmanévrovat je do vedlejšího pokojíku. Jane zaznamenala její západní přízvuk. Ve spisu se dočetla, že rodina pochází z Cornwallu, Elizabeth se zapsala na univerzitu v Leedsu a do koní poblázněná Amanda ji následovala na sever, dala se zaměstnat v Yorkshiru a poté v Lancashire. Jejich nejmladší sestra Josephine se s batohem vydala na cestu kolem světa, kterou přerušila kvůli Amandině pohřbu.

Jakmile osaměly, z Elizabethiny tváře vyprchal veškerý optimismus. Jane se teď nabízela možnost prohlédnout si ji pořádně, všimla si hlubokých stínů pod jejíma očima. Brzy pochopila, že si připisuje podíl viny na sestřině smrti.

„Věřila byste, že mi Pete po prvním setkání připadal vážně okouzlující? Dobře vypadal, choval se mile a vyjadřoval se jako moderátor z BBC. Říkala jsem Mandy, ať po něm jde. Jen ať ti neproklouzne mezi prsty, tak jsem jí to povídala.“ Trpce se usmála. „A on se z něj vyklubal jeden z největších budižkničemů na téhle planetě.“

Jane zůstala zticha, jen s účastí přikyvovala. Pete sice na veřejné škole nijak nezářil, zřejmě ale na první dojem působil skvěle. A ženy

se ho asi dlouho snažily zbavit návyku na hraní a heroin. Žádná z nich neuspěla. Ty citlivější pak musely trpět v jeho společnosti vším, proti čemu bojovaly.

Elizabeth ale zaplatila nejkrutější daň.

„Umřela jenom kvůli němu. To je na tom to nejbolestivější. Pomyšlení, že se prostě namotala do cesty, když si s ním ti jeho dealeri přišli vyřídit účty.“

„Takže vy tomu věříte, že ano?“

„Podle pana Jonese v tom šlo o obchody s drogami. Bylo to tak?“

„Je to dost možné.“

„Ráda bych věděla, proč jste ještě nezavřeli ta zvířata, co to provedla. Pan Jones si prý byl dost jistý jejich vinou.“

„Pan Jones už na tomhle případu nedělá. Vyšetřování teď vedu já.“

„Cože?“ Udiveně zamrkala. „To znamená, že jste zpátky na nulovém bodě? Takhle je ale nechytete, nemyslíte?“

Jane ztuhla. „Neznamená to nic. A já jsem přesvědčená, že pachatele dostaneme.“

„Ale?“ zeptala se Elizabeth ledově.

„Zatím nám chybí přímý důkaz, který by někoho spojoval s vraždami. Dá se předpokládat, že to souviselo s Petovými drogovými kšefty. Jenže my musíme přezkoumat všechny aspekty.“

„A proto pana Jonese odvolali a nasadili na ten případ vás?“

Jane by zajímalo, co přesně Elizabeth na univerzitě studovala. Určitě nebyla hloupá. Už pochopila, že u ní s nabídkou pomocné ruky neuspěje, její předchůdce si tu vedl podstatně líp.

„Můj muž říkal, že se kolem toho moc dlouho tlachá. Povádal, že pokud byste chtěli jít k soudu, určitě byste už někoho zabásli.“

Naštěstí se právě v tom okamžiku ozval zlostný výkřik a Elizabeth odběhla k dětem. Než se vrátila, Jane už se nachystala na změnu tématu.

„Můžu se vás zeptat, jestli vás nenapadá někdo, kdo by chtěl Amandě ublížit?“

Elizabeth tím dokonale zaskočila. „Jako třeba kdo?“

„No třeba žárlivý přítel, kterého pustila k vodě.“

Zavrtěla hlavou. „To určitě ne.“

„Rozmyslete si to, prosím, paní Jacobsová. Nechci památce vaší sestry nijak škodit, ale pokud vím, před nastěhováním k Petovi se kolem ní vyskytovalo pár obdivovatelů.“

Vyjadřovala se nejzdvořileji, jak to dokázala. Podle lidí ze stájí, kde naposled pracovala, se Amanda chovala k mužům stejně bláznivě jako ke koním.

Elizabeth teď zněla ublíženě. „Po Mandy šli ve stájích všichni, než ji Pete zkrotil. Odjakživa se chovala společensky a s každým se přátelila. A byla krásná.“

Jane si vybavila snímky dívčiny napůl spálené mrtvoly. Tyhle dvě představy k sobě moc neladily.

Elizabeth po chvíli ticha neochotně pokračovala: „Z nás tří měla Mandy na mužské největší smůlu. Já jsem se s Cliffem setkala ve své první práci a prostě jsme si padli do oka. S Jo je to stejné. Cestuje teď s klukem, s kterým chodí od patnácti. Mandy ale vždycky hledala toho pravého.“ Spiklenecky se na Jane pousmála. „Ale při tom hledání se občas poveselila.“

„Vyvíjel se některý z jejích vztahů nějak mimořádně?“

„Nic mě nenapadá, ale já bych se sotva něco dověděla. Moc jsme se nevidaly, když se odstěhovala. Když dělala v Yorkshiru, své přátele sem občas přivedla, do Ridgemooru je to slabých padesát kilometrů.“

Jane přikývla. Dostihové scéně nerozuměla, ale Simon jí vykládal o různých stájích, kde Amanda pracovala. Připadalo jí, že ve volbě zaměstnavatelů byla téměř stejně promiskuitní, jako ve výběru partnerů. Obou měla spoustu.

Přerušil je další ruch u dětí. Jane usoudila, že se blíží čas koupání, které jejich debatu ukončí. Netušila, zda se jí zatím povedlo Elizabeth získat, ale aspoň už ji snad nepokládá jen za neschopného vetřelce.

Cestou ke dveřím se Elizabeth zeptala: „Předpokládám, že netušíte, co se stalo se všemi sestřinými fotkami?“

Jane pokrčila rameny. Chalupu po požáru obrátili vzhůru nohama, všechny věci prozkoumali a předali rodinám zesnulých hned, jakmile usoudili, že pro vyšetřování nebudou potřeba.

„Kde si je nechávala?“

„V kredenci, ve staré plechovce od sušenek. Měla je jen tak, bez alba.“

Jediná kredenc stála v hale pod schodištěm, v místnosti, odkud se šířil požár. Jane připadalo nanejvýš nepravděpodobné, že by fotografie přežily.

„Prošetřím to, ale moc bych tomu nevěřila.“

„Já už věřit nebudu,“ poznamenala Elizabeth, když za ní zavírala dveře. „Naděje mě už před časem opustila.“

Jamie se hnál po cestičce a pokoušel se držet tempo s vysokou postavou před sebou. Bundu měl propocenou a tepláky hnědly od stop koňských koblížků, které tu ležely všude, kam se člověk podíval. Byl to Davův návrh, doprovodit ho na dnešním běhu přes rašeliniště. Před hodinou mu to připadalo jako dobrý nápad, jenže to si neuvědomil, jak moc mu chybí do nějaké formy.

Doplazil se na vršek a zjistil, že Dave klusá na místě, velkou hlavou schovanou v kulichu naraženém až na uši. Zuby se mu zaleskly ve veselém úsměvu. „To je dost, jdeš právě včas,“ poznamenal a ukázal na oblohu na západě.

Mezi dešťovými oblaky nad blaty rozehrál proud paprsků zapadajícího slunce scénérii jako reflektor, přejížděl po vršcích a údolích a jiskřil v ledem roubené hladině potoka pod nimi.

„Profesionální sportovec se musí udržovat v kondici,“ šklebil se Dave. „Za katrem jsi byl v lepší formě.“

„Já nesportuju zrovna v běhání,“ bránil se Jamie. „A už vůbec ne v pachtění do kopce s cvokem, jako jsi ty.“

Dave se zasmál do větru, který jim do tváří vrhal první kapky deště. „Přespolní běh je to nejlepší, kámo. Oblaží tělo i ducha. Podívej.“ Ukázal na horizont, kde se z oblak k zemi snášela duha.

Jamie nemohl popřít nádheru téhle scénérie, děšť ale sílil a vítr se mu ledově prohryzával k tělu. Dívali se pak, jak sluneční paprsky mizí v monotónní šedi mraků a duha se ztrácí z dohledu.

„Tvůj stan by mě dneska dvakrát nelákal, Dave. Určitě se nechceš usídlit v domě?“

Dave se nezdržoval s odpovědí. Prostě zakroutil hlavou a dal se zase do běhu, tentokrát dolů, opačným směrem.

Jamiemu se ulevilo a připojil se k němu. „Tak jak to vidíš, pomůžeš nám? Řekni, k čemu ses zatím dostal?“

„K čemu bych se měl dostat?“

Dokonce i z kopce a při klusání se s ním držel krok jen těžko. „Vždyť víš, co si myslíš o Pippiných koních.“

„Myslím, že jsou moc krásní.“ Dave proběhl louží, kterou déšť proměnil v jezírko. „Ale určitě ne tak jako tvá sestra.“

Jamie se cachtal za ním. „A dál?“

„Dál nic, kámo. Víc jsem zatím nezjistil.“

Možná ho namíchly Jamieho otázky, možná nedostatek rychlosti, Dave každopádně prodloužil krok a zmizel v kopci z doslechu. Jamie se škobrtal za ním. Toho člověka už před večerí určitě neuvidí.

„Mámo, haló, něco pro tebe mám.“ Robbieho oči za širokými obroučkami brýlí zářily nadšením, jak se na Jane ze dveří díval. Vzhledla k němu od stohu papírů na stole své malé pracovny. Za posledních deset minut ji stačil vyrušit už potřetí. Elizabeth Jacobsová nebyla jediná žena na světě, jejíž děti vyžadovaly pozornost.

„Já myslela, že si děláš úkoly,“ řekla tak stroze, jak to dokázala. Stálo před ní její jediné dítě, plod zpackaného manželství nucený sdílet dva domovy. Den za dnem se pokoušela minimalizovat dopady téhle situace.

„No jo,“ připustil lehkomyšlně. Až se mu pročistí pokožka a trochu vyroste, bude z něj sympatický mladík, napadlo ji. Zatím byl ale trochu neohrabaný. Vlastně – upřímně řečeno – byl zatím pěkně nemehlo.

„Poslouchej,“ nedal se odradit. „Jsi v místnosti s třemi vypínači a v chodbě za dveřmi najdeš tři žárovky. Můžeš navolit na vypínačích jakoukoli kombinaci, ale když tu místnost opustíš, nesmíš se vrátit. Jak zjistíš, který vypínač patří ke které žárovce?“

Jane zavrčela. Tohle bylo pro něj typické. Měl napsat slohovou práci z angličtiny, jenže on udělá cokoli, jenom aby nezbytnou práci odsunul. Ne že by se vyhýbal duševnímu cvičení, prostě ducha cvičil v něčem jiném, než bylo potřeba. Miloval podobné hádanky, prapodivné vědeckofantastické romány a počítačové hry, které zřejmě nikdy nijak nekončily.

Jane se rezolutně postavila proti zapojení počítače k němu do ložnice, bála se, aby netrávil celé noci připojený po internetu na

pornografické stránky. Pak ale zjistila, že Clive mu u sebe přístup na internet umožnil. Pěkně zuřila, dokud jí Susan neukázala záznam stránek, které na síti Robbie navštěvuje. Ukázalo se, že většinu času tráví hraním šachů se soupeři z opačné strany zeměkoule. Nenašla nic, za čím se dala odhalit nadměrně odhalená žena. A Jane jako pravá matka s mateřskými instinkty se teď začala starat, jestli jejího syna děvčata vůbec zajímají. „Tak co myslíš, mami?“

Věděla, že by měla být ráda. Stál před ní chytrý a pilný kluk. Některé předměty ho sice nudily, ale i s těmi se dokázal porvat a vedlo se mu skvěle. A navíc, pokud věděla, nekouřil, nelaškoval s drogami a ani netrávil příliš času u nevhodných televizních programů. Na druhé straně se však vyhýbal fyzické námaze, zůstával raději před počítačem než venku, a chyběly mu přítelkyně opačného pohlaví.

„No tak, mami. To si říkáš detektiv?“ Jane s hádankou nedokázala pohnout. Obvykle na jeho testy nestačila a Robbieho její časté neúspěchy děsily. Jak může vyřešit zločin, když nedokáže správně uvažovat? Na tohle Jane rovněž nenašla odpověď.

„Chceš vědět, jak to má být?“

Přiznala porážku. „Asi to budeš muset vysypat.“

V očích se mu zablýskl triumf. „Je to jasné. Zapneš dva vypínače a po půl minuty jeden zase vypneš. Pak vstoupíš do chodby. Jedna žárovka bude svítit – to je ta, kterou jsi zapnula. Jedna bude studená – ta, které ses ani nedotkla. A ta třetí sice svítit nebude, ale bude teplá. To je ta, kterou jsi rozsvítila a zhasla. Jasné jak facka.“

Bylo to jasné... teď, když to vysvětlil.

„Víš, mami, něco ti řeknu,“ pokračoval, aby ji řádně propral. „Jsi beznadějný případ.“ Oznámil jí to ale s takovou láskou, že se ani nemohla urazit.

Pak se vrátil k sobě do pokoje a ona sklonila zrak k poznámkám z vyšetřování. Pokud bude pokračovat tímhle tempem, její syn nebude jediný, na jehož otázky nenajde odpověď.

Marie prohrabovala hnůj s pilinami a nasávala důvěrně známý zápach. V těch dávných dobách, kdy mívala koně, jí tahle práce nikdy nevadila – na rozdíl od Alana. Dokázal být neuvěřitelně líný, když se mu nechtělo dělat. Jednoho dne usoudil, že ona se v hnoji vlastně

hrabe ráda, a veškerou práci ve stáji nechal na ní. „Někdo se prostě zrodil pro hrabání v hovnech,“ říkával jí. „A ty zřejmě k téhle sortě patříš.“ Její nebohý bratříček se dokázal občas chovat jako pěkný prevít.

Ve stájích Ros Bradeyové se přihlásila přesně na čas, v půl sedmé, dva kilometry sem šlapala na kole chladným ranním deštěm. Časné vstávání jí nevadilo, zvykla si na ně už jako uklízečka. A tentokrát ji navíc čekala práce, kterou si zamilovala, i když za ní nenásledovala odměna.

Ros ji zdvořile a krátce uvítala a rovnou ji poslala vyčistit koňská stání. Pak následovaly pokyny pro další dívky a její asistentka Marii provedla po nevelkých stájích pro dvacet obyvatel.

Marie se zatím dostala do třetího boxu, jehož obyvatelem byl od pohledu nervózní ryzák s lysinou. Jakmile vstoupila, zacouval od ní co nejdál do opačného rohu.

Prohrabovala se nasáklými pilinami a důvěrně na koně mluvila, jak měla ve zvyku. Alan jí říkával, že se k jejich Misty chová jako cvok, jenže ona se toho zvyku nedokázala zbavit. A teď jí navíc připadalo jako dar z nebes, že má s kým mluvit. A tak vykládala ryzákovi o tom, co a jak se jí v životě dařilo – třeba o záměně uklízečské dřiny za práci u lékaře, kde může získat důležité poznatky pro studia a navíc má ráno čas, který teď může strávit ve stájích. Vyprávěla tak dlouho, že se ani nedostala k dalším, už vůbec ne tak příjemným záležitostem, jako že jí otec s tetičkou Joyce začínají pěkně pít krev, a jak zjistila, že tetička nechává tátu tajně kouřit, a jak se nedávno dověděla o Colinově nové přítelkyni, kadeřnici s piercingem v pupíku. Tohle by ji ovšem dvakrát nezaujalo, kdyby se poslem téhle novinky nestala zrovna Gail.

„Dáte si čaj?“

Ros stála ve dveřích do stání s kouřícími hrnky v rukou.

Překvapeně k ní vzhlédla, ale Ros jí sebrala zmatené omluvy ze rtů. „Vedete si dobře.“

Marie si vzala jeden z hrnků. „Díky. Já koně celkem dlouho nečistila.“

„A jak se choval tenhle?“ zeptala se Ros a ukázala na ryzáka. Pozorně je sledoval, jako by rozuměl všemu, o čem se dohadují.

„Skvěle. Asi mě má za praštěnou husu, protože jsem pořád něco žvatlala, ale snad mu to ani nevadilo.“

Volnou rukou se natáhla k bílé lysině. Kůň se bez protestů nechal poškrábat.

„A kdo vás k němu poslal uklízet?“ zeptala se Ros laskavě. „Chystala jsem se sem sama.“

Marie zmateně zamrkala. Nikdo ji sem neposlal, prostě předpokládala, že se tu má uklidit. „Promiňte,“ zakoktala.

Ros se usmála. „Vůbec se neomlouvejte. Jednou mě pořádně nakopl a i další děvčata s ním měla problémy, ale vy dva mi pro sebe připadáte jako stvoření.“

Marie se na koně udiveně podívala. Teď jí začal ruku jemně olizovat jako něco nesmírně delikátního.

Ros je spokojeně pozorovala.

„Jak se můžete zdržet?“

„Měla bych být v ordinaci do deseti.“

„Takže je spousta času, abyste ho odjezdila.“

„To ano prosím!“

„Umíte taky skákat?“

„Skákala jsem,“ připustila. Ve dvanácti získala v parkuru bronzovou medaili, ale od té doby tuhle dovednost nerozvíjela.

„Tak dobře. Já ho zaškoluju pro přítele, a jestli chcete, dám vám oběma jednu lekci.“

To tedy chtěla všemi deseti. Dlouhá léta nepocítila takové nadšení.

Malcolm našel Tobyho na tréninkové dráze v Ridgemooru uprostřed druhého tréninkového lotu. Venku se nabízela výborná možnost k rozhovoru, nehrozily tu žádné zvědavé uši. Na druhé straně se musel o otcovu pozornost dělit, trenér totiž sledoval, jak si koně v rychlé práci vedou.

„Potřebuju tvou pomoc s Adolfem,“ začal Malcolm. „Lidi od Beauforta po Haydocku zrovna nezářili nadšením.“

„A co asi čekali v prvním startu?“

„Já jim to říkal taky, ale Beverley Harrisová se začíná dostávat pod tlak. Snaží se u šéfa nějak zabodovat.“

Toby si s odpovědí dal na čas a dalekohledem sledoval koně na cestě vřesovištěm. „A co ode mě teď čekáš?“

„Zavolej Barneyemu Beaufortovi a ujisti ho, že je všechno v pořádku. Napovídej mu něco o tom, jak velkou budoucnost má Adolf před sebou.“

Tobby namíchnuté zavrčel.

„Takže mu kvůli tobě mám lhát?“

„Potřeboval bych, abys mu situaci nastínil v nejlepších barvách, jak dokážeš.“

„Nemám rád ani Beauforta, ani jeho koně.“

„Ale proti jeho penězům nic nemáš, že je to tak, tati? Třicet talířů od toho tlust'ocha Barneyho není špatná odměna za trochu námahy.“

Otec odložil dalekohled a podmračeně si ho měřil. Malcolm jeho jedovatému pohledu nevěnoval pozornost. Svě už si řekl. Peníze pro jeho tatíka odjakživa znamenaly strašně moc.

„Dobrá, spojím se s ním, když to jinak nejde.“

„Díky, tati.“

Někdy to bylo vážně těžké, ale otec nakonec vždycky pochopil co a jak.

6

Tváří v tvář nevypadal Smrad'och Barrable tak odporně, jak si ho Jane představovala z doslechu. Aspoň z dálky určitě ne. Byl docela učešaný, s příjemnou usměvavou mladickou tváří. Jeho úsměv pohasl, když Jane přistoupila k rohovému stolu kavárny na dálničním odpočívadle, kam ho inspektorka Lucy Jenkinsová vylákala na občerstvení zdarma. Lucy i po osmi letech ve službě a zisku černého pásku v judo vypadala s velikýma nevinnýma očima jako neposkvrněná absolventka střední školy, což ji pasovalo na ideální kandidátku k nažhavení Barrabla do správné konverzační nálady. Jane ho samozřejmě mohla prostě sbalit na ulici a přivést k výsledku se vším všudy, jenže drsný přístup se někdy ukázal jako kontraproduktivní.

„Nazdárek,“ vyhrkl s hutným yorkshirským přízvukem. Vypadá jako z televizní reklamy na farmářské produkty, pomyslela si Jane a posadila se vedle něj, aby mu odřízla ústupovou cestu. Útěkem by si ostatně dvakrát nepomohl, neměl se přece jak dostat z dálničního odpočívadla.

Zblízka Jane hned pochopila, jak přišel ke své přezdívce. Vydával zatuchlé aroma, ke kterému mohl přijít jen důsledným ignorováním osobní hygieny. Donutila se k úsměvu a představila se.

„Takže vy ste záplata za starýho Jonese,“ odvětil. „Povídali, že si šel po svém.“

Lucy na Jane lehce zavrtěla hlavou. Ať se Barrable doslechl o Leightonovi cokoli, od ní to nepocházelo. Potíže postrachu drogové

scény v Lancashiru, inspektora Jonese, se určitě dostaly pod drobnohled jak mezi dealery, tak u jejich zákazníků. Barrable se svými přáteli možná měli o vyhlídkách degradovaného detektiva lepší přehled, než jeho kolegové.

„Určitě víte, o čem bych si s vámi ráda promluvila, pane Barrable,“ řekla Jane.

Smrad'och dohnal vidličkou poslední kousek toastu na talíři a strčil ho do úst.

„Říkala jsem si, že se vám tu bude mluvit líp, než při výslechu na stanici.“

Pozoroval ji a žvýkal. Pak polkl.

„Ten se ale dá snadno zařídit,“ dodala.

Nakonec se ozval. „Máte čvaňhák?“

Jane se pokoušela jeho žádost přeložit ještě v okamžiku, kdy Lucy položila na stůl balíček cigaret. V příštím momentu krabičku sevřely Smrad'ochovy špinavé prsty. Mlčky sledovaly, jak strhnul celofánový obal a vsunul první kousek mezi rty.

Jsou to ruce, které vytrásly život z těl Amandy a Peta? Proč ne? Barrable přece sám přiznal přítomnost na místě činu. Ty peníze viděl. Mohl to bez problémů provést.

Smrad'och vydatně nasál kouř do plic a ušklíbl se na ni. Krabička zmizela kdesi v útrobách jeho uváleného kabátu.

Jane věděla, že on nevraždil. Jeho partnerka ho k Petovi zavezla a čekala před domem, než domluví obchod. Jakmile sehnal drogy, spěchali společně domů a přivedli se do extáze. Krátce nato se připojili k bujaré společnosti studentů ze sousedství. Od půl desáté až do rána měl neprůstřelné alibi. Dokonce, i kdyby vraždil a pak zapálil dům, oheň by před vyhlášením poplachu musel doutnat půldruhé hodiny, a něco takového připadalo hasičským expertům velmi nepravděpodobné.

Smrad'och jim ale každopádně řekl o penězích, jejichž zmizení pokládali za motiv. Proč by jim o nich vykládal, pokud je pak ukradl? A proč by si je vymýšlel, jestli vůbec neexistovaly? Možná smrděl na hony, ale nikdo ho nepovažoval za úplného pitomce. A v tomhle případě zatím hrál velmi významnou roli. V jakémkoli procesu by na jeho svědectví stál celý případ.

A tak Jane nasadila tón ostražitě zdvořilosti a požádala o shrnutí událostí z pátého listopadu znovu, tentokrát pouze pro svou osobní potřebu. „Vážně by mi to pomohlo,“ prosila naléhavě.

Zdálo se, jako by její žádost zvažoval. „No tak jo,“ svolil nakonec milostivě a pustil se do vyprávění.

V ničem podstatném se neodchýlil ani od informací, které jí jako první sdělil Simon, ani od své podepsané svědecké výpovědi. Dorazil na místo úplně na dně krátce po půl osmé. Pete byl v rozverně náladě a pohrával si s ním. Napřed mu předstíral, že žádné drogy vlastně ani nemá, a pak se mu svěřil, že už se nehodlá zabývat mrňavými obnosy a mizernými kšefty. Smrad'och neměl na jeho žvanění náladu, chystal se zmizet a vyzkoušet ostatní zdroje, které ho napadaly. Nato Pete změnil názor, ujistil ho, že jenom žertoval a že Smrad'ochovi samozřejmě pomůže z bryndy. Pokračoval ale ve vykládání o tom, jak se chystá rozšířit záběr svých aktivit. Smrad'och už tyhle řeči znal, a tak se omezil na povytažení obočí se slovy: „Aha, tak to jo.“ Potom sebral Pete ze stolu igelitovou tašku a hodil mu ji do klína, prý ať se mrkne. Uvnitř našel peníze, tři balíčky nijak ohmataných bankovek svázané gumičkami.

„Neptejte se mě, kolik tam bylo,“ pokračoval Barrable. „Byly tam červený a hnědý peníze, a bylo jich sakra dost. Víc nevím.“

„A ptal jste se, kolik tam je?“

„Ale jo, jenže on se pěkně nafouk. Povádal jenom: Dost na to, abych se dostal do Orient Expressu. Myslel asi, že se chyt těch východoevropánů, o kterých pořád mluvil. V jednom kuse vykládal o Orient Expressu, a tyhle drogy se vozej přes Turecko, víme?“

Smrad'och si zapálil další cigaretu od předchozí. „Vypadalo to, že se mi chystá vysypat, kolik tam je, jenže pak se zjevila Mandy. Když mě viděla s těma prachama, mohlo ji trefit. Drapla tu tašku a začala na něj ječet, vážně mu to dávala sežrat. Napřed mi napadlo, že na něj řve proto, že mi ty prachy ukázal, ale on jí prej slíbil, že je bezpečně schová, a vybod se na to.“

Tenhle detail si Jane nevybavovala. „Uvedl jste to při výsledku?“

„Možná ne. Jestli chcete, tak to doplním. No ale von ji pak nějak uchlácholil. Povádal, že to hned někam nacpe a ona si pustila televizi,

asi ji uklidnil. Pete mi dal zboží a já si řek, že bych se měl zdejchnout, a tak jsem se taky zdejch.“

„Asi se nezmínil, kam se chystá ty peníze schovat, že ne?“

Barrable potřásl hlavou.

„Ani neříkal, odkud pocházejí?“

„Povidal jenom, že měl trochu štěstí.“

„A co myslíte vy, odkud se mu sypaly?“

Smrad'och zatáhl z cigarety a rozvalil se v křesle. „Nemám tuchy,“ opáčil. „Ale něco vám povím, já si takle štěstí nepředstavuju.“

Jane přikývla. V tomhle s ním naprosto souhlasila.

„Už pro mě něco máte, Dave?“

Pippu opakování té otázky už začínalo unavovat. Od příjezdu Dava Prescottta uplynul téměř celý týden, a on se zatím neunavoval žádným prohlášením o svých poznatcích. Nebýt Jamieho, který tak zoufale potřeboval přítele, už by ho asi dávno poslala pryč.

Vlastně neposlala, opravila se v duchu, protože Dave se jí samotné začal docela zamlouvat. V jeho příjemných způsobech nacházela něco uklidňujícího, i když na první pohled vypadal děsně. A přestože nedodal objednané zboží, našly se pro něj další úlohy. Druhého dne ho Pippa přistihla v kanceláři se sluchátkem. Předpokládala, že vyřizuje vlastní hovor, ale jak se ukázalo, on pouze odpovídal na telefonáty v době, kdy v kanceláři nikdo nebyl, a sepsal jí úhledně seznam vzkazů, na které má odpovědět.

Potom už věnoval telefonování a vyřizování papírů každé ráno pár hodin. Uměl být neuvěřitelně precizní.

„A co je na tom zvláštního?“ podivil se, sotva se o tom zmínila. „Šestkrát jsem organizoval mezinárodní přespolní běh. Přijížděli k nám běžci z celého světa, a startovné jsme odváděli na charitativní akce. Tahle vaše kancelářička je proti tomu vážně hračka.“

Pippy by se jeho odpověď mohla dotknout, kdyby ji nedoprovodil významným mrknutím a zvednutím telefonu dřív, než stačila otevřít pusu.

Dnes se ale usadil na opačném konci stolu a v ruce držel list ušmudlaného papíru popsaný úhledným rukopisem, na který už si

začínala zvykat. Když položila svou každodenní otázku, přikývl a ukázal na poznámky.

„Tak především,“ začal, „říkal jsem si hned, že jste trochu trhlí. Určitě jste si všimli, že lidi a koně běhají jinak. Čtyři nohy proti dvěma. A koně neuměj mluvit, takže narážíme i na trable s komunikací. Ale vy jste inteligentní ženská, a tak jsem si řek, že to s váma přece zkusím.“

„Děkuju,“ opáčila. Zdálo se jí to vhodné.

„Pořádně jsem si prohlíd, co to tu všechno máte. Představuju si to jako tréninkovej tábor někde ve východní Africe, kde se chystají nejlepší Keňani. Snažil jsem se nevěnovat pozornost odlišnostem mezi běžcema a koňma a soustředit se na to, co je spojuje. Takže tu máte soubor špičkových atletů, bydlí společně, trénujou spolu den co den, a všichni chtějí vyhrávat.“

Jedno vám ale řeknu hned. Připadá mi, že to vaše zvířata maj zatraceně lehký. Pořád se kolem nich motá spousta lidí, ve dne v noci se o ně staraj a dohlížej na ně. A když se od nich chce, aby něco dělali, tak co vlastně? Pokud jsem to sledoval, nic moc. Zaklušete si s nima po louce a hodinku si odbydou na vzduchu, a pak zas šup zpátky na čaj a oplatky, k tomu pořád jenom oprašování a starání. Tomu se nedá zrovna říkat pracovní zátěž, nemyslíte? Kdyby to byli atleti, udělej týdně minimálně sto padesát kiláků. Řek bych,“ dodal a ke zdůraznění svých slov začal kostnatým prstem bouchat do stolu, „řek bych, že není správně, když pŭltunový zvíře se čtyřma nohama dělá mň práce než osmdesátikilovej lidskej atlet. Uvažovala jste o tom brát je ven dvakrát denně?“

Pippa si povzdechla. V tomhle se strefil. „Chápu, jak to myslíte, Dave, ale ono je to o nákladech. Stájníci v poledne končí a mají přestávku do čtyř. Kdyby tu místo přestávky zůstávali, musela bych jim víc platit, a já už takhle sotva vyjdu.“

Běžec zřejmě tenhle argument akceptoval, což ji uspokojilo. I při všem svém skepticismu doufala, že společně něco vymyslí a on nějak pomůže.

Znovu se ozval. „A co třeba kdyby večer neuklízeli, ale místo toho brali koně ven? Víím, teď v zimě se časně stmívá, ale dalo by se začínat dřív. Ať to vemu, jak chci, vaši koně potřebujou víc pracovat.“

Pippa souhlasně přikývla. To, co říkal, dávalo smysl, jenže trénink koní neznamenal jenom fyzickou kondici. Podle jejích zkušeností existovala jistá úměra mezi tím, kolik jste s koněm napracovali a tím, kolik toho po práci sežere. Pokud jste je v práci přetáhli, často své přiděly nesežrali nebo vyvrhli, a to věstilo trable.

Někteří trenéři dokonce tvrdili, že je třeba koně naučit správně žrát dřív, než s nimi poprvé vyrazíte ke cvalu. Jakmile do zvířete dokážete denně nacpat čtrnáct až osmnáct liber kvalitního krmení, třeba ovsa nebo granulí, můžete se pustit do tréninku s jednou jistotou. I při ztrátě váhy v tréninku zvířeti zbude tolik síly, aby bez problémů přežilo.

Pokusila se to Davovi vysvětlit. „Spousta lidí zapomíná, že plnokrevníci se k dostihům šlechtí už dlouhá staletí. Jsou to strašně háklivá zvířata, náchylná k labilitě. Nedá se jim prostě říct ať dneska víc pracují, protože je čeká dostih.“

Dave pozorně naslouchal a přikyvoval holou velkou hlavou. „A co kdybych vám udělal program tréninku pro pár slabších zvířat. Zaměřím se na postupnej nárůst rychlosti a vytrvalosti. Určitě ukecáte čtyři stájníky, aby mi pomohli, a my budem trénovat dvakrát denně.“

Vyhlídka na vyzkoušení nového postupu Pippu lákala. A věřila, že Dave dokáže o vhodnosti nového postupu přesvědčit i ostatní. Pokud na něj bude dohlížet, nemá přece co ztratit.

„Dobrá,“ přitakala. „Tak to tedy zkusíme.“

Napřáhl k ní ruku a ona ji přijala. Její prsty se ztratily v zajetí těch jeho.

„Něco vám poradím,“ dodal s úsměvem. „Když se z toho vyklube úplnej průšvih, můžete to hodit na Jamieho.“

Poznala, že začíná pracovat s někým, kdo ji dokáže rozesmát.

Při poslední návštěvě závodiště v Carlislu sem Jamieho přivezl vrtulník. Vyhrál tehdy dvakrát v Riponu a sem se dostal právě včas, aby získal poslední dostih programu. Ani si nevzpomínal, jak se tenkrát dostal ze závodiště, ale skončil na divoké party ve městě a jasně si vybavoval trápení s nepříjemnou opicí na zadním sedadle taxíku příštího rána cestou domů do Yorkshiru.

Dnes v Davově doprovodu dorazil podstatně volnějším tempem ve voze s ridgemoorskými koňmi, za nimi se vezli Adolf a šestiletý

překážkářský nováček Feeding Frenzy. Měl je jet oba. V jeho snaze o přerod z rovinového odpadlíka v profesionálního překážkového jezdce se dnes rýsoval velký den.

Kromě jediného dostihu v Haydocku omezil Jamie své ježdění na lekce u Ros a na Pippiny koně v tréninku, nárazově pracoval s koňmi i u Tobyho. Pippa na něj naléhala, ať se spojí s Bertiem Brooksem a zjistí, jestli mu jeho bývalý agent dokáže shánět jízdy i na překážkách, jenže on to zatím odkládal. Spolu s jinými vlastnostmi mu nehoda sebrala taky sebedůvěru. Než se začne nabízet, potřeboval si být jistý tím, jak na tom jako překážkový žokej vlastně je. A trápila ho ještě jedna věc: pokud měl Bertie zájem o jeho zastupování, proč se s ním už dávno nespojil? Už se přece určité doslechl, že se Jamie dostal z vězení. Podezíral ho ale, že se o tom vlastně ani dovědět nechtěl.

Nabídka k ježdění Feeding Frenzyho přišla od dalšího trenéra z ridgemoorské oblasti, Ferdymu Gatese. Ferdy vedl malé stáje nazývané často „Gatesova všehochuť“. Nikdo si netroufal odhadovat, jaké koně vlastně ve svých chátrajících stájích připravuje – dokázal vyrukovat s dvouletým sprinterem stejně jako s utahaným veteránem, který se už po několikáté pokouší o Velkou národní.

Jamie pro něj kdysi jezdil vysoce ceněnou klisnu v přípravném dostihu pro klasických 1000 Guineas, jenže jejich vystoupení dopadlo fiaskem. Ferdy porážku překousl s tvrzením, že to není jeho vina, od té doby ho ale na žádného ze svých koní neposadil. Až do dneška. Jamie netušil, kdo ho k tomu ponoukl, podezíral ovšem Malcolma. Jeden z jeho klientů umístil k Ferdymu koně, a i když se švagr bránil, Jamie si uměl dát dohromady dvě a dvě. Malcolmovi se ostatně podobalo i to, že se vyhýbá díkům.

Právě teď stál uprostřed skupiny lidí natěšených na druhé vystoupení Beaufort Bonanzy v dostihu. Jamie ve společnosti nadutých byznysmanů rozeznal Barneyho Beauforta a zadoufal, že tentokrát zůstanou ušetření nadutých projevů ve stylu „vítězství nebo smrt“. Dnes ovšem s koněm cestoval Toby a Beaufort zřejmě rád přenechal hlavní slovo trenérovi a omezil se na přikyvování, když plukovník instruoval jezdce pro dostih.

Jamie vlastně už před hodinou obdržel pokyny od Ros, když se přišli s Davem podívat na Adolfa do boxu.

Předala mu své rady typickým věcným stylem.

„Ať se děje cokoli, nepouštějte ho do čela,“ řekla mu. „Minule vyrazil jako dráha a pak zhasnul. Jestli ho to necháte provést znova, zasloužíme si všichni vyhazov na dlažbu.“

„Bude v pořádku,“ ujistil ji Jamie. „Odminule je to docela jiný kůň.“

„Mladíku, pokud já vím, koně se tak rychle nemění. Doma může být ze zlata, ale tady jsme na závodišti. Jde poprvé přes překážky a možná zapomene na všechno, co se naučil. Váš úkol je probrat v něm vzpomínky na práci – jasné?“

„Nebojte, dám si na něj pozor.“

„Výborně.“ Než odešla, věnovala mu dlouhý zpytavý pohled.

Dave jejich debatu se zájmem sledoval, a když odešla, zašklebil se na něj. Čekal, dokud nezmizí z dohledu, a pak spiklenecky špitl: „Líbíš se jí.“

„Cože?“

Dlouhán se zachechtal. „A ona je taky docela atraktivní.“

„Je dost stará, aby byla mojí matkou,“ zaprotestoval Jamie. Jenže Ros vážně vypadala výborně, o tom se nedalo dohadovat. A to mu nahánělo čím dál víc strachu.

Připomněl si Davová slova v okamžiku, kdy se Ros objevila před koněm a na okamžik se chopila uzdy. „Vzpomeňte si, co jsem vám říkala,“ špitla.

Přikývl a sledoval, jak se její temně hnědé oči vpíjejí do jeho pohledu.

„Tak hodně štěstí,“ zavolala a on se s koněm pustil ke startu.

Carlisle je malé závodiště se spoustou terénních vln. V silném chladivém větru od Irského moře a slunečních paprscích, které si hrály na schovávanou v těžkých mračnách, tu na koně s jezdcem čekala spousta práce. Zvláště na nervozitou sršícího Adolfa, který se měl poprvé vypořádat s překážkovým dostihem. Přesněji řečeno na ně čekaly dvě míle a jeden furlong, tři tisíce čtyři sta metrů dostihu se šesti překážkami, které museli zdolat. Pro Jamieho i tenhle počet znamenal až dost.

Připojili se ke skupince koní klusajících na start a Jamie teď dokonale pochopil Rosino poselství. Adolf totiž nepřipomínal koně, na kterém pravidelně jezdil v Ridgemooru. Vrátila se mu stará nervozita, Ros pro ni použila termín „poblázněnost“, a zvíře jako by všechno chtělo mít za sebou.

Startovací guma vyletěla a Adolf vyrazil jako Linford Christie.

Kdepak, to nesmíš, pomyslel si Jamie a zapřel se vši silou do uzdy. Koně to přibrzdilo, ale Jamie s ním musel znovu bojovat, jakmile se k nim dostali ostatní účastníci dostihu. Tím začala bitva, v jejímž průběhu se Jamie všemi silami pokoušel brzdit a Adolf se snažil naslouchat svým instinktům a divoce prchnout daleko od všech.

Blížili se k první překážce a Jamie si uvolnil horní ruku. Čekal je nebezpečný okamžik, po doskoku se Adolf určitě pokusí zbavit jakékoli kontroly.

Přenesli se přes proutěnku a jakmile se dotkli země, Adolf se zapřel silněji než dřív. Jamiemu připadalo, že mu ruce odtrhne od těla. Zaklel a tvrdě přitáhl koně u nosu, dokud nezpomalil. Ostatní účastníci je minuli, první z nich hrál s žokejem nepochybně podobnou hru na šilený tanec, kterou prožíval Jamie. Cválali teď na konci vedoucí skupinky a Adolf se začal uklidňovat. To už bylo nadějnější. Pokud máme úspěh, je třeba ho udržet v pozadí, opakoval si Jamie. Nesmí mu dopřát výhled na volný prostor, přesně jak to slíbil Ros.

Skupinka hostů Beaufort Holidays nevěděla nic o taktice, kterou měl Jamie jejich koni diktovat, nicméně vzrušeně sledovala dosavadní vývoj událostí.

„Vedeme!“ vykřikla manželka jednoho z hostů. „Ale ne,“ zakvílela za pár vteřin, jak Beaufort Bonanzu míjeli ostatní koně.

„Díky bohu za ty dary,“ špitl Malcolm do ucha Beverley. Neodpověděla, ale z tlaku její nohy poznal, jak ho vnímá. V tlačenicích na terase tribuny se mu povedlo najít si místo přímo za ní. Pozornost ostatních se soustředila na dráhu a on zatím nenápadně vsunul ruku pod její krátký kabátek a jemně jí přes silonovou blůzku hladil záda. Znovu se dostavila v úchvatných šatech, tentokrát meruňkové barvy. Rád by věděl, jaké přesně exotické prádlo se pod nimi skrývá.

Po Adolfově posledním startu se odehrála vzrušená debata – Barney ho chtěl vidět co nejdřív znovu na startu, Tobymu šlo o pravý opak. Plukovník se domníval, že start v Haydocku jasně naznačil potřebu spousty další práce, než se s koněm znovu odváží na dráhu. Tahle názorová neshoda vedla Malcolma s Beverley k několika nevyhnutelným schůzkám, na kterých se informovali o názorech svých šéfů. Pokud se Malcolma týkalo, mohla hádka pokračovat dlouho, všechny debaty se totiž odehrávaly mezi ložním prádlem růžové ložnice.

Nakonec ale zvítězil Beaufortův názor – přirozeně, protože on koneckonců platil, a Toby koni našel slušný dostih na proutěných překážkách pro nováčky na jednom z nejlibivějších závodišť severní Anglie. Plukovník navíc souhlasil s Malcolmovým návrhem, aby se tentokrát osobně zúčastnil. Právě stál po Barneyho boku a autoritativním hlasem mu popisoval, co se v dostihu děje.

Malcolmova ruka se posunula záhybem Beverleyina boku, pak ji v postupu zarazilo sevření jejích prstů.

„Bonanza vypadá výborně,“ poznamenal jeden z přihlížejících s dalekohledem u tváře.

Malcolm na opačné straně závodistiště zaregistroval fialovobílé Beaufortovy barvy za skupinou vedoucích koní – líp se to vyvíjet nemohlo. Všechno vycházelo jako na drátkách, docela opačně než při prvním startu.

Přiblížil rty k Beverleyině uchu. „Jestli vyhraje, tak tě dneska na oslavu v posteli umožím. A nechci slyšet žádné výmluvy.“

Dobře taky věděl, kde by své moření prováděl. Znal diskrétní hotýlek nad Coniston Water, široké pohodlné postele a diskrétní obsluha.

Místo odpovědi mu sevřela prsty. To přece muselo znamenat souhlas.

Znovu začal věnovat pozornost dostihu.

Jamie si právě začínal věřit – tenhle pocit už vážně dlouho nezažil. Celý první okruh sváděli s Adolfem nelítostný souboj, kuň při každé příležitosti testoval jeho sílu a koncentraci. Jamieho trápilo i to, jak musel urostlé zvíře s tendencí na překážkách bočit doleva vést po

dráze s ostrými pravými zatáčkami. Ale zvládl to. Dlouhé hodiny strávené u Ros na jejím cvičišti nesly plody.

Až dosud se mu dařilo držet Adolfa schovaného za koňmi bez vyhlídky na volný prostor. Od první překážky sledoval mohutně stavěného hnědáka jménem Jericho. Za ním ho vedl i do zatáčky před cílovou rovinou. Adolf absolvoval další dva skoky. Už je čekala jenom jedna jediná překážka. Jakmile ji překonají, Jamie koně vytáhne bokem a ukáže mu volnou cestu. Pak už to bude jen a jen na něm. Podle dosavadního průběhu, Adolfova tempa a cvalového rytmu soudil, že jeho kůň skupinku v čele snadno porazí. Ostatní museli tlačit na tempo a on na nich pozoroval zřetelné známky únavy.

Pocítil návrat známých dávných emocí a vzrušení, o kterém pochyboval, že se v něm ještě někdy probere. On dnes tenhle dostih vyhraje! A určitě by to dokázal, kdyby Jericho před nimi docela nezpackal přípravu na další skok a nerozplácl se na trávu se zoufalým hrabáním nohama.

Adolf překážku přeskočil a instinktivně sebou škulbl doleva, padlému koni se nicméně v žádném případě vyhnout nemohl. Jerichovo kopyto ve vzduchu zasáhlo Adolfa do nohy a v příštím okamžiku se řítili k zemi a Jamie nedobrovolně opouštěl palubu.

Ležel pouhých pár vteřin, rychlost, s jakou se to celé odehrálo, ho notně zaskočila. Vzpomínal, jak skvěle se před pár okamžiky cítil, a pak ho najednou sestřelili a připravili o zasloužené vítězství v poslední chvíli. Bez téhle vzpomínky by se byl klidně obešel.

Pád jejich koně provázeli užaslý vzdech z řad Beaufortových hostů. Následovaly nespokojené výkřiky a rezignovaná pokrčení ramen v podání cyniků – vždyť ten pád se přece dal čekat – a starost o osud koně a jezdce.

„Už je na nohou, díky bohu,“ ozval se muž s dalekohledem. „A žokej bude taky v pohodě.“

„To je ale pech,“ zaduněl Tobyho hlas a všechny přítomné tak informoval o oficiálním stanovisku k dění na dráze. „Jenže dostihy už jsou takové, přátelé.“

Tyhle reakce Malcolma dvakrát nezajímaly. Tlak na jeho noze zmizel a Beverley od něj odstoupila.

Pohled, kterým po něm střelila, přetékal vztekem. Už se v jejích prudkých změnách nálady začínal orientovat. Když se něco pokazilo, nejdřív ze všeho potřebovala najít někoho, na koho se dá svalit vina. Nejlepší toho, kdo stojí nejbliž.

Hotýlek v Coniston Water bude zřejmě muset počkat.

Jamie bez hnutí seděl ve věznici. V levém boku mu po pádu brnělo, ale naštěstí ho doktor po prohlídce nechal jet i Feeding Frenzyho. Kdyby přišel o další jízdu, to by byl pech na druhou.

Víc než oděrky ho ale bolelo umytí hlavy od plukovníka. „Na cos to zas myslel, když ses posadil tak blízko za Jericha? Na tu překážku jste měli celou šířku dráhy.“

Jamie se namíchl, ale dnes už dokázal nedat na sobě nic najevo. „Schovával jsem ho za koně, plukovníku, přesně jak jsme o tom mluvili.“

„Jistě, ale bylo přece vidět, že ten mrzák před tebou padne. Mlel z posledního – to bylo vidět i z tribuny.“

Po pravdě musel přiznat, že kondice koně před sebou si vážně dvakrát nevšímal. Zcela se soustředil na Adolfa a na to, jak a kudy se dostanou k vítězství. Před ostatními strčil hlavu do písku.

„Mrzí mě to, plukovníku,“ vyhrkl.

Trenér si ho přeměřil od hlavy k patě. „Beaufortovi a jeho lidem jsem něco nabulíkoval o smůle. V téhle hře reálně existuje nebezpečí pádu přes soupeře, jenže já nemyslím, že bys v tom dneska jel docela nevinně, bez tebe byste tak neskončili. Doufám, že si z toho vezmeš ponaučení.“

„Ovšem, pane,“ opáčil. Připadal si, že mu je šestnáct, tehdy totiž pro Tobyho jezdil poprvé.

Ros sledovala jejich debatu bez jediného slova s neproniknutelným výrazem. Nepochybně mu to dá ještě slíznout za sebe. Už se nemohl dočkat.

„Jsi v pohodě, kámo?“

Jamie vzlhl a díval se do tváře Robinu Priceovi, který v jeho dostihu vyhrál. Mířil k němu přes věznici.

„Pěkně jsi to schytl, že jo?“ Robin se posadil na protější lavičku.

„Kdepak, je to jen škrábnutí.“ Jeho zájem ho ale potěšil. „Mimochodem, blahopřeju.“

„Díky.“ Robinovu tvář projasnil široký úsměv. Vypadal, jako by se ještě skoro nepotřeboval holit. „Vyhrál jsem prvně.“

„Skvělé.“ Jamie zjistil, že se také zešířila usmívá. Chlapcovo nadšení bylo nakažlivé. „Doufám že to řádně oslavíš.“

„To se vsaď. Podívej, co mi dal majitel.“ Zvedl ruku s padesátilibrovou bankovkou. „S bonusem za vítězství to dává dvě stě padesát liber. Strávíme nádhernou noc.“

Před okamžikem si Jamie připadal jako malý kluk, a teď se naopak cítil jako pán středního věku.

„Na tvém místě bych to investoval, chlapče,“ říkal Desmond Hartley a vsunul Jamiemu do ruky obálku. „Kdybys potřeboval poradit, brnkni mi do kanceláře.“

„Díky, pane, možná se vám vážně ozvu.“

Obálka na ohmat vypadala naditá – třítisícově naditá – a on ji nedočkavě zkoumal bříšky prstů. S procenty vítězné dotace za Diadem Stakes mu nakonec dostih vynesl téměř deset tisíc na ruku. Bohatí majitelé jako Hartley se dokážou chovat velmi uznale.

„Skvělá jezdecká práce,“ dodal majitel. Vanessa po jeho boku sledovala Jamieho očima plnými obdivu a nově zažehnutého veselí. Jestlipak by Hartley byl taky takhle uznalý, kdyby měl tušení, jak si Jamie zároveň užívá z poháru vstřícnosti jeho dcery? „Příště ale nenechávej ten závěr na tak pozdě,“ dodal Hartley. „Nedělá to dobře mému zdraví. Musíš mít vážně nervy z ocele.“

Jamie se rozesmál a ostatní se k němu připojili. Nechal si závěrečný finiš na poslední chvíli, to si dobře uvědomoval, ale ani na okamžik nepochyboval o úspěchu. Dnes přišel jeden z těch dnů, kdy prostě všechno muselo dopadnout dobře.

Před startem na Morwenstowovi odjezdil dva vítěze v dostizích na sedm furlongů a na míli. V obou případech počkal do posledního a v pravém okamžiku minul vedoucího koně tak, až triumf vypadal jako ta nejlehčí věc na světě – a ono to i tak bylo. V Diadem Stakes přišlo něco jiného. Tentokrát stál proti silným soupeřům a Morwenstow byl

pěkný nervák, hned po startu se s ním tedy schoval až za startovní pole.

Čekal je krátký dostih, šest furlongů, sotva osmdesát vteřin v sedle. Nezbyval mu čas, aby se s koněm pokoušel dohodnout a staral se o jeho nálady. Musel mu prostě vnutit svou vůli a vyvést ho z letargie. Uhodil Morwenstowa po plecích a pustil se do práce. Kuň provedl všechno, co po něm chtěl, jinou šanci prostě neměl.

Tři furlongy před cílem se před nimi vytvořila stěna z těl soupeřů. V polovině trati zůstával poslední, ale v koni už zažehl oheň, a ten se musel nechat rozhořet. Vrhel se mezi ostatní. Na několik okamžiků se mu zdálo, jako by se kolem něj svírali z obou stran a on se téměř dotýkal jezdců po stranách. Skupina se kolem svíjela jako mnohanohá příšera. Ale pak soupeři odpadli a jemu se otevřel prostor ke cvalu.

Furlong, tedy dvě stě metrů před cílem ztrácel na vedoucí skupinku dvě délky. Čtyři soupeři cválali bok po boku. „Ale no tak, chlapci, udělejte mi místo.“ A pak ho spatřil. Otevřela se mu skulinka mezi bariérou a ostatními koňmi.

Jamie Morwenstowa srovnal a důkladně ho pobídl. Vletěli do uvolněného prostoru, užšího, než Jamiemu připadal před chvílí. Vedlejší jezdec se po nich otočil a Jamie sledoval, jak rychle nasadil udivenou grimasu. Pokusil se skulinu uzavřít, ale už bylo pozdě. Morwenstow se vytlačit nenechal. Několik vteřin cválali bok po boku a cíl se rychle blížil. Jamie vymáčkl ze svého koně poslední zbytek sil.

Vyvolání cílové fotografie trvalo celé věky, jenže Jamie zůstal klidný. O ničem nepochyboval. Podle oficiálního výroku vyhrál Morwenstow o krátkou hlavu, výstižněji by skutečný stav věcí vyjadřoval výrok o nozdry.

„Zasloužil sis to, chlapče,“ ukázal Hartley na obálku v jeho ruce. „Máš nadání odpánaboha.“

Vážně měl nadání? uvažoval Jamie, když se s Feeding Frenzym cválali podívat na první překážku před startem pátého dostihu, dvoumílové steeplechase s jedenácti skoky. Zamlžený výhled na skupinky dostihových nadšenců čelících mrazivému větru měl nesmírně daleko k dokonalým trávníkům ascotského závodiště s masami britských jízhanů v nejlepších šatech. Bývaly doby, kdy se

Jamie stával miláčkem bohatých, ale jak si povede před zemitými diváky z Cumbrie? Dnes zůstal odkázaný na podobné mítinky jako tehle, s minimálními dotacemi a venkovskými diváky a musel za tuhle šanci být vděčný.

„Je to pohodář,“ vysvětlil mu Ferdy Gates, když ho seznamoval s tím, co ho na Feeding Frenzym čeká. „Ale nikdy po něm nebudou bláznit davy.“ Jamie na jeho koni už seděl v tréninku a dobře věděl, kolik pravdy na Ferdyho názoru je.

Gumy vyletěly a koně se pustili do závodění. Jamie toho svého usadil na konci devítičlenného pole. Dobře si uvědomoval, že poprvé startuje v druhém dostihu za jedno odpoledne. Předtím se potýkal s proutěnými překážkami, teď postoupil na těžké skoky ve steeplechase pro nováčky. Jenom se modlil, aby se mu tentokrát povedlo aspoň dostih dokončit.

Feeding Frenzy ho vezl docela jinak než předtím Adolf. Především vykonával všechno, co se po něm chtělo, a navíc bez protestů. A ještě důležitější bylo, že se s podobnými překážkami už mnohokrát vypořádal. Totéž se nedalo říct o Jamiem, který na Ferdyho tréninkové dráze sice dvakrát zdolal suchý příkop, ale s vodním se zatím nesetkal. A teď skákal přes vodu přímo před tribunami s kulisou výkřiků vzrušených sázkařů, které se nesly přes dusot kopyt i ostatní zvuky uhánějících koní.

Mohl bych si na to zvyknout, uvažoval, když se opět stočili od tribun. Ulevilo se mu, že sedí na zvířeti s pevnýma nohama. Minul s ním pár odpadlíků a s potěšením se blížil k další překážce.

Po chybě na Adolfovi teď nepřestával sledovat ostatní koně. Ferdy si prostudoval program a jasně mu řekl, na které si má dávat pozor. Určitě by mu nesloužilo ke cti, kdyby se nechal srazit nějakým poblázněným soupeřem.

Kůň, který cválal vedle u bariéry, skončil na vodním příkopu, a on se soustředil na dva další soupeře před sebou. Cválali bok po boku a blížili se do zatáčky, která je vedla k cílové rovině a dalšímu suchému příkopu. Nejbližší kůň v něm škobrtl a katapultoval jezdce ze sedla. Jamie si v duchu blahopřál, že svého koně vede tak zešíroka, Feeding Frenzy se přes překážku dostal bez potíží a získal délku na dalšího ze soupeřů.

Držel se čtvrtý, počítal, do cíle chybělo pár set metrů a jeho valach cválal bez známky únavy. Na vedoucí koně jim chybělo pět délek a zbývala spousta času, aby se k nim přiblížili.

Pobídl Feeding Frenzyho bičem, bylo načase pohnout zadkem. Kuň mu ale nevěnoval pozornost a svým tempem se blížil další překážce.

Jamie udeřil znovu. Tak se pohni, ty lenochu, ukaž, co v tobě vězí!

Zkusil na něj všechno, co dokázal, jen aby ho probral a přiměl ke změně tempa. Když vystoupali na terénní vlnu před cílovou rovinou, vedoucí skupinka nasadila k finiši. Jamie pochopil, že jeho partner cválal celou cestu nejrychleji, jak uměl. Ať byl na skocích sebejistější, rychleji prostě cválat nedokázal. Davy po něm šilet nebudou, přesně jak říkal Ferdy.

Ale aspoň si splnil svůj cíl – dostih tentokrát dokončili.

Jamie s Davem přihlíželi nakládání koní a chystali se nasednout, když se před nimi objevila Ros.

„Můžete na okamžik?“ houkla na něj.

Jamie ignoroval Davův inkvizitorský pohled a následoval ji ke stájím. Dost dobře si uvědomoval, co ho čeká. Další rány k plukovníkově kritice jeho jízdy na Adolfovi. A navíc to teď schytá chladnokrevně, dlouhé hodiny po dostihu. Jak typické, to byla celá Ros.

Obrátila se k němu s neprůstřelným výrazem. „Asi si ani neuvědomujete, co jste dnes udělal,“ začala.

Dobré nebe, co všechno vlastně zpackal? Ať to bylo cokoli, nepochybně to na něj za chvíli vysype.

„Když jsem souhlasila s vašimi kursy, věděla jsem o vašem talentu s koňmi. Ale vy jste se učil na rovinových koních, nepotřeboval jste nic než krátkou jízdu, při které jste je vedl rovně k cíli. Skoky jsou o něčem jiném. Žokejové musejí být silnější, chytřejší a schopní měnit strategii v průběhu dlouhého dostihu.“

To všechno sedělo, už se o tom začínal sám přesvědčovat. Přál si, aby se co nejdřív dostala k věci.

„Upřímně řečeno, na rovinách jste to měl snadné a já nevěřila, že v sobě pro překážky najdete trpělivost a inteligenci. A taky odvahu.“

To ti tedy děkuju, pomyslel si a potlačil touhu otočit se a odejít. V Garstonu se ale naučil, že k nepříteli se nesmíte otáčet zády.

„Ráda bych, abyste věděl, že jsem se pletla,“ řekla.

Zůstal na ni zírat. Slyšel správně?

„Toby má právo na svůj názor k vašemu ježdění, ale já s ním nesouhlasím. Podle mého jste ho vedl přesně na pozici, odkud jste vaše první proutky mohl vyhrát. A steeplechase jste zvládl na výbornou. Vy vůbec nemáte nervy, že ne? Prostě jdete za vítězstvím.“

Položila mu ruku na rameno. „Jenom jsem vám chtěla říct, že s dnešním odpolednem můžete být moc spokojený. Já tedy jsem. Vedl jste si dobře.“

Na své místo v autě se posadil jako opařený. Dave na něj divoce mrkal a on věděl, že ho čeká cesta plná šťavnatých nárážek na jeho účet.

Nijak ho to nevzrušovalo. Ros možná přece jenom není takový studený čumák.

Simon Bennett vypadal ještě zmačkanější než obvykle, rozvaloval se na svém stole s hlavou uloženou na jedné ruce. V té druhé třímal pero a u lokte mu ležela hromádka cédéček.

„Jdu nevhod?“ zeptala se, když k ní vzhlédl.

Zakroutil hlavou a ona se mu posadila naproti. Ukázala na disky, na prvním z nich se usmívala Britney Spears. „Ta je na vás trochu mladá, nemyslíte?“

Ušklíbl se. „To je fakt psina, šéfko. Tak mi řekněte, co mám koupit nafoukané malé teenagerce, co má všechno, ale myslí si, že nemá nic.“

Hned svého přihlouplého vtípku zalitovala. Pozdě pochopila, že chystá dárek k narozeninám pro dcerku. Tanye bude čtrnáct a Jane soudila, že s ní mohutně cloumá puberta. Simon se s dcerou vídal o víkendech a příležitostně taky při jejích útěcích z domova po hádkách s matkou, nebo když potřebovala ráno odvézt domů ze zakázaného klubu nebo party. Jinými slovy si určitě prožíval své. Jane si blahopřála, že přivedla na svět chlapce. I při všech dohadách totiž dodržoval daná pravidla.

Odložil pero a zpytavě ji sledoval. Teď už se mohla věnovat případu.

„Mluvila jsem s naším kamarádem Barrablem. Myslím, že mu věřím. Ale prostě bych ráda věděla, kde se k tolika penězům Pete dostal.“

„Možná měl štěstí na koníčkách.“

„Mluvím vážně, Simoně.“

„Já taky, Pete na koně sázel, právě tak se potkal s Mandy. Docházel do stájí a sháněl tipy.“

Jane tuhle informaci několik okamžiků zvažovala. „A přešetřil to někdo? Navštěvoval stálého bookmakera?“

„Používal účet k sázení po telefonu, než ho vyloučili pro dluhy. Ukázali jsme jeho snímek bookmakerům v okolí, dobře ho poznávali.“

„No a?“

„Znali ho jako takové sázkařské malé pivo. Všechny výhry, hned prosázel, jako my ostatní. Co je na tom tak k smíchu?“ vyzvídál při pohledu na její úsměv.

„Víte, pokud si vzpomínám, nikdy v životě jsem nesázela.“

Opřel se v křesle a usmál se taky. Oči mu zářily a dokonce i ve světle rozbité kancelářské zářivky vypadal neskutečně hezký.

„No vy jste tedy nevinátko, paní inspektorka Ctnostná,“ zažertoval. „Jednoho dne si vás vezmu na starost.“

Jane vyskočila. Bylo načase tenhle rozhovor ukončit. „Zkuste o tom přemýšlet, ano? Tedy nad tím, kde vzal Pete peníze,“ dodala rychle, zatímco on se na ni dál usmíval.

„Ale ovšem, šéfko.“

Na půl cestě ke dveřím si vzpomněla ještě na něco. „Nezjistili jste, co se stalo s Amandinými fotkami?“

Překvapeně zamrkal. „Ne.“

„Podle sestry přechovávala Amanda sbírku fotografií dole v zásuvce. Neříká vám to nic?“

Potřásl odmítavě hlavou. „Zřejmě vzaly za své v tom ohni.“

„Já myslela, že obsah skříní ten požár přežil.“

Podle zprávy z místa činu plameny starou masivní skřín těžce poškodily, ale její obsah se zachoval – talíře, sklenice i porcelán, dokonce i balíčky karet a krajky.

„To je fakt, ale na žádné fotky se nepamatuju.“

„Elizabeth tvrdí, že byly v krabici od sušenek.“

„Aha.“ Simon vytáhl celofánovou obálku z poličky a vysypal na stůl několik fotografií. Znázorňovaly halu poté, co se podařilo uhasit oheň. Spálený nábytek byl označený, jeho části se ale daly rozeznat, i když byly černé a ohořelé. Stůl, židle, police.

„Tady je máme,“ ozval se a ukázal na černý předmět před krbem, hned pod nádobou na uhlí. Část se žárem zkroutila a pomačkala, ale zbytek si zachoval původní tvar. Tvar krabice na sušenky.

„Takže v kredenci nebyly,“ poznamenala Jane, aby si informaci zdůraznila. „Museli ty fotografie vyndat a ty pak shořely.“

„Ve zprávě o požáru je myslím i zmínka o pozůstatcích nějakých fotek.“

Jane přikývla. Tak takhle to tedy bylo. Aspoň může Elizabeth informovat, co se s těmi snímky stalo – octly se mimo skřín a nakonec je strávily plameny.

Ráda by věděla, kdy dokáže přinést té nebohé ženě taky nějaké dobré zprávy. Upřímně doufala, že ke zlomu dojde brzy.

7

Marie vzhlédla od svého stolu v zastrčené místnůstce za ordinací. Většinu místa tu plnily kovové kancelářské skříně a po obou stranách trůnily stohy olivově zelených složek. Zanášení údajů o pacientech do počítačového systému byla pěkná dřina.

Lionel Gooding ji sledoval ode dveří. „Můžu vás na chvilku vyrušit?“

Vlastně tu jako starší společník téhle lékařské praxe určoval pravidla a nemusel se ptát. Přesto vstoupil do místnosti se zdráháním a Marie byla ve střehu. Jindy – jako třeba když potřeboval udělat pořádek v chaosu na svém počítači – se sem vrátil, jako by mu tu všechno patřilo, což byla koneckonců pravda.

„Je všechno v pořádku, pane doktore? Já vím, trochu jsem se zpozdlila s těmi záznamy, ale vy jste je vážně naskládali všude možně. Víte, některé dokonce...“

Zarazil její povídání tlesknutím. „Vedete si jedinečně, Marie, a všichni si vaši práce vážíme. Já bych ale chtěl probrat něco osobního. Můžu...?“

Ukázal na volnou židli a ona z ní sundala několik složek, aby se mohla posadit. Všimla si, že za sebou zavřel.

„Dnes ráno jsem navštívil Ros Bradeyovou.“

Tak takhle to bylo. Všechny díly ve skládačce dokonale zapadaly na místo. Určitě chtěl vědět, proč přestala do stájí docházet.

„Řekla bych, že Ros se na mě trochu zlobí.“

„Trochu se zlobí, a trochu ničemu nerozumí. A já taky ne. Říkala jste mi přece, jak moc vás potěšil návrat mezi koně, a Ros na vaše jezdecké schopnosti pěla hotové ódy.“

Zhluboka se nadechla. „Dlužím vám vysvětlení.“

Zarazil ji. „Kdepak, Marie. Ani Ros Bradeyové nic nedlužíte, říká, že už si zvykla na to, jak mladá děvčata mění svá rozhodnutí, aniž by se obtěžovala někoho informovat.“

Dost dobře si při těch slovech dokázala Ros představit.

Doktor Gooding se postavil. „Jenže ona taky tvrdí, že je tu ještě někdo, komu byste vysvětlení odepřít neměla. Kuň jménem Spring Fever by prý moc rád věděl, kam jste se poděla.“

Ach ne!

Malcolm nesnášel, když ho někdo po telefonu posílal od čerta k ďáblu. Celé dopoledne strávil v marné snaze dovolat se Beverley, jenže na její lince mu nadutý hlas neustále jen opakoval, že je „na jednání“. Dívka na druhé straně spojení mu nedokázala říct, jak dlouho může takové jednání trvat, a když se v půl druhé přece jenom domohl nějaké konkrétní reakce, cítil, že si s ním někdo záměrně zahrává.

Do debaty o Adolfově včerejším vystoupení se mu sice dvakrát nechťelo, ale Beverley s ním po dostihu sotva ztratila slovo. A když se jí po skončení mítinku pokusil zastoupit cestu – nápad s tím hotýlkem ho totiž nesmírně lákal –, prostě ho odstrčila. „Zavolej mi zítra, Barney už čeká,“ vyhrkla a zmizela cestou k parkovišti bez jediného ohlédnutí.

Její nálady už ho začínaly unavovat, na druhé straně ji ovšem dělaly zajímavější, než byla většina žen, s kterými měl zatím co dělat. Většinu žen ve svém životě řadil do kategorie rohožek, stačilo mu o ně párkrát otřít boty a jít. Pippa byla jednou z řídkých výjimek a Beverley druhou. Musel připustit, že se v ní nevyzná. Jednou jí prohledal kabelku a objevil lék zvaný Fluotextin. Stimulant, který by postavil na nohy koně, jak se informoval na správných místech. Tahle utajovaná informace ho potěšila – superbystrá manažerka tedy nebyla víc než nadopovaný uzlíček nervů. Určitě stála za námahu. A on to s

ní nehodlal vzdát, dokud si nebude jistý, že u ní dosáhl maxima možností.

Nakonec se mu povedlo zastihnout aspoň její osobní asistentku, rozčuchanou ošklivou dívenku jménem Karen, která mimo jiné odposlouchávala jejich hovory, na to by dal ruku do ohně. Karen svou představenou zbožňovala. Malcolm se mohl spolehnout, že z tónu jejího hlasu pozná, jak si dnes u Beverley stojí.

Ted' s ním hovořila věcně a obchodně. „Obávám se, že slečna Harrisová se ještě stále nevrátila z jednání s ředitelem, pane Prieste. Voláte kvůli něčemu naléhavému?“

„Chtěla, abych se ozval, že si domluvíme schůzku. Můžete jí vyřídit, že bych se dnes večer mohl stavit na drink?“

Karenina odpověď mu dodala naděje. „Podívám se, jestli vás v jejím programu někam vmáčkne.“

Malcolm nepochyboval, že by se takhle nechovala, kdyby se situace nezlepšovala.

Jenže v příští větě bylo veselí fuč a ona nasadila přísně úřední notu. „Říká, že si pro vás najde deset minut v kanceláři, dnes v pět. Jinak prý musíte počkat do příštího týdne.“

Malcolm tedy souhlasil a pokusil se tlumit vztek. Ten si uchová, dokud se s Beverley nesetká osobně.

Marie se vydala k Rosiným stájím na kole hned, jak v ordinaci začala polední přestávka. Nemělo smysl to odkládat. Na cestu jí svítilo slunce a ona zjistila, že s vyhlídkou na jízďárnu uprostřed zelených pastvin šlape o něco rychleji. Ranní návštěvy jí scházely a vůbec si nepřála, aby s nimi musela skončit. Jenže co jiného se za téhle situace dalo dělat?

Všechno kolem stájí bylo v pohybu, z dálky sledovala koně před stájemi a jiné, kteří na cvičišti absolvovali výcvik. Hledala mezi postavami Ros, nemohla ji ale objevit.

Objela budovu a kolo odložila. Všechna stání byla prázdná, s výjimkou jednoho. Známa bílá lysina ji vítala jiskrou v oku a zařehotáním.

„Jak se vede, kamaráde?“ vyhrkla a natáhla se k Spring Feverově hlavě, aby ho pohládila. „Scházela jsem ti?“

„A co si myslíte?“ ozval se hlas za jejími zády.

Ros se k Mariině úlevě usmívala. Čekala vodopád výčitek, a možná ještě přijdou, jenže teď šlo nepochybně o něco jiného.

„Ukázala jste se přesně včas, nemám nikoho, kdo by ho jezdil.“

„Ale...“ Na tohle se Marie nepřipravila. Oblékla se do kanceláře, nikoli do stáje.

Ros jako by jí četla myšlenky, ale nehodlala si dát zkřížit plány. „Ve skladu mám šaty naježdění. Běžte si je zkusit.“

Za necelých pět minut už se Marie ocitla na Spring Feverovi a jemně ho připravovala k absolvování série překážek, kterou jim Ros nachystala. Nad první z nich si připadala šťastnější než kdykoli v průběhu posledních dní. Vlastně si připadala nejšťastnější od chvíle, kdy na tomhle koni seděla naposled.

„To je pravá láska,“ poznamenala Ros, když koně odsedlali a zavedli ho zpátky do boxu. „S vámi skáče v pohodě a nikoho dalšího k sobě nepustí ani na pár metrů. Nemohla byste s ním předvést cval jeho majiteli? Jenom aby viděl, že od něj neberu peníze pro nic za nic?“

„Já bych moc ráda, Ros, jenže...“

Zarazila se. Uvědomovala si, že se k tomuhle bodu jednou dostane, a toho okamžiku se děsila. Pak ale spustila – to o svém bratrovi a nehodě, která mu vzala život. A jak se nemohla posadit na Rosiny koně od okamžiku, kdy se dověděla, že na nich jezdí taky muž odpovědný za bratrovu smrt, Jamie Hutchison.

Ros ji zavedla do místnosti plné harampádí, která sloužila jako kancelář, odpočívárna i kuchyňka, a uvařila čaj. Když se ve dveřích objevila Caroline v doprovodu dalších děvčat, poslala je pryč. „Tak předpokládejme, že bych vám zaručila ježdění jenom tehdy, když se tu Jamie nevyskytuje.“

Tohle Marii překvapilo. Copak by Ros byla vážně ochotná měnit svůj denní plán jenom kvůli ní? Něco takového by od ní nečekala.

„Anebo vám dělá problémy už to, že se s ním stýkám?“ pokračovala Ros.

„Ale vůbec ne, takhle to necítím. Tátovi s tetičkou by to možná vadilo, ale já jsem jiná. Nemyslím na Jamieho Hutchisona jako na svého nepřítele nebo tak něco. Já prostě..., děsí mě představa, že bychom se měli setkat. Víte, třeba kdyby za mnou přišel, abych mu

osedlala koně. To by přece nebylo správné. Nemůžu sem chodit s obavou, že se najednou někde zjeví.“

Ros odložila hrnek. „Nezjeví se. Můžeme pracovat někde jinde. Pokud se tu bude vyskytovat, dohlédnu na to, abyste u toho nebyla vy.“

Zalil ji pocit neskutečné úlevy. Přirozeně si mohla najít jiné stáje a začít jezdit tam, jenže tady jí všechno vyhovovalo. Oblíbila si Ros, ostatní dívky, i zdejší koně. A teď by mohla pokračovat jako dřív. Široce se usmála. „To je skvělé.“

„Takže se zítra uvidíme?“

„Ale ovšem. Moc vám děkuju, Ros. Vůbec se mi nechce věřit, co jste pro mě ochotná podstoupit.“

Ros uložila hrnky do dřezu a vykročila ke dveřím. „Nic si nenamlouvejte, Marie. Jde mi jen o mé koně.“

Tím líp, říkala si Marie, když s radostí šlapala po silnici zpátky k městu. Připadala si, jako by jí Ros právě složila ten největší kompliment.

Beverley Malcolma nechala čekat v recepci, přesně jak od ní očekával. Už se stačil zbavit polední nechuti a připomínal si, že s Beverley hrají hru, jejíž výsledky jsou ku prospěchu jim oběma. Beverley se v posteli chovala jednoznačně sobecky, a on by přísahal, že touží po dalších hrátkách. A celá tahle komedie s rezervovaným přístupem a čekáním v kanceláři neznamenal víc než další z tahů v téhle hře, něco jako duševní předehru věcí příštích. Odehraje ji podle přání, výsledek určitě všechny ústrky vynahradí.

Pak ho ale zaskočila, Beverley mu totiž zjevně nehodlala dopřát svou přítomnost mezi čtyřma očima. Když ho Karen konečně uvedla k ní do kanceláře a usadila ho ke stolu, sama se posadila do rohu a otevřela zápisník – určitě přesně tak, jak měla nakázáno.

Beverley sáhla ke svému nejodpudivějšímu chování. Nabídla mu krátké formální potřesení rukou a ukázala na rohovou pohovku, na níž se při jeho první návštěvě společně obdivovali. Tentokrát ale zůstávala pevně za svým stolem a chovala se odměřeným stylem. „Požádala jsem Karen o zápis z našeho rozhovoru, jen tak pro naše spisy.“

„Já nevěděl, že si vedete spisy,“ poznamenal.

„Vy přece nebudete nic namítat proti zápisu z našeho jednání, že ne? Bude to tak průkaznější. A koneckonců, určitě ho ocení obě strany.“

Malcolma napadlo několik peprných odpovědí, ale zůstal raději zticha. Jeho zvědavost přebila v téhle chvíli obavy.

„Určitě chápete, že jsem využila první příležitosti, abych s panem Beaufortem probrala vývoj kolem Beaufort Bonanzy ve světle včerejšího neuspokojivého vystoupení.“

Ted' už se Malcolm neudržel. „Ale to snad ne, jak můžete tvrdit, že bylo neuspokojivé. Proti Haydocku se zatraceně zlepšil.“

„Těžko to mohlo být horší.“

„Všichni víme, že Haydock se nepovedl, вчера ale prezentoval skutečnou formu.“

„Upadl, Malcolm, a podruhé za sebou nedokončil dostih. Takže...“ Karen energicky psala do zápisníku každé slovo. Pohled na ni ho vyváděl z míry. „... pokud vezmeme v úvahu sumu peněz, kterou do tohoto koně naše společnost investovala a veškerá ujištění, které jsme dostali o jeho možnostech, domníváme se, že nám nezbyvá, než jeho řízení převzít do naší kompetence.“

„O čem to mluvíte?“ Malcolm se blížil hranici své trpělivosti. „Já vás přece v souvislosti s Adolfem o ničem neujišťoval.“

„Přesně si vzpomínám na vaše slova, že za osmdesát tisíc liber se dá pořídit kůň, v jehož možnostech je do dvou let nastoupit do Velké národní.“

„To jsem neřekl!“

Beverley mu věnovala mrazivý úsměv. „Vidíte aspoň, proč se neobejdeme bez oficiálního zápisu.“

Malcolm se nedal odbýt. „A co myslíte tím svým převzetím do kompetence? Budete mu s Barneyem do stájí chodit kydat hnůj?“

Zdálo se, že nad jeho návrhem vážně uvažuje, nikdy neměla velký smysl pro humor. „Ne, tohle jsem zrovna nemyslela. Abych mluvila jasněji, chceme sami vybírat data a charakter příštích startů koně bez trenérova veta. Přirozeně vezmeme jeho názor v úvahu, ale pouze v té míře, pokud se týká fyzické kondice zvířete.“

„To se otci zamlouvat nebude,“ namítl Malcolm. Beverley jeho poznámce nevěnovala pozornost. „A požadujeme rovněž naprostou

volnost ve výběru žokeje. A jedno vám řeknu najisto, Jamie Hutchison se na našeho koně už neposadí.“

Malcolm otevřel ústa k dalšímu protestu, pak si ho ale rozmyslel. Pěkně si ho tu smažila. „A ještě něco?“ zeptal se.

„Momentálně ne.“ Beverley se podívala na hodinky a postavila se. „Omlouvám se, Malcolm, ale mám zpoždění na další schůzku.“

Karen se postavila rovněž, v koutku drobných úst jí pohrával úsměv.

To je tedy páreček satorií.

Časté rozhovory se superintendentem Keithem Wrightem Jane signalizovaly, že se blíží konec jejího měsíce hájení. Vyšetřování Vražd pod ohňostroji s jejím „čerstvým přístupem“ zatím nepřineslo žádné výsledky. A jako by nebylo dost na Wrightově evidentní netrpělivosti, nárážky z řad jejího týmu jí jednoznačně signalizovaly, že už se za ni nikdo nahore nepostaví. Přišla už o dva detektivy, převelené na naléhavější případy, šušovalo se také cosi o uzavření celého vyšetřování. Ať šlo o dvojitou vraždu nebo ne, vždycky se našel limit, kam až lze vést takové bezvýchodné vyšetřování.

Jane v určitém smyslu ani nevadilo snižování počtu lidí, které měla k dispozici. Nemělo smysl živit celou armádu, pokud se pochodovalo nepravým směrem. A při všem, co o Leightonu Jonesovi zatím zjistila, si nebyla ani trochu jistá, jak správně své lidi ve vyšetřování vedl on.

Kde jenom Pete přišel k těm penězům?

Tahle otázka ji doslova mořila. Většina zločinů přece nějak souvisela s penězi. A navíc tu měli žhářství – zločin, který obvykle provázel doby ekonomické stagnace a skomírajících malých firmiček, jež hledaly řešení ve spálení všeho majetku s vidinou tučného šeku od pojišťoven. Tentokrát se důvod žhářství přímo nabízel v zamaskování vražd, záhadu Petovy tašky s penězi ale ani zdaleka nevyřešil.

Leighton v tým kolem Peta pátral do hloubky. Pocházel z pivovarnické rodiny s kořeny v Anglii a Severním Irsku, vzdělával se na veřejných školách a z univerzity ho vyhodili na půl cesty za titulem z historie. Stal se učitelem, a když přestal se školní výukou, uděloval soukromé lekce. Posledních pár let zůstával z technického hlediska nezaměstnaný, ale vyšetřování odhalilo několik místních rodin, jejichž

dětem Pete pomáhal s přípravou. Podle svědků si nevedl špatně, nedalo se však na něj pokaždé spolehnout, občas se prostě neobjevil. Lidé z těchto rodin a několik smutně proslavených známých tvořili jedinou kulisu jeho pohřbu.

Jane zajímalo, kde při pohřbu zůstala jeho rodina. Rodiče už byli po smrti, ale zůstal po něm bratr a nesčetné tety, strýcové i bratrance. Poznámka na složce o telefonických hovorech s bratrem ji informovala, že rodina si nad ním umyla ruce už před několika lety – a on nad nimi jakbysmet.

Jen jedno pojítko k rodině mu zůstalo – měsíční výplata tisíce liber, převáděných z Irska na jeho účet. Jak jim prozradilo další šetření, byl to Petův podíl na rodinném bohatství, vyplácený podle dědečkovy závěti. Tohle aspoň objasňovalo, jak si mohl dovolit placení nájmu i svých drahých návyků, když kromě podivných soukromých lekcí a drobného obchodu s drogami neměl jiné příjmy.

Jane netušila, jestli mu ta tisícilibrová apanáž vůbec přinesla něco dobrého. „Chudák kluk s apanáží,“ posteskla si.

Ale co kdyby si vydělal obchodem s drogami a povedlo se mu všechno dobře vsadit? Místní bookmakeři o něm sice neměli vysoké mínění, ale přes Amandu se přece mohl dostat k dobrému tipu. A kdyby sázel uvážlivě, mohl si peníze střádat. Takhle to aspoň předpokládal Leighton, pokud tedy vůbec něco předpokládal.

Jenže Jane to nepřesvědčilo. Copak by Pete před Smrad'ochem vykládal o tom, jak se mu změní život, místo aby se pochlubil obrovskou výhrou? To přece sázkaři obvykle dělají. Ačkoliv ona si sotva mohla hrát na jejich psychologa. Možná by se vážně měla zajít se Simonem podívat na dostihy.

Rychle tu myšlenku zaplašila a začala se věnovat Amandiným financím. Její záznamy se v zadním pokoji v patře zachovaly beze škody. Jane se dívala na obvyklý přehled finančních výdajů a příjmů mladé ženy. Účty za nákup kreditkami, bankovní výpisy i zprávy o běžném účtu. Všechna čísla s výjimkou spoření byla aktuálně v červené, i když tomu tak nebylo pořád. Výpisy jasně vypovídaly, kdy to s ní začalo jít z kopce – půl roku před smrtí. Ahoj, Pete a sbohem, peníze. To se dalo čekat.

Až do toho okamžiku se Amanda rvala se životem úspěšně a dařilo se jí držet hlavu nad vodou. Od zaměstnavatelů chodily pravidelné příjmy a výdaje odpovídaly běžným životním nákladům s občasným úletem. Jenže po ukončení pracovního poměru finance začaly rychle vysychat. Spořitelní záznamy to dokumentovaly nejlíp. Až do loňského léta na účtu držela kolem sedmi tisíc liber, od té doby si ale pravidelnými výběry zredukovala majetek sotva na stovku. Balík peněz ze svědectví Smrad'ocha Barrabla tedy nutně potřebovali.

Jane spořitelní záznamy vsunula do desek s celou historií jejího styku s bankou, Amanda si účet před sedmi lety otevřela s padesáti librami. Pak každý měsíc přidávala kolem deseti nebo dvaceti liber. Dalo se předpokládat, že si je dávala stranou z výdělku, aby se časem zhodnotily a ona získala slušnou sumu. Nechápala ale, jak se jí s takovými vklady povedlo dát dohromady sedm tisíc.

Odpověď našla v říjnu 1999, kdy Amanda uložila deset tisíc liber. Kde k nim přišla?

Jane se podívala na hodinky. Bude ve tři čtvrtě na šest Elizabeth Jacobsovou rušit? Mohli zrovna večeret, koupat nebo ukládat ke spánku děti, vyrušení při každé takové činnosti znamenalo nepříjemnost. Při třech malých dětech v bytě se dala jen těžko vyžadovat matčina plná pozornost. Přesto vytočila její číslo.

Telefon zvedla po pátém zazvonění. „Haló,“ ozval se slabý hlásek. Z pozadí slyšela dětské hlasy a zpěv – rozeznala melodii z filmové *Knihy džunglí*.

„Můžu mluvit s maminkou?“

„Haló,“ opakoval hlas. „Haló.“

Stalo se něco se spojení?

Jane svou žádost zopakovala. Hlas odpovídal jednotvárně: „Haló. Haló. Haló.“

Právě se chystala zavěsit, když do sluchátka zavolal ženský hlas: „To jsi ty, Cliffe? Pospěš si a přijď, už mi pěkně lezou na nervy.“

Jane se představila a poté následovala rozpačitá odmlka. Teď určitě nebyla vhodná doba na rozhovor.

„Vadilo by vám, kdybych se zítra dopoledne zastavila? Řekněme kolem půl desáté?“ zeptala se.

„Nezaručím ale, že nám dají šanci si trochu...“ Elizabeth se odmlčela a zavolala něco na děti. Ozvala se rána a do sluchátka se doneslo sílící vzlykání. Elizabeth spěšně vyhrkla. „Jo, to bude v pohodě. Musím jít.“

Někde v domě se zvedlo další sluchátko. „Haló,“ spustil známý hlas. „Haló, haló, haló...“

Jane zavěšila.

Malcolm si vybral stanoviště v podniku U bílé růže, přímo naproti kancelářím Beaufort Holidays. Napřed si objednal velkou skotskou, aby zchladil rozbouřené nervy, a pak se u stolu pod oknem zabýval velkým pivem. Viděl odtud přímo na parkoviště zaměstnanců. Za posledních dvacet minut se plocha vyprázdnila, většina kancelářských sil opustila zaměstnání úderem šesté. Nablýskaný bentley Barneyho Beauforta tam ale zůstával stejně jako Beverleyin citroen. Nejvíc teď Malcolma trápila možnost jejich společného odchodu. On se potřeboval dostat k Beverley o samotě.

Vchodové dveře se otevřely a zjevila se mohutná postava v zapnutém kožichu. Vykročila k bentleymu. Díky bohu bez doprovodu. Aspoň něco se dnes povedlo.

Malcolm dobře věděl, jak Beverley funguje. Předpokládal, že se zdrží sotva pět minut, nanejvýš deset. V jejím hodnotovém žebříčku byly dojmy přinejmenším stejně důležité jako činy. Dnes zabodovala tím, že zůstala v kanceláři po odchodu šéfa, a teď mohla v klidu zmizet.

Nezklamala ho. Šest minut po Beaufortově odjezdu stála u citroenu s klíčky v ruce.

„Ne tak rychle, madam Harrisová,“ vyhrkl Malcolm a postavil se jí do cesty.

Nezdálo se, že by ji svým příchodem zaskočil. „Ty tu ještě slídíš, Malcolme? Co si přeješ?“

„Co myslíš, Beverley? Rád bych slyšel vysvětlení té odpolední šarády. Kdo si sakra myslíš, že jsi? Pol Pot v sukních?“

Neutrálně ho pozorovala, její tvář neodrážela žádné dojmy.

„Nastup si,“ nařídila a otevřela dveře. Udělal, co mu řekla.

Nesmírně pečlivě vycouvala z parkoviště, což se jejímu obvyklému stylu řízení vůbec nepodobalo, a po stu metrech zastavila u obrubníku v temném místě mezi lampami. Sundala si brýle, odložila je na palubní desku a obrátila se k němu.

„Beverley,“ začal znovu. „Na co si to sakra hraješ?“

Vrhla se k němu dřív, než stačil pokračovat, přitáhla si jeho hlavu a otevřenými rty ho začala líbat.

Pokusil se ji odtáhnout, vztek z něj ještě zdaleka nevyprchal. Chtěl od ní vysvětlení, chtěl vyjádřit své dojmy. Jenže ona ho mačkala blíž a blíž, s jazykem v jeho ústech a s nohama kolem jeho pasu.

Nakonec sevření uvolnila a položila mu hlavu na rameno, rukou ho hladila po hrudi.

„Tohle jsem chtěla udělat celé odpoledne,“ zašeptala.

„A proč jsi to neprovedla? Karen by ti v rozvrhu pár minut našla.“

Zasmála se. „Na parkovišti máme bezpečnostní kamery. Proto jsem s tebou musela odjet sem.“

Už ho zase manipulovala, jemně, ale účelově.

„Beverley, ty jsi hrozná čarodějnice. Pojed'me k tobě.“

„Tak dlouho čekat nevydržím.“

„Ve městě je taky hotel.“

„Hmm, to je.“

„Tak rychle, pojedeme. Budu řídit.“

Uvolnila sevření a posadila se rovně. „Jak chceš, Malcolm. Ty jsi tu šéf.“

To tedy sotva.

To je prostě ten můj pech, pomyslela si Pippa. První, na koho narazila v southwellském padoku, byla osoba, které se chtěla vyhnout ze všech nejvíc. Arabella Childsová. Black Knighta od ní sice odstěhovala před víc než šesti měsíci, jenže styl jejího jednání pořád bolel. Když si všimla jména jejího koně mezi přihláškami pro dnešní dostih, několik okamžiků zvažovala, jestli by svému May Day Warriorovi neměla najít jiný start. Ale brzy ten nápad zaplašila. Vede profesionální stáje a nemůže si v nich dovolit osobní antipatie.

Paní Childsová se ji chystala minout bez povšimnutí, jenže to se Pippě nezamlouvalo. „Jak se vede, Arabello?“ zeptala se.

Starší žena se na ni sotva podívala. „Teď nemám čas, drahoušku,“ opáčila. „Musím probrat s Tobym strategii.“

Pippa zůstala stát s otevřenou pusou.

Dave vybraně oděnou dámu pozoroval na odchodu a špitl Pippě do ucha: „No co, strategie koktejlového večírku po dostihách, to je sakra důležitá věc.“

Zjistila, že se jeho vtípku směje jako blázen. „Ale no tak, Dave, nesmíte mě takhle rozesmávat, přicházejí majitelé.“

Dvojice zakladatelů softwarové firmy s partnerkami se k nim skutečně blížila.

„No nazdar,“ ucedil David. „Obr s Goliášem.“

„Nechte toho, Dave,“ naléhala a potlačovala smích. Netušila, proč se chová takhle uvolněně. Zřejmě to mělo nějakou souvislost s jejím vtipným společníkem a taky – a tohle myslela vážně – se skutečností, že je dnes neprovázel Jamie. Nebyla to jeho chyba, ale šířil kolem sebe nakažlivý splín.

Majitelé May Day Warriora přišli veselí, dnes si hodlali odpoledne především užívat. Jejich dobrou náladu už evidentně podpořilo několik drinků. Pippa se přesto přichystala k odpovědi na obvyklé otázky o šancích jejich koně. Minule přišel druhý a ona si vybavovala, jak jim pěkně hloupě tvrdila, že pro příště v něm vidí jistého vítěze. Vůbec se netěšila na okamžik, kdy jí její hloupou poznámku připomenou, jenže záchrana přišla z nečekaného směru.

Ten malý a kulatý po formálním představení dlouze cloumal Davovou rukou. „Nemůžu tomu uvěřit,“ vykřikoval. „Vy jste *ten* Dave Prescott! Viděl jsem vás v Crystal Palace, když jste překonal britský rekord na pět kilometrů.“

Dave se neutrálně usmál. „Jenže to se odehrálo v temném dávnověku, kamaráde.“

„Ovšem, tehdy jsme ještě měli vytrvalce světové třídy. Já chodil tenkrát do školy, a vy jste byl můj hrdina. Hej, vy všichni!“

Pippa překvapeně a s rostoucím potěšením sledovala, jak se celá skupinka soustřeďuje na Dava. Dobře věděla o sportovním duchu obou pánů, ani jejich partnerky v nastalém nadšení nehodlaly přijít zkrátka. May Day Warrior a jeho jezdec se ve veselé atmosféře dočkali jen bujarého rozloučení a nikdo se nezajímal o jejich šance.

„Díky, Dave,“ řekla svému společníkovi cestou na tribunu. „Večer se budou mít čím bavit a nezáleží na tom, jak dostih dopadne.“

Jamie mohl Pippu s Davem do Southwellu doprovodit, jenže vyhlídka na čtyřhodinovou cestu autem ho nijak nenadchla. Pád v Carlislu jím ostatně ve skutečnosti otrásl víc, než si byl ochoten připustit. Kromě nových šrámů mu připomněl taky ty dávné bolesti z dob autonehody.

Dřímál na pohovce, a když se ozval telefon, dostal se ke sluchátku až po chvíli.

„Jste v pořádku, Jamie? Mluvíte jako v posledním tažení.“

„Jsem v pohodě, Ros.“ Nehodlal svou bolest projevovat před nikým, a před ní ze všech nejméně. Zabodoval u ní přece svou odvahou a ani za nic nehodlal ty body hned zase ztratit.

„Jamie...“ odmlčela se a najednou působila nejistě. „Máte rád hudbu? Myslím tím klasické orchestrální skladby?“

„Ale ovšem,“ vyhrkl bez přemýšlení. „Tedy vlastně..., líbí se mi, ale moc toho o ní nevím.“

Ty lháři. Nemáš o té muzice nejmenší tušení.

„Potřebovala bych zítra doprovod na koncert, bude v uzavřené společnosti s přáteli. Nezajímalo by vás to?“

„Určitě,“ odpověděl a ihned toho zalitoval. Stráví večer se skupinou nádivu a bude poslouchat hudbu, které nerozumí ani za mák, zatímco své protestující tělo vyladil na docela odlišnou tóninu. „Díky, Ros. Moc rád bych jel.“

Ale proč řekl tohle, pro všechno na světě?

Koně se na odvrácené straně závodiště řadili ke startu a Pippina rozverná nálada se rozplývala. S trpkým pocitem sledovala dalekohledem, jak se startovací boxy zavírají za Black Knightem. Patřil k jejím oblíbencům a odvedla s ním kus dobré práce, když pečovala o jeho bolístky a dokázala ho pokaždé nachystat do dostihu. Vyhrála s ním v Lingfieldu, a při dalších třech vystoupeních se umístil, což vůbec nebylo špatné. Nebýt Tobyho, určitě by ho nasedlala i do dnešního dostihu. To nebylo fér.

Dave se na ni povzbudivě usmál a ona udělala maximum, aby mu úsměv dokázala vrátit. O pozadí dnešního dostihu ho informovala už cestou.

„V podstatě je to takhle, Dave. Trénovala jsem Black Knighta s May Day Warriorem a neměla jsem nejmenší pochybnosti o tom, že právě May Day Warrior je lepší. Vůbec by mě nenapadlo hlásit ty dva do stejného dostihu. Jenže Black Knight si u Tobyho vede moc dobře. Vyhrál ve Wolverhamptonu a handicaper mu přidal dvanáct liber. Dnes nás čeká velký test. Jestli se Black Knight vážně tak zlepšil, budu *vědět*, že svou práci nedělám dobře.“

Dave jí naslouchal beze slova komentáře a pak ukázal na sofistikované hodinky na svém zápěstí. „Chcete, abych ten dostih stopnul?“ zeptal se, a byl to ten nejrozumnější návrh, s jakým mohl přijít. Proč ji to vlastně nenapadlo?

Koně vyrazili v mírném tempu. Měli před sebou přes dvě míle, na pískové dráze to znamenalo jeden a půl okruhu, a nikdo se nehodlal hned v úvodu zvlášť unavovat. Když vzala Pippa v úvahu ostatní soupeře, našlo se mezi nimi pár slušných koní, žádný by ale neměl May Day Warriorovi dělat nepřekonatelné problémy. Účastníci poprvé minuli cílový sloupek a namířili si to od tribun do druhého okruhu. Warrior se mezi osmi koňmi držel čtvrtý, v dobré pozici na bariéře, Black Knight cválal hned za ním.

Přemýšlela, jestli jeho žokej – švagr Richard – stíhá Warriora záměrně. Na opačné straně závodistiště dvojice vypadala, jako by k sobě byli nalepení. Po dvou kilometrech některým z účastníků začaly docházet síly a vedoucí trojice tempu May Day Warriora nestačila. V zatáčce se dostal do vedení a do roviny už získal převahu pěti délek.

Pippa se chovala jako vždycky – poskakovala, a jako uzlíček nervů očima tlačila svého koně k cíli. Jenže ten za sebou sice nechal zbytek startovního pole, Black Knighta však zatím nepřekonal. Z oblouku už točili společně a měli před sebou dlouhou rovinu.

Při domácích trénincích by Pippa věděla, že Warrior soupeře bez námahy setřese. Teď ale nechápavě sledovala, jak Richard pobídl nohama svého koně, a ten se hladce dostal do čela, aby se pak bývalému tréninkovému kolegovi každým skokem vzdaloval.

Zvítězil o čtyři délky.

Malcolm v posteli hotelu Starlighter, pět kilometrů od kanceláří Beaufort Holidays, nabýval dojmu, že se Beverley k něčemu chystá. Ležela mu v náručí, přitiskla se k němu zády, takže jí neviděl do obličeje. Zašeptala: „Nemůžu tu zůstat přes noc, víš?“

„Vy ženské jste všechny stejné. Přijdete, vezmete si, co chcete, a pak chlapa necháte na dně.“

„Mluvíím vážně, Malcolme. Personál mě tu zná, pořááme tu občas konference. Nesmím se tu nechat spatřit, jak se ráno odhlašuju.“

Pochopil, co ji trápí. Ostatně sám se taky musel mít na pozoru. Rozdávat si to s jinou ženou dvacet minut jízdy od manželského domu se dalo sotva klasifikovat jako to nejmoudřejší chování. Naštěstí bylo ještě brzy, Pippa se vrátí ze Southwellu až hodně pozdě.

Políbil ji zezadu na krk a pak líbal níž, na nejvyšší páteční obratel. Znovu se k němu přitiskla – takže ještě neměla dost.

„Ale já tě teď nepustím, určitě ne po tom grilování, cos se mnou rozehrála dnes odpoledne.“

„Dělala jsem jen svou práci.“

„To mi chceš nakukat, žeš to všechno myslela vážně?“

Obrátila se na záda a podívala se mu do očí. „To určitě ano.“

„Takže Barney hodlá vybírat dostihy a Jamie si má sbalit kufr?“

„Přesně tak.“

Zblízka mu její pomněnkové oči připadaly bezedné.

„Máš nejkrásnější oči, co znám.“

„Nezkoušej měnit téma, Malcolme. Musíte s tím koněm něco provést. Jestli brzy nevyhraje, Barney bude chtít peníze zpátky.“

„Beverley, vždyť přece víš, že takhle to v dostizích nefunguje. Nikdo nezařídí, aby kůň vyhrál.“

„Dobrá, ale měl by aspoň dokončit, nejlíp mezi prvními třemi. A toho žokeje z kriminálu se zbavit můžeš. Pověsti naší společnosti dvakrát nelichotí. Navíc ostatně není žádný zázrak, tvrdí to dokonce i tvůj otec.“

Malcolm se o tomhle dohadovat nehodlal. Měl na práci naléhavější záležitosti.

„V pořádku, madam Harrisová. Souhlasím, ale pod jednou podmínkou.“

Tvář se jí podezíravě zkrabatila. „A jakou?“

„Vezmeš si brejle a já ti to zase udělám.“

Pippa netušila, jak by bez Davida ten večer přežila. Obvykle nepropadala plačtivým náladám, jenže jakmile ji objal kolem ramen, zmocnil se jí pocit, že ho v příštím okamžiku smáčí tím nejmohutnějším slzotokem.

Dave se jí zblízka díval do očí a zkoumal, jak hlubokou depresi prochází. Setřásla by ho, kdyby se choval jako ostatní a vydával soustrastné zvuky. Fráze typu: „Nevadí, byl to jenom dostih, příště to bude lepší,“ a další dobře míněné banality ji nutily k výbuchu. Signalizovaly, že dnešní porážka nic neznamena, a že život přináší důležitější záležitosti. Jenže pro ni dnes nic důležitějšího neexistovalo, tak to aspoň Dravě cítila.

„Já to nechápu. Jak mohl Black Knight tohle dokázat?“

Prorazil jí cestu davem. „Nechme si pohřební řeči na pozděj, napřed se vypořádáme s Dlouhým a Širokým, nemyslíte?“

Souhlasně přikývla a pustila se do přípravy na debatu s majiteli. Určitě je taky naštve, že jejich zástupce jasně nestačil na koně s podstatně nižším handicapem.

Jenže pokud se to vážně domnívali, nedali to najevo jediným slovem. Dave je znovu rozveselil a blahopřál jim k druhému místu za skvělým vítězem.

„Jednou si mě na patnáctistovce vychutnal Seb Coe,“ přiznal se. „Vypadalo to přesně takhle. Do roviny jsme šli bok po boku a najednou mi frknul. Projel jsem to asi o tolik, jako váš kuň dneska.“

Jedinou větou dokázal změnit téma konverzace z dostihů na atletiku. Pippa se téměř nemusela ozvat.

Nad skleničkou vína v baru se ho později zeptala: „To s tím Coem byla pravda?“

„Ovšemže byla.“

„Jak jste se cítil, když vás takhle ometl?“

„Asi půl hodiny mi bylo na umření. A pak mi došlo, že je prostě lepší.“

„Jenže já jsem si jistá, že Black Knight není lepší než May Day Warrior.“ Dopila skleničku a odložila ji. „Stopoval jste ty časy?“

Vyndal z kapsy obálku a ukázal jí zapsané hodnoty. Black Knight: 3:50,2, May Day Warrior: 3:51,9.

„To je směšné,“ vyhrkla. „Black Knight prostě *není* o čtyři délky lepší.“

„Možná to tomu vašemu dneska tak docela nesedlo.“

Potřásla hlavou. „Warrior si vedl skoro přesně tak, jak jsem čekala. Tady v těch podmínkách zaběhl dobrý čas. Jenže Black Knight už se zase zlepšil. Sakra!“ Bouchla oběma rukama do stolu, až se po nich otočilo několik hlav.

Dave položil svou velkou dlaň na její. „Jen klid, děvče, ať nás kvůli vám nevyvedou.“

„Já prostě zuřím, když vidím, co Toby dokáže s mými zvířaty. Musím proti tomu něco vymyslet.“

„Proto jste si mě přece pozvali, nebo ne?“ S úsměvem vyprázdnil sklenici pomerančového džusu. „Jen počkejte, až skončím s tou svou kůrou. Třeba budou taky o dvě vteřiny rychlejší.“

Z jeho pohledu ale jasně věděla, že se ji jenom neúspěšně pokouší rozveselit. Pokud by Dave, který o dostizích nevěděl zhora nic, dokázal její koně zrychlit, jenom by to potvrdilo její obavy, že jako trenér nestojí ani za starou bačkoru.

Povzddechla si. Smutně, od srdce. „Nechtěl byste dnes večer řídit mé auto, Dave?“

„Ale klidně, proč ne?“ Ukázal na skleničku. Ve čtení jejích myšlenek si začínal vést slušně.

„Dám si jednu velkou,“ upřesnila.

8

Na druhou návštěvu rodinného hnízda Elizabeth Jacobsové se Jane vybavila dokonale. Byla vyzbrojená videokazetou s disneyovkou, velkým sáčkem želatinových zvířátek a především – na to spoléhala nejvíc – pečlivě vybranými zákusky z Elizabethina oblíbeného cukrářství. Při první návštěvě ji pozorovala při zametání drobků z dětského stolku po čaji, sladkosti si tehdy cpala do pusy. Hostitelka tedy zřejmě neopovrhne sladkým potěšením stejně jako děti.

Její dárky se sice dočkaly překvapeného a vděčného přijetí, ukázalo se však, že byly poměrně zbytečné. Tentokrát se totiž objevila pomocná ruka, s jejíž pomocí se podařilo držet děti na uzdě. Nad varnou konvicí v kuchyni stála žena středního věku, kterou Elizabeth představila jako svou tchýni. Byla vybraně oblečená a ledově zdvořilá. Jane napadlo, že její společenská návštěva jí zřejmě velkou radost nedělá. Ale komu by koneckonců dělala?

Paní tchýně jim naservírovala kávu na podnosu do předního pokoje. Při odchodu za sebou důrazně zaklapla dveře, aby vyloučila možnost dalšího vyrušování. Obě to přijaly s úlevou.

„Pokoušela jsem se udělat si obrázek o tom, jak Amanda vlastně žila,“ začala Jane, zatímco Elizabeth rozmísťovala zákusky na ták. „Ráda bych věděla něco o tom, jaká byla před setkáním s Petem.“

„Zdravá, hodná holka, pracovala těžko a milovala život. Taková byla, než potkala toho zmetka,“ opáčila jedovatě Elizabeth a zakousla se do meruňkového dortu.

„To si dokážu představit.“ Jane chtěla dát najevo dobrou vůli, taky si ukousla růžek zákusku a pustila se do vyptávání. „Až do těch posledních měsíců byla vždycky zaměstnaná na plný úvazek, nebo se pletu?“

Elizabeth přikývla a čelistmi drtila svůj pamlsek.

„Podle spořitelních záznamů jsem zjistila, že si každý měsíc dávala stranou trochu peněz.“

Elizabeth zpomalila přežvykování a na širokém čele se zjevil mráček. Bylo jasné, že nemá tušení, kam tahle poznámka směřuje.

Jane bez přerušení pokračovala: „Netušíte, jestli se jí někdy podařilo přijít k větším částkám peněz?“

„Holky ze stájí neberou velké peníze. Mandy se tomu věnovala jenom proto, že koně milovala.“ Elizabeth skončila se svým prvním kouskem a vybrala si další, rybízové kolečko s polevou. „Ale řekla bych, že dostávala taky odměny.“

„Za co?“

„Když si vedl dobře kůň, kterého měla na starosti, majitel se jí odměnil. Anebo dostala odměnu za nejlíp upraveného koně v padoku.“

„A kolik peněz to tak mohlo vynést?“

Elizabeth se zarazila uprostřed polykání. „Neděláte náhodou bokem pro bernák?“

Jane zavrtěla hlavou. To byla děsivá představa.

„Mohla si přijít tak na padesát liber. Možná na stovku.“

„A co třeba pár tisíc?“

Elizabeth se rozesmála a drobečky se rozletěly kolem. „Vy si děláte blázy! Sestra si přišla se vším všudy sotva na tisíc měsíčně!“

Jane si vzala zápisník a otevřela ho. „Měla byste tedy nějaké vysvětlení, jak se na její účet v říjnu 1999 dostal vklad 10 000 liber?“

Elizabethin rozesmátý obličej jako by zamrzl. „Tolik peněz nikdy v životě nedala dohromady.“

Jane jí podala fotokopie záznamů, které příslušný vklad dokumentovaly.

Elizabeth na ně zírala beze slova. Nakonec vydechla: „O tomhle jsem neměla nejmenší tušení.“

„Napadá vás, odkud se ty peníze vzaly? Třeba z nějakého dědictví? Nebo jako dárek někoho z rodiny?“

Naléhavě potřásla hlavou. „V naší rodině se nic takového nestalo, o tom bych se určitě dověděla.“

„A nemohla vyhrát na koně?“

„Pochybuju. Sice dodávala tipy, většinou se ale ukázaly k ničemu. Myslela si, že každý kůň, s kterým pracovala, bude vyhrávat, ale povedlo se to jen zřídka.“

„Takže si na vítěze vsadit mohla?“

„Za tolik peněz určitě ne. Nikdy nesázela víc než v desítkách.“ Elizabeth podnikla nový útok, tentokrát na sladkou kuličku. „Bůh ví, jak k těm penězům přišla. Nikdy se mi o nich nezmínila. A proč vás to vlastně zajímá?“

To byla trefná otázka. Jane si sama nebyla úplně jistá. Zvolila cestu upřímnosti.

„Víte, momentálně naše vyšetřování nijak zvlášť nepostupuje, a já se pokouším přešetřit všechny možnosti. Došli jsme k názoru, že motivem vraždy byla krádež. Detektiv Jones vás o tom už určitě informoval. Podle našich informací se v té chalupě nacházelo značné množství peněz, přinejmenším dvacet nebo třicet tisíc liber. Žádné peníze jsme ale nenašli, a dá se tedy dost dobře předpokládat, že se k nim dostal pachatel, který připravil Amandu s Petem o život a založil požár...“

Elizabeth se mezitím vypořádala s dalším kouskem a pečlivě si čistila prsty. Pak odložila papírový ubrousek a nadechla se. „Já myslela, že to byl nějaký drogový gang. Mluvili jsme o tom s panem Jonesem, a posledně taky s vámi. Předpokládám, že začnete znova probírat její přátele. Musím říct, že tohle se mi dvakrát nezamlouvá, inspektorko Culpepperová. Je jasné, kdo to provedl, ale vy nedokážete dát dohromady důkazy, a tak štekáte u všech stromů, co se namanou. Všechny ty řeči o její spořitelně jsou pěkný žvást.“

Jane zalitovala své důvěry v tuhle ženu. Navíc už se jí nejevilo jako dvakrát bystrá myšlenka ani donesení zákusků. Navztekaná Elizabeth se pustila do čtvrtého. Připomínalo to předání láhve alkoholikovi – nic dobrého to s sebou neneslo.

Pokusila se dál stát na svém. „Chápu vaše obavy, paní Jacobsová, jejich oprávněnost se nedá vyloučit. Chci jenom říct, že u sebe měli velké množství peněz. A já bych ráda věděla, jak se k nim dostali, třeba jenom proto, abychom získali komplexní obrázek.“

„Nebyli žádní oni,“ vyprskla naléhavě Elizabeth. „Ty peníze měl Pete, vydělal je prodejem drog. S Mandy to nic nemá.“

Jane si vzpomněla na vyprávění Smrad'ocha Barrabla – o tom, jak Amanda Peta sjela, že peníze neuložil do bezpečí. Dobře o té sumě věděla a přála si její uschování. Dokonce i jestli je vydělal Pete, cítila se spolumajitelkou.

„Tím si nemůžeme být jistí. To je jediný důvod, proč bych ráda přišla na kloub tomu, kde se vzalo těch deset tisíc na účtu vaší sestry před pár lety. Možná to nijak nesouvisí s loňskými událostmi, ale ráda bych to sama posoudila. Pokud nám pomůžete aspoň trochu osvětlit tuhle záhadu, může nám to pomoci.“

„Můžu vám prozradit jenom jedno,“ řekla Elizabeth neochotně. „V říjnu 1999 odešla z Yorkshiru. Opustila Ridgemoor a našla si práci v Lancashiru.“

Její touha po informaci se dočkala aspoň částečného uspokojení. Konečně.

Otevřely se dveře a objevila se paní Jacobsová starší. „Dáte si ještě kávu?“

„Ano, prosím,“ ujistila ji spěšně Jane. Stálo ji spoustu úsilí dopracovat se aspoň sem, a ona teď nehodlala nikam spěchat.

Oknem své nevelké kanceláře v Ridgemooru sledoval Malcolm dvůr s hlavní budovou, impozantní venkovskou stavbou, kde žil jeho otec. Dnes tu sídlily Tobyho vlastní luxusní kanceláře, ale kdysi sloužila za domov farmářově rodině. Po odchodu v pořadí třetí paní Priestové investoval Toby spoustu peněz do přestavby interiéru tak, aby ladil s jeho novým životním stylem byznysmana. Bůh ví, jak si to mohl dovolit, pomyslel si Malcolm. Jenže Toby si – často s pomocí svých majitelů s nejlepšími styky – dokázal vždycky poradit a dostat se k zajímavým penězům.

Vůz Ros Bradeyové stále parkoval na příjezdové cestě. Vzhledem k tomu, jak naléhavě si Malcolm potřeboval s otcem promluvit, pěkně

ho tam její auto dráždilo. Pokud se starý pán stýkal s madam Bradeyovou z romantických příčin – a kdo by se mu divil? – možná tu zůstane bubnovat prsty do stolu dost dlouho. Na druhé straně ale dobře věděl, že otce čeká v Doncasteru schůzka s obědem, kterou žádné miliskování s Ros odložit nemůže. Už u něj strávila přes půl hodiny.

Malcolm se pustil přes dvůr, přetékal netrpělivostí, aby se svého problému co nejdřív zbavil.

S odcházející Ros se setkal ve vchodových dveřích. Nevypadala jako žena, která se právě vymanila z milencova objetí. Vlasy měla vyčesané do důmyslného drdolu a stála proti němu v rajtkách a pečlivě vyleštěných jezdeckých botách. Chovala se rázně. Podařilo se jí nasadit upjatý úsměv, když jí podržel dveře. „Dobré ráno, Malcolm,“ pozdravila a cestou ven dodala: „A hodně štěstí.“

Co tím měla na mysli? Mlčky nezaujatě obdivoval její odcházející postavu. Ženy jeho otce ho často přitahovaly, a občas se na něj i usmálo Štěstí. Jenže momentálně měl starostí až nad hlavu a ani kdyby měl zájem, další rozptylování by nezvládl.

„Ahoj, táto,“ pozdravil už ve dveřích kanceláře. Byla spojená se zahradou francouzským oknem s panoramatickým výhledem na tréninkové dráhy s kopci v pozadí. Novým návštěvníkům takhle vyhlídka vždycky imponovala. Malcolm jí sotva věnoval pozornost.

Toby stál za stolem s rukama v kapsách. Zabručel cosi na přivítanou.

Tak proto ta Rosina poznámka. Otec byl bez nálady. Malcolm zauvažoval, jestli dnešní rozhovor neodloží, ne, rozhodl se proti – celé dopoledne přece na tuhle možnost čekal.

„Máš pro mě chvíli?“

Toby mu nabídl divadýlko s pohledem na hodinky. „Musím odtud odjet za deset minut. Mluv, a já se budu převlékat.“

Malcolm ho následoval nahoru do místnosti, kterou užíval jako šatnu. Oblek s kravatou na něj čekaly nachystané – práce jejich hospodyně Janet. Malcolm krátce nahlédl do otcovy ložnice a zjistil, že Janet zapracovala i tam. Postel ustlala tak, jako by chtěla dodržet nějaké vojenské normy. Kdyby potřeboval další důkaz, že se tu neodehrávaly žádné techtle mechtle, měl ho před očima.

„Viděl jsem, že se tu stavila Ros,“ poznamenal Malcolm. „Jak se jí vede?“

Otec se na něj ublíženě podíval. „Hleď si svýho.“

„Jenže tohle s tím souvisí. Aspoň pokud se rozhodneš vzít si ji za ženu.“

Toby se zarazil s rozepnutými kalhotami. „Kdo tu mluví o svatbě?“

„Já se snažím přemýšlet dopředu. Vím, jak dokážeš vyvádět, když se jim nedokážeš dostat do kalhotek. Proto sis přece vzal tu poslední.“

Tobyho manželství číslo tři před pěti lety nepřežilo ani pár měsíců, vydrželo přesně tak dlouho, jak jeho zájem o dřív nedostupné tělo. Následné pokusy předmětné dámy o „zušlechtění“ dostihového trenéra narazily na očekávané nepřekonatelné překážky z jeho strany.

„Dávej si bacha na jazyk,“ zabručel Toby a oblékal si čistou košili.

Malcolmovi tahle slovní přestřelka udělala dobře. Sex patřil k jedné z mála oblastí, při kterých si připadal s otcem jako rovný s rovným. Sdíleli v tomhle ohledu stejné požitkářské pocity. Toby vzal Malcolma v den jeho šestnáctých narozenin ke krásné prostitutce a pak se s údivem dověděl, že syn o panictví přišel už dva roky před onou památnou nocí. Když dostal stejný dárek k narozeninám jeho nevlastní bratr Richard, zůstával po něm dlouhé týdny jako v transu. Malcolm i Toby si z něj proto často utahovali.

Malcolm se chopil nové šance. „Chci něco k Adolfovi, tati...“

Toby zavrčel: „Teď ne, pro boha živého. Namluvím o tom zvířeti víc, než o všech ostatních dohromady.“

„Já vím, ale tohle je důležité.“

„Není, pro mě ne. A nechtěj po mně, abych zabil třeba jenom jediné další odpoledne obveselováním toho paňáci Beauforta. Já už si své odehrál, a teď si to s ním musíš vyřídít sám.“

„Já to zvládnou, slibuju. Jenže... Sešel jsem se po Carlislu s Beverley Harrisovou a...“

Toby mu znovu skočil do řeči. „Beverley Harrisová je pěkná bestie. S pěknou prdelkou, ale jinak plná jedu.“

„Jak myslíš, tati.“

Trenér zápolil s manžetovými knoflíčky, očima přitom stále zkoumal Malcolmovu tvář. „Doufám, že sis s ní něco nezačal?“ zeptal se podezíravě.

„Udržíme čistě obchodní vztahy.“

„Pitomost, čtu si v tobě jako v knize. Jsi pitomec, Malcolme. Máš zatraceně dobrou ženu u sebe doma, a bylo by načase, abys s ní začal dělat děti místo muchlování s takovou mrchou, jako je ta zatracená Beverley Harrisová.“

„Nenechám se od ní zničit, to ti slibuju. A neměj péči, brzo se staneš dědečkem. Pilně na tom s Pippou pracujeme.“ Otec se na něj beze slova díval a po chvílce vzdal boj manžetami.

„Počkej, tati, zapnu ti je.“

Toby nechal syna, aby si jeho zápěstí vzal na starost. „Tak o co jde Beaufortově smečce tentokrát?“

„Příště musí vyhrát.“

„Zkus mi říct něco, co nevím.“

„Myslím to vážně, tati, musí doběhnout nejhůř do třetího fleku.“

Toby si navlékl sako a zkontroloval svůj vzhled ve vysokém zrcadle na dveřích šatní skříni. Vypadal vznešeně, noblesně. Vůbec ne jako někdo, kdo dopuje koně.

„Můžu ti ještě nějak pomoci?“ dorážel Malcolm.

„Promyslím si to.“

„Prosím, tati. Budu ti moc vděčný.“

„Hmm.“ Toby vykročil ke dveřím. „Zase tak extrovní ta prdelka není, abys věděl.“ S těmi slovy ho opustil.

Jane se na Elizabeth povzbudivě usmála a srkala z nového hrnku kávy. „Máte tušení, proč Amanda práci v Ridgemooru opustila?“

„Našla si lepší místo.“

„V jakém smyslu lepší?“

„Znáte to, větší odpovědnost, víc peněz. Mrzelo nás, že odešla – pak už jsme se tak často nevidaly. A přišli jsme navíc o nejlepší chuť.“

„Takže ona odešla z vlastní vůle?“

„Ale ovšemže. Tedy aspoň pokud já vím. Je to důležité?“

„Prostě mě to zajímalo. Třeba už ji nepotřebovali a mohli jí vyplatit určitou částku jako odstupné. Třeba by se tím vysvětlilo těch deset tisíc liber.“

„Kdepak.“ Elizabeth nevypadala jako někdo, kdo bere její slova vážně. „Vy zřejmě nemáte tušení, jak to chodí v dostizích. Pochybuju, že holky ve stájích jsou někdy nadpočetné. A pokud to tak je, můžou mluvit o štěstí, když jim někdo zaplatí lístek na autobus a svačinu na cestu.“

Jane nepochybovala, že Elizabeth mluví pravdu. Termín Amandina odchodu z práce a zisku deseti tisíc musel ladit čistě náhodně. Neochotně změnila téma hovoru.

„Vypτάvala jsem se na ty fotografie, které vás zajímaly.“

„No a?“

Strašně nerada brala Elizabeth další kus nadějí. „Mrzí mě to, paní Jacobsová, ale jsme přesvědčeni o jejich zničení při požáru. Ze snímků místa činu jsme identifikovali pozůstatky krabice, ve které je přechovávala.“

„Ale...“ Elizabeth se nadechla k dalším slovům, pak si to rozmyslela. Viditelně se pokoušela ovládnout své pocity. Nakonec se ozvala: „To je škoda.“ Evidentně by ráda něco dodala. „Vy ovšem nějaké sestřiny snímky určitě máte, nebo ne?“

Elizabeth přikývla.

Jane se v náhlém hnutí myslí zeptala: „Mohla bych je vidět?“ Nezdálo se jí správné právě teď se zvednout a odejít.

Její hostitelka vstala a po chvíli se vrátila s několika zelenými obálkami z fotolaboratoří. „Vždycky si říkám, že je seřadím do alb, ale ještě jsem se k tomu nedostala,“ vysvětlovala.

Začala Jane podávat jeden snímek za druhým, každý s krátkým vysvětlením co a jak. Naservírovala jí několik várek, pořízených při různých příležitostech v posledních třech či čtyřech letech. Na hřišti s dětmi, při vánočním obědě, na vřesovišti s dítětem na zádech v batohu.

Jane několik snímků poznala, Elizabeth je zřejmě dala k dispozici pro vyšetřování. Tady jich ovšem viděla víc – Amanda v roli chůvy, rozšklebená v komické póze nad sklenicí vína, u kolébky se spícím nemluvnětem. Amanda byla vážně krásná. Všichni ostatní – od dětí po

dospělé včetně Elizabethiny tchýně – na ni hleděli s obdivem. Její návštěvy se tu určitě těšily velké oblibě.

Komentář k fotografiím skončil.

„Musí vám moc chybět,“ poznamenala Jane. Byla to duchaprostá poznámka, ale potřebovala vyslovit něco osobního. Sotva si mohla prohlížet záběry šťastné rodiny s milovanou nebožkou a neprojevit účast.

Elizabeth neodpověděla, místo toho se dala do nepokrytého vzlykání. Slzy jí tiše stékaly po tváři a ona se ani nepokusila je setřít. Jane z kufríku vyndala několik papírových kapesníků a rozrušené ženě je nabídla, ta je však ignorovala a místo toho chytila Jane za ruku.

Seděly beze slova dlouhé minuty, až se inspektorka neochotně zvedla, ale mladší žena jí naléhavě sevřela ruku v návalu bolesti. Nakonec se pramen slz zastavil, jako by někdo vypnul kohoutek, a sevření ruky se uvolnilo.

„Už budu v pořádku,“ ujistila ji Elizabeth věčným tónem a otírala si obličej. „Občas to na mě takhle přijde. Snažím se neplakat aspoň před dětmi.“ Hlasitě se vysmrkala.

„Pořád ještě nevědí, že je po smrti. Koupila jsem jim od Mandy vánoční dárky a řekla jsem jim, že musela na nějaký čas odjet. Stejně jako teta Jo.“

„Pomáhá vám někdo?“

„Myslíte jako psychologická poradna? Jak překonat smutek?“ zeptala se podrážděně. „Ne, díky, to zvládnou sama.“

„Já myslela spíš program na pomoc obětem násilí. Třeba by vám pomohlo promluvit si s jinými lidmi v téhle situaci.“

Elizabeth se pustila do sbírání fotografií rozložených po stole. „Uspořádáme smuteční obřad pro Mandy, přišla byste?“

„Moc ráda.“

„Pošlu vám pozvánku.“ Složila snímky do balíčku a nactpala je do obálek. „Ráda bych pozvala co nejvíc jejích známých z práce. Z Ridgemooru se ale na obřad dostane jen málokdo, ten převít Toby Priest jim nedá ani den volna.“

„Kdo je Toby Priest?“

Elizabeth sebrala obálku, ze které zatím Jane nic neukázala, a vyndala jeden ze snímků. „To je on.“

Jane si fotografii prohlédla. Stála na ní skupinka mužů, někteří na slunci svlečení do půl těla. Zdáli se zpocení, se zarudlými tvářemi, jeden z nich měl u nohy míč.

Elizabeth ukazovala na staršího muže v pozadí. Měl hranaté čelisti a pečlivě zastřižené vlasy prokvétaly šedinami. Na fotografii pózoval s píšťalkou před rty. Jane připadal odněkud povědomý.

„Toby je nejúspěšnější dostihový trenér ze severu Anglie,“ vysvětlila Elizabeth. „Stáje v Ridgemooru patří právě jemu.“

Tím se vysvětlovalo, proč ho Jane odněkud znala. Určitě se každou chvíli mihl ve zprávách.

„A ta fotka je odkud?“ zajímala se.

„V Ridgemooru se často hrál fotbal. Toby jim občas pískal.“

„Amanda se dívala?“

„Mandy s dalšími holkami hrála s nimi.“

Jane sáhla po dalších snímcích ze stejného balíčku. Chtěla vědět, jak vypadal Amandin život ve stájích. Tři další obrázky byly identické.

„Nemáte jiné záběry ze stájí?“ zeptala se. „Tyhle jsou všechny stejné.“

„Zbytek shořel, právě jste mi to řekla. Tyhle jsem v laboratoři dostala na lístek z její kabelky.“

Jane si na něj vzpomněla ze spisů. „Napadá vás, proč by si dávala přidělat zrovna tuhle fotografii?“

Elizabeth pokrčila rameny. „Nemám nejmenší tušení, asi ji chtěla rozdělit mezi známé.“

„Vždyť určitě není nová, z Ridgemooru přece odešla před víc než dvěma roky. Proč by to dělala po takové době?“

Amandina sestra si povzdechla. „Líbí se mi myšlenka, že se rozhodla k cestě zpátky. Víte, hodit toho Peta přes palubu i s drogami a vrátit se k starým přátelům. Mohlo by se něco takového stát, Jane?“

Poprvé použila její křestní jméno. Jane to dojalo. Položila jí konejšivě ruku na paži. „Ale určitě.“

Nastal čas k odchodu. Postavila se s jednou z fotbalových fotografií v ruce. „Můžu si ji půjčit?“

„Nechte si ji, mám jich spoustu.“

Na večerním setkání s Ros Jamieho trápila spousta věcí. Patřila mezi ně i vyhlídka na skupinu lidí kulturních a nadšených hudbou, které nerozumí ani za mák. Jako rovinový žokej vycházel se všemi typy, zvláště z kategorie zámožných majitelů. Jenže tehdy byl jiným člověkem – mladým, přidrzlým a žádaným zároveň. Po dvou a půl letech se mu ovšem život rozpadl na střepy a jejich slepování dohromady dalo strašnou práci. Tak to aspoň vysvětlil Davovi.

Běžce Jamieho přístup poněkud zaskočil. „Díváš se na to ze špatného úhlu, kámo. Nečeká tě nic hrozného, a otvírá se ti šance ukázat se mezi lidma, živej a zdравej.“

Jamieho to přesvědčit nedokázalo. „Všichni určitě vědí, že jsem šel za katr za zabití toho kluka. Půlka z nich mě bude předem nenávidět.“

„Možná, ale s tím se musíš naučit žít. Většina z nich má určitě hrozný štěstí, že nikdy v životě nedopadla jako ty. Vsadím se, že jestli po tobě někdo vyjede, bude už trošku nalitej.“

Jamie se usmál. Dave se zřejmě nemýlil. A taky ukázal na něco, o čem se sám bolestně bál třeba jen uvažovat. Za starých dobrých dní trávil podobné večery jako úspěšný a žádaný mladík – dařilo se mu v čemkoli, co se mu zachtělo. Ve vězení si slíbil, že se už nikdy nedotkne drog a alkoholu, a hodlal se tím řídit. Možná si pro formu vezme do ruky sklenici vína, ale jen pro formu. V důsledku toho ovšem dnes bude muset čelit večerní zábavě naprosto střízlivý.

A bude doprovázet Ros, což byl další důvod jeho napětí. Proč ho vůbec pozvala? Vážně se jí líbí, jak se domníval David? Až donedávna mu připadala chladná a přezírává. Hluboké hnědé oči ho sledovaly s přísným smyslem pro každou chybičku v jeho ježdění. A její ústa jako by pouhá jeho přítomnost dokázala přimět k nespokojenému úšklebku a snůšce rozkazů. Možná mu připadala fyzicky atraktivní, jenže on už před dlouhými týdny došel k názoru, že její jedinou životní vášní zůstává práce. Jenže dnes už si nebyl docela jistý.

Dave si ho přirozeně dobíral a mluvil o dnešku jako o „jeho velkém rande“.

„To není žádné rande,“ bránil se Jamie. „Musí přijít v něčím doprovodu a já jsem se prostě hodil.“

„Provázíš dámu na večerní koncert plnej romantiky. Mně to jako rande připadá.“

Jamieho i tak Davův zájem z jistého hlediska těšil.

„Jak se tam vlastně dostanete?“

„Ros bude řídit.“

Dave zavrtěl odmítavě hlavou. „To je mizernej nápad. Já vím, že to máš zakázaný, ale měl bys jí ušetřit starosti s dopravou a objednat něco s řidičem. Ať se nemusí unavovat. Pak by si mohla dát víno, jestli se jí zachce, a tobě v jejích očích aktivita určitě taky píchne.“

Jamie si v duchu vyhuboval, že na tak jednoduchou věc nepřišel, a rychle se podle jeho rady zařídil. Našel si jméno vyhlášené firmy a objednal na večer nejluxusnější volný vůz s řidičem. Pak s gustem zavolal Ros a přes všechny protesty ji ujistil, že o dopravu se dnes postará on.

„Nevadí mi, když musím řídit,“ ustoupila nakonec. „Ale jestli na tom trváte...“

Trval.

A teď ze zápraží svého domu s údivem pozorovala limuzínu značky Mercedes. Uniformovaný šofér se Jamieho zeptal, jestli má jet v čepici se štítkem a Jamie přitakal.

Ros se zasmála. „Udělal jste na mě velký dojem.“ Její úsměv patřil do kategorie udivených. Copak provedl něco špatně?

Přišel v dokonale nažehleném obleku – na výběr nového šatníku dohlédla Pippa – a jeho kravata ladila k temně modrému kapesníku, povytaženému z náprsní kapsy.

„Vypadáte neuvěřitelně dobře,“ poznamenala. „Připadám si jak Popelka.“

Pod kabátem měla krémovou blůzu a skládanou černou sukni. Měla slušné nohy – vlastně je do dneška ani nezahlédl – a vlasy jí tentokrát splývaly volně jako temný oblak. Vypadala výborně, ale určitě se neoblékala na žádný galavečer.

Řidič jí podržel dveře a ona se vděčně uvelebila na koženém sedadle. Potají se vesele usmívala.

„Kam to bude, pane?“ zeptal se řidič ze svého sedadla.

„K dívčí škole v Clayton Valley, prosím,“ pospíšila si Ros.

Šoférovi sloužilo ke cti, že nedal najevo sebemenší překvapení. „Jak si přejete, madam,“ odtušil a vedl vůz na silnici.

„Je to výroční koncert k deseti letům školy,“ vysvětlovala Jamiemu. „Dcera mých přátel hraje sólo.“ Položila ruku na rukáv jeho nového hedvábného obleku. „Omlouvám se, není to zrovna Glyndebourne.“

Jamie se pousmál, pokoušel se o co nejstatečnější výraz.

Připadal si jako dokonalý pitomec.

Nakonec prožil docela jiný večer, než jaký si představoval, i když jeho průběh měl ke katastrofě daleko. Školní budovy ležely mezi zalesněnými kopci uprostřed rozlehlých luk upravených pro sportovní aktivity a hry. Mercedes projel k čestnému místu na parkovišti a soustředil na sebe značnou pozornost dívek v modrobílých školních uniformách. Řidič – představil se jako John – si jí vykoledoval ještě víc, což se mu dozajista zamlouvalo.

Ros brzy vystopovala své známé, pár středního věku, na první pohled sympatičtí roztržití lidé. Domyslel si, že Tom je nějaký lékař a v Joanně se upamatoval na parkurovou jezdkyňu, zamlada ji dokonce vídal v televizi. Díky bohu oni o jeho identitě neměli nejmenší tušení.

„Rychle, pojďme se posadit,“ pobízela je Joanna, jakmile dokončili představování. „Musím sedět někde vepředu.“

„Madam je nervóznější než Poppy,“ špitl Tom, když následovali jeho ženu zástupem dalších otců a matek i strnule rozšklebených mladších bratrů dnešních sólistek.

Našli si místa se slušným výhledem na jeviště a dívali se, jak si členové školního orchestru chystají nástroje. Jamie usoudil, že ve zdejší hale se školní shromáždění konají často. Svezl se na nepohodlnou židli s tvrdým opěradlem s neblahým mrazením kolem žaludku. Vzpomínky na podobné místnosti si spojoval s nudou a teď rezignovaně očekával její další porci.

S překvapením však musel konstatovat, že školní orchestr svižně odehrál několik sérií kratších skladeb. V každé vystoupili různí sólisté. Ros po jeho boku mu pokaždé krátce zhodnotila jednotlivá vystoupení i schopnosti hráčů, což mu pomohlo v orientaci. Někteří z nich připadali Jamiemu vážně dobří, ale co on o nich mohl soudit?

Poppy, dcera Torna a Joanny, vystupovala až jako poslední. Byla to tmavovlasá dívka s nasupeným výrazem. Nějak se jí podařilo vyvolat dojem, že přítomným prokazuje velkou milost už samotným zasednutím ke klavíru. Zdráhavě se pustila do hraní a vzápětí chybovala. Její rodiče společně vydechli.

„Tohle je dost náročný kus,“ špitla Ros Jamiemu do ucha.

Sledoval vzteklý úšklebek v dívčině tváři, jako by si uvědomila, jak moc si svou chybou uškodila. Nabubřelost najednou jako by se vytratila a ona se začala soustřeďovat. A hrála jako vyměněná. Sálém lehce poletovaly její tóny a zvuk orchestru dotvářel skvělou atmosféru. Dokonce i Jamie poznal, že se hraje jiná hudba, než jaké byl svědkem dosud.

Sledoval zaujetí v dívčině tváři a poznával ho. Veškeré pochybnosti a nespokojenost i pubertální vztek si vybíjela tou jedinou věcí, kterou mistrovsky zvládala. Vzpomínal si, že v jejím věku si počínal stejně – právě tehdy začal jezdit dostihy. Hudba pokračovala a všichni v sále jí fascinovaně naslouchali. Jamie náhle pochopil, že musí získat zpátky své někdejší zanícení. Po nehodě se z něj stal uzlíček nervů – bál se života a hrál v něm na jistotu, bál se věřit sám sobě. Dobré nebe, jestli patnáctiletá školačka dokáže takhle hrát, proč by on nemohl vyhrát pár dostihů?

Poppy si vysloužila bouřlivý potlesk, dokonce i z řad znuděného zástupu mladších bratrů. Klaněla se, rozjásaná a šťastná, docela jiná než to nafoukané děcko, které na jeviště přišlo. Její rodiče prošli podobnou změnou. Tom se usmíval od ucha k uchu a Joanna jako by nedokázala zavřít pusy.

„Byla jsem přesvědčená, že to zkazí. Při té chybě hned na začátku se mi zastavilo srdce.“

Proudící dav je s sebou nesl až na parkoviště. „Co to bylo za hudbu?“ zeptal se Jamie Ros.

„První věta Rachmanivovova Druhého klavírního koncertu. Je to nádhera, nemyslíte?“

„Je.“ Jamiemu se cosi dralo na mozek, zatím ale netušil, jak to pojmenovat. A pak si najednou vzpomněl, kde už tuhle melodii zaslechl. „Ale vy umíte na klavír taky, že ano?“

Udiveně na něj zamrkala: „Jak to víte?“

Usmál se. „Slyšel jsem vás za dveřmi, když jsem poprvé přišel do stájí.“

„Aha.“ Připadalo mu, že se poprvé cítí nejistá. „Strašně ráda bych to uměla jako Poppy,“ přiznala nakonec.

V tom okamžiku se objevila mladá dáma osobně, evidentně dosud okouzlená vlastním úspěchem a nadšením publika. Jamie se přidal s uctivým blahopřáním, jenže ona se celou dobu strnule dívala na jejich šoféra Johna u mercedesu.

Jamie dostal nápad. Rose ho předem informovala, že se teď všichni vydají k Tomovi a Joanně na slavnostní večeři. Jamie tedy Poppy ukázal k mercedesu.

„Speciální doprava pro hvězdu večera,“ zavtipkoval.

John s poklonou otevřel zadní dvířka.

„To je super,“ vyhrkla Poppy. „Fakt?“ a bez dalších řečí naskočila dovnitř.

„Díky, to jí udělalo dobře,“ poděkoval Tom. „Uvidíme se u nás doma,“ a odvedl manželku k zablácenému volvu dál na příjezdové cestě.

Jamiemu se večer v jejich společnosti sice líbil, ale pořád si nedokázal odpovědět na otázku, proč sem byl vlastně pozván. Ros se s touhle rodinou evidentně dobře znala a doprovod nebyl zapotřebí, a nepředváděla ho ani jako svého nového přítele – o tom, že by chystala něco takového, neměl nejmenší tušení. Věci se vyjasnily, až když unavená a vláčná Poppy po spoustě dortů a několika skleničkách šampaňského na oslavu odešla spát.

„Vyprávělas Jamiemu o našem Gates of Edenovi?“ zeptala se Joanna a rozlévala víno z láhve do pohárků.

Ros potřásla hlavou. „Kdepak, je to váš kůň, nechám to na vás.“

Jamie si nebyl jistý, jestli správně slyšel. „Cože? Já přece Gates of Edena znám, jezdil jsem ho pro Tobyho.“

Naposled na něm seděl toho dne, kdy v sedle Morwenstowa vyhrál Diadem Stakes. Tehdy to byl jediný kůň, s kterým se nedostal mezi první tři v cíli. Dobře si ho pamatoval, mohutný bělouš bezproblémové povahy, jenom ne dost rychlý ve společnosti, která se tenkrát v Ascotu sešla.

„Jenže tenkrát jste jeho majiteli nebyli, že ne?“ Jamie si vzpomněl na Američanku s Tobym v padoku před dostihem. Ve větru jí tenkrát málem uletěl klobouk.

„Kdepak. Koupili jsme ho od paní Truscottové, než se vrátila do Států.“

Paní Truscottová, teď si ji vybavil. Řekla mu, že v rajtkách vypadá k nakousnutí. Vůbec se nepodobala Joanně.

„Vlastně mi šlo o druhého koně z její stáje, z toho se klubal nadějný parkurák, ale ona si umínila prodat jenom oba najednou. Říkala jsem si, že se Gates of Edena zbavíme, jenže on si natrhl šlachy a než jsme ho vykurýrovali, už jsme ho nedokázali dát pryč. Přirostl nám k srdci, vážně.“

„To říkáš ty,“ dodal Tom.

Ros se rychle postavila. „Joanna by ho ráda zkusila na proutěných překážkách a poprosila mě, abych mu dala pár lekcí. A protože vy se s ním znáte, zajímalo by nás, jestli mi s ním pomůžete.“

„To se vsadíte,“ vyhrkl Jamie téměř dřív, než stačila zavřít ústa. Gates of Eden se vždycky snažil, možná mu překážky budou vyhovovat. Pocit zkrocené síly pod nohama ho ovládl. „Moc rád bych se na něj zase posadil.“

Joanna se zaradovala. „Doufali jsme, že řeknete právě tohle.“

„S Gates of Edenem je jedna potíž,“ prozradila mu Ros cestou k sobě domů. „Nechtěla jsem o tom mluvit před Joannou. Pojdte ke mně na kávu, vyličím vám to. A váš šofér už nás má určitě dost, můžete ho propustit a já vás pak hodím domů.“

Vyplácel Johnovi peníze a snažil se mu přitom vyčíst z tváře jeho pocity. Když přál Jamiemu dobrou noc, docela určitě na něj spiklenecky mrkl. Odkdy ale znamená pozvánka na kávu něco víc?

S výjimkou kratičkého nahlédnutí do haly před několika měsíci se Jamiemu naskytl první příležitost spatřit Rosin domov. Cestou do kuchyně na opačné straně haly viděl starožitný nábytek a stěny plné obrazů, dřevem obložené pohovky s bílými tkanými polštářky, vázy s květinami a přečpané knihovny. Kuchyně byla zase plná vystaveného porcelánu s košíkem ovoce uprostřed dřevěného borového stolu.

Jamie Ros pozoroval, jak dává vařit vodu a mele kávu. Připadala mu jako jeden velký rozpor. I když pracovala s koňmi, nikdy jim neříkala „herky“. A přestože bydlela na venkově, tady mezi svými obrazy a knihami připomínala spíš městskou paničku. Pro dnešní večer zaměnila stájovou paní dobře naladěná a chápavá společnice. A taky krásná.

Jamie si dobře uvědomoval, že své pocity nedává najevo. Od příchodu z vězení se vyhýbal novým přátelstvím. A určitě neuháněl žádnou ženu. Jeho smyslový život se před dvěma a půl roky zmrazil. Tehdy se choval jako divoký kluk, s kterým šli všichni čerti, který se životem bavil bez pomýšlení na následky. A když se všechno sesypalo, pokusil se na své někdejší já co možná zapomenout.

Jenže ani to nebyla odpověď. Staré pocity se neztratily a bylo na něm, aby je probral k životu po vzoru Poppy a jejího klavíru. Musí to znovu risknout. Jezdit rychlé koně. A najít si ženu – žádnou šňůru mladých dívek, ale ženu, se kterou by sdílel život.

A co třeba Ros?

Postavila před něj hrnek a posadila se ke stolu.

„Co by řekla vaše sestra ustájení Gates of Edena v jejích stájích?“ zeptala se.

Zaplašil své osobní myšlenky a soustředil se na obchod. Touhle otázkou ho zaskočila. „Copak si ho tu nemůžete nechat?“

„Pokud má startovat v dostizích, tak nemůžu. Nemám trenérskou licenci.“

Přirozeně, kůň mohl běhat pouze u trenéra s licencií.

„A nebylo by to lepší v Ridgemooru? Plukovník přece pár překážkám trénuje, u Pippy stojí jen rovinoví koně.“

„S Tobym jsem to dnes ráno probírala, ale...“, rty se jí mimovolně ušklíbly, „nedohodli jsme se na podmínkách. Můžu se zeptat přímo vaší sestry, ale přes vás mi to přišlo výhodnější.“

Jamie si její slova promyslel. Rád by Pippě pomohl i z obchodní stránky a dobře věděl, že jí zbývá pár prázdných stájových boxů.

„A co jeho trénink? S tím Pippa nemá zkušenosti.“

„Nemáte to daleko do skokanského střediska, nebo máte?“

Na tohle Jamie nepomyslel. Do veřejné jízďárny dole za městem docházela řada lidí s koňmi.

„Zítřka si s ní promluvíme,“ řekl. „Zní to jako dobrá myšlenka.“
Usmála se. „To je skvělé!“ A pak se jí obličej zase zakabonil.
„Jamie,“ řekla tiše. „Doufám, že vám nebude vadit...“ Slova ji opustila.

Její ruka na stole se blížila k té jeho.

Jdi to toho, pomyslel si. Přestaň před něčím utíkat.

Sevřel jí prsty. Měla malou a příjemnou ruku. Obrátil ji dlaní vzhůru a pozvedl ke rtům.

Sledovala ho široce rozevřenýma očima. Nedokázal v nich číst citová hnutí, ale když zůstala zticha, políbil ji na svaly těsně pod zápěstím.

Vydala zvláštní zvuk, rychle nasála vzduch, a rukou ho objala kolem krku. Otočila mu hlavu tak, aby se jí díval do očí. Už se zase usmívala.

„Chtěl byste mě, Jamie?“

„Jo,“ opáčil upřímně.

Zasmála se. Prsty ve vlasech ho začala lehce škrábat. Asi tak, jako shovívavý pejskař hladí svého miláčka. Chichotání přerostlo do hlasité salvy smíchu.

Odtáhl se od ní. Katastrofálně se spletl, zariskoval, a teď padl přímo na nos.

„Jamie, nevztekejte se, mně to moc lichotí.“

„Ani nápad. Máte mě za cvoka.“

„To není pravda.“

„Tak co je tedy k smíchu?“

„No když to musíte vědět...,“ zaváhala. Že by si na něj vymýšlela nějakou báchorku? „Zkuste to brát jako hysterii středního věku. Ženě jako já se nestane každý den, aby jí dva muži dělali návrhy.“

Dva muži?

Ve tváři mu vyčetla zmatek. „Půl dnešního dopoledne jsem unikala Tobymu Priestovi. Ať si každý myslí, co chce, ale já ani trochu nemám zájem o vztah s člověkem, jako je on.“

„Anebo já.“

„Nemyslete si, že mě to neláká. Jste mladý, máte talent a skvěle vypadáte.“

„Tak proč?“

„Možná jsem staromódní, ale měl byste mít přítelkyni ze své generace.“

Neodpověděl. Pořád se nedokázal smířit s odmítnutím.

Tentokrát ho vzala za ruku ona. „Nemůžu si dovolit vztah k muži o půlku mladšímu. Chápete to?“

Nadechl se. „Vlastně ne. Muži s mladými ženami chodí.“

„No právě.“ Řekla to znechuceně. Odtáhla ruku a postavila se. „Pojďte, hodím vás domů.“

Jamie už se nehádal. Následoval ji do haly, ale cestou se pokoušel vyjasnit ještě několik skutečností. „Ale co se stalo s Tobym? Kvůli tomu nemůžete Gates of Edena ustájit v Ridgemooru?“

Navlékla si kabát. „Říkal, že si koně vezme do práce, když s ním strávím víkend. Odmítla jsem, jenže on nedokáže odmítnutí přijmout. Je jiný než vy.“

Cestou k autu ho vzala za rameno. Už se cítil o něco líp.

Na temných silnicích se zase rozhovořila. „Mám ještě něco, co byste měl vědět. Snažila jsem se vám to předložit už předtím.“

Předtím, než se zachoval jako blázen.

„Tak spusťte,“ vyhrkl. Po tom všem, co právě prožili, už ho přece nemohla ničím překvapit. Jenže to se pletl.

Svěřila se mu, že zaměstnala Marii Kirkstallovou.

9

Jamie nemusel Pippu prosit na kolenou, aby Gates of Edena přijala do tréninku. Po nedávných odchodech několika koní prostě zatím nenaplnila stáje a měla několik stání k dispozici. A protože Ros slíbila účast na jeho překážkovém školení, radovala se z nového přírůstku.

Nazítří se mohutný bělouš dostavil v Rosině přepravníku z jejích stájí, kde prošel úvodní partií překážkového tréninku. Vesele vklusal do své nové stáje a namířil si to přímo ke žrádlu.

„Panečku, podívej, jak se cpe,“ komentoval to Dave. „Už teď je pěkně vyžranej. Pytel otrub s ocasem.“

Jamie poplácal zvíře po plecích a usmál se. „Před třemi nedělemi ses zapřísahal, že o koních nevíš zhora nic, Dave, a teď se z tebe stal expert.“

„Jenže on má pravdu,“ vmísila se do rozhovoru Pippa. „Není to žádný chudinka.“

Jamie mu neuniklo, jak si setra s jeho bývalým spoluvězněm rozumí. Čtyři koně, které mu dala do přípravy, nevykazovali žádný znatelný pokrok, jenže na výsledky bylo zatím brzy. Dave nesliboval, že je naučí běhat rychleji, najisto však věřil ve zlepšení jejich vytrvalosti.

Ať se jako konzultant tréninku vyplatil nebo ne, ukazoval se jako neocenitelná výpomoc v kanceláři, jako řidič a hlavně jako zásobník dobré nálady. Porážka May Day Warriora Pippu řádně zasáhla, jenže po ní nepropadla chmurám, místo toho jako by zesílila její chuť znovu

se prosadit před Tobyho. Jamie tohle chování oprávněně připisoval Davově optimistickému přístupu.

A zaregistroval i vliv, který má jeho sestra na Dava. Té noci, kdy hustý déšť vyplavil maličký stan, mu nabídla střechu nad hlavou. Upozornila ho, že nemá smysl uhnat si nemoc, a dala mu vybrat mezi pokojem u nich v domě a ubytovnou pro stájníky. Dave jí tvrdohlavě odmítl, zmizel a vrátil se s oznámením, že si našel odstavený karavan. Jamie do něj bezvýsledně hučel celé dva týdny, ať se ze stanu odstěhuje, teď stačil jediný rozhovor s Pippou, a výsledek byl na světě.

Příchod nového koně Jamiemu kompenzoval hořký pocit z věcí, které se nevyvíjely zrovna uspokojivě – musel se například vyrovnat s průběhem trapného večera s Ros.

„To je všechno tvoje chyba,“ vyjel na Davida, když mu líčil, co se seběhlo.

Dave si náramně užíval. „Já ti přece říkal taxi, ne řízenou limuzínu.“

Jenže s běžcovými dobře míněnými vtípkami se dokázal vypořádat v pohodě, horší to bylo s pocitem, který v něm hlodal po rozhovoru s Malcolmem krátce poté, co se objevil Gates of Eden.

„Mrzí mě to, Jamie, ale majitelé chtějí mít příště na Adolfovi jiného žokeje.“

Jamie si vzpomněl, jak se Toby tvářil posledně v Carlislu. „Chceš tím říct, že mě nechce plukovník,“ poznamenal. „Pořád ho štve, jak jsme minule skončili.“

„Jak myslíš, kámo. Ale nemusíš mít vztek, určitě přijdou jiné jízdy, nebo ne?“

V tom se nepletl. Jeho vystoupení v Carlislu přilákalo dost pozornosti, a další trenéři z regionu projevíli přání, aby pro ně jezdil. Hned zítra ho tedy čekal mítink v Doncasteru a otvíraly se i další možnosti. Těšil se na ně, ale to samozřejmě neznamenalo, že by ho ztráta Adolfa těšila.

Svěřil se s tím Ros, sám netušil, jakou roli v jeho vyhazovu ze sedla hrála. A věděla to už tehdy večer? Pokusila se ho ukonejšit.

„Se mnou to nemá nic společného, Jamie. A mimochodem, já už jsem taky mimo scénu, Toby se dal slyšet, že si na Adolfa už dohlédne sám.“

Po tomhle se cítil aspoň o něco líp, Ros tedy odvolali taky a to znamenalo, že ho zřejmě nemají za jediného viníka neúspěchu.

Jako by uhodla, na co myslí.

„Jamie, zbavují se nás prostě proto, že jsme už udělali svou práci. Proměnili jsme beznadějného paličáka ve zvíře, které se přinejmenším může zúčastnit dostihu.“

„Na tom něco bude.“

„Ale přirozeně, příště zřejmě zazáří a smetanu slíznou jiní, pak to teprv zabolí. Slibte mi, že se s tím nebudete zatěžovat.“ Prosebně se mu zavěsila do ramene.

„Dobrá,“ přikývl.

Jejich vztahy se od toho nešťastného večera změnily. Často se ho dotýkala, ale bez sexuálního podtextu, rukama ho konejšila a pobízela spíš jako matka. Líbilo se mu to.

Jako rozhodující se nakonec neukázalo jeho neúspěšné svádění, ale to, co jí ve voze řekl potom. Když mu vysvětlila svůj přístup k Marii, vyprávěl jí všechno o své nehodě – aspoň všechno, co si pamatoval – a taky o tom, jaký tehdy býval.

„Když o tom tak přemýšlím dnes, prostě se to jednou stát muselo. Upřímně řečeno jsem rád, že se něco stalo. Pobyt v nemocnici a ve vězení mě změnil, dalo by se říct, že jsem na tom vydělal. Jenže ten kluk umřel místo mě. Chápu, proč mě jeho rodina nenávidí.“

„Marie v sobě nenosí nenávisť, Jamie, prostě jenom nechce riskovat setkání. A já jí slíbila, že to tak zařídím.“

Přikývl. „To mi připadá fér.“

„Prostě ke mně nechod'te hned brzo ráno, ona od deseti pracuje u doktora. A navíc se teď budeme vídat u Pippy, naše spolupráce bude pokračovat.“

A právě tak se to naštěstí stalo. Jeho jezdecké schopnosti se zásluhou Ros znatelně zlepšovaly. Po dlouhých hodinách na koni bez sedla si teď připadal s každým dalším plnokrevníkem téměř slepený. Ros do něj napumpovala poznatek, že pro překážkové ježdění je nejdůležitější pozice hlavy. „V klidu a co nejniž,“ to byla její mantra.

Dobrých dvě stě překážek překonal s tím, že si její slova opakoval, pak mu vešla do krve. Za překážkou se pak nemusel zoufale chytat uzdy, nohama se dokázal bez problémů udržet v optimální pozici.

Klidná hlava mu pomohla hlavně k lepšímu úsudku při najíždění na překážku. Čím víc skákal, tím se mu líp vedlo a líp chápal každého nového koně, na kterého se posadil. Ros mu to ostatně často opakovala – praktický výcvik nic nenahradí.

Dave zaparkoval Pippin otlučený landrover vedle naleštěného vínového dvousedadlového citroënu na ridgermoorském parkovišti. Dostal se sem poprvé a podle velikosti výběhů i nově omítnutých budov kolem cesty pochopil, že se dostal do většího tréninkového střediska, než jaké vedla Pippa. Připadal si jako dezertér, anebo možná špion v nepřátelském táboře. Při normálním stavu věcí by se přece takové individuum jako on nikdy nemohlo procházet právě tady.

Vystoupil z vozu a rozhlédl se. Dostal za úkol dovézt Malcolmovi mobilní telefon, dnes ráno si ho zapomněl doma. Pippa měla spoustu práce a Dave se nabídl, že tuhle pochůzku obstará.

Ted' potřeboval Malcolma najít. Jak čekal, potkal cestou spoustu lidí – u stájí postavených v americkém stylu i kolem koní, ale přímo v centru areálu neviděl nikoho. Uvažoval, kam se vydá, a vtom zpoza hlavní budovy vyšel muž v bílém plášti.

No nazdar, tady mají i vlastní vědce, pomyslel si.

Když muž Dava spatřil, zarazil se. V očích mu blýsklo podezření – Dave sám věděl, jak neortodoxně na ostatní obvykle působí. Když ovšem oznámil Malcolmovo jméno a vysvětlil, proč je tady, chlapík se uvolnil.

„Můžete mi to nechat,“ ujistil ho. „Malcolm je dole na dráze s lidmi z Beaufort Holidays.“

Jenže zmínkou o Beaufortovi probudil jeho zvědavost. Usoudil, že pracují s Adolfem, a na toho by se moc rád podíval. „Nechci se vás dotknout, kamaráde, ale myslím, že bych ho měl předat osobně. Můžu se tam mrknout?“

Návrh nepadl na úrodnou půdu. „Nezaměstnané tady nesmíme nechat toulat, kam je napadne, to určitě chápete. Máme tu pár zatraceně drahých plnokrevníků.“

Dave svůj úsměv o chlup rozšířil a chystal se nasadit ještě prosebnější tón, tak totiž podle svých zkušeností nejspíš získal to, co chtěl. Objevila se druhá postava v bílém.

„Ale sakra!“ vyjekl nový chlapík hned, jak na něj zběžně mrkl. „To je Dave Prescott!“ Podal mu ruku a otočil se k prvnímu. „Já ho sice znám, ale on si na mě sotva vzpomene.“

Dave si ho prohlédl pořádně. Měřil téměř tolik co Dave, rozzářené oči a ustupující vlasy. Vteřinu nebo dvě si ho zařazoval a přimýšlel si vlasy, a pak taky brýle na nose. Určitě se nepotkali dobrých deset let.

Nově nalezený přítel vyslovil jméno, které Davovi v paměti pořád unikalo. „Walter Clark. Kdysi jsme spolu závodili,“ dodal na vysvětlenou svému kolegovi.

Dave vzal Waltrovu ruku a vroucně jí potřásl. „Ty starej neřáde,“ řekl vroucně. „Co tu vyvádíš?“

„Jsem veterinář. Pracujeme teď s týmem přímo u koní.“

Dave rychle vylíčil Waltrovi své poslání. První chlapík se mezitím podíval na hodinky. Walter ho pochopil. „Jen běž, Juliane, já Davovi ukážu cestu.“

Na okamžik se zdálo, jako by se Julian chystal k nějakým výhradám, ale pak se s neupřímným zahučením: „Rád jsem vás potkal,“ k Davovi a s významným gestem ke kolegovi vzdálil.

Walter ukázal, kudy se pustí: „Julian je fajn chlap, jenom trošku cimprlich, když jde o předpisy.“

„Tys takovej nebejval, Waltře.“

Veterinář se na něj spiklenecky usmál. „Změnil jsem charakter. Tak povídej, co a jak. Četl jsem, že tě zabásli.“

Dave pokrčil rameny. Na tom nebylo nic k vyprávění.

Obešli řadu staromódních stájí a Walter otevřel bránu k dobře udržované cvalové dráze.

„Strašně mě to tenkrát žralo. Sportovce by zavírat neměli.“

Dave se mu podíval do větrem ošlehané tváře. Zdálo se, že mluví upřímně. „Díky, kámo, ale zákony platí pro všechny stejně. Pořád mi to tam opakovali.“

Došli na křižovatku, kde se cesta dělila. Walter ukázal doleva. „Měl bych se vrátit a píchnout Julianovi, radíme se s plukovníkem o

kyčlích nějakého drahého zvířete. Ještě padesát metrů a uvidíš staré stáje. A tam někde budou.“

Znovu si potřásl rukama. „Ještě běháš?“ zeptal se Dave.

„Jasně, musím se držet v kondici.“

„Dej mi číslo a někdy vyrazíme spolu.“

„Fakt?“ Waltra návrh dojal. „Tenkrát jsem ti přece nikdy nestačil.“ Pak nahmatal v kapse malou bílou vizitku a podal mu ji.

Dave cestou uvažoval o nečekaném setkání. Když Waltra naposledy viděl, byl špinavý od bláta a kmital nohama jako šílený. Poslední, co z něj viděl, byl cop, který mu poskakoval po zádech, když Dava předběhl v poslední míli přespolního běhu. Připadalo mu, že běží jako zajíc, a závod nakonec vyhrál nejmíň o délku fotbalového hřiště. Bylo to pěkně nepříjemné. Právě toho dne si Dave uvědomil řadu mladších a lepších atletů, kteří běhají s ním. Přímo mu to potvrdili další tři z nich, kteří ho v závěru stejného běhu stačili dostihnout.

Prehrával si v paměti útržky vzpomínek a kráčel kolem stájí, ke kterým ho Walter poslal. Zaslechl dusot kopyt na travnaté dráze a za rohem spatřil koně, ve kterém poznal Adolfa s jezdcem, vzdalovali se od něj po tréninkové dráze.

Za poslední cvičnou překážkou stály dvě postavy a sledovaly, jak se kůň točí ke skokům. Stály k Davovi zády, ale Malcolm poznal okamžitě. Po boku mu stála tmavovlasá žena, zřejmě jeho host. Přišla sem v krátkém kabátku a džínách pořízených nepochybně v hodně drahém módním obchodu. Pod stylovým kabátkem Dava zaujala Malcolmova ruka, která nepochybně zkoumala skryté oblíny. Beze spěchu polaskala hýždě zleva a pak pokračovala na druhou stranu v jistotě vlídného přijetí. Malcolm tu za plného světla ohmatával nějakou ženu a podle toho, jak se o něj opírala, neměla ta žena proti jeho péči žádné námitky.

Dave vylekaně ustoupil za zídku stájí, myšlenky na Waltra a přespolní běhy se mu v jediném okamžiku vypařily z hlavy. Tahle scéna mohla signalizovat jen jedno jediné. Pippu manžel s někým podvádí.

Pokusil sám sebe přesvědčit, že se prostě plete. Třeba to ani nebyl Malcolm, koneckonců jeho obličej neviděl.

Pak zaslechl hlasy. Dusot kopyt vystřídal rozhovor tří lidí. Vykoukl zpoza rohu a spatřil Adolfa s jezdcem u lidí, které viděl předtím. Už se nedotýkali, s koněm mezi nimi by to ostatně šlo těžko, bylo rozumnější mu v rámci možností ustoupit.

Pustil se k nim přes travu s křečovitým úsměvem ve tváři. Muž se na něj překvapeně obrátil.

„Zapomněl sis mobil, Malcolme,“ řekl Dave na vysvětlenou svého příchodu. „Pippa si říkala, že ho možná budeš potřebovat.“

Malcolm Davovi poděkoval a jeho tvář nezračila ani nejmenší stín podezření. Ale vždyť ho přece muselo přinejmenším zamrazit vyslovení manželčina jména. Pokud ano, nedal to ani v nejmenším najevo. Obrátil se, aby představil svou společnost.

Dave ji poznal, viděli se na dostihovém mítinku v Carlislu, kolem ní se tehdy houfovali muži v oblecích. Zařadil si ji jako šéfovou favoritku a když mu věnovala lhostejný pohled, rozeznal v jejích očích vypočítavost. Nedívala se na něj dlouho, nepatřil k její zájmové skupině, stejně jako ona nepatřila k té jeho. Proč jenom se Malcolm zahazoval s touhle, když měl doma Pippu? Dave marně pátral po důvodu, i když – upřímně řečeno – ho ani nechtěl znát.

„Nevadilo by vám, kdybychom se stavili u mě?“ zeptala se Jane, když sjel Simon Bennett z okruhu kolem města a zamířil do centra. Strávili právě dvě neplodné hodiny na stanici výslechem prestonského dealera s drogami, stejně malé ryby jako byl Pete. Přes svého právníka jim oznámil, že ví, kdo odpovídá za Vraždy pod ohňostroji, jenže pak je od začátku nenechal na pochybách, že se jenom snaží nějak vykoupit z vlastního trestu.

„Ta malá krysa by prodala svou babičku, kdyby jí to pomohlo z lochu,“ zabručel Simon, kterého mrzelo ztracené odpoledne.

„Jenom bych chtěla kouknout na Robbieho,“ pokračovala. „Přesvědčit se, jak je na tom s úkolem.“

„A že vám neničí parádní potahy s třídní sexbombou?“

„Takový není,“ ujistila ho.

Nadechl se. „Všichni jsou takoví. Stačí jim nepatrná šance. A já bych to měl vědět, jsem otcem třídní sexbomby.“

Proto byl tedy tak našťvaný? Tanya ho něčím vyvedla z míry?

„Víte, Robbie vlastně žádné holky nezná.“ Což je ale spíš škoda, pomyslela si. Nahlas se mu ovšem nesvěřila.

Jane vsunula klíč do zámku a už za dveřmi slyšela televizi. Cítila, jak jí škube v koutcích, Simon nasadil potměšilý úsměv. Panečku, musí teď vypadat jako stará semetrika.

Její syn přirozeně seděl s nohama na kávovém stolku a se sáčkem mexických chipsů. Sledoval jakousi hlučnou vědeckofantastickou podivnost. Mávl na ni, přitom sotva spustil oči z obrazovky.

„Robbie,“ zaječela do zvuku televizního výbuchu. „Vypni to!“ Chňapla po dálkovém ovládání dřív, než se mohl podle jejího příkazu zachovat.

„Co je, mami?“ zeptal se nebezpečně otráveným tónem. „Hm, ahoj,“ dodal, když zaznamenal Simona.

Jane potlačila vztek a představila je. Robbie se zvedl, aby návštěvě podal ruku, a ona došla k názoru, že tentokrát přestřelila. Možná byl lenoch, ale choval se způsobně a navíc po škole přece měl nárok na chvíli odpočinku.

Věděl, co se jí honí hlavou. „Ještě deset minut,“ řekl a ukázal na televizi. „Pak se musím vrhnout na matiku a děják.“

„A proč se na ně nevrhneš hned?“ zeptala se. „Čím dřív začneš, tím dřív skončíš.“

Klíše z ní vypadlo téměř reflexivně. Robbie obrátil oči v sloup a šoural se ke dveřím, sáček s chipsy ledabyly držel v jedné ruce a sypal za sebou drobečky. Neřekla mu ani slovo.

„Ještě se potkáme, Robbie,“ loučil se Simon.

„Jo, určitě. Vlastně...“ Chlapec se zastavil. Něco ho určitě napadlo. „Oba jste přece takoví ostřílení policajti...“

„Robbie!“ Její hněv se stupňoval. Už od pěti let si syn ve výmluvách vedl skvěle, a ona netušila, jak se s tím vypořádá.

„Tohle je bleskovka,“ vyhrkl nevinně. „Sejdou se tři vězňové, které povolali do guvernérový kanceláře.“

Jane nevrle zavrčela. Zas jedna z těch jeho nemožných hádanek.

„Guvernér jim ukáže čtyři kulečnickové koule, tři červené a jednu černou. Každému z nich dá jednu do ruky, jenže oni nic nevidí – mají totiž ruce svázané za zády. Chápete?“

„Já tedy ano,“ přikývl Simon.

„Pak jim guvernér řekne, že ten, kdo drží červenou, může z jeho kanceláře odejít jako svobodný muž. A ten, kdo se bude pokoušet zmizet s černou, dostane ještě rok vězení navíc. A vysvětlí jim, že už spolu nesmějí o koulích mluvit.“

Tak si pospěš, říkala si Jane.

„Vězňové tedy stojí kolem guvernéra a netuší, co si počít. Jeden z nich vidí, že ti druzí drží červené koule, a tak se rozhodne a odejde volný. Jak ale věděl, že zrovna on nedrží černou kouli?“

Jane neměla nejmenší tušení. Určitě to muselo souviset se způsobem, jakým pracoval její mozek, neporadila si ani s komplikovanými křížovkami. Robbie naopak taková duševní cvičení miloval a rád se s nimi vytahoval. Ted' na ni hleděl s triumfální jiskrou v oku.

„Řeknete mu to vy, šéfko, anebo to mám udělat sám?“ zeptal se jí Simon.

„Tak spust'te, Simoně, ať se dostaneme z bryndy.“

„Je to jasné, Robbie. Kdyby držel černou kouli, druzí dva by ji viděli a odešli by. Jenže oni váhali, takže musel držet červenou. Je to tak?“

Robbie přikývl. „No konečně policajt s něčím v hlavě. Máma to nerozlouskla, jak vám může dělat šéfa?“

Jane neměla slov. Jak se opovažuje takhle ptát? Simon se jenom pousmál. „Chytrost sama tě dovede jenom na určitou hranici, Robbie, potřebuješ i nadhled, a já bych řekl, že tvá matka je mnohem moudřejší než my dva.“

„Hmm,“ vydechl Robbie. Určitě ho nepřesvědčil o své pravdě, jenže ted' už nebyl schopný své pozice bránit. „Ještě se uvidíme,“ zabručel a vypochoďoval ze dveří.

Simon se po ní podíval: smál se od ucha k uchu.

Dave strávil celé odpoledne jako ve zlém snu a zjistil, že se jen sotva nutí do práce se svými čtyřmi koňmi. Dokonce křičel na Rosie, jednu z dívek, která se rozhodla dobrovolně mu pomáhat ve volném čase.

Schytala od něj pár zlých slov, když po ostrém cvalu nenechala svého koně dostatečně uvolnit a vydechnout. Všiml si jejího pohledu,

který říkal co-se-to-s-ním-děje a ona ho vyslala po Mickovi, jednom z dalších stájníků.

David ovšem dobře věděl, co ho trápí, a nemělo to nic společného s dováděním kolem čtyř koní, při kterém stájový personál plnil jeho někdy řádně zmatené instrukce. Dnešní dopolední odhalení Malcolma se v jeho paměti hned tak nerozplyne, třebaže by si to moc přál. Vidina jeho velké tlapy, jak jezdí po cizí ženě, ho prostě bude strašit dlouho. Za jiných časů by to celé možná měl za směšnou historku, o kterou se musí podělit s přáteli, ale tohle bylo něco jiného. Nebyl to vtip. A řádně ho drásalo vědomí, že stačí pár slov a podminuje Pippě celé životní štěstí.

Neměl nikoho, komu by se mohl svěřit. Jamie tu byl jeho nejlepším přítelem, ale sotva si mohl dovolit naservírovat mu informaci o nevěře jeho švagra – anebo mají přátelé za povinnost sdělovat si podobné důvěrné informace?

Ať tak či tak, rozhodl se, že se do ničeho nebude míchat. Nebyla to jeho věc. A kromě toho se možná naprosto pletl a v Pippě se mýlil. Třeba o Malcolmových aktivitách všechno věděla. Možná žili v takovém svazku, o jakých se čte, v jakémisi „otevřeném“ manželství. V takovém případě by stál první ve frontě těch, kdo by paní Priestové chtěli pomáhat se splněním její části dohody. Jenže tomu nevěřil ani na okamžik. O otevřených manželstvích psaly nedělní bulvární listy jako o nějakém splněném snu, on v nich ale viděl manželství, jejichž loď se právě chystala najet na skálu.

Minulý týden se mu Pippa ve slabé chvílce svěřila, že pokud se její trenérské výsledky neobráťí k lepšímu, hodlá se zřejmě věnovat rození dětí tak, jak si to přeje Malcolm. To nevypadalo na slova muže, který není s manželkou spokojený. Explodovala v něm nová myšlenka: Co když se dal dohromady s Beverley Harrisovou právě kvůli dětem?

„A co teď, Dave?“ křikla na něj Jill, která obvykle cestovala s koňmi na dostihy, a když jejich koně přes zimu nikde nestartovali, zůstávala mu k dispozici.

„Hmm...“ Tréninku mnoho pozornosti nevěnoval. „Co myslíte?“

„Myslím, že Stickleback má dost, ta rána nad kotníkem ho pořád bolí. Ale nechcete, abychom si s ostatními dali mlaskavou?“

Narážela na jeho mluvu, pokaždé když se v tréninkové rychlé práci blížili k cíli, křičel totiž jako smyslů zbavený: „Mlaskni mu to, mlaskni ho.“

„Jo, to by mohlo být to pravý. Jděte to říct ostatním.“

Provedla, co si přál a když společně sledovali koně kráčející k horizontu, zeptala se: „Jste v pořádku, Dave?“

Jenže odpovědi se nedočkala, myšlenky se mu toulaly bůhví kde.

Jamieho nepotkal strach prvně. Jako učeďník se při prvních jízdách s profesionály řádně nervoval – noc před dostihem obvykle nedokázal usnout a zvracel do toalety, v padoku potom nedokázal vyslovit kloudnou větu. Cestou ke startu naštěstí hrozivé příznaky zmizely. Tam býval chladný a instinktivně se rozhodoval rychleji než kdokoli ze soupeřů.

Napřed si říkal, že po prožitém utrpení v sedle už musí přijít kýžená efektivita. Jenže pak narazil – z dvaceti jízd nevyhrál ani jednou. A když si kuň usmyslí, že dostih nepoběží, nic mu nedokáže změnit koncentraci.

Právě včas vypil tenkrát první drink s lékem „na uklidnění nervů“. Pracoval dokonale, uklidňoval jak jeho divokou dostihovou krev, tak motýly, kteří se mu sletěli kolem žaludku. A navíc začal znovu vyhrávat. Došel k přesvědčení, že to nemůže být náhoda. Kdyby dokázal jezdit bez spánku a přemohl bolavé břicho, určitě by s použitím uklidňujícího roztoku vyšplhal ještě výš. Ta lahvička mu dávala licenci k užívání života, a on se jí bez váhání chopil.

Ve zpětném pohledu Jamie dobře viděl, jakou kdysi býval časovanou bombou. Takovou, která jednou dozajista vybuchne, a ona vybuchla. S jejími následky se bude trápit celý život.

V doncasterské šatně se mu dnes zase přitížilo a bojoval s touhou prostě vstát a jít se vyzvracet. Místo toho se zhluboka nadechl a v duchu se začal smířovat s neúspěchem. Takovou cenu zaplatil za návrat k ježdění, když mu na pomoc místo lektvaru zůstaly jen jeho schopnosti.

Pochopil i důvod, proč má nervy na pochodu: Čekal ho zatím největší test schopností jako překážkového jezdce, a on se najednou cítil osamělý.

Do Doncasteru přijel jezdit na proutěných překážkách koně pro Ferdyho Gatese. Svezl se sem s lidmi z jeho stájí. Mohl poprosit Dava nebo Ros, třeba by sem s ním zajeli, jenže oba měli svých starostí dost a on už se jednou musí postavit na vlastní nohy.

Dvoumílový dostih nakonec proběhl bez zajímavých událostí, jeho kůň běžel na jistotu a výdrž k šestému místu z třinácti. Jamie v něm nenašel nic, s čím by ho posunul k lepší pozici. Kůň se ani jednou nedostal na kontakt s nejlepšími, i přes všechnu žokejovu snahu.

„Příště bych s ním zkusil startovat na delší trati,“ radil pak Jamie Ferdymu. „Kdyby to šlo, moc rád bych ho zase jezdil.“

Po tomhle nijak vydařeném zážitku Jamie seděl ve věznici a masíroval si lýtka. Čekal, až ho někdo odveze domů. Náhle před ním stála žena s větrem ošlehanou tváří a chtěla s ním mluvit. Jmenovala se Irene Boltová a odkázal ji na něj Ferdy.

„Potřebuju náhradu za žokeje,“ oznámila mu. „Vůbec se tu neukázal, už toho prevíta nechci vidět. Máte zájem?“

A tak před Jamiem najednou byla jízda v sedle High Sierry, sedmiletého steeplového nováčka v handicapu na dvě a půl míle.

„Nemůžu říct, že by u nás ve stájích patřil k těm nejoblíbenějším,“ upozornila ho Irene. „Je pěkně tvrdohlavý, ale něco v něm určitě je.“

„Bejt tebou, tak si dávám bacha,“ houkl na něj jiný žokej, když si Jamie v šatně oblékal dres. Varovalo ho i pár dalších. Irene Boltová zřejmě trénovala stáje plné téměř neovladatelných koní. Zdálo se, že Jamie je v celé zemi jediný, kdo neví, do čeho se v sedle jejích potrhých zvířat žene.

Jenže teď už s tím nic nezmůže. Do padoku Jamie kráčel zdráhavě, plný obav. Neměl ani čas, aby si vyhledal předchozí starty svého koně – sotva se stihl převléknout do správných barev, a teď byl zvědavý, k čemu se to vlastně zavázal.

High Sierra nevypadal nijak mimořádně, obyčejný svalnatý kůň bez čehokoli zvláštního. Pohrdavě se díval kolem a mával ocasem. A silně se potil.

„Dávejte bacha, ať se nesnaží kopat do ostatních,“ vesele mu radila Irene a vyhodila ho do sedla. „Když s tím začne, nic jiného ho nezajímá.“

„Pěkný hulvát, co?“ zeptal se Jamie.

„Někdy je vážně strašný. Říkáme mu Magor Sierra. Charakter jak víno.“ I tak se to dalo vyjádřit, napadlo Jamieho. Už se nedivil, že se jeho žokej raději ani neukázal.

Kůň se s ním cestou na start rval a pokoušel se utéct. Jamie ho pevně držel zkrátka, aby neutekl. Kdyby se mu to povedlo, s takovým zvířetem mohlo jít o život.

High Sierra se nakonec neochotně podrobil, Jamie nicméně tušil, že nemá daleko k další rebelii. Připomněl si trenérčina slova o jeho agresivitě k ostatním a pokoušel se mu držet z dohledu nejbližšího bělouše. High Sierra chvilku poslouchal, pak náhle uskočil vlevo. Běloušův žokej zaklel.

„Hlídej si toho prevíta, málem nakop mého koně!“ křikl na Jamieho.

Zatraceně! Na co to jenom nasedl? Zavedl High Sierru od ostatních, aby se vyhnuli dalším incidentům. V tom okamžiku vyletěly gumy k nebi a zbytek startovního pole se pustil do závodění.

Horší start si Jamie nedokázal představit. Pobídl svého paličáka za ostatními a myslel přitom na jeho vraždu. Zvíře i žokej o sobě v té chvíli zřejmě uvažovali naprosto shodně, napadlo ho.

Měl skoro radost, že na závoděšti tvaru nepravidelné elipsy v dostihu nesli takříkaje koncová světla. Ostré oblouky mohutně stavěnému Sierrovi neseděly a Jamie hlavně dával pozor, aby do nich nevbíhali příliš rychle. Nedával si jiný cíl než udržet zvíře na trati a dát jeho skákání určitý rytmus. Jestli se jim povede dostat se vcelku do táhlé zatáčky před cílovou rovinou, může teprve začít uvažovat o tom, jak se dostanou do samotného cíle.

V překážkových dostizích se jezdilo docela jiným stylem, než na jaký si zvykl na rovinách. Ros se vůbec nemýlila – strávit nad překážkami téměř pět minut vyžaduje docela jiný mentální přístup než minutové uhánění na sprinterské rovině.

Nyní seděl na zvířeti, které uvažovalo o cvalu a skocích, a až na dalším místě pro ně stálo vítězství nad ostatními, zvířeti, které se plynule sunulo k cíli. Možná se ale Magor Sierra hodlal jen přiblížit ostatním, aby si na nich pak mohl zchladit žáhu.

Ať ho k tomu vedlo cokoli, kůň se nyní celou silou věnoval ukázněnému cvalu. Do konce protilehlé roviny k volnějšímu oblouku

hruškovité elipsy už dohnali a předechnali dobrou polovinu ostatních. Když se Sierra rozhodl věnovat dostihu, docela jistě to zvládal na výbornou. Kůň se přenesl přes suchý příkop v zatáčce a hravě zdolal první překážku na cestě do roviny. Ostatní účastníky míjel se stejnou rychlostí, s jakou ukrajoval zbývající vzdálenost. Jamie se náhle přistihl, že hodnotí svou pozici v dostihu. Zbývalo před nimi pět koní, a do cíle zůstávaly čtyři skoky. Vzápětí mohutným skokem dohnali další dva ze soupeřů, a před nimi už cválali jen poslední dva.

Vedoucí trojice si vybojovala několikadélkový náskok a její členové bojovali téměř bok po boku. Jamie svého koně vedl širokým obloukem od bariéry a v duchu se modlil, ať vydrží ještě pár furlongů. Pokud by se jim povedlo porazit aspoň jednoho z těch před nimi, vybojovali by umístění mezi třemi nejlepšími, a to by bral jako velký úspěch.

Jenže síly trojice ani trochu nepohasínaly a Sierra se k ní nijak neblížil. Jamie ho před předposlední překážkou pobídl bičem a cítil, jak se pod ním vzchopil. Koutkem oka zachytil nejbližšího koně – zavadil o překážku, na kterou se se Sierrou právě chystali. Při přistání klopýtl a oni se kolem něj přehnali jako vítr. Byli třetí – fantazie!

Před dalším skokem se dostali až ke druhému koni. Jamie mrkl vlevo a poznal, že jeho jezdec ho vyjíždí až na doraz, aniž by z něj dostával cokoli navíc – jeho zvíře se zřejmě přeorientovalo na autopilota.

Sierra mu pod rukama taky vadl, to Jamie cítil. Poslední překážku zvládli jen se štěstím. Kůň za ní na okamžik zaváhal a on měl strach, že spadne, pak se mu ale Sierrův nos podařilo zvednout a udržel ho na nohách. Ztratili tím šanci na vítězství, ale dokončili nakonec o šest délek druhí.

Irene zářila nadšením. „To je super!“ vítala je. „Věděla jsem, že v něm něco je, ale prostě se s ním těžko vychází. Vy dva jste pro sebe jako stvoření!“

Jamie vydal jakýsi nekonkrétní zvuk a usmál se. Nehodlal jí kazit její radostné okamžiky.

„Vy jste se prostě hledali!“ pokračovala urostlá žena v chvalozpěvu. „Pojedete ho i příště, že ano?“

Před pěti minutami by všechny Jamieho instinkty nahlas důrazně křičely, že to nepřipadá v úvahu. Ale jízda byla jízda, a mohl si v situaci na startu nové kariéry nějak vybírat? A navíc – upřímně řečeno – jakmile se jeho kůň uklidnil, neudělal už nic špatně. Pokud chci vyšplhat v téhle překážkové hře někam vysoko, nezbude mi než jezdit všechna zvířata, nejen ta dobrá, uvědomil si.

„Budu se těšit,“ odpověděl.

„Zatraceně dobrá jízda, ten Magor, kámo,“ zhodnotil ho Ferdyho vrchní stájník Padraig, když se přepravník s koňmi vydal na cestu k dálnici A1. „Dal bych na něj pár peněz, kdybych to věděl předem.“

„Věděl co?“

„Že ho pojedeš ty. Zjistil jsem to pozdě.“

„Vážně?“ Jamie se zaradoval. Jestli o něm měli takové mínění lidi, kteří se vyznali – a Padraig k nim určitě patřil –, pak si snad nevede tak docela špatně.

Cesta jim rychle utekla. Po půldruhé hodině zabočili do ridgemoorského údolí, kolem historickými pověstmi opředené hospůdky Lord Nelson. Při pohledu na viktoriánské stavení se Jamie zachmuřil. Na tuhle cestu neměl dobré vzpomínky.

Jamie prudce stočil vůz na veřejné parkoviště a zacouval vedle otrřískaného mondea. Z Ascotu na sever absolvovali dlouhou vzrušující cestu, a od okamžiku, kdy zabočili na Leeds, v sobě živil představu po řádného drinku na jejím konci.

Podíval se na nové hodinky značky rolex a obrátil se k pasažérům. „Dvě padesát šest,“ oznámil hrdě. „Já vám říkal, že se to dá stihnout pod tři hodiny.“

„Řídíš jako maniak,“ zabručel Richard ze zadního sedadla. Jeho tvář ve zpětném zrcátku nabyla poněkud nazelenalou barvu. Rich se někdy choval jako pěkný páprda. „Možná maniak, ale vyprahlý,“ zachechtal se. „Dlužíte mi pivo, pánové.“

„Já myslel, že chlast jde na tebe.“ Malcolm otevřel dvířka na své straně. „Tys přece dneska vyhrál, co se dalo.“

To byla celkem pravda. V Ascotu byl u cílového sloupku první hned třikrát a navíc si odpoledne osladil skvělým výkonem ve

vrcholném dostihu. V zadní kapse cítil pěkný dárek od zámožného majitele. A ten nezahrnoval ráno v posteli s jeho dcerou. Dnešní den se povedl, a na cestě životem ho čeká spousta dalších, podobných.

Objednal si velké pivo a Malcolm ho následoval. Richard se spokojil s malým tonikem. Panebože.

„Určitě nechceš pít jako chlap? Prober se, člověče, žij pro nebezpečí.“ Rich se ani nezasmál. Dnes večer se necítil dobře. Co se dá dělat, k čertu s ním.

„Víš, co je tvůj problém, Richi? Bojíš se riskovat. V tom posledním dostihu se ti otevřel prostor, ale ty ses tam nevrhnul. A tím ses připravil o možnost.“

Richova tvář se zkrabatila. Vypadal jako kluk, kterému upadla zmrzlina a Jamie poznal, že se mu dostal až na kost.

„To máš jako se ženskýma. Chvilku si to nehlídáš, a nahradí tě nověj objev.“ Jamie se obrátil na Malcolma. „Jako třeba já.“ Oba se rozchechtali.

„Ale vážně, kamaráde,“ pokračoval Jamie. „Musíš se víc prosadit. Myslím, že pro tebe by teď bylo nejlepší vykašlat se na práci pro tvýho starýho, zrovna k tomu uzrála ta správná doba.“

„Jak to s tím souvisí?“

„Dělat pro tatku, to není nejlepší vizitka, víme? Lidi si pořád budou říkat, jak moc tě asi chce prosadit. Myslím, že by ses měl sebrat a najít si koně jinde, jen tak, abys ukázal, co v tobě je. Co myslíš, Malcolme?“

Připadalo mu, že se Malcolm na bratrových rozpacích královsky baví.

„Jamie má možná pravdu, Richarde,“ přidal se. „Vsadil bych se, že bys tím zaimponoval i tátovi.“

Richard na něj beze slova zíral. „Ty jsi ten pravý. Bez jeho souhlasu se ani neuprdneš.“

„Já strávil šest let v armádě, kámo.“

„A hned z ní jsi přiběhnul k tatkoví.“

Jamie nevěřil vlastním uším. Tak to by stačilo.

„Nekažte mi můj velký večer, chlapci.“ Vytáhl padesátilibrovou bankovku a mávl jí na barmana. „Já přesedlám na vodku. A co vy?“

Richard samozřejmě odmítl a Malcolm se rozhodl pro skotskou. Jamie se rozhlížel po někom dalším, koho by zahrnul svou přízní. Dnes se cítil královsky.

Naproti v rohu zahlédl několik stájníků z Ridgemooru, chlapce i dívky, kteří se dřeli dlouhé úmorné hodiny skoro zadarmo. Když se dostavily drinky, podal Jamie bankovku barmanovi. „Nech si ji u sebe, ano, Charlie? A všechno, co si dají támhleti, jde dneska na mě. A ty si dej taky.“

Charlie se usmál. „Dám si malé pivo, díky.“

Jamie si do vodky nalil kolu – samozřejmě lehkou, musel si přece dávat pozor na váhu. „A dej mi vědět, až dojdou peníze, mám dneska spoustu dalších.“

„Měl jste úspěšný den, co?“

„Dalo by se to tak říct. A přijdou další.“

Richard si šel popovídat se známými ze stájí a k Malcolmovi se připojila jedna známá z Ridgemooru, blondýna se sklonem k tloustnutí. Jamie se k nim rychle přidal, hodlal si splnit bratrskou povinnost a dohlédnout na sestřina přítele. I když jejich vztah nebyl věcí, do které by se měl motat.

Zbytek ridgemoorské skupinky se k nim připojil a zahrnul Jamieho blahopřáními inspirovanými ascotským vystoupením a především zaplacenými drinky. Stal se pro ně mužem okamžiku, a cítil se zatraceně dobře.

Vodka ho skolila za čtvrt hodiny. Chystal se právě na toaletu, ale hned se zase posadil. Svět se s ním motal a hlava děsivě třesla. Nebylo se čemu divit, celý den žil naplno. Měl by se někam uklidit a doplnit baterie. Jenže on se přece královsky bavil.

Potíž byla v tom, že už mu došly kouzelné pilulky, a on právě teď potřeboval řádný cloumák. Chlast mu šel k duhu, v určitém smyslu se přesto nedal srovnat s chemickým stimulantem, který chlapa udrží v chodu jako motor. Rozhlížel se, kdo by mu pomohl. Lidi kolem nebyli dostatečně bohatí na používání toho, po čem právě toužil. Jejich představa divoké noci se omezovala na alkoholové opojení.

Rozhlédl se po baru a na opačné straně zahlédl dvojici děvčat. Štěstí ho neopouštělo – samozřejmě. Opatrně přešel přes sál – zvládl

to dokonce bez jediného zavravorání. Mířil k dívce ve skládané blůze s vyšíváním vzorkem a kožené bundě. Předstírala, že ho nevidí.

„Ahoj, Cassie,“ pozdravil.

Vzhlédla k němu s hraným překvapením. Její přítelkyně Helen se na něj podívala taky, a ozvala se: „Radši hned zase zmiz.“

Jamie tu protivnou husu ignoroval. Netušil, proč proti němu vyjíždí zrovna ona, na ni se přece nevykašlal.

„Můžeme si promluvit, Cassie?“

„To sakra nemůžete,“ vyjela Helen. „Ublížils jí už dost.“

Jenže Cassie si jí nevšímal a postavila se – věděl, že ho poslechne. Objal ji kolem pasu a vedl ze sálu.

„Máš tu něco?“

Nechápavě na něj zírala.

„Prášky, perník, cokoli, co mě postaví na nohy.“

Cítil, jak ztuhla. Panebože, snad si ta blbá kráva nemyslela, že ho zajímá ona?

„Cassie, promiň, neber si to blbě. Pořád nějakěj spěch. Chystal jsem se ti zavolat.“

„Chystal?“ Její rysy změkly. „Vážně?“

Před třemi týdny spolu strávili pěkně divoký víkend. Přesně tak dlouho, aby si Jamie užil všeho, co tahle holka nabízela, a uspokojil se. Problém byl v tom, že ji tím víkendem teprve správně nabudil, jak se zdálo ze zpráv a telefonátů, kterými ho od té doby pronásledovala.

„Podívej, dneska tu mám hosty, ale co zítra? Můžeme si vyrazit na oběd nebo na pizzu, jak chceš.“

Viděl, jak váhá. „To bych tedy ráda,“ vyhrkla nakonec.

„Fantazie. Ráno se ozvu.“ To tedy určitě. „Ale teď jsem na dně, Cassie, potřebuju něco, co mě postaví na nohy.“

Věděl, že s sebou obvykle něco nosí, tenkrát o víkendu se neobveselovali jenom alkoholem.

„Mám trochu koksu,“ připustila.

„Skvělý. Koupím ho od tebe!“

„To tedy sakra nekoupíš. Co si sakra myslíš, že jsem?“ odtáhla ho stranou a vykročila ke dveřím na záchod.

Následoval ji a v chodbě ji dohnal. Sáhla do kabelky pro sáček a trochu odsypala.

„Slib, že mi zavoláš.“

„Slibuju. Zítra večer máme rande.“

Natáhla se k němu a do košile mu vložila plastový balíček.

Musel ji políbit, jinou podmínku neměla. Byla cítit po cigaretách, baccardi, a voněla čímsi sladkým a těžkým, parfém, který už znal. Nebyl špatný, a polibek taky ne. Jenže já se od té doby posunul výš, říkal si a pokračoval ke dveřím na pány a dál do kabinky. Možná místo ní zítra zavolá Vanesse.

Záchody u Lorda Nelsona by asi nevyhrály žádná ocenění, ale aspoň měly nádržku s rovným víkem. Jamie porcelán očistil rukávem košile a pečlivě bílý prášek rozsypal po nablýskaném podkladu. Zpracoval hromádku svou kreditní kartou a pak ji rozdělil do dvou menších – po jedné na nosní díрку. Skvělé.

Vytáhl jednu z Hartleyových padesátek a sroloval ji do úzké trubičky. Panečku, pěkně se na tomhle světě mátoří, naposled šňupal koks obyčejnou slánkou.

Do baru se vrátil podstatně veselejší a zamířil ke svému stolu tak, aby Cassie s její pitomou přítelkyní daleko minul.

Na rameno mu dopadla ruka. Richard.

„Neviděls Malcolma?“

„Ne.“

„Nemůžu ho najít.“

Jamie pokrčil rameny. „No a?“

„Můžeme vypadnout, až ho objevím?“

Tak takhle to bylo, Richard chtěl domů. Jamie byl v pokušení houknout na něj, ať si sežene jinou kafku na dopravu, pak si to ale rozmyslel. Napadlo ho, že nezaškodí zmizet co nejdřív z Cassieina dosahu. Až vyloží Priestovy, může se ještě stavit U růže. Jejich nová barmanka byla vážně kus.

„Fajn, Richi, dej mi deset minut.“

Místo u stolu na něj čekalo, stejně jako nové drinky. Rozlil kolu do dvou skleniček s vodkou a na jeden zátah je vyprázdnil.

„Díky, kamarádi,“ řekl jim, ale když se nad tím zamyslel, pravděpodobně mu je pořídili za jeho vlastní peníze. Rozhlédl se po ridgemoorské skupince. Malcolm už se objevil. Vracel se v doprovodu své blondýny zezadu.

„Chci něco říct,“ křikl Jamie a všechny hlavy se otočily k němu. „Koně nemůžou utíkat a žokejové je nemůžou jezdit bez lidiček, jako jste vy. Dnešek se mi sakra vyved, ale bez vás by to nešlo. Na zdraví!“ Zvedl sklenici a vyprázdnil ji.

„Skvělá jízda, Jamie.“

„Dneska jsi jim to natřel.“

Jamie vstal a hrábl do kapsy. „Počkat,“ řekl a z Hartleyovy obálky vyndal čtyři padesátilibrové bankovky. „Já ted’ vypadnu, ale vy se koukejte pořádně namazat. Zasloužíte si to!“

Vděčně mu děkovali. Panebože, bylo tak jednoduché získat popularitu, když platíte rundu a vykládáte lidem jen to, co chtějí slyšet. Jenže on svá slova přece myslel docela upřímně.

Opustil hlučnou společnost uprostřed díky a strkal Malcolma ke dveřím. Richard je následoval.

Vyšli do měsíčního svitu a on habánovi šeptl: „Nemysli, že mi uniklo tvoje zmizení s tou holkou.“

Malcolmovu odpověď přehlušil nápor čerstvého vzduchu. Zasáhl ho naplno a nohy mu najednou připadaly jako z hadrů. Natáhl se po Malcolmově ruce, aby nepadl plnou vahou hlavou na chodník.

„Jsi v pohodě, Jamie?“ zeptal se nervózně Richard.

Trochu se uklidnil a zhluboka se nadechl. „Jsem v pohodě,“ vyslovil pečlivě, jeho hlas ale zněl odněkud z dálky. „Nikdy v životě mi nebylo líp.“

A to bylo vše, co si Jamie pamatoval z noci, ve které se změnil jeho život.

10

Není to ironie? uvažovala Jane. Musí vyklízet pracovní stůl na Deacon Parade zrovna v okamžiku, kdy volá Elizabeth Jacobsová s pozváním na dnešní odpolední tryznu. Slíbila jí účast a zavěsila, o nejnovějším vývoji v jejich případu se ani nezmínila. Odložili ho k ledu, tím by Elizabeth zřejmě nepotěšila.

Oficiální verdikt přirozeně tak nezněl a superintendent by ji určitě za takovouhle zprávu hnal. Jenže jak jinak se dalo vysvětlit rozpuštění vyšetřovacího týmu a převedení jeho členů na jiné úkoly? Oficiálně nadále vyšetřování obou vražd vedla, musela je však odložit v pořadí důležitosti za další, „naléhavější“ úkoly. Wright ji ujistil, že případ zůstává nadále ve vyšetřování, jenže ona věděla své – téměř všichni ostatní ho považovali za momentálně uzavřený. Říkali si, že Amandu s Petem odpravili východoevropští drogoví dealeri, které se možná povede nachytat na švestkách někdy příště. Jenže vraždy, vloupání a další závažné zločiny se odehrávaly i nadále a policejní zdroje lidí ani materiálu nebyly bezedné.

Jane vlastně nové případy vítala, sama byla o vině Albánců přesvědčená – tedy vlastně takřka přesvědčená. Pochybnost v sobě možná živila jen z čistě sobeckých důvodů: poprvé vedla vyšetřovací tým u vraždy a nechtěla případ opouštět v nedotaženém stavu. Jenže ona se s případem seznámila pozdě, až v době, kdy předchozí vyšetřování vedlo do slepé uličky. Nikdo jí nemůže předhazovat selhání, dokonce ani ten zatracený Keith Wright.

„Není to tvoje chyba, Jane,“ ujistil ji na závěr rozhovoru. „Nezajdeme si po práci na drink, abys to ze sebe dostala?“

Pokoušela se vykroutit, jak nejlíp dovedla. Nehodlala se nechat dovléct do nějaké zastrčené hospůdky a znova se pustit do vzájemného vylévání srdcí a líčení rozvodových historií. Pokud by už klesla k takové potřebě, našli se jiní partneři, se kterými by si povídala raději.

„Tak zatím, šéfko,“ loučil se Simon. Právě na něj tím myslela.

„Pro boha živého, nechte si ty řeči o šéfech, nemůžu je ani cítit,“ ohradila se.

„Promiňte,“ usmál se. Jak jen dokáže udržovat takhle bílé zuby? „Uvidíme se brzy?“

Co tím měl na mysli? Představivost ji poněkud unesla, nedalo se tomu vyhnout. „Ehm...,“ zachrčela a najednou nevěděla jak pokračovat. To nebylo zrovna obdivuhodné.

Jeho úsměv se vytratil. „Myslel jsem kvůli tomuhle případu. Neměli bychom ho úplně smést ze stolu.“

„Výborně,“ opáčila. „Zavolejte mi...“

Sledovala, jak jeho široká ramena mizí za dveřmi. Ani jí to nemusel připomínat, sama neměla nejmenší úmysl na Vraždy pod ohňostroji zapomenout.

Joyce Kirkstallová mohla sotva tvrdit, že by jí práce na poštovním úřadě a v obchodě smíšeným zbožím připadala nějak úchvatná. Starala se o sekci s potravinami v přední části prodejny, zatímco pan a paní Jenningsovi se vzadu zabývali důležitějšími úkoly od rozdělování penzí po vážení balíčků. Moc peněz to nevynášelo a starý Jennings za zády byl pravá pohroma. Celý život pracoval u Britských železnic, naposled jako přednosta stanice, a od kolejí si přinesl nechutně vyvinutý smysl pro detail. A taky posedlost „pravidly“, která navíc většinou stanovil on sám.

Práce v nejrušnějším obchodě na High Street však nesla i své výhody. Na poště se čas od času stával téměř každý a spousta lidí neměla na práci nic lepšího, než se chvíli zdržet a šířit klepy. Joyce byla za každý rozhovor vděčná, čas jí pak lépe utíkal, i když se pod dohledem Jenningsových očí musela mít na pozoru. Paní Jenningsové

ovšem nikdo nic nařizovat nemohl, a ta se taky ráda dověděla nejžhavější novinky.

Od nástupu do zaměstnání Joyce vyslechla spoustu zvěstí o lidech, o kterých dosud věděla málo. Nedalo se přeslechnout, o čem se lidé baví u poštovní přepážky. Obchod nebyl velký a ona od svého pultu dobře rozuměla každému slovu. Nikdy se nepovažovala za nějakou drbnu, tady ji však nepřestávalo bavit naslouchání všem těm místním usedlíkům, i když třeba přesně nevěděla, o kom se zrovna vede řeč.

Mezi oblíbené náměty rozhovorů patřila „ta Ros Bradeyová“, kterou před dvěma týdny dokonce sama spatřila – týpek namyšlené dámy, napadlo ji na první pohled, v drahých šatech a s nízkým, libozvučným hlasem. Připadala jí až nepřírozeně elegantní a štíhlá, zcela evidentně netrávila život jako Joyce, tedy obskakováním jiných. Jenže při placení se jí podívala zpříma do očí a její díky i pozdravy zněly upřímně, jako by je myslela vážně. Pak se Joyce doslechla, že vede stáj, kde učí zvířata skákat. Musela tedy pěkně tvrdě pracovat, koně dokážou být na zacházení náročnější než malé děti.

Když začala Marie se svým ranním putováním za koňmi, Joyce se na jméno Ros Bradeyové speciálně soustředila.

Starý Freddy Ferguson jí při počítání mincí za dýmkový tabák připadal docela ztracený, když z poštovní kanceláře zazněla slova: „Neuhodla byste, co je nového u Ros Bradeyové.“

Joyce netrpělivě hrábla pro peníze do Freddyho otevřené peněženky a zaklapla pokladnu. Rozhlédla se po obchodě a spatřila paní Hargreavesovou, lepila nálepku *Air mail* na velkou beztvarou obálku – nepochybně vlastnoruční práce, šatičky pro právě narozenou vnučku v Austrálii, jejíž maminku tu probírali ze všech stran po dlouhé týdny.

„Sehnala si milence, úplného kluka,“ pokračovala paní Hargreavesová. „Mohla by být jeho matka.“

„Já bych někoho takového brala,“ poznamenala paní Jenningsová, za což si vysloužila manželův varovný pohled.

„Ale to ještě nevíte, kdo to je,“ pokračovala čerstvá babička. „Ten žokej, co byl ve vězení.“

Ozvalo se hlasité vydechnutí. „Cože? Jamie Hutchison? To snad ne!“

„Je to tak. Vzal ji tuhle večer ven, pěkně to rozjel. Najal dokonce limuzínu se šoférem, v noci je vysadila u ní doma. Tohle vím docela jistě.“

Ozval se chraptivý kašel pana Jenningse a Joyce si všimla, jak rukou paní Hargreavesové naléhavě signalizuje.

„Říkala jste Austrálie?“ vpadla jí do řeči paní Jenningsová, aby zakryla zmatek, a paní Hargreavesová se zadívala na Joyce. Její antipatie k Jamiemu Hutchisonovi nebyly tajemstvím, na poště se nepochybně ze všech stran probírala i její listopadová scéna z restaurace Roman Arms.

Následovala srdečná konverzace o vnučce, ale ke škodě už došlo. Joyce se naoko zaměstnávala přerovnaváním jogurtových tyčinek a prsty nepřítomně míchala různými značkami. Takže Marie pracuje pro milenku chlapa, který jí zabil bratra.

Nikdy by tomu nevěřila.

Clem Kirkstall se díval na pero na koberci. Jak se tam mohlo dostat, pro všechno na světě? stěžoval si v duchu.

Byl v domě sám, nemělo tedy smysl volat Marii nebo Joyce, aby ho sebraly. Buď to zvládne, nebo se musí obejít bez něj. Jenže on se obejít nehodlal, křížovka z ranních novin na něj čekala na stole.

Uvažoval jak postupovat. Jeho stav vyžadoval důkladný plán. Tak plánuj, říkal si, jinak skončíš velmi ošklivě. Kdyby se pro pero prostě sehnul jako každý normální člověk – a stejně, jak by před pár měsíci udělal sám –, skončil by zřejmě bez dechu na kolenou, vzduch by mu přitom unikl z těla. Na takový risk prostě nemá dost dechu.

Kdepak, musí napřed klesnout na kolena a pak se vydat pro pero po čtyřech. Mohl by ho odložit na stůl a pak se vydrápat na židli, rukama by se jistě vytáhl. Samozřejmě by se nevyhnul tlaku na plicích, ale jestli to neuspěchá, půjde to.

Napřed se nadýchal kyslíku. Když mu ho Gooding poprvé nabízel, neměl zájem. Tvrdil, že by pak vypadal jako astmatik nebo tak něco, a doktor se na něj tvrdě nepřátelsky podíval. „A co si asi tak myslíš, že jsi?“ vyjel a Clem si pak už dával pozor na jazyk. Teď už kyslík používal téměř neustále, pořád víc ho trápil napjatý pocit v plicích.

Pokusil se uklidnit a pokrčil pravou nohu pod židli, než klesne kolenem k zemi. Jenže noha v ponožce zůstala uvězněná v hustém koberci a dokonce i slabé posunutí židle po podlaze stálo velkou sílu. Seděl s roztřesenými svaly na kraji stoličky a těžce se pokoušel načerpat špetku nové síly. Donutil se. Nadechl se, krátkým vdechem do sebe dostal trochu vzduchu bolestivě rozdírajícího hrdlo. Cítil, že se začíná potit.

Posunul tělo vpřed a v příštím okamžiku cítil, jak mu kolena klesají a on se s bolestivým lupnutím zhroutil na podlahu. Muka pekelná. To všechno kvůli mizernému peru.

Zkroutil tělo a plazil se k objektu, který mu způsobil takovou bolest. Ležel od něj tři metry, jemu to připadalo jako metrů padesát. Lezl po podlaze a posunoval se po zadku. Jako přerostlé mimino, říkal si.

Ach Alane, díky bohu, že dnes už nemůžeš vidět svého velkého drsného tatku!

Marie se právě chystala odejít z ordinace domů, když se ozval její mobil. To se často nestávalo. Volala Caroline z Rosiných stájí.

„Nemohla byste se stavit a pomoci nám se Spring Feverem? Jste asi jediná, kdo si s ním ví rady.“

„Co se mu stalo?“

„Vyvádí jako blázen. Běhá po stájích, vyhazuje a staví se na zadní.“

Marie to nechápala. „A kde je Ros?“ Ros by si se Spring Feverem rady věděla, vsadila by se, že Ros zvládne všechno na světě.

„Odjela do Irska na dražby a pár dní se zdrží. Mohla byste se stavit, prosím?“

Marie nedokázala dělat drahoty, zvláště pokud šlo o koně. Hned se na kole vydala do stájí. Ocitla se uprostřed zmatku a Caroline, která se k ní obvykle chovala trochu povýšeně, dávala najevo kající radost z jejího příjezdu.

„Ros po nás chtěla, ať s ním uděláme trochu rovinové práce na louce za stájemi,“ vysvětlovala. „Jenže nám se ani nepovedlo ho tam dovést. Pořád se vzpíná, anebo se postaví jak beran a nenechá na sebe

sáhnout. Nedokážeme si s ním poradit.“ Marie se dohadovala, že se Caroline bojí, jak její počínání po návratu zhodnotí Ros.

Natěšené – a jen s maličkou stopou strachu – se převlékla do jezdeckého. Se Spring Feverovými mizernými způsoby už měla tu čest. I při svém obdivu k tomu koni musela uznat, že se dokáže chovat jako pěkný ďábel, když to na něj přijde.

A teď to na něj nepochybně přišlo – stál pevně zapřený ve své stáji.

„Nechali jsme ho na pokoji hned, když jsme spolu dotelefonovaly,“ vysvětlila Caroline. „Možná se už trochu uklidnil.“

Marie s ní v duchu souhlasila a poplácala koně po bílé lysině. Podívala se do jeho velkých očí.

Caroline ho vyvedla ven a vyhodila ji do sedla. Marie si uvolnila třmeny o několik dírek, chtěla při jízdě zvíře svírat nohama co nejpevněji. Kdyby se vzepjal na zadní, potřebovala se cítit co nejbezpečnější.

Pak se s koněm vydala pomalu kolem stáje, vytrvale ho přitom hladila po krku a mluvila k němu. Dobře si pamatovala, jak předtím zlobil, když s ním zamířili k tréninkové dráze. Ve stájích se choval jako beránek, ale jakmile ho obrátili, tělo mu ztuhlo, nabral do nozder vzduch a napjal svaly, jako by se v příštím okamžiku chystal vzepnout.

Marie ho pokaždé přitáhla zpět a obešli další okruh ve stájích.

„Dělá si z nás blázny,“ usoudila Caroline, která stála u východu a dohlížela, aby se nikomu nic nestalo.

Marie s ní souhlasila. Spring Fever si z nich utahoval. Když znovu pocítila, jak se chystá k odporu, švihla ho bičem takovou silou, že ji samotnou překvapila. Jenže bič téměř nestačil dopadnout, Spring Fever se vzepjal a ona mu bezvládně visela na krku.

„Seskočte!“ vyjekla Caroline.

Spring Fever stál téměř vertikálně a zdálo se, že se v příštím okamžiku převalí na záda na šterkovou cestu.

Marie se strachy nedokázala pohnout. Pevně se držela za hřív a pokoušela se zůstat co nejvýš, aby udrželi rovnováhu. Pár vteřin visela ve vzduchu jako přimražená, pak se kůň vrátil na všechny čtyři, kopyta na šterku zaduněla.

„Dobře, a teď alou z něj dolů,“ vykřikla Caroline. „A dejte ho do boxu, než vás zabije.“

Dave dovezl Jamieho k Rosiným stájím.

„Určitě tu na tebe nemám počkat?“ zeptal se.

Jamie odmítavě zatřásl hlavou. Věděl, že na Dava čeká namáhavé odpoledne s tréninkem koní ve stájích následované setkáním s jedním z bývalých běžeckých soupeřů.

„Můžu zpátky dojít. Potřebuju trochu tréninku,“ dodal k Davově radosti. Už celé týdny neběhal a přítel na něj pořád dorážel.

Jamie za sebou zavřel bránu a vykročil po známé cestě. Ros sice na pár dní odcestovala, ale v kanceláři mu nechala videonahrávku z dostihů.

Cestou zaslechl ženský hlas, evidentně v tísní. „Seskočte z něj, vrátí se okamžitě do boxu.“

Znělo to jako Caroline, Rosina pravá ruka.

„Nesmíme ho přece nechat, aby nás porazil!“

Tenhle hlas Jamie nepoznával, ale spatřil jeho majitelku, dívku v sedle toho koně, který dával Ros tolik zabrat. Zjevně se pokoušela koně odvést od stájí, jenže on se ani nepohnul. Stál s nohama přikovanými k zemi, jako by na místě pustil kořeny.

Najednou se vzepjal na zadní. Dívka se statečně držela. „Ne!“ vykřikla. „Uklidni se!“

Jamie viděl její odhodlání – nedá si od koně takové chování líbit. Zavolal na Caroline v bráně stájí. „Mohl bych něco navrhnout, než se někomu něco stane?“

Škubla sebou a překvapeně zaregistrovala jeho přítomnost. Zdálo se, že ji potěšila. „Dělejte, co vás napadne. Bojím se, že na ni každou chvíli nalehne.“

Tohle Jamie chápal. Ta dívka si vedla statečně, ale pokud mohl soudit, tak trochu sebevražedně. Zvíře téhle velikosti by ji rozmáčklo na placku.

Křikl na ni, ať ho chvíli nechá stát bez pobízení. Rozběhl se do seníku a vrátil se s dlouhým kusem oranžového provazu na vázání sena.

„Zkuste mu zvednout přední nohu, prosím,“ řekl Caroline. „Nechci, aby mě nakopl, a třema nohama to nezvládne.“

Caroline udělala, co si přál.

Zlé jazyky o Jamieho strýčku Bobovi tvrdily, že v sobě nosí cikánskou krev. Jeho maminku tyhle řeči netěšily, jenže její bratr byl vážně snědý a urostlý, s jiskrou v temných očích – Pippa jako by ji podědila. Pokud šlo o koně, Bob každopádně znal několik užitečných romských triků, a rád se o ně podělil se synovcem i neteří. Někdy se můžou hodit – jako třeba právě teď.

„Co to vyvádíte?“ zavolala dívka. V hlase jí rezonovalo napětí.

„Přesvědčím ho, aby se nevzpínal.“

Jamie vzal koně za ocas a obtočil ho jedním koncem provázku, druhý konec pak protáhl zvířeti mezi nohama a zajistil ho u koženého podbřišníku. Ocas teď už za Spring Feverem nevlál, měl ho přitažený k břichu.

Vstal od dokončené práce se širokým úsměvem. „A je to, teď už se na zadní nepostaví.“

„Co jste s ním provedl?“ chtěla vědět dívka.

„Přivázel jsem mu ocas. Nevzepne se, protože by neudržel rovnováhu. Koně se nestavějí na zadní, pokud neudrží balanc. Zkuste to s ním teď.“

Dívka koně pobídla k akci a Jamie s Caroline sledovali, jak poslušně odchází. Docela evidentně by se rád vzepjal, jenže teď už to nesvedl.

„Zkuste s ním párkrát odejít a zase se vrátit, dokud nebudete spokojená,“ radil Jamie. „Pak zkusíme ocas odvázat a uvidíme, co to udělá.“

Tentokrát se kůň zastavil, dívka ho silně pleskla a on zdráhavě pokračoval v chůzi.

„Díky, Jamie,“ ozvala se Carolina. „Kdyby se s koněm něco stalo, když tu Ros není, roztrhne mě jako hada.“

„Tohle je hnusný zvyk. Když na člověku přistane vzpínající kůň, může skončit na vozíku.“

„Kde jste se tu fintu s provázkem naučil?“

„To je stará cikánská moudrost.“ Jamie se cítil sám se sebou nadmíru spokojený. „Kdo je ta holka?“

„Marie Kirkstallová z vesnice.“

Najednou už se necítil tak skvěle.

„Palice dubová,“ pokračovala Caroline. „Říkala jsem jí, ať sleze, jak začal bláznit. Ale v sedle to umí.“

„Podívejte, musím si něco vyzvednout v kanceláři.“ Dívka ho zřejmě nepoznala. Možná, že se mu povede zmizet bez dalšího kontaktu.

„Ale počkejte přece, Jamie. Určitě vám bude chtít poděkovat. Pod tou helmou má navíc spoustu blondatých vlasů.“

Jenže Jamie už vykročil. Mávl na rozloučenou rukou, ale na jezdce se už nepodíval.

Co tu Marie Kirkstallová dělala touhle dobou?

Jamie se pokoušel vypátrat kazetu v malém přecpaném kumbálku, který Ros sloužil jako kancelář. Když se ozval telefon, považoval za svou povinnost se ohlásit. Než zapsal zprávu, spatřil na policičce obálku označenou *Jamie* a zvenčí zaslechl dusot kopyt.

To bude Marie, vrací se do stájí se Spring Feverem. Povedlo se jí ho uklidnit a odcválat tak, jak měl. Jestli tu pár minut vydrží, snad se mu povede zmizet, dokud ona bude u koně.

Donesl se k němu Carolinin hlas. „Jestli chcete, postarám se o ně.“

Jamie ztuhl. Kam má Marie namířeno? Caroline už jí určitě jeho jméno řekla. Možná ji tak zaskočilo, že se rozhodla zmizet hned. Asi by tu měl počkat a dopřát jí dost času na odchod. Nehodlal jí vběhnout v omezeném prostoru stájí přímo do náruče.

Jenže tahle kancelář byla ještě horší.

Objevila se ve dveřích. „Jamie Hutchison.“ Konstatování, nikoli otázka. Zaváhala, jako by uvažovala, jestli ví, kdo je ona.

Spěšně se přihlásil o slovo. „Nečekal jsem, že tu budete. Omlouvám se.“

Stála u něj tak blízko, že se jí mohl dotknout, zády ke světlu a s obličejem ve stínu. Bledý ovál zůstával pevně sevřený, s hlubokými neproniknutelnými očima a vážnými ústy.

„Díky za pomoc se Spring Feverem,“ řekla formálně. Znělo to jako prohlášení, ke kterému přistoupíte pod tlakem okolností se skřípajícími zuby.

„Ale to je samo sebou,“ odpověděl. „Už je v pořádku?“ Otázka mu ujela dřív, než si ji stačil rozmyslet. Možná by s ní neměl zapřádat rozhovory.

„Ale ovšem, pak už se choval jako beránek.“ Její tvář se drobátko uvolnila. „Asi jsem se chovala trošku pitomě. Caroline mě pěkně sjela, že jsem ho hned neodvedla zpátky do boxu.“

„Máte odvahu,“ přiznal. „Většina děvčat by s takovým koněm ječela, jako když je bere na nože.“

„A kluci neječí?“ Zarputile sevřená ústa se projasnila a ona bojovně vystrčila bradu.

„Ale jistě, kluci křičí taky.“ Jamie na tenhle rozhovor nebyl připravený. Vůbec nečekal, že může být takhle krásná.

Rozpačitou odmlku ukončil znovu on. „Podívejte, Ros mi říkala, že tu touhle dobou nebyváte. Mrzí mě to, příště se radši přeptám.“ Přikývla a obrátila se. „Nedělejte si se mnou starosti,“ špitla. Aspoň si myslel, že řekla právě to.

Počkal v kanceláři, dokud si nebyl naprosto jistý, že už se nepotkají.

Poslední rozloučení s Amandou se konalo v malém kostelíku v Dalesu. Elizabeth vysvětlila Jane, že zdejší kněz je velmi zadobře s dostihovou komunitou, proto se rozhodla umístit obřad sem. A městečko navíc neleželo daleko od Lancashiru, kde její sestra před smrtí pracovala.

Na úzkých lavicích seděli většinou mladí lidé, nepřírozeně zaražení dnešní smutnou událostí. Zřejmě většinou pracovali ve stájích a dostali volno právě na dnešní odpoledne, kdy se nekonají dostihy.

Obřad ji dojal. Napřed hráli Amandinu oblíbenou pop music, pak nejstarší z Elizabethiných dětí, Grace, ostýchavě zazpívala s několika spolužáky dětskou písničku, kterou kdysi připravila pro tetu Mandy. Její bývalý kolega ze stájí se přidal s veselou historkou o tom, jak Mandy hned první den v nové práci přišla majiteli předvést špatného koně, a ten si ničeho nevšiml. Dvě televizní obrazovky pak přinesly videonahrávku pořízenou Amandinou mladší sestrou Jo v Austrálii. Stála na útesu vysoko nad pláží se zpěnými vlnami a sypala do

větru semínka. Na závěr přednesla svou řeč Elizabeth a kněz vyzval přítomné k modlitbě. Do šedivého jarního odpoledne je provázel Elton John s písní na počest zesnulé princezny Diany. Jane by se bez ní obešla, ale když spatřila řadu uplakaných tváří, nechala si svůj cynismus pro sebe.

Hodlala zmizet co nejrychleji, jenže Elizabeth ji dohnala.

„Nepůjdete k nám, Jane? Připravili jsme malé setkání pro pár známých.“

„Já nemůžu.“ Nelhala, musela stihnout poradu k čerstvému případu vraždy dítěte a musela si pospíšet.

„V tom případě vám to řeknu hned, než si to rozmyslím.“

„Co mi řeknete?“

Elizabeth se opatrně rozhlédla, ale momentálně jim nikdo nevěnoval pozornost. „Přemýšlela jsem o tom, jak jste se ptala na Mandiny milence, ale přísahala bych, že byli neškodní. Vlastně všichni, až na jednoho.“

Jane zapomněla na spěch a nijak ji nepobízela. Na tuhle informaci čekala dlouho. Pár dalších vteřin nikoho nezabije.

„Dělala u něj a byl o dobrých třicet let starší. Předtím nikdy o nikoho takového nezavadila. Řekla bych, že ji pěkně využíval, ale dneska se ten prevít ani neukázal. Jeho synové si tu práci dali, on ne.“

„Promiňte, Elizabeth, ale nemám tušení, o kom mluvíte.“

„O Tobym Priestovi. Chlápkovi, co mu patří ridgemoorské stáje.“

Ten starší muž fotbalovém snímku. Ten rozhodčí, upamatovala se Jane.

„Skončilo to špatně?“ zeptala se.

Elizabeth pokrčila rameny. „Žádné detaily jsem se nikdy nedověděla, jestli vám jde o tohle. Přišlo to strašně rychle. Jednoho dne tam ještě dělala a byla samá legráčka, a nazítří skončila a vydala se dělat do Lancashiru. Jsem si jistá, že za tím stál Toby. Chcete vědět, kde vzala ty peníze? Vsadila bych se, že od něj. Tehdy byl ještě ženatý, a tak jí zaplatil jako nějaké děvce.“

„A co když...“ Jane zaváhala. Hluboce s Elizabeth cítila a nechtěla ji zbytečně ranit. Jenže ono se tomu nedalo vyhnout.

„Co když co?“ naléhala Elizabeth.

„Nemohla být těhotná? Ty peníze mohly prostě znamenat bolestné...”

„Sestra by nikdy nesvolila k potratu, jestli myslíte tohle.“ Elizabeth bez mrknutí snášela její upřený pohled. „Nadšeně obhajovala život. Zní to trochu jako paradox, ale já jí občas oponovala.“

Jane už se naučila nebrat věci takové, jak vypadají na první pohled, přesto jí věřila. Vzala Elizabeth za ruku a stiskla ji. Kolem nich se začali trousit další hosté. „Děkuju,“ řekla. „Byl to moc hezký obřad.“

Spěšně vykročila k autu a dumala o Amandě a Tobym Priestovi. Možná se nedověděla nic podstatného, ale určitě drží v ruce víc než dosud.

Dave v zrcadle hodnotil své nahé tělo – vlastně v zrcadlech, musel použít množné číslo. V odrazech sledoval přes kondenzovanou páru ze své koupele mnohonásobný obraz kostnatého těla i jeho odrazy s odrazy odrazů a jejich odrazy až do nekonečna. Dlaždice v modrobílé mozaice se mu zamlouvaly, stejně jako od pohledu drahé zařízení zdůrazňující italský styl. Na Itálii Dave usuzoval proto, že manželka Waltra Clarka Adriana pocházela z Říma a zřejmě to byla ona, kdo celý dům s láskyplnou péčí zařizoval. Její pozornosti neunikla ani koupelna „apartmá pro hosty“, v níž se právě Dave utíral po vydatném proběhnutí vřesovištěm po boku někdejšího spolubojovníka.

Dave žil jednoduchý život, částečně dobrovolně a částečně z nutnosti, neznamenalo to ovšem, že se nezajímal o propracovanější životní styly. Waltrovi patřila usedlost s pěti ložnicemi uprostřed hektarové zahrady. Na příjezdové cestě stály toyota Lexus a sedmisedadlový ford Galaxy, přízemní společenské místnosti vévodila televize s plochou obrazovkou velikosti menšího kina. Měl taky dvě černoooké děti, jejichž úsměvy zářily ze spousty fotografií znázorňujících triumfy při sportovních událostech v mateřské školce. A náležela sem i výš zmíněná manželka, sličná černovláska oslnivého vzhledu, jakou si možná za mastný peníz objednal z katalogu italských panen na vdávání.

Dave nikdy nebyl závistivý, docela se mu zamlouvalo, jak Walter staví své úspěchy na odiv. Přirozeně mu k nestrannému pohledu pomohlo i to, že po podobných statcích zatím nikdy nezatoužil.

Když se s Waltrem setkal poprvé, žil jako chudý student a živil se konzervovanými fazolemi. Nosil husté dlouhé vlasy, jež někteří přičítali na vrub skutečnosti, že si prostě nemůže dovolit holiče. Mimo atletické dráhy by o takového zpuštělíka tehdy neprojevila zájem žádná aspoň trochu slušná dívka.

Dave pochopil pravdu o vlasatém studentovi až nyní, když se na něj díval přes stůl u večeře. Dlouhé vlasy nosil, aby zakryl nezajímavou tvář. Jenže i se slabošskou bradou se propracoval k obdivuhodné Adrianě a stal se otcem dětí, které zdědily matčin zjev i otcovy atletické vlohy. Dave se radoval spolu s ním.

„Blahopřeju, kamaráde,“ řekl nad dojedřeným talířem. „Vážně se ti vede dost slušně.“

Walter se na něj sebevědomě usmál. Dave pochopil, že na jeho pochvalu čekal. Těšilo ho dělat přátelům radost.

Jejich rozhovor s Adrianou v roli posluchačky se zatím točil kolem Dava, Walter ho naváděl k vyprávění o zašlých atletických úspěších. Dave se nebránil a kdykoli mohl, vložil do vzpomínek nějakou pochvalnou narážku na Waltra. Ten však nevypadal, že by ho nějak zvlášť těšily.

„V našem posledním závodě mi váš muž pěkně vyprášil kožich,“ obrátil se k Adrianě. „Na konci patnáctikilometrovýho krosu mě chytil, jako by jel na kolečkovejch bruslích. Měl s atletikou pokračovat, čekala ho reprezentace.“

Její uhlově černé oči se rozšířily a temně růžové rty naznačily úsměv, postavila se a lehce se dotkla manželovy ruky. „Já to věděla, drahý, niohls být slavný.“ S těmi slovy zmizela – zřejmě v kuchyni, dohadoval se Dave.

Musel přitom obdivovat eleganci, s níž je opustila. Nadechl se. „Děti budou stát na veterině fronty na přijetí, jestli se rozkřikne, jak si žiješ.“

„Víš...“ Walter vypadal rozpačitě. „Všichni veterináři na tom nejsou takhle.“

„Jak to?“

„Já se specializuju na dostihové koně. Se špičkovými plnokrevníky souvisí spousta peněz.“

„To jako že se dostaneš k tipům?“

Walter se usmál. „Ale já nesázím. Nedělalo by dobrotu, kdybych sázel na dostihy koní, které jsem léčil.“

Dave si to promyslel. „Tvrdíš, že jsi specialista. Znamená to, že normální veterinář je něco jako obvodák, a ty drahej doktor z Harley Street?“

„Svým způsobem to tak bude.“

Adriana se mezi ně vrátila s podnosem plným naporcovaného barevného ovoce a odložila ho na stolek s květinami. Pak se přesunula k dřevěnému servírovacímu stolku pro talířky a na okamžik zakryla výhled francouzským oknem na dlouhý trávník, který klesal až k Waltrovu potoku se pstruhy. Kdyby se Dave podíval stranou, spatřil by okraj skleníku. Na druhé straně ležela skalka a fontána a naproti za fotbalovým hřištěm v lese roubený domek pro děti. A tak to pokračovalo – Clarkovi určitě nijak nestrádali.

Práce specializovaného koňského veterináře připadala Davovi podobná zisku licence pro tisk bankovek.

Clem nikdy nebyval obzvlášť sebestředný, ale jak nad ním jeho nemoc stahovala síť, dělávalo mu potíže přemýšlet i o něčem jiném než vlastním světě lapání po dechu a notně omezené pohyblivosti. Přesto si uvědomoval proměnlivé nálady žen, které s ním žily. Dělal mu starosti – něco jimi nepochybně otřásl.

Včera večer hrál s Marií karty, jak často dělávali dlouhá léta. Nikdy nehráli nic náročného, ve dvou se ostatně nic zvlášť duchaplného snad ani hrát nedá. Joyce se k nim nepřipojila – to ostatně nedělala nikdy.

Často s dětmi hrával karty, když byly malé. Alan miloval hry o peníze, ostatně i Clem je považoval za tu nejlepší zábavu. Vzpomínal si, jak jednou hráli všichni tři poker o kuličky. Jeho žena Edie se zlobila. „Předáváš jim své špatné návyky,“ vyjela na něj, když se snažil její kritiku odehrát do autu. „Až bude tvůj syn zabíjet čas někde v kasinu, už ti to tak zábavné připadat nebude.“

Ale to ses pletla, Edie. Náš ubohý chlapec už si nikdy nevsadí ani v hospodském hracím automatu.

Ale poker hrát přestali. Marie si před pár týdny na jejich dávný zvyk vzpomněla.

„Nemáš na práci něco zábavnějšího, mladá dámo?“ vrčel obvykle, ale hráli a on jí za to byl neskonale vděčný. Jenom občas ho napadlo, zvlášť v zimě, kdy většina jejích přátel zůstávala na koleji, jestli nakonec vlastně nedělá službu on jí.

Včera večer na karty nemyslela. Tou krásnou hlavou táhly hluboké úvahy, a i když se snažil, ona je ani za nic nehodlala vypustit na světlo.

Joyce se taky něčím trápila, ale kdykoliv udeřil s otázkou, pokaždé ji nějak důkladně zamluvila. Něco ji žralo. Hodila před něj snídani, jako by ji ani v nejmenším nezajímalo, jestli si zvrhne jídlo do klína. A když ji poprosil o ovladač na televizi, který zmizel ze svého místa na stole, vyjela na něj: „A co ještě?“ – jako by ji celé ráno proháněl.

Tohle se jí vůbec nepodobalo. Rád by věděl, jestli jí něčím ublížil, tedy kromě toho, jaký se z něj stal invalida. Dobře si uvědomoval, jak moc je na obtíž – a že to bude čím dál horší...

V televizi dnes vysílali dostihy z Wetherby, pravého závodiště pro yorkshirské chlapy, jednoho z jeho nejoblíbenějších. Clem zastával názor, že pokud kůň vyhraje ve Wetherby, dokáže pak vyhrát i kdekoli jinde. Zaplašil myšlenky na domácí problémy a otevřel dostihové noviny.

Ale ani ty mu nepřinesly útěk od řady zklamání. Kůň, který se mu už dlouho zamlouval, Senegal Sunshine v tréninku Marcuse Pinea, měl v sedle toho Jamieho Hutchisona.

Marcus Pine se pokoušel kolem sebe navodit dojem okázalého dostihového excentrika. Mluvil s akcentem zhýralého hejska, rád nosil výstřední barevná saka a kabáty, čepičku a dlouhé kotlety, a někdy to celé dokonce korunoval monoklem. Jamie měl za to, že celý dojem poněkud kalí jeho mládí – ještě mu nebylo třicet. Jenže televizní kamery ho na závodišti zabíraly často a jeho maškaráda tak nepochybně plnila svůj účel.

Naštěstí při vydávání instrukcí žokejovi nemusel nic předstírat.

„Sunnymu se to tady zamlouvá,“ vysvětlil mu, zatímco se Senegal Sunshine procházel po padoku. „Na skocích bočí doleva, tohle závodíště je pro něj jak dělané. A povrch by mu měl sedět dokonale, má rád, když se může v trávě o něco opřít.“

Jamie přikývl. Prostudoval si výkonnost svého koně. Startoval tu už devětkrát, jednou dokonce na rovině. „Jak bych ho měl jet?“

Marcus se zamyšleně zatahal za kotletu. „Dělejte, co myslíte, ale já bych sledoval toho ryzáka, Butterfingerse – běhá výborně a je vytrvalý. V cíli ho porazte a bude to dobré.“

Jamie musel svůj názor na trenéra přehodnotit. Vypadal možná jako klaun, ale počet trenérů schopných zhodnotit cizí koně se dal ukázat na prstech jedné ruky.

Jeho instrukce mu usnadnily práci, zvláště poté, co se Butterfingers usadil hned za vedoucím koněm, který v úvodu čtyřkilometrové steeplechase nasadil nijak přehnané tempo. Jamie se za ním držel v dohledu a soustředil se na to, aby jeho kůň dobře sledoval překážky a neabsolvoval je zbytečně daleko od bariéry.

Už jako učedník na rovinách se naučil, že i když nesedíte na nejlepším koni v dostihu, měli byste mu přinejmenším dopřát co nejlepší šanci k vítězství. To znamenalo vést ho nejkratší možnou cestou a očekávat zepředu problémy.

Naučil se jezdit s bičem vždycky na volné straně – nad hrazením nebo bokem překážky. Jakmile jezdíte těsně u bariéry, kůň může zamířit mimo dráhu na únikovou cestu. Dobrý jezdec takový úmysl vycítí a pokud drží bič ve správné ruce, může se několika údery snadno spasit. Jamie byl hrdý na to, že s bičem dokázal zacházet obouruč a nestačil se divit, jaké problémy taková samozřejmost dělá spoustě jeho soupeřů.

Na Sunnym se jelo bez nejmenších problémů, široká záda skýtala pohodlný posed – jako doma v křesle. Proutěné překážky, suché i vodní příkopy mu připadaly téměř identické a všechny zdolával s lehkostí. Jamie měl pocit, že si může v jeho sedle dopřát třeba šálek čaje, a při pití mu neukápně ani kapka.

Koně dokončili první okruh a Butterfingers se rozhodl s uspávacím tempem skoncovat. Protáhl se kolem vedoucího koně a prudce zrychlil. Jamie se nenechal zaskočit a pustil se do pronásledování,

nehodlal nechat ryzákovi rozhodující náskok. V oblouku do cílové roviny po nich Butterfingersův jezdec střelil pohledem zjišťujícím, jak se mu přiblížili, a pak začal koně tvrdě vyjíždět.

Jamie vymáčkl ze Sunnyho vyšší rychlostní stupeň. Jeho partner zatím skákal lehce a zdálo se, že mu zbývá sil na rozdávání.

Blížili se k poslední překážce a pomalu Butterfingerse dotahovali Jamie Sunnyho pobídl ke skoku a na doskoku se ocitli soupeři po boku Koutkem oka Jamie zahlédl, jak druhý žokej už koně jezdí pod bičem.

Žádné překážky už je nečekaly, do kopce k cílovému sloupku to bude vyloženě rovinový dostih, Jamie podobné situaci čelil už mnohokrát. Celým tělem mu projela vlna sebedůvěry. Zvíře pod ním sláblo, pořád v něm však zůstávalo dost sil. Musí mu jenom pomoci sáhnout hluboko do zásobníku sil pro jejich poslední zbytky. Udržet jeho rytmus.

Cílový mezník se blížil a ryzák cválal o krk vpředu. Jamie zachoval klid. Čas jako by mu teď běžel ve zpomalených frakcích, přesně jak na to býval zvyklý. Pobízel Sunnyho stylem rovinových jezdců, s rukama blízko koni u huby. Našel ten správný akcelerátor a Sunny u cílového sloupku proklouzl kolem Butterfingerse k vítězství.

Ukořistil tedy první vítězství na překážkách, radost z něj chutnala jako za starých časů.

Clem sledoval jeho vítězství s vyschlým hrdlem. Tenhle výsledek mohl očekávat – a vlastně ho i očekával. „Senegal Sunshine vyhraje,“ řekl by do telefonu svému bookmakerovi. Jenže on na něj prostě své peníze vsadit nedokázal, určitě ne v okamžiku, kdy se v sedle objevil Jamie Hutchison.

Rozhodl se tedy svůj prach zatím nevystřílet a místo toho fascinovaně sledoval doběh s jediným vroucím přáním, aby vítězný žokej spadl z koně a zlomil si vaz.

Jamie prožil pět minut nadšení při odsedlávání vítězného koně. Ukázalo se, že na závodisti zná víc lidí, než si dosud uvědomoval. Z davu vystoupil i Desmond Hartley, Vanessin otec.

„Ten váš styl *chyt' a jed'* bych poznal kdekoli na světě,“ hlaholil. „Kdybyste s tím ještě chvíličku čekal, tak vám ten dostih utekl mezi prsty. Moc rád vás tu zase vidím, chlapče.“

Do svého druhého startu – proutěných překážek na dvě míle – šel tedy Jamie v nejlepší náladě. Potlačil ale vítěznou euforií i ozvěnu následujících blahopřání ze svých myšlenek. Vždyť si je nezasloužil. Ten mladík, kterého zabil, si přece už nikdy neužije žádný okamžik slávy, tak proč by se měl radovat on?

Pokusil se vyhnat pocit viny z hlavy, jenže neuspěl. Zůstával pořád na místě jako mrak, který zahálí slunce.

Zdálo se, že spousta lidí sdílela potěšení Desmonda Hartley ho z jeho vítězství. A navíc se z krátkého telefonického rozhovoru s Pippou dověděl, že se ozval jeho bývalý agent Bertie Brooks, prý ať mu Jamie zavolá. Kdyby ho Bertie začal zastupovat, jízdy se mu jen pohnou. Tahle vyhlídka nebyla k zahoení.

Přestal o ní uvažovat a soustředil se na svého dalšího koně. Brindisi byl udělaný pětiletý valach od Ferdyho Gatese. Trenér ho dostal do přípravy teprve nedávno a Jamie došel k přesvědčení, že nikdo neví, co v tomhle zvířeti skutečně je. Pokud v něm dřímaly dosud nepoznané vlastnosti, bylo na Jamiem, aby je v následujících čtyřech minutách objevil.

Brindisi ostře vystartoval a Jamie se s ním musel poprat, aby ho schoval v balíku koní. Ferdy mu neřekl nic víc, než aby koně v úvodu nepouštěl do vedení. Cestou na start mu připadal uvolněný, cválal si v pohodě bez velkého zájmu, ale jakmile startovní gumy vyletěly k nebi, probral se k životu a Jamie ho musel ostře vzít zpět.

Kůň skákal bez problémů a až do poloviny tratě se zdálo, že ho dnešní dostih těší. Jenže pak začal vadnout. Jamie se ho pokusil trochu povzbudit, jenže Brindisiho už původní entusiasmus opustil. Zřejmě došel k názoru, že celé tohle skákání a cválání až příliš zavání tvrdou prací.

Nad tím, co následovalo, mohl Jamie v důsledku věcí příštích dlouze uvažovat. Zřejmě příliš chtěl probrat koně z letargie.

Před poslední překážkou na protilehlé rovině na koně vytáhl bičík. Brindisi se vznesl dobré dva skoky před překážkou a zoufale hrábl předníma nohama, aby se dostal přes ni. Nepovedlo se. Jamie se v

příštím okamžiku vymrštil a se žuchnutím přistál na zablácenou trávu. Zkroutil se na zemi, a v příštím okamžiku mu hlavou otřásl výbuch.

Clem si odpoledne u televize nijak neužíval. Dostihy, zvlášť překážkové, ho obvykle dokázaly odtrhnout od reality nemoci a čas mu při nich líp utíkal. Z hlediska sázek mu nešlo o nic podstatného – tu a tam položil pár liber –, ale jako každý sázkař se radoval ze svých vítězů a proklínal ty, kteří nezvítězili. Dnes odpoledne si do sytosti užil proklínání.

Jenže nejvíc radosti mu sebralo vítězství Jamieho Hutchisona. Viděl toho žokeje poprvé od propuštění z vězení, a zřejmě to nebylo naposledy. Clem dokázal poznat, co v kterém jezdcí je, a nemohl tomu Hutchisonovi na překážkách upřít velkou budoucnost. Pomyšlení na řadu dalších odpolední, v jejichž průběhu bude lapat po dechu a Jamie Hutchison bude vyhrávat jeden dostih za druhým, mu rozhodně nedělalo radost. Copak mu ten člověk už takhle dost neublížil?

Premýšlel o svých vyhlídkách jako mnohokrát předtím. Jeho nemoc mu nedávala šanci – nedala se zastavit ani vyléčit. Leželo před ním jen postupující unikání života s bolestivou smrtí na konci. Tak daleko to ovšem nechtěl nechat dojít. V určitém momentu vezme věci do ruky, o tom se rozhodl už dávno. Jenom doufal, že do té doby Marie stihne založit své vlastní rodinné hnízdečko. Ve spravedlivém světě by si určitě našla slušného chlapa, pochází přece ze slušné rodiny. A v tom okamžiku by měli vystaráno všichni, včetně jeho samotného.

Neblahé myšlenky se mu honily hlavou i v okamžiku, kdy začal další dostih – proutěnky pro nováčky. S nechutí zaznamenal, že Hutchison je opět u toho, naštěstí ne na jeho favoritovi jménem Palace Party. Ten startoval v kursu 10:1 a od začátku bez problémů cválal ve vedoucí skupince.

Ten dostih ho pomalu začal vtahovat svým obvyklým kouzlem, a starosti jako by ve stínu vzrušujícího průběhu mizely v nenávratnu. Palace Party si hlídal druhou pozici, když komentátor oznámil pád koně mimo kameru. Režisér stříhl záběr na koně bez jezdce a Clem zaklel, pak se kamery vrátil k vedoucí skupince.

Na poslední překážce přešel Palace Party do vedení a k cílovému mezníku už docválal s pětidélkovou převahou.

„Ty má nádhero,“ vykřikl Clem a vychutnával si malý okamžik triumfu v jinak mizerném odpoledni.

Záběr jásajících majitelů vystřídal obrázek závodistiště. Clem pochopil, že se tam odehrává další drama. Na obrazovce stála skupinka zdravotníků kolem lidského balíku na zemi. Vedle už byla sanitka a ozvaly se zasmušilé hlasy. Pak se na obrazovce znovu objevil dostih se zpomaleným záběrem klopýtnutí koně na překážce a jezdcova pádu. Clem jasně viděl, jak se jezdec na zemi schoulil před cválajícími koňmi. Minuli ho bez nehod, ten poslední však ležícímu muži kopytem uštědřil ránu přímo do hlavy.

„Ho!“ vykřikl triumfálně Clem.

Přál si, aby si Jamie Hutchison zlomil vaz – a zdálo se, že se to právě povedlo.

11

Lékaři trvali na Jamieho osmačtyřicetihodinovém pobytu v nemocnici na pozorování. Po všech zraněních z autonehody včetně poškození lebky nehodlali nechat nic náhodě. Podle jejich názoru měl obrovské štěstí, zdálo se, že vyvázl s několika oděrkami a příšerně třešticí hlavou.

Jamiemu jejich rozhodnutí zvlášť nevadilo, na pobyt v jedné místnosti si přece už zvykl, jak opakoval svým častým návštěvníkům. Jedním z prvních byla Vanessa. Prý na závodě doprovázela otce a jeho pád viděla. Sledovala sanitku do nemocnice a volala Pippě veškeré novinky, než ji pustili na návštěvu. Zachovala se skvěle, vyřizovala za něj všechny nutné záležitosti, pravidelně informovala Pippu a vyřídila i všechny požadavky novinářů.

„Jsi má noční můra,“ vysvětlila mu, když jí za všechno děkoval. „Slíbila jsem, že ti najdu přítelkyni, a od toho hrozného večera s ubohou Georgie jsem nepodnikla zhola nic. A kromě toho...“ pokračovala, „příprava svatby je něco tak hrozného, že jsem vděčná za jakoukoli jinou práci. Vyřizovat věci kolem pošramocného žokeje je hračka proti jednání s mou matkou a vymýšlením zasedacího pořádku pro dvě stovky hostů.“

Po návratu na Shelley Farm Jamiemu ze všech stran přáli brzké uzdravení. Jedno z nejpodivnějších přání mu adresovala Irene Boltová. „Jste pěkný cvok, mladíku,“ vybafla na něj do telefonu. „High Sierra běží příští čtvrtek v Cattericku. Asi nebude moct, jak to teď vypadá. Anebo je možný, že by vás doktor nechal jezdit?“

Jamie její naděje uhasil s předstíranou lítostí. Jestliže Palace Party něco odstartoval, High Sierra to dost dobře mohl ukončit.

Z kanceláře Bertieho Brookse dorazila umělecky naaranžovaná kytice. Doprovázela ji zpráva *Ozvu se, až se vrátím z Dubaje* naškrábaná na lístečku se zlatým záhlavím BBG. Jamie musel chvilku dumat, aby rozluštil smysl zkratky – znamenala zřejmě Bertie Brooks Group. Odkdy za Bertiem stála nějaká skupina? Před pěti lety sotva víc než podřadný žokej, který se pachtil po jízdách, co nikdo nebral. Elegantní rukopis zprávy navíc určitě nepatřil jemu, pokud si v poslední době nezopakoval kursy psaní. Jamie se musel usmát.

Nejvíc ho však dojala jiná zpráva, obyčejná pohlednice z Dalesu vložená do obálky. Psalo se na ní: *Zpráva o vaší nehodě mě mrzí a doufám, že se vaše zdraví zlepšuje. A ještě jednou děkuji za pomoc se Spring Feverem. Vaše Marie Kirkstallová.*

Proč, pro boha živého, tohle poslala?

Dave Waltrovi ukázal cestu a jeho lexus se pustil přes dlažební kostky. Do obou stran od kol šplíchaly proudy vody. Nakonec se před nimi objevil vytoužený karavan s větrem ošlehaným nátěrem a rezavým podvozkiem.

Dave v přítelově tváři zaznamenal zděšení. „Tady snad přece nebydlíš, že ne?“

„Není to tak zlé. Pojd' dál, uvařím ti kávu.“

Když na úzké poličce rozléval horkou vodu do šálků, všiml si, že se Walter cítí celý nesvůj. Plastové závěsy a doplňky se dost dobře nedaly srovnat s „tip t'op“ bytovým vybavením u Clarkových.

Dopoledne strávili ve společnosti několika Waltrových běžeckých známých osmikilometrovým poklusem, který zakončili družným posezením v hospodě. Na Davovu žádost se Walter předčasně vzdálil. Na dnešním setkání trval především on, Davová společnost mu viditelně šla k duhu. Dave si možná myslel, že mu pobyt ve vězení a veřejné pranýřování na stránkách novin ubere na reputaci, ale pokud šlo o Waltra, jako by se nic nedělo. Ukazoval se s Davem jako s trofejí své slavné minulosti.

Walter přejížděl očima tam a zpátky, jako by se snažil vštípit si do paměti každý detail ošumělého prostoru. K Davovi se to tu hodilo.

Walter otevřel ústa a nadechl se, ale vzápětí si připravená slova zase rozmyslel. Dave ho udiveně sledoval a uvažoval, jak dlouho mu to bude trvat.

„Můžu se tě něco zeptat?“

Dave přikývl. A je to tady.

„Jsi spokojený, že žiješ takhle?“ Walter kostnatým prstem ukázal na potrhaný plastový ubrus. „Víš, jako to myslím? Jsi jeden z nejlepších atletů, které tahle země kdy měla. Držels národní rekordy na všech tratích od tří kilometrů výš. Reprezentovals na olympiádě.“

Dave ho nepřerušoval, nejlíp bude nechat ho vymluvit.

„Lidi s poloviční výkonností se uchytili v rádiu a televizi. Píšou sloupky do novin a vystupují s projevy na firemních prezentacích za pět tisíc na hodinu. Mohl bys být taky takový. Zkus se aspoň spojit s nějakým novinářem a dejte dohromady tvou autobiografii – můžeš přece vyprávět skvělou historii.“

„A proč bych to měl dělat, člověče?“

Jeho protějšek nevěřícně zalapal po dechu a vyprskl: „Aby sis přišel na trochu peněz, pro co jiného? Přece nechceš v tomhle sajrajtu žít navěky?“

Dave následující ticho ničím nepřerušil. Walter se tvářil zmateně, netušil, jestli se svého hrdiny nějak nedotkl. Odpověď nicméně slyšet chtěl, i když do naléhání už se pustil klidněji.

„Tak co s tím uděláme, určitě to dokážeš, pomůžu ti.“

Dave se napil čaje. Po pravdě řečeno se mu líp žilo bez vlastnictví věcí, netoužil po nich, ani po celé té zátěži, kterou s sebou nese proces „kariéry“. Než se dostal za mříže, patřila mu spousta věcí – byt, peníze na bankovním účtu, přítelkyně..., ale po odsouzení ho všechno opustilo. Prodal byt a peníze utratil za právníky. Dívka se s ním rozloučila ten den, kdy nastoupil výkon trestu, od toho okamžiku ji nespátril, samozřejmě s výjimkou novinových snímků, které senzačně dokumentovaly jejich společný život.

„Díky, kámo, já se takhle cítím fajn. Nezajímá mě, jestli mám doma dvě káry a Jacuzzi.“

Veterinář se hlasitě nadechl, pokoušel se držet jazyk za zuby. Bylo jasné, že on se o počet a kvalitu vlastněných aut velmi zajímá.

„Ale penězům se v principu nebráníš?“

Davovi se nejdřív chtělo odpovědět něco ve smyslu ale jo, bráním, jenom aby se pokochal na jeho reakci, ale nechtěl Waltra zbytečně dráždit. Snad se aspoň z některého z dnešních Waltrových témat nevyklube hádka.

„No jasně, pár peněz v kapse nikdy nezaškodí, jestli narážíš na tohle.“

Walter se uvolnil. „Díky bohu aspoň za tohle.“ Natáhl se k němu, opřel se lokty o stůl a řekl: „Podívej, udělám ti takovou laskavost. Jestli si chceš pomoci, poslouvej dobře.“

Dave zvědavě zamrkal. „Laskavost?“

„Neměl bych ti to říkat, ale zítra poběží v Newbury jeden kůň...“

„Počkej, tvrdils mi přece, že nesázíš.“

„To je fakt.“ Walter se ošíval. „Chci ti jenom pomoci, nic víc.“

„A toho koně jsi někdy ošetřoval?“

„Na takové otázky nebudu odpovídat, Dave. Prostě řekněme, že to zvíře trochu znám, a otvírá se mu slušná šance. Jestli nemáš peníze, na tu sázku ti půjčím. Vrátiš mi to z výhry.“

„A co když ne?“

Walter pokrčil rameny. Taková možnost mu zřejmě vůbec nepřišla na mozek.

„Dobrá, беру. Jak se jmenuje ten zázrak?“

„Je to překážkový nováček ve čtvrtém dostihu, Beaufort Bonanza.“

Tak tohle Dava zatraceně zajímalo.

Malcolm do Newbury cestoval přesvědčený o Adolfově vítězství. Celá ta maškaráda kolem všech jeho dosavadních vystoupení na dráze bude mít aspoň tentokrát své opodstatnění. A až k té šťastné události dojde, rád bude po ruce jako příjemce plodů Beverleyiny vděčnosti.

Její osobní péče mu bolestně chyběla. Prakticky se s ní neviděl od doby, kdy otce přesvědčil k účasti lidí z Beaufort Holidays na plánech pro jejich koně. Jednou se stavila v Ridgemooru podívat se na nového žokeje – dohodli se na nejlepším učni ve stájích, který teď s koněm intenzivně pracoval, a odsouhlasila Tobyho návrh, že by se Adolf měl pokusit prosadit na delší trati. Barneyemu se moc líbila myšlenka startu v Newbury, úspěch tady mohl jméno firmy šířit na jihu země.

Jenže od posledního divokého večera v Beverleyině růžovém budoáru už uběhlo dost dní. Nejbliž se k ní dostal tehdy ve stájích. Po Adolfově návratu z tréninkového cvalu ji zatáhl do lesa, jenže tomu zážitku něco chybělo. Na oživení divočin z mládí sice bylo něco lákavého, jenže dnes prostě dával přednost manželské posteli za zamčenými dveřmi. A právě do ní by rád zamířil dnes, jakmile Adolf ukáže, co umí.

Jamie se na Adolfův dostih díval se smíšenými pocity. V životě už ho sesadili z řady koní a on se naučil nebrat si to s velkou lítostí, jenže dnes se dostal do jiné situace. V posledních měsících strávil s Adolfem spoustu času a bral ho tak trochu jako „svého“ koně. Na druhé straně ovšem věděl, že i kdyby ho měl dnes jet, zranění by mu to neumožnilo. Ve Wetherby mu žokejskou licenci orazítkovali červeně, a nikde na světě ho nepustí do sedla, dokud mu lékař Jockey Clubu nepovolí další ježdění a on získá modré potvrzení.

Momentálně si ostatně nepřipadal ani tak fit, aby se posadil na zahradní houpací síť.

Dave Jamieho překvapil, před dostihem si k němu totiž přisedl k televizi. Pro dnešek dokonce zkrátil svou práci s Pippinými koňmi.

„Tvá sestra mluví pravdu. Když je koním dobře, můžeš s nima dělat, co se ti zamane,“ oznámil mu a roztáhl se na gauči. „Tři tejdny mi trvalo, než jsem zjistil, že ten bělouš rád chodí zepředu. Když vede, je z něj jinej kůň. Lip pracuje, líp žere, no změna jedna báseň.“

Jamie se usmál. Byl mu vděčný za společnost a těšilo ho, že přítel aspoň v něčem uspěl, i když to byla prkotina. Jedno ze zvířat, která Dave dostal od Pippy pro svá cvičení, se zranilo a minimálně šest týdnů nebude běhat. Zůstali mu tedy jen tři koně, ke kterým Pippa přidala nového bělouše Gates of Eden. Domnívala se, že zranění koně pokaždé podlomí vaši sebedůvěru. Ostatním pak uvolníte program a nic než vítězství vás nepošle zpátky správnou cestou.

David naneštěstí ještě žádné ze svých zvířat nenechal startovat, Gates of Eden byl však přihlášený na proutěné překážky v Carlislu. Jamie doufal, že se dá dohromady natolik, aby ho mohl v tom dostihu jet. Zpráva o jeho pokrocích ho těšila, i když si nedokázal vzpomenout na styl, jakým ho jezdil na rovinách. Vlastně si dnes vůbec na spoustu

věcí nevzpomínal, připadal si jako v nějakém záhadném polovědomém světě, který kolem něj vytvářely pilulky proti bolesti.

„Nenech mě usnout,“ přikázal Davovi. „V posledních dnech sotva držím oči otevřené.“

„Neboj, nedám ti šanci. Když si vsadím na koně, chovám se dost hloučně.“

Tohle Jamieho probralo. „Ty sis vsadil?“

„Jistě. Proto se přece na dostihy v televizi kouká, nebo ne?“

„No a?“

„Co no a?“

„Na koho?“

„Samozřejmě na Adolfa.“

Jamie se zakabonil. Adolf jde na třetí životní start a zatím ani jednou nedokončil. Navíc ho dnes čeká o osm set metrů delší trať než minule.

Dave se na něj zubil a čekal námitky.

„Určitě si myslíš, že se zlepší, když už na něm nesedím.“

„Jestli to chceš postavit takhle... A dostal jsem taky dobrý kurs.“

Pro Jamieho to bylo jediné, co na celé sázce dávalo smysl. Sám si k Adolfovi vypracoval zvláštní vztah, ale nepovažoval ho za žádného budoucího šampióna. Pokud se má dnes umístit, musí se proti minulému startu výrazně zlepšit.

Malcolm splnil své společenské povinnosti sklenkou šampaňského, poté se lóži firmy Beaufort Holidays téměř celé odpoledne zeširoka vyhýbal. Koupil pár drinků trenérům, se kterými v minulosti pracoval, a popovídal si s investičním bankéřem, který hodlal utratit slušnou částku za dostihového koně – Malcolm ho ujistil, že po něčem vhodném zapátrá. Pak se přiblížila hodina Adolfova startu, a on se už do lóže musel vrátit. V krku mu narostl nepříjemný knedlík – tenhle pocit postupem času přicházel při vzpomínce na jistou osobu stále častěji. Nechápal, jak mohla žena jako Beverley klesnout tak hluboko, jenže ona klesla. A vyhlídka na to, že ji spatří poskakovat kolem Barneyho, že ji ten velkohubý obchodník bude předvádět na veřejnosti, Malcolmů už předem naplnila vztekem a emocemi, jaké dosud nikdy nepocítil. Poprvé v životě žárlil.

Utěšovalo ho jediné – od Beaufort Bonanzy se dalo čekat povedené vystoupení. Podnikli pro to všechny kroky. Adolf se chystal profitovat – po vzoru špičkových cyklistů, vytrvalostních atletů a jistě i řady dostihových koní – z účinků drogy zvyšující množství kyslíku ve svalech. Našli se odborníci, kteří tvrdili, že tenhle preparát na koně nefunguje, naopak je vystavuje nebezpečí. Ale kam Malcolmova paměť sahala, otec zatím dosahoval jenom samé dobré výsledky. Držel mu palce, aby v té bilanci pokračoval.

V lóži nevládla zdaleka tak optimistická nálada jako v minulých případech. Hosté z jihu možná nedokázali tolik ocenit štědrnou nápojovou nabídku a soustředili se na obavu, že kůň, který nesl vlajku jejich společnosti, bude čelit třetímu krachu v řadě. Malcolm rozeznal v Barneyho tváři napětí a marně se pokusil zachytit Beverleyin pohled, dívala se totiž přímo skrz něj, jako by neexistoval.

Po boku se mu vynořil Guy Greaves, člověk v dobře střiženém obleku, kterého mu předtím představili. „Tak co myslíte, pane Prieste, máme dnes šanci dočkat se návratu naší firemní investice?“

Malcolm si vzpomněl, že Greaves sedí v dozorčí radě společnosti. Vypadal na inteligentního manažera.

„Vyhlídky jsou slušné, řekl bych.“ Jeho slova vyzněla víc nabubřele, než chtěl. „Doma absolvoval několik tréninkových dávek a řekl bych, že dnes od něj můžeme čekat jenom to nejlepší.“

„A proč myslíte, že mu bude svědčit delší trat?“

Zeptal se dobře, ale Malcolm se na ten dotaz připravil. „Vypozoroval to otec při tréninku. Nepatří k nejrychlejším, ale má spoustu vytrvalosti. Domníváme se, že mu pár set metrů navíc prospěje.“

„Vážně?“ Greaves neskrýval skepticismus. „Bookmakeři zřejmě váš optimismus nesdílejí.“ Adolfa u dráhy nabízeli v kursech kolem 16:1.

„O důvod víc, proč si na něj dnes vsadit, Guy.“ Malcolm z kapsy vytáhl svůj sázkový tiket. „Mně dnes může vyhrát luxusní víkendový balíček od Beaufort Holidays.“

Přitom pozoroval Beverleyiny zářivé černé vlasy. Moc dobře věděl, koho by si na vyhraný zájezd pozval jako doprovod.

Jamie v novinách studoval startovní listinu. „Na Adolfovi tedy jede Carlo. Takový mladý, napůl Ital, víš.“

David náhodou vážně věděl. Carlo jezdil na Adolfovi i tehdy, když se s Malcolmovým mobilem vydal do Ridgemooru. Dave se však o tom nehodlal šířit. Pořád se pokoušel předstírat, že Pippina muže toho dne neviděl, jak vyjíždí po té Beaufortově ženské.

„Doufám, že ho zvládne,“ dodal Jamie. „Adolf táhne jak dráha.“

Dave si dobře uvědomoval, že se Malcolm dostihů zúčastní jako jeden z Beaufortových hostů. Ta Beverley tam určitě bude taky. Při té myšlence se v něm vařila krev – Pippa si takové zacházení rozhodně nezasloužila. Málem jí to celé dnes ráno u stájí vysypal.

„Nechystáte se s Malcolmem do Newbury?“ zeptal se.

„Neblázněte,“ opáčila. „Mám toho tady spoustu na práci.“

„Jen mě tak napadlo... On je přece často pryč, nebo ne? Nechce se vám někdy vyrazit si s ním?“

Pobaveně se na něj podívala. „Máme oba svou práci, Dave, a já ho nemůžu pronásledovat pokaždé, kdy mám čas. Třeba by si myslel, že mu nevěřím.“

Po tomhle se Dave raději odmlčel. Nebyla to ostatně jeho věc. Prostě nebyla.

„Podívej, Adolf je zase pěkně nabuzený. Carlo ho bude muset držet zkrátka.“

Jamieho poznámka přilákala Davovu pozornost zpátky k televizi. Koně se řadili ke startu dostihu na dvě míle a pět furlongů, na široké dráze na levou ruku je čekaly dva okruhy s jedenácti překážkami. Dave si identifikoval Adolfovy barvy a sledoval mohutného koně, jak netrpělivě přešlapuje mezi ostatními.

Páska vyletěla a Adolf se vrhl vpřed, v několika skocích přímo do vedení.

„Pojď, ty má lásko!“ vykřikl Dave.

„Zklidni se, kamaráde. Nesmíš po něm chtít, aby závodil takhle, vždyť by vystřílel náboje ještě v první půlce.“

„Mně se ale líbí vidět své peníze vpředu.“

Jamie se zasmál. „A to se podívejme, velký dostihový taktik. Takhle jsi běhával ty sám?“

Dave se pokoušel vymyslet peprnou odpověď, zatímco na dráze se z balíku koní vymotal další startující a přehnal se kolem Adolfa. Za ním běžel další. Oba se evidentně vymkli kontrole.

„To už vypadá líp,“ pochvaloval si Jamie. „Carlo ho může schovat za ty dva cvoky a zklidnit ho.“

Dave usoudil, že se Jamie neplete. „Tak pojď, Adolfe,“ zavolal už jen pro zábavu.

Malcolm se v Beaufortově lóži cítil podstatně líp, když Adolfův žokej získal nad zvířetem vládu a sledoval vedoucí koně ze zákrytu. Ustoupil Beverley v otázce výměny žokeje, protože tohle přání se dalo lehko splnit, ale švagrovi se rozhodně nedala upřít v sedle obrovská síla. I když Jamiemu chyběly překážkové zkušenosti, Malcolm by dnes o moc raději viděl v sedle právě jeho. Carlo však zřejmě hrozící bouři v poslední chvíli zažehnal. Nyní už nemusel dělat nic víc, než udržet ho za prvními dvěma a další nechat na koni a jeho přirozených schopnostech.

Koně se blížili do zatáčky dráhy, do cíle jim zbývala ještě bezmála míle. Adolf cválal bez problémů, i na překážkách si držel rytmus.

„Ještě mu věříte?“ zeptal se Guy Graves vedle něj.

„Čím dál tím víc.“ A myslel to vážně.

„Jasně, ty můj hrdino,“ zavyl Dave a nadskočil na židli. „Je to v kabeli.“

Půl kilometru před cílem se Adolf posunul do vedení, zatímco favorizovaný No Sanctuary se začal prosazovat několik délek za ním.

„Neříkej hop, ještě není hotovo. No Sanctuary není špatný kůň.“

Jenže Dave nevěnoval Jamieho slovům pozornost. Ani detailní záběr na bezchybný cval favorizovaného koně mu sebedůvěru nepodlomil.

Na začátku dlouhé cílové roviny cválali oba bok po boku. Zbývaly jim tři překážky. Adolf na první z nich zaváhal a ztratil kontakt.

Dave zaklel.

Adolfa to naštěstí nevyvedlo z pohody a před příští překážkou už zase dýchal No Sanctuarymu na záda.

„Ten druhý skáče líp,“ všiml si Jamie, „Ale Adolf vypadá silnější. Jako by si překážek ani nevšímal. Prostě je zkouší jen tak procválat.“

Před posledním skokem získal Adolf délku náskoku a i když překážku málem vyrval z konstrukce, do cíle nastřádal k dobru pět délek, No Sanctuary na jeho tempo nenašel odpověď a docválal bez šance za ním.

„Neuvěřitelné,“ vydechl Jamie. „Vždyť tak dlouhou trať nikdy neběžel.“

Dave nevydržel sedět a křepčil kolem. Nadšení do něj ale nenapumpovala jenom vítězná sázka. Nyní měl už dost slušnou představu o tom, proč koně Tobyho Priesta pořád vyhrávali nad těmi Pippinými.

Barney Beaufort vyždímal z okamžiku své slávy všechno, co se dalo. Nikoho kolem to ani trochu nepřekvapilo, Malcolma už určitě ne. Podnikový fotograf společnosti pořídil záběry Barneyho s vyčerpaným Adolfem, jak přebírá cenu pro vítěze od sponzora dostihu a pak pózuje v doprovodu vybraných hostů a celebrit. Malcolm neměl nejmenší pochybnosti o tom, jak bude vypadat příští vydání časopisu pro klienty Beaufort Holidays, do jehož seznamu předplatitelů ho zřejmě zařadili. Na tolik záběrů bude starý Barney zřejmě potřebovat přidat téhle své pýše další stránky.

Nahoře v lóži slavnostní akty pokračovaly s nevyhnutelnými ceremoniemi. Barney jako předseda představenstva pravděpodobně považoval za nezbytné každý úspěch své firmy okořenit projevem. Malcolma napadlo, že toho páprdu by musel někdo zastřelit, aby zůstal zticha – a ta myšlenka mu připadala nesmírně lákavá.

Přesto poslušně pozvedl sklenici a naslouchal Barneyho bublavému výčtu všech událostí, jež vedly až k tomuto historickému okamžiku. Uprostřed projevu zaslechl i své jméno, na Barneyho přání se zdvořile uklonil, když byl označen za původce myšlenky na pořízení Bonanzy a jeho využití ve jménu firmy. Pak se pozornost už plně soustředila na největší hrdinku Barneyho vyprávění, mladou manažerku obdařenou nikoli pouze andělskou tváří, ale taky brilantním mozkiem, Beverley Harrisovou. Právě ona prosadila Bonanzu tváří v tvář skepticismu ostatních ve vedení společnosti násobenému jeho prvními dvěma nepovedenými starty. Právě ona změnila strategii přípravy tak, že jejich barvy přivedla k vítězství.

Malcolm se svou skotskou málem udusil. Beverley nevěděla o koních nic víc, než z kterého konce padá hnůj. Vedle sebe spatřil bledou tvář Greavesovu, v níž se teď odrážel blažený nadhled.

„Začíná to být hustý, co?“ špitl Guy. „Ale dnes to má samozřejmě své důvody.“

„A jaké důvody?“ Malcolmovi se právě nechtělo poslouchat klepy o Barneya a jeho marketingové ředitelce. A ty se zřejmě právě chystaly.

„Naše milá Beverley je pro Barneyho pravý přístav nadějí od té doby, co od něj odešla manželka.“

„Cože? Ona od něj odešla?“

„Val si našla někoho mladšího v jedné reklamní firmě. Vypadal líp a peněz neměl míň. Barneyho to zdrtilo. Nechtěl jinou ženskou ani vidět.“

Malcolm se pokusil podívat na Greavesa v novém světle. Neznal o něm vlastně žádné pořádné klepy.

„Beverley se moc dlouho snažila, aby k němu pronikla i jako žena, no, nakonec ledy prolomila. Vsadit si na to, že se po rozvodu stane novou paní B., by mi teď připadalo jako rozumná sázka.“

„Kdy se jí povedlo prolomit ledy?“

Greaves se ušklíbl. „Tyhle věci si do díře nepíšu.“

„Ale no tak, aspoň to zkuste.“

Manažer se na okamžik zamyslel. „Když o tom uvažuju, něco se mezi nimi změnilo zhruba v té době, kdy se objevil ten nápad s koněm.“

Přesně jak se Malcolm domníval. Odjakživa věděl, že je úskočná – patřilo to k její povaze –, jenže on vůbec nemiloval pozici toho, na kom své úskoky zkouší.

Barney ukončil slavnostní řeč a zazněl potlesk. Beverley se vděčně nadýmala v roli hrdinky. Malcolm si uvědomoval, že z téhle dálky to prostě nejde postřehnout, ale připadalo mu, že v pohledu, který po něm hodila, se na pozadí pomněnkových očí odrážel triumf.

Dosud nikdy v životě ho žádná ženská neporazila, tahle zkušenost se mu ani dost málo nezamlouvala.

Marie zůstala v ordinaci déle, přestože to nedávalo velký smysl, jelikož a) neměla placené přesčasy, b) jakmile tuhle práci dokončí, zaměstnání v ordinaci ztratí, c) opravná zkouška z chemie na vysoké se blížila a ona chtěla být v učení o moc dál. Jenže vyhlídka na návrat domů ji ani trochu nelákala.

Posledních pár dní vládla v domě podivná atmosféra, přesněji od okamžiku, kdy se vrátila domů a našla otce s tetou Joyce před televizí.

„Podívej se na to, děvče,“ houkl na ni otec – vypadal v tom okamžiku rozjařenější, než ho viděla za posledních několik měsíců. Pustil videorekordér, že jí přehraje úsek dostihu. Na tom nebylo nic zvláštního Dostihy si nahrával často, přehrával jí pak své vítězné tipy a čekal na pochvalu. Jenže tentokrát to bylo jinak.

Zděšeně sledovala žokeje padat ze sedla a pak ležet na dráze. V příštím okamžiku kamera jasně zabrala okamžik, kdy kopyto posledního koně naplno zasáhlo jeho hlavu a nechalo ji bezvládně ležet na ramenou. Ale pro všechno na světě, proč jí přehrával právě tohle?

„A teď to nejlepší, miláčku, víš, kdo to je?“

„Nevím, tati.“ Ale mohla si to domyslet dřív, než jí to otec prozradil.

„Ten parchant Jamie Hutchison. Málem mu skopnul hlavu z ramen, co říkáš?“

„Je v pořádku?“ zeptala se s podivným pocitem kolem žaludku.

Otec se dlouho smál, než dokázal odpovědět. „Co bys řekla? Odvezli ho na intenzivku. S trochou štěstí tamodtud pojede s černýma havranama.“

Strašně si přála ten děsivý úsměv z jeho tváře smazat. „Víš, tati,“ řekla pomalu. „Někdy je mi z tebe vážně zle.“ A vyběhla z místnosti.

Nazítří jí bylo z otcova a tetina vtipkování o žokejově zranění tak nevolno, že se rozhodla naškrábat mu spěšnou zprávu a popřát mu brzké uzdravení. Bylo to jen drobné gesto, aby nějak negovala nekřesťanské cítění zbytku své rodiny. Věděla, proč uvažují právě takhle, ale rozhodně to nepovažovala za správné.

A teď si připadala jako zrádkyně. Táta s tetou Joyce by zuřili, kdyby se jim doneslo, co provedla. Zradila je. Jamie Hutchison byl přece člověk, který jí zabil bratra, a měl za to trpět. Co na tom, že už

se vrátil z vězení? Měl trpět a trpět pořád dál až do smrti, až bude mrtvý stejně jako teď Adam. Tak to cítili táta s tetou a její povinností přece je stát za nimi, nebo ne?

Tak docela ne. Nemusí je slepě podporovat i v okamžiku, kdy jednali proti jejímu přesvědčení, a ona prostě nedokázala věřit v nenávist a pomstychtivost, která plnila všechny jejich úvahy o Jamiem. Pokud se týkalo jí, nikdo nemohl čekat, že by si oblíbila muže, který – jak sám přiznal a jak prokázal proces – způsobil smrt jejího bratra. Jenže on přece za svou chybu zaplatil, a jestli v něm bylo aspoň něco slušného, ponese svou vinu na každém kroku až do konce svých dní. Po pravdě řečeno se domnívala, že oni všichni – táta, teta Joyce i Jamie Hutchison – musejí své životy žít sami, a to nejlíp jak dovedou. Nesmějí dopustit, aby jim minulé skutky a hříchy zalily jedem celou budoucnost.

Od Alanovy smrti už uteklo dva a půl roku. Jaký smysl dnes mělo lít olej do starých ran? Čas přece určitě všechno milosrdně zakryje.

To celé sice znělo vznešeně, jenže otec před sebou neměl dlouhou budoucnost a ona ho prostě podrazila, když napsala muži odpovědnému za smrt jeho syna. A pokud šlo o tetičku Joyce, pak z toho, jak se na ni v posledních dnech dívala a ptala se jí na kdeco, se dá soudit, že snad o všem ví. O tom, jak se s Jamiem potkala u Ros, jak s ním mluvila a jak mu poslala ten nešťastný dopis s přáním uzdravení.

Sehnula se na zem po další složce a otevřela ji. Domů se ještě nechystala.

Jamie se pohyboval, připadalo mu ale, jako by se ani nedotýkal země. Soustředil se na vzprímenou pozici. Někdo ho ze strany podpíral. To bylo dobře. Z toho silného sevření se totiž nedalo jen tak lehce vypadnout, a jeho majitel Jamieho navíc strkal vpřed. Už dlouho ho nikdo takhle nedržel. Možná už od dětských let, kdy mu stejně pomáhala maminka. Jenže teď už nebyl dítětem, nebo snad ano? Když se takhle ptá, už přece určitě nemůže být děcko, nebo může?

„Ale jdi, Jamie, chlape jeden. Vůz je hned támhle.“

Kdo to byl? Určitě ta osoba, co ho táhne jako máma. Silná osoba.

„Co se tu děje, Malcolm?“

Blížil se někdo další. Žena. Ted' už na ni viděl. A bylo se na co dívat, chutná mladá blondýna. Možná trochu kulatější, ale určitě vysoce líbatelná. On ji přece zná, že ano? Jak se jenom jmenuje?

„Je v pohodě?“

„Jo, trochu přebral. Bérem ho domů, Mandy, neboj.“

Mandy, tak je to, ta holka, co si to s ní Malcolm rozdává. Možná by jí měl nabídnout svezení.

„Panebože, Malcolme, přece ho takhle nenecháš řídit?“

Přirozeně se řídit chystal. Je to jeho auto, a to nikdo jiný řídit nebude.

„Nedělej si srandu, kámo, vždyť sotva stojíš.“

No a? Nasedejte, jízda za chvíli začíná.

„To je fakt vtipný. Richi, mrkni se mu do kapes po klíčích, jo?“

Jestli na něj Richard sáhne, praští ho do čumáku.

„Ustup, Mandy, my to s ním vyřídíme.“

Přesně tak, ustup. Jenom vyřídí tyhle dva pitomce a pak se sem vrátí.

„Určitě budete v pohodě?“

„Ale jo, řekni něco, Richi.“

Odešla a oni znovu vykročili. Kam to zamířili? Aha, do auta. Ted' bude přece řídit. Fantazie, přitom se nebude muset starat o to, jak posunout nohu před nohu. Jupí!

Sakra, to se podobalo snu. Ve snech si přece taky můžete vyvádět, co se vám zachce.

„Malcolme!“ Když se v půl osmé ráno zjevil na jejím zápraží, Beverley to zaskočilo. „Co tu děláš, pro všechno na světě?“

„Pusť mě dál a vysvětlím ti to.“

Na okamžik se zdálo, že to neudělá. Byla oblečená do modře vzorovaného županu nad kolena, pod kterým nebylo nic, nohy bosé.

„Připravím snídani, než se oblečeš,“ oznámil jí, aby hned na začátku zdůraznil, že se tu nestavil jenom na návštěvu v její posteli. Ne že by ho takhle alternativa nelákala, ale hodlal přenechat aktivitu jí.

„Dobrá,“ souhlasila zdráhavě a ustoupila, aby mohl projít. Nemohl si pomoci, jakmile se k ní přiblížil, objal ji a chystal se k dlouhému rannímu polibku, jenže ona se z jeho sevření vyprostila a ustoupila.

„Dám si jenom kávu,“ oznámila a ukázala mu ke kuchyni. „Musím do půl deváté odejít.“

Dal do konvice vařit vodu a pustil se do pátrání po kávě, pak si připravil pár vajíček. Musel se něčeho najíst, aby uhasil vášeň, která se zmocňovala celého těla. Shora se ozývalo otvírání zásuvek a skříněk z její ložnice. Mohl si ji představit, jak stojí nahá před toaletním stolem, vybírá spodní prádlo a zapíná si blůzu.

V tomhle domě s ní strávil jedinou celou noc, hned na začátku jejich eskapády, ráno pak zůstal v posteli a sledoval, jak se obléká do práce. Sledování žen při oblékání mu připadalo téměř stejně lákavé jako opačný proces. Při té pamětihodné příležitosti ho vydráždila natolik, že když se jí podařilo zapnout sukni, doslova z ní všechno zase serval a za půl hodiny mohla začínat znovu. Zajímalo by ho, jak by reagovala dnes, kdyby se vydal nahoru a zopakoval si tehdejší zážitek.

Bolestně ho zmáhala chuť ten pokus podstoupit. Jenže ve světle jejího nedávného jednání, nepříjatých telefonických hovorů i informací od Guy Greavese z Newbury se soustředil na umletí kávových zrnek.

Nakonec její podpatky zaklapaly na kuchyňské dlažbě a ona si od něj vzala připravený šálek. Oblékla si jeden se svých upjatých kostýmů, uhlově černý s proužky, s blůzou sepnutou staromódní broží, vlasy vyčesanými z obličeje tak, že zdůrazňovaly tmavou obrubu brýlí. Její poselství bylo jasnější, než kdyby si na krk pověsila tabulku s nápisem *Nedotýkat se*.

Ukázal na pánev se sázenými vejci a toast.

„Určitě si nedáš nic k jídlu?“

Zavrtěla hlavou. „Asi tě bude zajímat, proč jsem se ti po dostizích v Newbury neozvala,“ spustila. „Ale než začneš, ráda bych ti řekla, že jsme ti poslali dopis, měl by být na cestě.“

„Dopis? Telefony se ti něčím zprotivily?“

„Chtěli jsme formálně potvrdit, jak si vážíme úspěchu Beaufort Bonanzy.“

Namazal si kus toastu máslem. „To zní, jako bys mě chtěla vyhodit.“

„Ne.“ Posadila se proti němu. „Ale udělám to, pokud se nám nepovede posunout náš vztah do čistě profesionální roviny.“

„Vážně?“ Cítil, jak se mu začíná zrychlovat puls. „A kolik si tedy taková profesionálka jako ty účtuje za jedno vrznutí?“

Zamrkala a pomalu absorbovala jeho poznámku.

„Na tom není nic k smíchu, Malcolm,“ řekla nakonec mírně.

Přežvykoval svou snídani, žádnou chuť ale nevnímal.

„Myslím to jednoznačně,“ pokračovala. „Nesmíme se už vídat jinak než obchodně. Bylo to nádherné, ale řekla bych, že už je to u konce.“

„Kecy.“ Prudce odstrčil talíř a sledoval, jak se zastavil nebezpečně blízko hrany stolu. Přál si, aby se rozprskl na dlaždičkách a zbytky vajíčka i porcelánovými střepy jí zasypal ty nablýskané lodičky s hranatými špičkami. „Chceš tím prostě říct, že už jsi ze mě vyždímala, cos chtěla, a přeješ si, abych se sbalil.“

Povzdechla si. „Mrzí mě to, ale jeden z páru musí vždycky být ten první, kdo skončí nefunkční vztah.“

„Ale no tak, Beverley. Víím, o co ti jde. Využilas mě, aby ses dostala na kobylku tomu staříkovi Beaufortovi. Když ho opustila žena, byl prostě na dně, a tobě se nevedlo vyvolat sebemenší zájem. A tak ses začala motat kolem mě, jenom aby viděl, o co přichází. Teď už zabral a mě dál nepotřebuješ.“

Oči za brýlemi se zmenšily. Dohadoval se, že ji konečně zaskočil a ona zvažuje, zda se pustí do hádky.

Změnila téma. „Malcolm, jakou budoucnost by náš vztah mohl mít? Svou ženu bys kvůli mně přece neopustil. Pokud jde o tebe, jsem prostě jen taková bokovka.“

„A starý Beaufort je životní láska, tak to myslíš?“

Beverley se rozzlobeně zvedla. „Barney není tak starý, Malcolm. Je mu něco přes padesát, a jako chlap je na tom stejně jako ty. A navíc je to dobrý člověk a potřebuje mě v mnoha směrech. Tobě jde jen o to, abys mě dostal do postele.“

Proti tomu nedokázal argumentovat.

Odložila hrnek do dřezu a zůstala k němu zády, s hlavou skloněnou ke straně. „Radši už mi dej pokoj.“

„Anebo co?“

Obrátila se k němu. „Anebo podniknu kroky, které to zajistí.“
Ona mu vážně vyhrožuje? Měla odvalu, to jí musel nechat.
Podívala se na hodinky. „Musím jít, nechci přijít pozdě.“
Rozhodl se, že ji opustí bez protestů. Protentokrát.

„Jak se máš?“

„Líp, protože jsem tady.“

Jamie s Vanessou se opírali o plot a sledovali společně tu část vřesoviště, na které Pippa trénovala své koně. Nedaleko pracovala taky Davová skupinka plnokrevníků, následovaných poskakujícím landroverem.

„Toho koně poznávám,“ ukázala Vanessa na urostlého bělouše v čele.

„Gates of Eden. Náš jediný skokan – dřív běhával roviny.“

„Ale toho jsi přece jel v Ascotu, nebo ne? Vzpomínám si na to.“

Jamie přikývl. Nejradši by už seděl v sedle toho koně. Ros s Pippou se domnívaly, že v Davově skupině si vylepší vytrvalost. Každopádně mu Davová příprava pomohla shodit část nadměrné váhy.

Jenže i když se všechny svaly v Jamiem těšily zpátky do sedla, uznával, že by to momentálně nebyl nejlepší nápad. Stále cítil ztuhlý krk a nohy se pod ním třáslly. A upřímně řečeno, nejméně stejně jako fyzické problémy ho trápila i bolest na duši.

Větší část posledních dní sice strávil v posteli v podivném polovědomí, ale pořádně vyspat se mu přitom prakticky nepovedlo. Měl pocit, jako by dokázal vypnout tělo, ale nedokázal najít podobný vypínač na podvědomí. A v důsledku toho se cítil permanentně unavený. Přitom neměl co dělat – na knihy ani televizi se soustředit nedokázal. Kdykoli se přišel podívat do stájí, Pippa ho hnala zpátky do postele a Dave se mu pro práci nemohl věnovat. Když se na něj přišla podívat Vanessa a navrhla mu krátkou procházku, bral to jako vysvobození.

„Kdy nastoupí do dostihu?“ Vanessa soustředěně pozorovala Gates of Edenu.

„Přihlásili ho do Carlislu za deset dní. Nevěřil jsem, jestli ho tak brzo stihnou připravit, ale teď spíš nevím, jestli to stihnu já.“

Vanessa se mu zavěsila pod paži. „Hlavu vzhůru, ty můj ubožáčku. Do té doby budeš jako rybička.“

„Jo.“ Měla pravdu, začínal si nějak moc stěžovat. Nejvyšší čas změnit téma rozhovoru. „Můžeš mi s něčím poradit?“

Nečekal na odpověď a pokračoval hned vyprávěním o Marii Kirkstallové. Jak ho Ros požádala, ať se vyhýbá jejím stájím, jak Marii pomohl v úzkých a jak mu poslala dopis.

„Po nehodě jsem strávil nějakou dobu v nemocnici. Trvalo mi dlouho, než jsem si přesně uvědomil, co jsem způsobil – při té nehodě jsem ztratil paměť. Když mi konečně došlo, že jsem někoho zabil, chtěl jsem napsat jeho pozůstalým. Asi abych před nimi přiznal svou vinu. Jenže já se na nic nevzmohl. Sotva jsem dokázal zvednout pero. Nedokázal jsem ten dopis dát dohromady, a nikdo jiný ho za mě napsat nemohl, to by nebylo správné.“

Na okamžik se odmlčel a rovnal si další myšlenky. Povzbudivě mu sevřela paži.

„Čas utíkal a mně připadalo čím dál těžší vymyslet co napsat, čím dál víc mi to připadalo jenom jako prázdné gesto. Jako bych je prosil o odpuštění za něco, co se odpustit nedá. A tak jsem nakonec nic nenapsal. V novinách popsali spoustu papíru hnusnými články o bolesti její rodiny a o tom, jak mě nenávidí. A já přirozeně věděl, že mě čeká vězení. A tak jsem se uzavřel do sebe. Jako bych se chtěl schovat před světem.“

Jenže teď jsem potkal Marii. Tvrdila sice, že se mi chce vyhnout, u Ros za mnou ale přišla a navíc mi poslala přání k uzdravení. Proč to udělala? A co bych měl dělat já?“

Vanessa se nad jeho vyprávěním zamyslela. „Vypadá to, jako bys jí chtěl napsat dopis, o kterém jsi předtím uvažoval.“

Strefila se, přesně o tom uvažoval.

„Myslíš, že bych měl? Nechci jí nijak ublížit, ale mně by to pomohlo.“

Bylo to, jako by se útočník postavil před své oběti – bude to bolet, ale za tu bolest to stojí.

„Tak to proved', Jamie, dala ti přece příležitost.“

„Díky,“ řekl. Potvrdila jeho vlastní názor. Napíše Marii a Ros poprosí, ať jí dopis předá. Nebude prosit o odpuštění, jenom jí projeví

svou lítost. Skutečnost, že rodině Alana Kirkstalla nenapsal, ho pořád trápila. Třeba mu ten dopis pomůže dát si život trochu do kupy.

Pustili se zpátky z kopce. Jamie viditelně pookřál.

„Možná se mi tím psaním pročistí hlava,“ uvažoval. „Pořád se mi vracejí hrozné sny o té nehodě.“

„Já myslela, že si na ni moc nevzpomínáš.“

„Nevzpomínám, ale znáš to, jak to chodí ve snech. Všechny starosti a neurózy se ti přetaví do prapodivného scénáře, a ten vypadá naprosto věrohodně. Včera se mi zdálo, jak mě tehdy večer vláčeli z hospody, a objevila se tam ta ubohá holka, Mandy.“

„To je ta zabitá?“

„To je ona. V tom snu se do Malcolma začala navážet, že mě nechá v tomhle stavu sednout za volant, a já řekl Richardovi, že mu rozbiju čumák, jestli se mi nějak pokusí vzít klíčky.“

„A to se vážně stalo?“

„Kdepak, já si vůbec nepamatuju, co se stalo. Jenže tyhle nesmysly mi putují hlavou od toho okamžiku, co jsem před týdnem chytil tu pecku do hlavy. Třeba se toho dopisem Marii zbavím. Co myslíš?“

Najednou rozpřáhla ruce, objala ho a se smíchem se k němu pevně přitáhla.

„Co je tady k smíchu?“ zeptal se, když sevření uvolnila.

„Ty.“

„Promiň, ale já to nechápu.“

Zvážněla a podívala se mu do očí.

„Jak vypadá Marie Kirkstallová?“

Zmateně zamrkal. „Co to s tím má společného?“

„Je hezká?“

Promyslel si to. „Vypadá zatraceně líp, než kdyby byla jenom hezká.“

Smála se, ještě když se vraceli k hlavní budově stájí.

12

„Ten člověk se mi vážně nelíbil,“ svěřila se Jane Šimonovi na klikaté asfaltce od stájí Tobyho Priesta. „Je na něm něco slizkého.“

„Ale patří k pilířům naší dostihové komunity.“

„Pořád mi zkoušel koukat do výstřihu.“

Kolega se rozesmál bohatým bublavým smíchem, který hned naplnil auto. „No jo, dneska vám to sekne, šéfko.“

„Ale ne, sklapněte,“ bránila se Jane. Žádná šéfka už tak jako tak nebyla. Nemohla ale popřít, že se dnes snažila vypadat co nejlíp. Oblékla si tmavomodrý kostým s pastelově modrou halenkou, v níž se cítila dobře jenom s rozepnutými horními knoflíky. S vlasy si navíc vážně pohrála, dokonce nanesla i trochu makeupu. Připadala si jako blázen, takhle se předvádět před mužským, který o ni jako o ženu neprojevil ani ten sebemenší zájem. Ale co má být? Aspoň si může zvednout vlastní sebevědomí.

Se Simonem se neviděli dobrých deset dní, od okamžiku, kdy dostali nařízeno uložit své vraždy k ledu. Ranní projížďka yorkshirským jarem na ni působila jako balzám, dokonce i když na jejím konci stál pohovor s takovým nechutným náfukou, jako je Toby Priest.

Simon k jejímu překvapení odbočil ze silnice a zaparkoval před hospůdkou s doškovou střechou a zahrádkou prosvětlenou poledním sluncem.

Obrátil se k ní. „Dáme si něco rychlého k snědku?“

Vlastně by asi neměla. Čekala na ni hromada papírů kolem Prestonova případu. Na druhé straně vyrazili ráno v půl deváté a jejich překvapený hostitel jim nenabídl ani sklenici vody.

„Výborná myšlenka,“ přitakala.

V takhle brzkou hodinu se tu nesešlo mnoho hostů, barman právě dokončoval vypisování lákavého menu na tabuli nad krbem.

„Dnes je placení na mně,“ oznámila pevně. Takové nabídky odolávat nedovedla.

Po deseti minutách už se v zahradní restauraci zakousli do pořádného oběda. Jídlo vypadalo skvostně – domácí steak se smaženou zeleninou a pro Simona taky velké pivo – řízení tedy zůstane na ní. Nad nedalekým rybníčkem s kachnami foukal čerstvý vítr a ještě násobil chuť k jídlu.

„Tak co si myslíte o Tobym Priestovi?“ zeptala se, když už se tahle otázka nedala dál odkládat.

Do Ridgemooru se dostali v deset a dlouhou chvíli museli čekat uvnitř, než se trenér dokázal uvolnit ze stájí. Nakonec se ukázal se zakaboněnou tváří. Nepochybně mu bylo silně proti srsti jakékoli přerušování ranní práce. V prvním okamžiku ho obměkčil pohled na Jane, jenže když vyšlo najevo, o co jim jde, zase se zatvrdil.

„Amanda Parkinová? Ta ubohá zavražděná dívka? Netuším, jak bych vám já mohl pomoci.“

„Pokud víme, pracovala pro vás.“

„Jen asi šest týdnů.“

„Spíš šest měsíců, pane Prieste. Rádi bychom věděli, proč od vás odešla.“

„Snad nečekáte, že si to budu pamatovat? Ve stájích mi dělá přes čtyřicet lidí. Někteří přijdou a odejdou beze slova vysvětlení. Nemůžu se s nimi zabývat. Radši si promluvte s hlavním stájníkem.“

„Ale Amandu si určitě vybavíte, pane Prieste. Podle našich svědků jste s ní určitou dobu udržoval blízké vztahy.“

Tímhle ho zaskočili a chvíli je mlčky podezíravě pozoroval. Určitě by strašně rád věděl, kolik už toho zjistili. Jane předpokládala, že svůj vztah k Amandě popře, jenže to se nestalo.

„Nemyslím, že je nějaký zákon proti tomu, aby se chlap zabouchl do pěkné holky. Byl jsem v rozvodovém řízení a s ní jsem se tak trochu odvázel.“

Jane neřekla ani slovo, předpokládala, že Priest dodá další informace. Až dosud její mlčení fungovalo skvěle.

„Moc mě zarmoutilo, co se s Mandy stalo. Vážně moc. Drogy jsou hrozná věc, ale to víte vy dva líp než já. Kdyby zůstala v Ridgemooru, určitě bychom se o ni dokázali postarat nějak líp. Každého tady bereme jako součást kolektivu, i ty nejmladší.“

Ty pokrytče, pomyslela se Jane, před pár minutami vykládá o tom, jak rychle mu mizí zaměstnanci, a teď si tu hraje na tátu velké spokojené rodiny.

„Snažil jste se Amandu přesvědčit, aby zůstala?“

„Zkoušel jsem to, ale už se rozhodla. Upřímně řečeno jsem jí to nevyčítal. Když už si tu užila, proč by měla zůstat?“

„Řekl byste, že váš vztah skončil přátelsky?“

„Určitě. Ani jedna strana z něj neodcházela s pocitem křivdy. Já se smířil s tím, že potřebuje vážné přátelství s mužem svého věku.“

„Takže odcházela s vaším požehnáním?“

„Přesně tak.“ Mluvil zdráhavě, určitě netušil, jak se tenhle rozhovor vyvine.

„Dal jste jí na odchod ještě něco? Jako třeba peníze?“

„Proč bych jí měl platit?“

„Já myslela, jestli jako zaměstnanec neměla nárok na odstupné pro nadbytečnost.“

Hlasitě se zařehotal. „Nikdy jsem neměl v práci nadbytek lidí. Kydat u koní je potřeba vždycky. O co vám sakra jde?“

Jane došla k názoru, že je načase položit karty na stůl. Informovala ho o deseti tisících na Amandině účtu u spořitelny.

„Vzhledem k tomu, že jste k sobě měli profesně i osobně blízko, prostě mě napadlo, jestli nemáte tušení o původu těch peněz.“

Pár okamžiků přemýšlel a pak ji zaskočil. „Vlastně vím. Dal jsem jí je.“

Jane nevěřila vlastním uším. V tichu, které následovalo, se dnes poprvé ozval Simon.

„Právě jste nám přece řekl, že jste neměl důvod jí platit.“

„Zapomněl jsem, promiňte.“

„Zapomněl jste, že jste Amandě vyplatil deset tisíc liber?“ Jane našla ztracený hlas, nedovedla v něm ale skrýt skeptický podtón.

„Vypadlo mi to z hlavy.“ Priest tedy nepochybně měl nervy jako lana – ani teď nevypadal nijak rozpačitě.

Jane pokračovala tím nejnezaujatějším tónem, jakého byla schopna. „A to vy se obvykle loučíte se svými bývalými přítelkyněmi takovouhle částkou peněz?“

Trenér se usmál – sebedůvěra se mu zřejmě vracela v plné míře. „Doufám, že většina mých bývalých přítelkyň o mně nemluví jako o skrbílkovi.“ Pak se obrátil k Šimonovi. „Mé bývalé manželky mě ale do takové kategorie možná řadí.“

Simon si zachoval tvář pokerového profesionála. „Takže těch deset tisíc byl prostě jenom dárek?“

„Přesně tak. S Amandou mi bylo moc dobře. Pokud bych měl ten vztah popsat, něco v něm připomínalo spíš pocity otce s dcerou. A já ji jako každý dobrý otec poslal do světa s trochou peněz v kapse... V mém oboru zas není deset tisíc tak obrovská suma,“ dodal jako by na svou obranu. „V přípravě tu mám koně koupené za miliony ještě jako nevyzkoušené rocky. A za dodatečnou přihlášku do Derby zaplatí moji majitelé devadesát tisíc liber. Když některý z mých žokejů odjezdí pár klasických vítězů, může si dovolit odejít na odpočinek a žít ze svého podílu na připouštěcích poplatcích v hřebčíně. Možná vás to zaskočí a policejní penze vám teď bude připadat nepodstatná, ale na můj dárek Amandě se teď snad budete dívat z jiné perspektivy, co myslíte?“

„Karen..., ahoj. Tady je Malcolm.“

„Slečna Harrisová se ještě nevrátila z porady, pane Prieste.“

„Ale jděte, drahoušku, vím, že se mnou prostě nechce mluvit.“

„Pokud máte něco naléhavého, předám jí vzkaz v poledne, až půjde na oběd. Jinak určitě vyřídí všechny hovory později. Postarám se, aby vás vzala mezi prvními.“

„Jste andílek, Karen.“

„Děkuji, pane Prieste, ale dala bych přednost tomu, abyste mě nenazýval drahouškem a andílkem. A pokud vám mohu radit, nemyslím, že je nutné znovu volat a opakovat svou žádost.“

„Ale to bych si s vámi ani nemohl popovídat, pusinko. Ach ne. Vsadím se, že vás nemám titulovat ani pusinko.“

„Nejste opilý, pane Prieste?“

„To je pěkně osobní otázka, Karen. Co kdybychom se sešli a pokusili se najít odpověď? Mohli bychom se spolu napít. Co tomu říkáte?“

„Já teď zavěším, pane Prieste, a naléhavě bych vám radila, abyste už nevolal.“

„A já bych vám naléhavě radil, abyste si políbila prdel.“

Jenže to už řekl do hluchého telefonu – ne že by na tom dvakrát záleželo.

Zvedal se vítr a po hladině rybníka se hnaly první vlnky. Slunečné odpoledne zahalily první mraky, jenže Jane se vnitřně proti změnám počasí obrnila. Čekala na Simonovu odpověď.

„Co si myslím o Tobym Priestovi?“ Dopil pivo a odložil sklenici s hlasitým cvaknutím na stůl. „Osobně bych řekl, že je to pěkně nechutný chlap. Obrovské ego. Úskočný jak had. Kdyby nebyl úspěšný jako trenér, zřejmě by se prosadil v politice, nebo by se vyšplhal do čela nějaké firmy. Anebo...“ v zelených očích se mu zablýsklo, „na místo šéfinspektora.“

Jane s ním nemohla nesouhlasit. „Tím míň ale chápu, proč se nám k těm penězům přiznával. Napřed to odmítl, a pak otočil a přiznal se. Proč?“

„Netuším. Pojd'me si dát kávu dovnitř. Nejste na jarní yorkshirské počasí oblečená.“

V tom se nepletl. Vděčně se nechala odvést pod střechu. „Myslíte si totéž, co já?“ zeptala se, když s kouřícími šálky usedli u rohového stolu.

„To asi sotva,“ přiznal se. „Myslel jsem zrovna na to, jak vám ta pastelová blůza sluší.“

„Pro boha živého, Simoně, soustřed'te se na práci.“

„Promiňte, šéfkó, to určitě to pivo.“ Jeho bělostné zuby prozářily temnotu nad stolem. Usmál se na ni a ona si musela přiznat, že ji potěšil.

„Podívejte,“ nadechla se. „Evidentně mluvil pravdu, když napřed tvrdil, že Amandě nic nevyplatil. A když se vysmíval penězům za odstupné, to byla určitě taky pravda. Koně možná stojí hromadu peněz, ale můžete se vsadit, že stájový personál na tom není nejlíp. Amandě by připadalo deset tisíc jako hotové jmění.“

Simon trpělivě přikyvoval. Tenhle výraz už znala – čekal, kdy se dostane k podstatě věci. A ona se k ní dostane – až přijde čas.

„Napřed reagoval po pravdě, jenže pak si to rozmyslel a svou verzi změnil a připustil, že jí zaplatil. Měl dokonce tu drzost vyrukovat na nás se sentimentální historkou o tom, že jí byl něčím na způsob otce.“

„Takové otce občas dáváme za mříže,“ poznamenal Simon.

Jane mu nevěnovala pozornost. „Otázka je, proč nám přiznal něco, co neprovedl?“

„Vy mi to teď určitě vysvětlíte.“

„To tedy vysvětlím. Někoho chránil. Ví, kdo jí ty peníze ve skutečnosti zaplatil, ale nám to přiznat nehodlá. A tak to raději vzal na sebe. Jenže koho vlastně kryje? To musíme zjistit.“

„Oprava, Jane, to musíte zjistit vy.“

„Vy se mnou tedy nesouhlasíte?“

„Ne, nesouhlasím. Taky si myslím, že lhal, Amanda ale mohla mít nějaký důvod, aby z něj tyhle peníze vydolovala. Třeba jí dával prachy na sázení na své tutovky. Dokážu si představit, jak se jí pokoušel zaimponovat. Chlapi jsou schopní slíbit kdeco, když jde o to nalákat holku do postele. Jenže ona ty prachy vyzvedla a utekla s někým mladým. Ale ať šlo o cokoli, vsadím se s vámi, že to nemá ani to nejmenší pojitko s její vraždou. To spískal nějaký pošahaný dealer, co si potřeboval vyřídit účty s Petem, a ona se prostě přimotala do cesty.“

„Aha.“

„Mrzí mě to, Jane,“ ozval se. „Takhle to vidím já.“

Asi měl pravdu. A jí stejně chybí čas i síla, aby s tím nějak pohnula.

„Dáte si další kávu?“ zeptal se.

Přikývla a on se vydal k baru. Sledovala ho. Myslel kompliment o její blůze vážně? Anebo takhle mluvil, kdykoli chtěl dostat holku do postele?

Ale ona ho přece nezajímala. Nebo že by...?

Pippa stála s Davem na tréninkové dráze. Sledovali, jak jeden z učedníků jménem Micky školil Gates of Edena na malých překážkách. Ozval se její mobil a ona ho zvedla.

Hlas nepoznala – ženská s yorkshirským akcentem –, ale jméno jí znělo povědomě. Věděla, že Beverley Harrisová pracuje pro jednoho z Malcolmových klientů. Proč ale volají?

„Nevím, jak jste se dostala k mému číslu,“ řekla. „Malcolm by měl být v kanceláři.“

„Jenže já bych potřebovala mluvit s vámi, Pippo.“ Pippo? Nikdy dřív spolu nemluvily.

Hlas přešel do důvěrného tónu. „Napadlo mě, že bychom si měly promluvit. Jen my dvě, žena se ženou, jestli chápete, jak to myslím.“ Pippa nechápala ani slovo, ale hlas naléhal.

„Je to o Malcolmovi. On je tak trochu na ženské, nemyslíte? Strávili jsme spolu při tom koňském obchodu dost času, a já se obávám, že překročil určitou míru.“

„Já vás nějak nechápu, slečno Harrisová.“

„Podívejte, Pippo, já už jsem velká holka a vím, jak si poradit s chlapem, co zanáší.“

„Co dělá?“

„Zanáší – hledá zábavu jinde. Copak jste ten výraz nikdy neslyšela? No ale teď už jistě chápete, kam mířím. Malcolm se prostě nezdrží a snaží se jít po holkách. Já v našem obchodě poznávám spoustu mužů. Většinou se chovají jako malí kluci. Ukážete jim cukrátko a oni si myslí, že si ho hned můžou nacpat do tlamy. A s vaším Malcolmem je to zrovna tak. Necháte ho zahlédnout centimetr nad kolenem a v příštím momentu už vám sukni drží nad hlavou.“

Pippa zmateně přemítala. Určitě si z ní dělá blázny. Tenhle rozhovor přece nemůže myslet vážně.

„Promiňte, můžete mi ještě zopakovat, kdo vlastně jste?“

Ženský hlas se znovu změnil, teď už zněl ostřeji. „Moc dobře to víte, tak se nesnažte předstírat nějakou nevědomost. Váš manžel to na mě zkoušel několik měsíců, a teď dokonce začíná obtěžovat mé podřízené. Copak si ho nemůžete trochu hlídat? Doma evidentně nedostává to, po čem touží, jenže to si s ním musíte vyříkat vy.“

Pippa se třásla. Chtěla ten hrozný hovor ukončit, ale nedokázala to. Na tom příšerném hlasu a jedu, který jí ukapával do uší, bylo cosi hrůzně lákavého.

Žena se vrátila k přátelskému tónu. „Já vás z ničeho neobviňuju, Pippo. Koneckonců rozhodně nemusíte nosit na hlavě pytel, viděla jsem vaše fotky. Kdybyste se trochu snažila, byla by z vás vážně kočka. Kupte si nějaké sexy kalhotky, to nikdy neselže, můžu to potvrdit sama – a váš partner může doma dostat všechno, co je mu libo. Rozumíte, co vám říkám, že ano? A můžete mu říct ještě něco – vím o jeho příteli z Německa, pánovi jménem Hans Jürgen Bach.“

Dave na Mickyho volal pokyny jak si počínat s Gates of Edenem. Uvědomoval si, že pokud se Jamie před Carlislem nedá dohromady, tenhle chlapec bude muset koně v prvním dostihu jet.

Po celou dobu toho rozhovoru přitom po očku sledoval Pippu. Bylo jasné, že jde o něco vážného, poznal to ze způsobu její chůze se skloněnou hlavou. Pozorně naslouchala a šourala se k bráně do stájí. Když se neobjevila ani za pět minut, vydal se za ní.

Spatřil ji za stájemi, u keře čerstvě rašícího hlohu. Nejdřív měl pocit, že ještě telefonuje, ale držela mobil v ruce u pasu a strnule se na přístroj dívala.

„Pippo?“ Ani se po něm neotočila. „Chcete s Gatesem pokračovat? Já bych asi potřeboval pomoc.“

Vzhlédla k němu, jako by si ho všimla až teď. Změnila se. Dívala se na něj kalnýma očima nad zkroucenými ústy, vypadala jako dítě, které se pokouší zadržet pláč. Pochopil, že se stalo něco hrozného.

Objal ji rukou kolem ramen. „Co se stalo?“

Namáhavě polkla. Zdálo se, že si nevěří natolik, aby se dala do řeči. Za krátkou dobu jejich známosti už ji několikrát viděl vzteklou, ale nikdy nevypadala takhle. Představivost mu horečnatě pracovala.

„Měl někdo nehodu?“

„Ne,“ zašeptala sotva slyšitelným hlasem.

„A kdo to volal? Malcolm?“

Spojení proběhlo v okamžiku, kdy vyslovil jeho jméno. V očích se zablýsklo a čelist se bolestně zkroutila. Musela se tedy dovědět to, co on už věděl – o Malcolmovi a té Beverley Harrisové.

Pokoušela se najít slova, ale on ji zarazil.

„Bude to v pořádku, Pippo,“ zašeptal, jako by to bylo něco platné. Sevřel ji silně do náručí a ona se k němu přísála se zoufalstvím tonoucího.

Dnešek se zatím bůhvíjak nevyvíjí, dumal Malcolm nad šálkem kávy, do kterého sypal instantní smetanu. Možná se neměl v půl dvanácté pouštět do láhve whisky, kterou přechovával v kanceláři, jenže propadl trudnomyslnosti poté, co s ním Beverley ukázkově vyběhla. Hloupé poznámky ke Karen na tom nic nezmění. Není to ironie? Ta vychrtlá sekretářská bestie to Beverley vyklopí hned, jak ji spatří, a on jejím prostřednictvím žádné body určitě nezíská.

Čekala ho řada dalších telefonátů – trenérům, s kterými potřeboval mluvit, majitelům, jež slíbil informovat o jejich koních a potenciálním klientům, které hodlal připravit o peníze. Jenže kromě Beaufort Holidays se prostě nedokázal na nic soustředit. Poslední rozhovor s Beverley se mu točil hlavou tam a zpátky. Pořád ještě se jim nabízela témata k debatě. Třeba její vztah k Barneyemu. Nikdy přece netvrdila, že ho miluje, nebo snad ano? Zmínila se jenom o tom, že ji potřebuje, a to jsou dvě odlišné věci. A navíc, ať je teď Barney čilý jak chce, co třeba za patnáct let? Beverley bude sotva čtyřicet – nejlepší léta – a Barney už překročí sedmdesátku. I když nechá osobní pocity stranou, jeho povinností je tohle jí důkladně vysvětlit.

Šlo mu ostatně taky o obchody. Tehdy dopoledne o Adolfovi nemluvili, ale mělo by se to odehrát co nejdřív. V euforii po vítězství v Newbury dostal Malcolm za úkol najít mu brzy další dostih, Toby ho tedy přihlásil do Carlisle na jeho nově objevenou optimální délku. Malcolm si sice nedokázal představit, že by někdo v podniku protestoval, ale potřeboval jejich souhlas.

Dveře se prudce otevřely a dovnitř se vřítela známá postava. Dokonce i jako dospělému se Malcolmovi při pohledu na zuřícího

Tobyho stáhl žaludek a on si připadal jako vystrašený malý kluk, který prostě nedokáže čelit otcovu vzteku.

Toby se nad ním vztyčil, oběma rukama se opřel o stolní desku a jeho obličej skončil pár centimetrů od Malcolmova. Oči mu žhnuly. Takhle vzteklého ho Malcolm dlouho neviděl, muselo se stát něco hrozného.

Chvilku trvalo, než Toby našel řeč. Když promluvil, jeho hlas zněl cize a dutě. Malcolm dobře věděl, jak moc se musí držet, aby nevybuchl.

„Zrovna u mě byli policajti.“

Malcolma nejdřív napadl Adolf a ostatní koně. Skandál s dopingem by otce vystavil zcela mimo dostihy, a to by samozřejmě zuřil.

Jenže Tobyho další věta ho dokonale vyvedla z míry. Připadal si, jako by ho kopl do ledvin.

„Vypyťovali se mě na Amandu Parkinovou.“

„Ubohá holka.“ Něco říct musel, takovéhle poznámky o Mandy přece vyslovovali všichni. Ztracený život. Drogy jsou děsné. Ubohá holka.

„Myslím, žeš jí neříkal zrovna tohle, když tě držela za koule.“ Malcolm nereagoval. Kvůli Mandy se už dlouho dohadovali. Jedna věc byla jistá: sdílení podivné milenky s otcem se neukázalo jako moc chytrý tah.

„Nezajímá tě, na co se mě ptali? Jak přišla v říjnu 1999 k deseti tisícům.“

„Jak se o tom ale dověděli?“

„Uložila si je do spořitelny.“

Ta blbá kráva! Dáte holce peníze v nesmírně tajné záležitosti a ona je nacpe někam, kde to hned kapitálně smrdí.

„Proč se ale zajímají o její spořitelnu, pro všechno na světě?“

„Bůh ví.“ Toby se usadil do křesla proti Malcolmovi. Jeho vztek zřejmě mizel a teď vypadal spíš unavený. „Zavolal jsem Jackovi Kennymu.“ – Jack byl bývalý policejní detektiv, který ve stájích radil s otázkami zabezpečení – „a ten si popovídal s nějakým superintendentem z Lancashiru jménem Wright. Jsou přesvědčení, že

se vraždilo kvůli drogám a ona se tam nešťastně primotala. Celou tu záležitost připisují jejímu neschopnému příteli.“

Aspoň tohle mu přineslo úlevu.

Toby ještě neskončil. „Takže jsem nakonec policajtům řekl, že ty peníze měla Mandy ode mě.“

„A pročs to udělal, dobré nebe?“

„Policajti nejsou tak pitomí. Určitě se něco dohmátli, jinak by se sem takhle nehnali. Když byla Mandy tak tupá, aby s těmi penězi běžela do spořitelny, třeba si taky někde v deníčku zapsala, kdo a proč jí takhle zaplatil.“

Z toho ho zamrazilo na páteři. Panebože...

„Ale nepřišli přece...“, roztřesený hlas se mu vytratil docela.

„Nepřišli za tebou?“ dokončil otec myšlenku místo něj. „Chrání tě tvá šťastná hvězda, synku. Vzal jsem to na sebe, protože se s tím nějak dokážu vypořádat. Jestli budeš jednou otcem, pochopíš, jaké to je.“

„Díky, tati. Vážně, díky.“

Toby si těžce povzdechl. Malcolm věděl, že Mandy se otcí zamlouvala víc, než kdy připustil. „Jenom doufám, že najdou ty zatracený hajzly, co ji oddělali.“

Amen. Čím dřív najdou ty, kdo si vyřizovali účty s dvěma bezvýznamnými feťáky, tím líp.

Po otcově odchodu si Malcolm připravil novou kávu. Ruce se mu při nalévání třásly. Nervy – možná se s nimi nějak vypořádá.

Rozhovor s otcem mu přinesl jedinou dobrou věc – dobrou půlhodinu nepomyslel na Beverley Harrisovou.

A pak zavolala Pippa.

Jamie měl problém. Rozhodnutí napsat Marii byla jedna věc, ale skutečné stvoření dopisu druhá. Dlouhý čas, který od nehody uplynul, mu taky dvakrát nepomáhal.

Seděl v ložnici shrbený nad dopisním papírem – nechtěl se zrovna s touhle prací nechat spatřit. Šlo to strašně těžko. Každý pokus o vyjádření pocitů dopadl žalostně, už při prvním čtení si připadal neupřímný a nadutý, jako by mu šlo jen o to, aby vypadal dobře. Díval se z okna.

Spatřil Malcolmův vůz – vjel do stájí a Malcolm otevřel dveře. Zřejmě spěchal. Dveře v přízemí se pak se zaduněním zabouchly. Jamie se dál mořil se svým nemožným úkolem, když se k němu donesly hlasy z přízemí.

Od výběru podkrovní ložnice ho původně odrazovala jediná skutečnost – ležela přímo nad Malcolmovou a Pippinou ložnicí. Trápilo ho pomýšlení na to, že jim svou přítomností naruší soukromí, oni mu ale do omrzení opakovali, ať si s nimi nedělá starost. Zvykl si na zvuky zdola – tlumené hlasy, vyhrávání rádia, pouštění vody z jejich koupelny. Největší starost mu dělaly zvuky, které manželé vydávají při milování. Nechtěl se cítit jako narušitel, který strká nos do sestřiných věcí. A navíc mu právě tyhle zvuky připomínaly vlastní zoufalou životní osamělost.

Připadalo mu to poněkud podivné, ale naštěstí pro něj se neozývaly nijak často.

Nyní naslouchal intimitám docela jiného ražení, výkřikům, které po sobě štekaly vzrušené hlasy. Úvodní slovo patřilo Pippě. Zamlada se spolu mnohokrát pohádali, a tak tenhle tón dobře znal. Vztekly, naléhavý a obviňující. Ale už dlouho ji neslyšel tolik navztekanou. Možná ještě nikdy. A navíc se kromě vzteku v jejím hlase ozývalo i něco neznámého – hořkost.

Žít v cizím domě je náročné – každý pár se přece smí hádat, a jemu do jejich sporu nic nebylo. Jenže soustředit se při něm nedokázal. Na napsání dopisu teď mohl zapomenout.

Jamie neslyšel, o co se hádají, a byl za to vděčný, jen občas nějaká věta doletěla až k jeho sluchu.

„Ty si ze mě prostě děláš blázný?“

„Já myslela, že mě miluješ!“

„To je otázka důvěry!“

Ať dělal, co chtěl, sestřina rozrušená slova mu klíčila v hlavě a nedělal si velké naděje, že se jich v dohledné době zbaví.

Pro všechno na světě, co se dělo?

Věděl jen jedno – jich se ptát nesmí.

Malcolm se zpátky do kanceláře vracel ve voze řízeném duševním autopilotem, v hlavě jako by se mu usadilo hnízdo hadů plných jedovatých myšlenek. Dnešní mizerný den zřejmě nebude mít konec.

Jeho mise, kterou chtěl Pippu obměkčit, se sotva dala nazvat úspěchem. Netušil, nakolik ji Beverley informovala o jejich románku, ale Pippa zřejmě získala jen útržkovité informace. Zdálo se, že ho vykreslila jako nenapravitelného proutníka, který jde hlava nehlava po všech sukních na dohled.

„Neblázni, Pippo,“ protestoval. „Ta ženská fantazíruje, všechno si to vymyslela!“

Naneštěstí žalobu tahle obhajoba nezaujala, moc dobře si pamatovala jeho předchozí přestupky. Už když spolu chodili, párkrát ho téměř načapala, jenže tehdy vždycky vzala zavděk jeho výmluvami. Po roce v manželství už tolik štěstí neměl, když ho Pippa přistihla s jednou ze stájnic přímo v přípravně koňského žrádla. Bylo to od něj nesmírně pitomé a on tehdy musel usilovně žehlit, aby udržel manželství v chodu. Ten incident ho tehdy poučil v mnoha směrech, nejdůležitější poučka zněla: Co je v domě, není pro mě.

A tak své úlety směřoval mimo domov a na dohled od Pippy se choval jako svatoušek, jenže musel sám přiznat, že v obchodních vztazích s Beverley překročil všechny dosavadní meze. A teď za to platil. Kdyby s Pippou strávil v poslední době víc vášnivých nocí, nabraly by na důrazu jeho argumenty o tom, jak moc si ta navztekaná pomstychtivá Beverley Harrisová vymýšlí.

Jejich konfrontace vyústila v jeho vzteklé popření jakékoli viny a přísahu naprosté věrnosti jejich manželství, na což mu lehce uklidněná Pippa sdělila, ať se jí ztratí z očí, aby si mohla promyslet další postup. Jednou z možností je rozhovor s advokátem, upřesnila.

Malcolma tak docela nemrzelo, že musel jít po svých. Postupem času si k Pippě určitě zase najde tu správnou cestu. Koneckonců nemohla nic skutečně prokázat. Přinejmenším zatím, a on hodlal zabránit jakékoli možnosti, aby situace sklouzla tak daleko. Otvírala se mu ideální příležitost vyřídit si jednou provždy s Beverley účty.

Z počítače jí poslal fax. S potěšením oznamoval, že na základě instrukcí v Newbury poběží Beaufort Bonanza v dostihu na dvě a půl

míle přes proutěnky v Carlislu. Kopii odeslal Barneymu Beaufortovi osobně. Byla to maličkost, ale moc si přál mít tuhle záležitost z krku.

Při práci zvažoval i další záležitosti, které mu dělaly pořádně těžkou hlavu. Tak především ta, která se ho zmocnila jako akutní bolest zubů po otcově příchodu. Divočina kolem Pippy mu na ni dala zapomenout. S vyšetřovateli si těžko mohl něco počít, jenom doufal, že se v otcově dýmové cloně ztratí. Beverleyina výhrůžka mu teď připadala mnohem reálnější.

Jak se dověděla o Hansu Jürgenovi? Povedlo se jí v Ridgemooru někdy nahlédnout do Adolfova pasu? Tam by určitě našla adresu německého veterináře, možná i s telefonním číslem. A přes něj mohla obchodníka vypátrat. Ostatně způsob, jakým se dostala na Němcovu stopu, ho teď dvakrát nezajímal. Důležitější bylo, jestli zjistila, že koně pořídil za osm tisíc liber, a jim ho pak prodal za sumu desetkrát vyšší.

Zřejmě to s jejími znalostmi koní nevypadalo tak mizerně, jak předstírala.

Představil si něco příšerného. Beverley s Barneym v její růžové ložnici. Jak mu tam šeptá sladké nesmysly do ouška. Sladké nesmysly včetně Malcolmova jména a vysvětlení jednoho kšeftíku a zprávy o jednom podvodu, který Beaufort Holidays připravil o sedmdesát tisíc.

Co si s tím Barney počne? Sotva nad tou věcí mávne rukou. Pro začátek může dát Malcolmovu dokumentaci pod mikroskop. A v příštím stadiu nepochybně zatáhne do věci policii.

Tahle vyhlídka se mu ani trochu nezamlouvala. Takový triumf Beverley přece nesměl dopřát.

Malcolm zaparkoval před starou venkovskou školou a dobrých čtyřicet minut čekal, než kolem projede Beverleyin citroen a zabočí k řece. Měl do večera spoustu času, aby si promyslel další postup. A taky spoustu času na úvahy, proč asi Beverley z práce nejela rovnou domů. Ale tuhle úvahu si vůbec nepřipouštěl. Však ona přijde, musí. A kdyby to nebylo dnes, určitě se zjeví zítra.

Vydal se za ní pěšky, opatrně si vykračoval s šampaňským a umělecky naaranžovanou kyticí. Určitě přitahovaly pozornost, jeho tvář ale možná zůstane nepovšimnuta v jejich stínu. Naštěstí cestou k

řece nezahlédl živáčka. Beverleyin vůz parkoval za branou na příjezdové cestě, další auto stálo o dvacet metrů dál. Dobrá. Pokud by měla návštěvu, musel by se stáhnout zpět.

Po zahradní cestičce došel ke vchodovým dveřím. Čekala ho obtížná úloha. První z celé řady. Napřáhl kytici před sebe proti mrazem protkanému sklu, a když otevřela, ohlásil: „Speciální dodávka.“

Byla ještě v pracovním kostýmu, přes rameno zahlédl sako na věšáku pod schodištěm. Podezřavě si ho prohlížela přes závoj rostlin.

„Ne, Malcolm,“ řekla.

„Nabídka průměří,“ hlásil a do úsměvu vložil tolik tepla a přívětivosti, kolik dokázal.

„Tenhle práh nepřekročíš,“ oznámila stroze.

„Dobrá, rozumím ti. Jenom jsem chtěl předat tohle.“

Důkladně si prohlédla přepychovou kompozici růží a karafiátů. „Moc pěkné. Předám je Karen, jestli si přeješ.“

„Omlouvám se, že jsem na ni trochu vyjel. Doufám, že se nezlobila.“

Beverley na něj přísně zaostřila zrak. „O co ti jde?“

„O nic, přísahám. Slibuju, že ti navždy zmizím ze života. Ostatně to stejně musím, potom, cos napumpovala do Pippy tolik jedu.“

Dovolila si úsměv člověka, spokojeného se sebou samým. „Už si se mnou nepohrávej.“

„Jasně.“

Vzala si od něj kytici a úsměv zmizel. „Tak snad abys šel.“

Obrátil se k odchodu. „Vlastně je tu jedna věc...“

„Ano?“ Podezřavě si ho měřila.

„O Adolfovi.“

„Co s ním má být? Myslíš, že se chystám do Bavorska?“

„Ne. Napadlo mě, jestli byste ho nechtěli přesunout k jinému trenérovi.“

„Tak tohle tě trápí. Bojíš se, aby tatík nepřišel o těch pár peněz.“

„Je tu jedna věc, pokud se chystáte jinam, měla bys o ní vědět. Třeba v Newbury. Vyhrál tam, ale ne tak docela jenom vlastní zásluhou.“

S gustem sledoval, jak se jí v hlavě rodí zmatené myšlenky. Vyhlídka na zapletení Beaufort Holidays do skandálu s dopingem spustila poplach. Koneckonců s myšlenkou pořízení dostihového koně přišla ona. Barney mu by tím dvakrát nezaimponovala. „Myslíš tím to, co si myslím, že myslíš, Malcolm?“

Potřásl hlavou. „Tady venku ne, Bev.“

Povzdechla si a ustoupila. „No tak dobrá. Pojď dál a pověz mi o tom.“

Trefa!

Zavřel za sebou dveře a důkladně pozoroval vláčný pohyb jejích hýždí, když ho vedla chodbou.

Dave krájel párky do pánve na svém maličkém sporáku. Na druhé plotýnce už se téměř vařila voda v konvici a v troubě trůnila brambora na talíři plném fazolí. Otevřenými dveřmi karavanu sem vál večerní větřík. V jednoduchých věcech je krása, uvažoval Dave.

Při vaření přeslechl příchod návštěvy. Otočil se, aby si přinesl vajíčka, a ve dveřích spatřil Pippu. Stála tam proti večerní obloze, v tváři tragický výraz. Srdce mu spadlo do kalhot. Připadala mu příliš krásná na to, aby tomu věřil.

„Pippo,“ vykřikl hlasem plným falešného veselí. Po malém kolapsu se rychle sebrala, odvolala odpolední trénink a zmizela z domu. Dave usilovně přemýšlel, co ji k němu takhle večer mohlo přivést. Třeba se mýlil, a přece jen to s Malcolmem nemá nic společného.

„Dáte si čaj?“ nabídl jí. „Anebo párek s fazolema? Fakt je umím, asi bych si moh otevřít bistro.“

Poslední stupidní poznámky zalitoval, sotva jí vyslovil Moc fajn, Dave. Ale ona vůbec nereagovala – bylo to deprimující.

Nakonec se ozvala. „Máte tu něco k pití?“

Ach ne. Ženská v depresi by si dala alkohol – a to podle všech Davových zkušeností věstilo trable. Nahmátl skleničku laciného brandy, kterou si schovával u lékárníčky, a trochu jí nalil. „Víc nedostanete, dokud se něčeho nenajíte,“ oznámil jí a usadil ji na židli před svým obydlem.

Bez zájmu sledovala, jak rozděljuje jídlo na dvě části a servíruje její porci na stoličku, která sloužila místo stolu. Sám se posadil na schody karavanu.

„Není nad večeri pod hvězdárna,“ oznámil. „Je ale dobrý najíst se dřív, než vystydne.“

S radostí sledoval, jak poslouchá jeho pokyny, napřed zdráhavě, ale později s chutí. Dojedla všechno, co jí předložil, zbytky dokonce vytřela kouskem chleba.

Pak se rozdělili o jablko a tyčinku s oříšky a ovocem. A teprve potom jí povolil další dávku brandy, s kterým zacházela jako s dvacetiletým koňakem. Společně pak pozorovali, jak se soumrak pomalu mění v noc.

„Dave,“ ozvala se nakonec. „Proč vás vlastně zavřeli?“

Až do toho okamžiku by přísahal, že si s ní chce povídat o všem na světě. Jenže ona si přirozeně vybrala jediné téma, kterému by se rád vyhnul. Co jí mohl vyprávět? Nejspíš pravdu.

„Protože u mě zadrželi velké množství nelegálních steroidů.“

„Za to vás poslali za mříže?“

„A taky nabitou zbraň.“

Sledovala ho těma hlubokýma černýma očima. „Proč?“ zeptala se jednoduše.

„Všechno to bylo v pytli, co mi patřil.“

V pytli, který půjčil bratrovi. Chris se mu nesvěřil, že ho používá ke skladování horkého materiálu, ani že policie jeho klub sleduje. Když stál ve tři ráno u jeho dveří, prostě vyrukoval s prosbou, ať mu na pár dní schová věci. Neříkal mu, co je uvnitř, a Dave se ani nechtěl ptát. „Nikdo s tím nebude obtěžovat právě tebe,“ ujišťoval ho Chris. Jenže to se spletl.

„Ta zbraň vám patřila? A co ty drogy?“

„Kdepak, ani jedno. Ale provinil jsem se, Pippo. Provinil jsem se tím, že jsem byl takový pitomec.“ Obžaloba to tehdy nepostavila právě takhle, noviny lynčovaly zlatého chlapce na cestě do pekel a bývalého špičkového sportovce, který zradil svůj talent a začal šmelit s drogami. A on na svou obranu neudělal nic, protože tím by poslal za mříže bratra. Odmítal takhle ublížit Chrisovi s jeho třemi dětmi a firmou, kterou je třeba řídit.

„Asi o tom nerad mluvíte, že ano?“ zeptala se.

„Máte právo na takové otázky. Říkalo se o mně, že jsem posel ďábla a vrah dětských mozků. Měla byste vědět, s kým pracujete.“

Odmlčela se, a jemu se trochu ulevilo.

Nakonec se ozvala: „Osobně proti vám mám jen jedno jediné, Dave Prescotte. Chlastáte tu pěkný šmejď.“

Mohlo to být horší.

Pak ji pozval dál.

„Tak co?“ řekla Beverley přes kuchyňský stůl. „O co vlastně jde?“

Malcolm zvedl láhev šampaňského, kterou pořád svíral v ruce. „Co kdybychom se napili?“

Pokrčila rameny. „Já už si nalila.“ Zvedla z poličky sklenici a zacinkala ledovými kostkami. Vodka s tonikem, dohadoval se Malcolm, její obvyklá kombinace po práci. „Řekni mi o tom koni.“

„Jestli si vzpomínáš, dostal jsem instrukci, že Adolf má příští dostih vyhrát za každou cenu.“

„Počkej, Malcolm, prostě nám šlo o to, abychom nad ním získali větší kontrolu.“

„Působilas ale dost výrazně dojmem někoho, komu by se hodilo vyhrát. Nesnaž se mi namluvit, že byste radši dokončili někde v půlce pole.“

Malcolm ze skříňky vylovil dvě sklenice a odstranil z láhve zátku. Nalil šampaňské a jedno k ní postrčil.

„Takže vy jste ho nadopovali,“ poznamenala a potřásla hlavou. „Ty jsi vážně intrikán, víš to?“

„Uznání od mistryně v oboru potěší.“ Zvedl sklenici. „Na zdraví.“

Její už byla prázdná. Natáhla se po šampaňském. „Na tvoje,“ opáčila. „Ani si nejsem jistá, jestli to chci slyšet.“

„Vyprávím ti to jen proto, že v našem vztahu dochází ke změně.“

Zasmála se. „Zatraceně rychle se blíží ke konci, tak to myslíš.“

„Přesně tak. Ale pokud se chystáš přemístit Adolfa z Ridgemooru, měla bys vědět, že se zřejmě nějakou dobu nevrátí z dostihu jako vítěz. Pokud vůbec někdy ještě vyhraje.“

Napila se a okamžik přemýšlela. „Otázku nového trenéra jsem zatím nezvažovala. Barney k jeho přestěhování podle mého názoru nemá důvod.“

„Výborně. Takže můžeme pokračovat jako předtím.“

„Ne tak docela, Malcolm. Nepokoušej se už ke mně přibližovat. Užili jsme si spoustu hezkého, ale pokračovat v tom prostě nemůžeme.“

„Souhlasím. Slibuju, že se budu starat o sebe.“

„Výborně.“

„Jenom nemůžu slíbit, že na sebe budu i myslet. Jsi totiž dost výjimečná, Bev.“

„Dávej si pozor na jazyk, jinak odtud poletíš.“ Dopila šampaňské.

„Tak pokračuj, radši vyklop to o Adolfovi.“

„Slyšelas o krevním dopingů látkou EPO?“

„To berou vytrvalci, nebo ne? Něco si přidávají do krve.“

„Přesně tak, zvyšuje to schopnost vázat kyslík a násobí to vytrvalost. Funguje u lidí stejně jako u koní.“

„A proto jste ho přihlásili do delšího dostihu?“

„Chytrá holka.“

Pod stolem ho nakopla. „Nezkoušej to na mě.“

Sáhl si na holeň. „Au.“

Zasmála se, trochu přiopile, pomyslel si. Doplnil jí sklenici.

„Já tě sleduju,“ zaprotestovala. „Snažíš se mě opít.“

„A proč bych to měl dělat?“

„Protože...,“ moudře se na něj usmála. „Chceš mě zatáhnout nahoru a naposled si pořádně zařádit.“

„Přisahám, Bev, tak to není.“

„Nelži mi.“ Kopla ho znovu, tentokrát zutou nohou. „Ty jsi vážně děvkař, skočil bys na každou sukni v dohledu.“

„Možná kdyby byla v kostýmu a v brýlích. Srovnávám teď jiné ženské s tebou, Bev, a to nemají šanci.“

„Ty prevíte.“ Noha vykopla do třetice, a tentokrát zůstala tam, kde přistála, kousek pod jeho kolenem. „Vsadila bych se, že ti Pippa po našem popovídání dala co proto.“

„Dalo by se to tak říct.“

„Takže máš nervy jak provazy, když utíkáš rovnou za mnou a škemráš o poslední číslo.“

„To že dělám?“

„Jo, to je přesně to, co děláš.“

Její chodidlo se mu po noze sunulo výš. Chytil ho do ruky, palcem jí lehce přešel po bříšku palce a lehce ji hladil. Dobře věděl, jak moc se jí právě tohle zamlouvá.

„Připusťme, že na tom něco je,“ uznal. „Jak si stojí mé šance?“

„Nemám na to náladu. Zrovna jsem se vrátila z práce. Jsem unavená, špinavá a ani neumírám touhou vrátit se s tebou do postele.“

„Aha.“ Pokračoval v masáži chodidla. „A co když ti připravím koupel a naleju další šampaňské?“

„Budeš ztrácet čas.“

„Nedokážu si představit lepší způsob jak ho ztrácet.“

Za čtvrt hodiny byl Malcolm připravený. Tohle mu připadalo nejsložitější. Opatrně vyšel do schodů. V ruce držel láhev šampaňského, téměř vypitou. Pečlivě z ní setřel otisky a teď ji nesl jako číšník, zabalenou do utěrky. Do kapsy předtím schoval klíč od koupelny – pro případ, že by se Beverley zachtělo zamknout se. Což ji nenapadlo.

Zaklepal a jediným pohybem zeširoka otevřel dveře. Žádný protest se neozval. Voda zdůrazňovala smyslné křivky jejího uvolněného těla. Nepokoušela se je nijak zakrýt.

Zvedl láhev. „Napadlo mě, jestli nechceš dolít.“

Krátkozrace na něj mžikla, tvář bez brýlí se zjednodušila. Postelový obličej, tak si ji pamatoval.

„Prostě ses na mě chtěl mrknout,“ oznámila, ale zároveň natáhla ruku se skleničkou a prsa se ukázala nad hladinou.

Vyprázdnil láhev a odložil ji vedle vany. Postavil se nad ni a prohlížel si její tělo.

„Líbí se ti to, co vidíš?“ zajímala se.

„Ale ovšem,“ přiznal po pravdě. „Moc.“

Zabít ji bylo snadné. Mnohem jednodušší než zbavit se Peta s Mandy. Začal jí mydlit nohy a jemně si s nimi pohrával stejně jako předtím v kuchyni.

„To se mi líbí,“ zavrňela a nechala tělo klesnout až po krk do vody.

On jí v příštím okamžiku sevřel kotníky a prudce jimi trhl vzhůru tak, aby hlava vjela pod hladinu.

O téhle metodě slyšel před dlouhými lety na vojně od seržanta. Povídal jim tehdy, jak spolehlivě funguje – prakticky okamžitě naplníte oběti nos i ústa vodou a ona vypustí duši. Byl tehdy pod parou a spousta vojáků jeho vyprávění brala jako opilecký vtip, zvlášť když svou techniku nazýval „nejnovější chránič svobody“. Jenže Malcolm nezapomněl. Později se na seržanta vyptával a velmi mu zaimponovalo zjištění, že jeho manželka zemřela při koupání utopením.

Beverley to měla za sebou za pár vteřin, překvapil ji natolik, že jí nezbyl čas chytit se rukama vany. Takže kamarád z armády se nepletl. „Nádhera je v jednom,“ chrčel a natahoval se po dalším pivu. „Nikde nezůstanou stopy po rvačce, nic se nerozhází a na těle nejsou stopy. Umřou v šoku a nic si neuvědomí.“ Malcolm by teď mohl z vlastní zkušenosti dosvědčit každé seržantovo slovo.

Držel Bev za kotníky s hlavou pod vodou, dokud si nebyl jistý, že je po smrti. Pak jí položil nohy zpátky do vody a koupelnu opustil.

Čekalo ho trocha uklízení, než odtud zmizí – musel otřít pár věcí, kterých se dotýkal, svou sklenici od šampaňského musel očistit a vrátit na místo ve skříni – dobře, že na ni nezapomněl – a musel taky ze stolu sundat květiny. Odnosl je zpátky do auta a vyrazil k domovu.

K usmíření Pippy bude potřebovat víc než jednu pěknou kytku, ale pro začátek se hodila.

13

Marie vážně spěchala. Hřebelcováním Spring Fevera strávila spoustu času. Tuhle část dne milovala nejvíc – návrat z tréninku a zavedení koní zpátky do stájí k plným napáječkám a čerstvému žrádlu. Vůbec se jí nechtělo každé dopoledne ze stájí odejít, aby se doma převlékla a na celý den se zavřela v zatuchlé místnosti za ordinací.

Ros na ni zavolala, právě když se chystala nasednout na kolo. Copak neví, jak už je pozdě?

Marie odložila bicykl a vykročila k ní. Ros se tvářila rozpačitě, jako by se chystala vyslovit něco složitého, ale neměla tušení, jak a kde začít. Marie hned zapomněla na spěch. Připadalo jí, že ví, co se chystá.

„Caroline mě informovala, že jste se minulý týden setkali s Jamiem Hutchisonem.“

Marie přikývla. Byla si téměř jistá, že se o tom Ros zmíní už dřív, k její radosti k tomu ale zatím nedošlo. Netušila ovšem, proč s tím začíná právě teď.

„Mrzí mě to,“ pokračovala Ros. „Slíbila jsem, že se tu nikdy nepotkáte.“

„To je v pořádku. Jsem ráda, že se tu objevil, pomohl nám. Jenom aby se to nedověděl táta.“

Ros se viditelně ulevilo. „Takže se vás to nijak nedotklo?“

Zatřásla hlavou. „Necítím k němu nenávist jako táta s tetou.“

„Dověděla jsem se, že jste mu po tom pádu napsala.“

Začervenala se. „To vám řekl on?“

Ros najednou vypadala neohrabaně a bezmocně. „Moc ho potěšilo, že jste si vzpomněla. Poslal vám odpověď.“

„Vážně?“ Kdesi uvnitř v ní na okamžik zazářil blesk nadšení, následovaný provinilým sevřením žaludku. Jak ji mohlo mrzet zranění vraha jejího bratra? Asi je vážně vadná. „Já ale nic nedostala,“ vysoukala ze sebe.

Ros vytáhla obálku z kapsy u bundy a podala ji Marii.

Nemusela si ji brát. Nabízela se jí šance připojit se k názorům svého otce a otočit se k Jamiemu Hutchisonovi jednou provždy zády.

„Díky, Ros,“ vyhrkla a vzala si obálku.

Joyce doprovodila Clema na kopec k jeho lavičce, většinou teď chodili společně před její prací. Někdy se pěkně trápil a každou chvíli musel zastavit, aby popadl dech. Naučila se na něj nespěchat, všechno, co dělal, si teď vyžadovalo spoustu času. Neměl rád, když mu pomáhala – mohl se přece na kopec dostat vlastními silami.

A vážně to zvládal. Občas nemohla pochopit, kde se v něm bere ta vůle. Ještě před měsícem jí na námraze podklouzly nohy a on ji zachytil a postavil. Šokovala ji síla, která v těch mohutných ramenou zůstala. Nebyla žádná chudinka, ale on ji prostě sebral jako batole.

„Proboha, Cleme,“ řekla mu obdivně. „Tolik kašlání a sípání, a přece tolik síly.“

Ušklíbl se. „Však jsem taky celý život v práci tahal podobné nákladáky.“ Zasmáli se společně.

Dnes se ale žádné důvody k úsměvu nenašly. Něco ho užíralo a ona věděla, že důvod jí jen tak neprozradí – musí z něj tedy potřebné informace nějak vytáhnout. Joyce se nikdy nevdala, ale předpokládala, že spousta ženatých párů skončila přesně tak, jako ona s Clemem – vzájemně si čtou myšlenky a přitom je ten druhý števe.

„Budeš v pořádku?“ zeptala se, když se konečně vydrápali k lavičce.

„Jo,“ zasípal „Můžeš jít.“

„Nepůjdu, dokud mi neřekneš, co se s tebou děje.“

„Nic se mnou není, ženská. A teď běž.“

Pozorovala ho. Tohle důvěrně znala. O něco mu šlo, a její povinností bylo všechno z něj vyrazit za každou cenu. Připadalo jí, že

jako jeho manželka by takového trápení byla zbavená. Prostě by se sebrala a šla si po svých. Jenže jako sestra s trpícím bratrem nic takového provést nemohla.

Nakonec se dal přesvědčit. „Ten parchant je na tom líp.“

Nemusela se ptát, koho má na mysli. Do jejich životů promluvil jediný parchant. Hutchison. Ať shnije v pekle.

„Bude fit pro dostihy v Carlisle. Říkali to v rádiu.“

Joyce si povzdechla. Necítila k tomu žokejovi o nic menší nenávist než její bratr, ale nenechávala se tím pocitem tolik smýkat. Při všem shonu v práci, domácích nezbytnostech a péči o nemocného jí prostě chyběl čas k tomu, aby prožívala soustředěnou nenávist k Jamiemu Hutchisonovi. Její bratr na tom byl právě naopak.

„Zkus pro sebe něco udělat, Cleme. Pusť ho z hlavy. Nezaslouží si, aby ses pro něj trápil.“

Tvář se mu projasnila a obrovitou dlaní jí sevřel rameno. „Moc mě to mrzí, Joyce. Ty máš se mnou ale trápení, že je to tak?“

„Jo, to teda mám.“ Usmála se. Všechna nechut' z ní vyprchala jako mávnutím kouzelné hůlky. Dokonce, i kdyby se teď dostavil Tom Jones v luxusní limuzíně, ani za nic by bratra neopustila. „Nic pravdivějšího jsi ještě dnes ráno nevyslovil.“

„Poslouchej,“ natáhl se k ní. Jeho přerývaný dech cítila ve tváři. „Potřebuj u od tebe laskavost.“

„Vážně?“

„Netuším, kolik času ještě mám...“

„Plácáš, Cleme, takhle nesmíš mluvit.“

„Nech mě to skončit. Moc času už mi stejně nezbývá, abych provedl to, co musím. A ty máš něco, co mi patří. Vzalas mi to.“

Zavrtěla hlavou a pokusila se ustoupit, jenže on ji pevně chytil.

„To nejde, už jsem se toho zbavila.“

Vztekle na ni zamrkal. „Tohle ti nevěřím.“

„Posluž si, ale já jsem to už před pár lety hodila do řeky.“

„Byla moje! Nemělas na to právo.“

„To je směla,“ vymkla se mu a vykročila po cestě dolů.

Copak se vážně zbláznil? Poslední, co by bratrovi se všemi řečmi o sebevraždě chtěla vrátit, byla přece právě jeho pistole.

Marie se k přečtení Jamieho dopisu dostala cestou domů. Byl napsaný modrým fixem na nelinkovaném archu papíru.

Vážená Marie Kirkstallová,

srdečně vám děkuji za přání brzkého uzdravení po mém pádu. Léčení probíhá bez komplikací a zřejmě se brzy vrátím do sedla.

Tento dopis se mi píše velmi těžce a předem se omlouvám, jestli se budu špatně vyjadřovat. Měl jsem Vám napsat hned po té nehodě, ale nebyl jsem dostatečně fit. A pak plynul čas a napsat bylo těžší a těžší, a musím zahanbeně přiznat, že jsem to nakonec vzdal.

Nedokážu si ani představit, jakou bolest jsem Vám a Vaší rodině způsobil. Nepřejde jediný den, abych si na svůj hrozný čin nevzpomněl. Věřte mi, kdybych mohl vyměnit svůj život za život Vašeho bratra, neváhal bych ani okamžik.

Neměl jsem nejmenší tušení, že se s Vámi ve stájích Ros Bradeyové setkám. Kdybych to tušil, byl bych se jim vyhnul obloukem. Jestli to ale smím tak vyjádřit, jste podle mě velmi kurážná jezdyně.

Tenhle dopis už píšu podeváté nebo padesáté, a pořád mi nepřipadá správný. Doufám, že Vám nebude připadat jako prosba o odpuštění, to bych si nedovolil. Jenom bych rád, abyste věděla, že za tu hroznou událost беру na sebe veškerou odpovědnost a pokouším se kvůli ní změnit svůj život k lepšímu.

S pozdravem

Jamie Hutchison

Marie si dopis přečetla několikrát za sebou, pak nasedla na kolo a vrátila se do stájí. Do ordinace dorazí se zpožděním, ale to jí teď nepřipadalo důležité.

Ros její zjevení ve stájích touhle dobou udivilo. Okamžitě se omluvila dalším dívkám, s kterými se bavila.

„Jste v pořádku?“ zajímala se. „Já myslela, že už jste dávno pryč.“

Marie hned spustila. Jestli se nezeptá hned, už nikdy k tomu nenajde odvalu. „Ros, můžete pro mě něco udělat? Zeptáte se Jamieho, jestli by se se mnou nesetkal?“

Ros našpulila rty a mateřsky jí položila ruku na rameno. „Vážně si myslíte, že to je moudré?“

„To určitě není,“ vyhrkla Marie. „Jenže mně je to fuk. Pomůžete mi to zařídit? Prosím.“

Malcolm strávil příjemné dopoledne na golfovém hřišti v doprovodu majitelů společnosti pro výrobu a rozvoz teplé pizzy, uvažujících o utracení trochy peněz za koně. V jejich společnosti se cítil vesele a zcela volně. Hned zpočátku jejich debaty mu předseda představenstva Charlie vysvětlil: „A nebojte se o prašule, nevěřil byste, kolik se jich válí kolem pizzy.“ A nebylo to naposled, co tuhle moudrost použil.

Malcolma z něj hlava nebolela. Cítil se dnes výtečně, spal jako nemluvně – sice mimo manželskou postel, ale co na tom? A cítil, že včerejší trable vyřešil jednou provždy.

Když se včera kolem deváté vrátil domů, Pippa už byla v posteli za zamčenými dveřmi. Jamie jedním okem sledoval televizi, ale když spatřil květiny, na chvíli se probral. Malcolm mu účel kytice vysvětlil – hodlá Pippě nabídnout příměří – ví vůbec Jamie o jejich hádce? Evidentně ano. Malcolm nezacházel do podrobností, označil celou věc prostě za malé domácí nedorozumění a Jamie se na nic nezeptal. Lepší taktiku zvolit nemohl.

Pak Malcolm vyraboval lednici – zvláštní, jak dnes vyhladověl, naškrábal ke květinám zprávu a uložil se ke spánku. Ráno si přispal, aby Pippa stačila odejít, a pak se plížil ke golfovému hřišti tak, aby na nikoho nenarazil. Snad bude jeho žena dnes večer už o něco rozumnější.

Chlapíky od pizzy si získal natolik, že ho pozvali na slušný oběd do klubové restaurace, kde se žádná pizza neservírovala, a do Ridgemooru se vydal zpátky až kolem půl třetí. Mobil se ozval právě, když vjížděl do stájí. Volající číslo dobře znal – Beaufort Holidays. Jak zajímavé.

„Karen, dušičko moje,“ ohlásil se vesele. „Je rozkošné vás slyšet.“

„Omlouvám se, že vás ruším, pane Prieste, ale nespojila se s vámi dnes dopoledne slečna Harrisová?“ S gustem v jejím pisklavém nepříjemném hlasu zaznamenal známky paniky.

„Jestli se se mnou nespojila sama velká Beverley? Nevěřím, že tuhle otázku můžete myslet vážně.“

„Neobjevila se v práci, nikomu nic nevzkázala a nám se ji nedaří zastihnout na žádném z jejích čísel.“

„Aha.“ Předstíral, jak o jejích slovech uvažuje. „Víte, Karen, můj andílku, určitě jste si všimla, že jste se obě v posledních dnech mým hovorům snažily vyhýbat, a řekl bych, že jsem asi ten poslední člověk v Yorkshiru, s kterým by se v posledních čtyřiaadvaceti hodinách hodlala spojit.“

„Ale jistě,“ zavrčela nespokojeně. „Dělá nám starosti, takhle se ještě nikdy nezachovala.“

„Jen si nemyslete. Kdybyste poznala slečnu Harrisovou tak jako já, předpokládala byste, že vede nesmyslná jednání s roztomilým novým klientem zamčená někde v hotelovém pokojíku. Sama víte, jak utíká čas, když se dobře bavíte. Ale vy vlastně o takovéhle zábavě možná moc nevíte, srdíčko.“

„Jste nechutný!“ vyjekla. Představil si, jak se její myší obličej krabatí odporem.

„A vy si pořád můžete políbit totéž, co posledně,“ zamumlal, když v příštím okamžiku zavěsila.

Marie se cítila nervózně, nervózněji než kdy předtím. Nečekala, že to Ros zařídí tak rychle.

Měla si přijet do stájí pro dárek od majitele Spring Fevera – tak jí to aspoň Ros oznámila. Jenže když dorazila do její kanceláře, seděl tam Jamie.

Vypadal stejně nervózní jako ona. Podal jí ruku a ona ji přijala. Podání ruky v těchto podmínkách působilo podivně, ale zřejmě to bylo správné. Měl jasné oči oříškové barvy a dlouhé řasy, téměř ženské. Ale ruce a ramena samý sval. Líbilo se jí, jak Jamie vypadá, nemohla si pomoci.

„Tenkrát s tím koněm jste měla štěstí, mohl vás i zabít,“ prohlásil zdráhavě po rozpačité odmlce.

Vycítila jeho rozpaky stejně jako své. Svým způsobem jí dodaly sebedůvěru, kterou by dnes jinak jistě necítila.

„Po vašem pádu ve Wetherby bych mohla říct totéž,“ opáčila prostě.

Společně se zasmáli.

„Četla jsem váš dopis.“ Podívala se mu zpřímá do očí.

„Doufám, že jsem se vás nijak nedotkl.“

„Ne. Myslím, že taková upřímnost vyžaduje spoustu odvahy. Škoda, že jste ho neposlal dřív, jak jste o tom psal.“

„Omlouvám se.“ Podíval se jinam. „Víte..., za všechno. Jestli má omluva něco znamená.“

Znamenala dost, jenže ona chtěla víc.

Malcolm se nedokázal na své papírování soustředit. Otec mu zavolał, když si bezmyšlenkovitě spustil na notebooku hru Freecell.

„Přijď za mnou domů na drink.“ Snad to ani nemělo znít jako rozkaz.

Než Malcolm dorazil, Toby už držel sklenici v ruce. Nalil mu řádnou dávku skotské a velkým oknem bez hnutí sledoval ocelově šedou oblohu nad blaty.

Malcolm si sklenici dolil sodou po okraj – dnes nehodlal přijít o svůj ostrovtip kvůli alkoholu. „Co se děje?“

Toby se k němu obrátil. „Chci mluvit o Beverley Harrisové.“

„S tou si nemusíš dělat starosti, tati, s ní je všechno vyřízené. Po tom, cos mi řekl, jsem to s ní skončil. Měls úplnou pravdu.“

Otcův výraz se nezměnil. „Posaď se.“

Malcolm vykonal, co mu říkal, a vyčkával, co bude následovat. Potřeboval, aby jeho reakce vypadala co nejvěrohodněji.

„Zrovna mi volali z kanceláří Barneyho Beauforta. Beverley měla nehodu. Je mrtvá, chlapče.“

„Ne!“ vykřikl Malcolm a vyskočil na nohy. „Tomu nevěřím!“ Whisky ze sklenice mu vyšpláchla na prsty a na podlahu. Předstíral, že si ničeho nevšimá a zíral na otce vyvalenýma očima. Zvládám to slušně, pomyslel si.

„Když se neobjevila v práci, Beaufort se vydal k ní domů. Zřejmě měl své klíče. Našel ji ve vaně, mrtvou.“

„Panebože.“

„Domnívají se, že tam ležela od včerejšího večera.“

„Dobré nebe.“ Malcolm usoudil, že už se může znovu posadit.

„Mrzí mě to, Malcolme, musí to pro tebe být šok.“

„A zjistilo se už, jak umřela?“

Toby pokrčil rameny. „Zřejmě nějaký kolaps, lidi občas ve vaně umírají, pokud vím. Nevíš, jestli brala nějaké prášky?“

Malcolm se hořce zasmál. „Všechny, co existují, spoustu z nich na předpis. Obávám se, že žila tak trochu na drogách.“

„Tak to bude asi ono. Možná to zní krutě, chlapče, ale na světě ti bude líp bez takovéhle ženské.“

To tedy bude.

Marie s Jamiem od Rosiných stájí vyrazili lesní cestou vzhůru. Bavili se o koních – nevinné téma. Líčila mu své zkušenosti z parkurů a on jí vyprávěl o nadějích, které vkládá do Gates of Edena v Carlisle.

Posadili se na lavičku s vyhlídkou na údolí a pramen konverzace vyschnul. Určitě vyčkával, až vyjde s tím, co má na srdci. Tohle setkání si přece přála ona, takže...

Nadechla se a promluvila do tíživého ticha. „Budete mi vyprávět o té nehodě?“

Vypadal zaskočeně. „Vážně si přejete projít tím vším ještě jednou? Vždyť už o tom určitě víte všechno, co se dá.“

„Ráda bych znala váš pohled.“

Pustil se do podrobného vyprávění, popsal jí den na dostizích i cestu k severu s dalším žokejem a jeho bratrem. „Byl jsem posedlý svým novým autem. Byl to Mercedes 220, červený, tehdy jsem ho měl čtyři týdny. Vlastně to byla deset let stará ojetina, jenže já ji miloval a jezdil rychle. Řídil jsem stejně, jako jsem jezdil koně – jako blázen. Ničeho jsem se nebál. Ani mě nenapadlo, že by se mi mohlo stát něco zlého. Moc mě to mrzí, Marie.“

Tímhle ji rozzlobil. „Neopakujte to pořád, vyprávějte dál.“ Vylíčil jí zastávku v hospodě a shledání s lidmi z Ridgemooru. Dal si pár drinků a na toaletě si taky šnulpl kokainu. Odešel i s pasažéry Malcolmem a Richardem, aby je vzal domů. A pak zmlkl.

„Pokračujte,“ vyzvala ho.

„Nemůžu.“

„Jamie, tohle je vážně důležitá pasáž. Prosím, řekněte mi o tom.“

„Jenže já si nevzpomínám. Při nehodě jsem schytl ránu do hlavy a prostě si nevzpomínám na nic, co jí bezprostředně předcházelo. Podle doktora se tomu říká zpětná amnézie.“

„To se vám určitě hodí.“ Asi to neměla vyslovit, ale to ji teď nezajímalo.

„Já vím, jak to vypadá. Vážně jsem se snažil, abych si vzpomněl, a strašně rád bych si to vybavil. Jako by si se mnou má paměť pohrávala a pokoušela se mě chránit před tím nejhorším, jenže tím se všechno jenom zhoršuje.“

Několik okamžiků seděli beze slova. Přála si, aby jí vlastními slovy popsal, jak jí zabil bratra, pak by snad mohla posoudit vlastní pocity a emoce. Kdyby si vyslechla jeho upřímné doznání, poznala by, jestli mu může kdesi hluboko ve svém nitru odpustit. Jenže tohle doznání jí upřel. Zklamání bylo obrovské.

Jamie se znovu ozval. „Věřte mi, Marie, já se nechci vyhýbat odpovědnosti. Kdybych si pamatoval cokoli dalšího, povím vám to. Pro svou vlastní spásu bych si potřeboval vzpomenout, jinak se s tím nikdy nesrovnám a nenaučím se s tím žít. A ono to navíc pokračuje. Od toho pádu při dostizích mě straší noční můry. Vracejí se mi okamžiky z té hrozné noci a míchají se s hroznými představami, které mi vězí někde v hlavě. Bojím se, že se s tím nikdy nesrovnám.“

Nevěděla co na to říct. Bylo jí ho líto a připadal jí atraktivní, jenže to nestačilo, aby mu mohla odpustit. Potřebovala zůstat sama a přemýšlet.

„Je mi zima,“ oznámila. „Pojďme zpátky.“

Dolů došli bez jediného slova.

Malcolm zastihl Pippu v kanceláři samotnou. Výborně.

Vzhlédla k němu, když zavíral dveře, a pak se hned vrátila k papírům na stole. „Jdi pryč, Malcolm,“ řekla mrazivým hlasem.

„Musíme si promluvit.“

„Nemám nic, co bych ti chtěla říct.“

„Dobrá, tak budeš poslouchat.“ Posadil se. „O Beverley Harrisové jsi zřejmě nic neslyšela.“

Tímhle získal její plnou pozornost. Oči se jí při vyslovení jména divoce zaleskly.

Pokračoval. „Je mrtvá. Utopila se ve vaně, jak se zdá. Z kanceláří Beaufort Holidays to před hodinou zavolali tátovi.“

Dívala se na něj a pomalu si přebírala, co právě slyšela. „Nehoda?“

„Řekl bych, že na závěry je ještě brzy. Podívej, není to ode mě hezké v téhle situaci, ale při tom, co se odehrálo mezi námi dvěma, bys to vědět měla – ona brala spoustu prášků a pila.“

„Co tím chceš říct? Že se koupala opilá a nadrogovaná?“

„Chci říct jenom tolik, že to byla depresivní a nevypočitatelná alkoholička. S tebou se spojila jenom proto, aby se mi pomstila, když jsem se s ní odmítl vyspat.“

„A pročs mi to neřekl dřív?“

„A ty bys mě poslouchala? Říkal jsem ti přece, že si všechno vymyslela, jenže tys mi nevěnovala pozornost. Po téhle smutné události je ale všechno ještě jasnější.“

„Podle tebe se tedy zabila?“

„Na takový závěr je asi trochu brzy. Řekl bych ale, že tahle možnost se nedá vyloučit.“

„Panebože, Malcolm, to je hrůza. Omlouvám se ti. To mě mrzí.“

Vzal její ruku do svých. „Mě taky.“

Marie cestou domů změnila názor na Jamíeho nejmní desetkrát. Jeho slova o výčitkách svědomí a odpovědnosti za to, co provedl, jí připadala upřímná. Jenže pak jí prostě nedokázal vylíčit, k čemu došlo. Vyprávěl jí báchorku o ztrátě paměti, jenže to určitě není nic víc než nějaká psychická zábrana – příjemný blok nad děsivou událostí z minulosti.

Prapodivné na tom bylo, že i jemu to zřejmě připadá nežádoucí. Jako by bloudil sám v sobě a nedokázal se vymanit z bludného kruhu, dokud se úplně nevypořádá se svým skutkem. Nemohla si pomoci, ale pro tohle ho litovala. Určitě se s takovým břemenem nežije lehko.

V hlavě se jí rojily podobné myšlenky ještě doma, když šla pozdravit otce. Usnul v křesle u televizní detektivky. Uvažovala, jestli ho má vzbudit, ale nakonec si to rozmyslela.

Z kuchyně ji dnes nevítila vůně večere, což ji zaskočilo. Tetu Joyce našla za stolem, seděla v temnotě s napůl zaplněným popelníkem u ruky.

„Jsi v pořádku, tetičko?“ Hodně hloupá otázka. Její výraz jasně prozrazoval, že se necítí ani trochu v pořádku.

„Čekala jsem, kdy se tu konečně zjevíš,“ zasyčela Joyce nenávislně. „Posaď se.“

Marie z lednice vzala láhev mléka a nalila si. Měla hlad, byla unavená a vůbec se teď nechtěla hádat, jenže tady se zřejmě právě k hádce se vším všudy schyluje. Nehádala se s tetou často, ale už na sebe v minulosti párkrát pěkně vyjely. Posadila se, kam jí teta ukázala. Co se zase chystá?

Joyce vyndala z kapsy na zástěře obálku a položila ji na stůl mezi nimi. Marie ji okamžitě poznala – dopis od Jamieho.

„Budeš muset něco vysvětlit,“ vyjela teta.

Ještě před pár vteřinami Marii připadalo, že je na vztek příliš unavená, teď ale rozzuřeně zrudla.

„Kdes to vzala?“ vyprskla na ni.

„V tvém nočním stolku.“ Joyce důsledně oddělovala slova.

„Hrabala ses v mých věcech!“

Joyce ani nehnula brvou. „Přesně tak. Nedělám to pořád, jestli si to myslíš, ale od té doby, cos začala jezdit u té Ros Bradeyové, jsem tě začala podezírat. Donesly se mi různé historky o ní a tom jejím milenečkovi Hutchisonovi. A ukázalo se, že jsem tě podezírala oprávněně, vidíš to?“

Mileneček? Co to teta poslouchala za zlé klepy?

Joyce na obálku poklepala tlustým růžovým prstem. „Co to znamená, Marie? Doufám, že se nechystáš zradit svou rodinu?“

„Náhodou jsme se setkali, to je všechno. Nikdy jsem s ním nechtěla mít nic společného.“

„Ale napsalas mu, nebo ne? Píše tu o tom. Co by tomu řekl tvůj otec?“

Tak tomu se tedy zatím nesvěřila – aspoň něco.

„Zuřil by, já vím. Ale já nechci, aby mi ta událost zničila navždy život stejně, jako zlikvidovala jeho. Jamie není satan. Neudělal to úmyslně. Musíme se nějak usmířit. Já nevím jak, ale musíme.“

Joyce zrudla. „Nevím, co to tu plácáš. Bratra ti zabil nadutý ožrala. S takovým šmejdem se přece nikdy nesmíš usmířit.“

Dívaly se na sebe přes stůl. Rozděloval je dopis a všechno, co v něm stálo.

První zaútočila Marie. „Ty máš ale drzost, hrabat se mi ve věcech. Nejsi má matka. Když budu chtít s Jamiem mluvit, tak s ním mluvit budu. Ty mě nezastavíš. Já si žiju svůj život.“

Marie se zvedla. Od dětských let se vlastně nic nezměnilo, napadlo ji. Prohrála hádku a utíká stejně, jako když byla děcko. Jenomže tentokrát nezabouchla dveře, aby nevzbudila otce.

Netušila, co si počne, jestli mu Joyce něco prozradí.

Dave se k Jamiemu připojil při večerním věnčení Matildy. Raději by se po vřesovišti proběhl, Jamie ale tvrdil, že ještě není v kondici.

„Jak můžeš chtít jezdit dostihy, když si dneska nedokážeš trošičku zaběhat?“ vyptával se Dave,

„To je něco jiného, tam nepoužívám vlastní nohy.“

Tohle musel Dave uznat. Procházka se psem, kterému občas hodili klacík a čekali na jeho návrat, jim dopřála dost času k rozhovoru o nejčerstvější novince – smrti Beverley Harrisové.

„Podivná smrt, nemyslíš?“ zeptal se Dave. „Dokážu si představit, že uklouzneš ve sprše a rozbiješ si hlavu. Ale umřít vsedě ve vaně...“

„Zřejmě byla opilý. Anebo alkohol reagoval s těmi pilulkami, co si brala. Takhle nějak to říkal Malcolm.“

A ten by to měl vědět, pomyslel si Dave. „Jak to vlastně bere?“

Jamie pokrčil rameny. „S Malcolmem člověk nikdy neví. Pořád si ze všeho dělá blázny. Pokud se tedy nehádají s Pippou.“

Hádka trenérky s Malcolmem se dnes ráno ve stájích široce přetřásala, i když nikdo neznal její příčinu. Dave zůstával zticha, nezmiňoval se ani o Pippině návštěvě ve svém karavanu. Tak trochu doufal, že se dnes objeví zase, jenže místo ní se dostavil Jamie s Matildou po boku.

„Díkybohu se usmířili,“ vysvětloval Jamie.

„A o co vlastně šlo?“ Nebylo to od něj dvakrát laskavé, ale Dave se prostě musel zeptat. Užírala ho touha svěřit se Jamiemu s tím, co se dělo mezi Malcolmem a Beverley, stačil mu jediný náznak. Jenže Jamie ho zklamal.

„Nemám tušení. Jsou případy, kdy je nejlepší nevědět nic, víš. Tak si prostě hledím svého.“

To znělo férově, Dave se přesto neubráníl zklamání. Jak to, že Jamie neviděl v Malcolmovi podvodníka, kterým ve skutečnosti je? Někdy mu připadal mnohem mladší, než ve skutečnosti byl.

„Nevím nic víc, než že je dneska čeká spousta práce, aby se udobřili. A tak rozhodně nespěchám domů, jestli chápeš, jak to myslím.“

Dave ho chápal až moc dobře, a tahle zpráva ho vůbec netěšila. Zdálo se, že Malcolm zase unikl hlavou z oprátky.

Joyce zůstala sedět v kuchyni a kouřila poslední cigaretu. Kvůli Clemově nemoci se pokoušela tenhle zlovyk omezit a uvnitř nekouřila nikdy, jenže dnes si s tím nedělala starosti.

Dobře si uvědomovala, že nemůže Marii zabránit ve styku s tím Hutchisonem, pokud se s ním stýkat chce. Mladá žena měla svou hlavu – i když uvažovala zcestně.

Bolela ji poznámka o tom, že není Mariinou matkou. Byla to stará rána, ale pokaždé si ji nevyhnutelně vyslechla, jakmile se pustily do hádky. Marie ji určitě použila jenom v pohnutí okamžiku, leč to jí neubralo nic na krutosti.

Ovšem teď ji trápily jiné, větší bolesti. Jamie Hutchison už nebyl jenom tím chuligánem, který jejich životy bezstarostně proměnil v peklo, stala se z něj stálá hrozba. Jeho zásluhou přišla o svou oblíbenou práci v Roman Arms, doslova jí to místo sebral. A teď dokonce ohrožuje Marii.

To děvče by se jí určitě takhle nepostavilo, jenže Joyce o mužích ví víc než ona. A co kdyby se do něj Marie vážně zamilovala? To by byl Clemův jistý konec.

Určitě ji k němu přitahoval i zákaz setkání. Joyce dobře věděla, že zakázané ovoce chutná nejlíp. A ona teď úplně hloupě podnikla první krok tímhle směrem. Měla si tuhle možnost dobře promyslet předtím, než se pustily do konfrontace.

Zapálila si poslední cigaretu. Přirozeně se může pustit ještě jednou cestou, jenže té se hrozila. Dnešní dopolední rozhovor s Clemem jí hluboce otrásl a nemohla se zbavit pomyšlení na jeho důsledky. Trápil ji, dokud neobjevila v Mariině ložnici ten dopis. Jenže oba problémy spolu souvisely, a možná spolu souviselo i jejich řešení. Důsledky by

pochopitelně byly příšerné, jenže ona si nebyla jistá, jestli ji právě tohle zajímá.

Dnes ráno Clemovi lhala – nezhodila zbraň do řeky. Sebrala mu ji v období jeho hlubokých depresí po Alanově smrti a hodlala se jí zbavit. Jenže to se snadno řeklo a hůř provedlo. Přemýšlela o jejím zahození do moře nebo do kanálu. A pak si představila, že ji někdo najde, a ji s Clemem vystopují jako majitele. Samotná ta myšlenka ji vyděsila. Mnohem snadnější bylo nechat si zbraň doma, dobře schovanou nahoře v šatníku, a pustit problém z hlavy.

Až teď si na ni vzpomněla.

Mariin mobil se probral k životu hodinu poté, co nahrála zprávu. To je určitě Jamie, volá jí zpátky. Nahlédla do chodby před svým pokojem, aby ji nikdo neposlouchal – teď si musela dávat pozor.

„Marie?“ znělo to zmateně – ostatně nebylo divu. Rozešli se zdvořile, ale oba zřejmě taky s pocitem, že jejich setkání ničemu nepomohlo.

„Ahoj,“ pozdravila. Když vyběhla od tetičky, naprosto jasně věděla, o čem s ním chce mluvit, jenže po hodině už se jí myšlenky z hlavy zase vytratily. Pokusila se a vrhla se do toho. „Podívejte, přemýšlela jsem o tom našem setkání. Asi jsem se k vám odpoledne nezachovala dvakrát hezky. Koneckonců není vaše chyba, že si nevzpomínáte na okolnosti té nehody.“

„Nečekám, že byste se ke mně měla chovat mile.“

„Ale stejně se omlouvám.“

Zasmál se. „Omlouvat se je zakázáno, pamatujete?“

„Dobrá.“

Na tohle nereagoval. Zřejmě z ní měl obavy.

„Mohli bychom to zkusit znova, Jamie? Dokázal byste to podstoupit ještě jednou?“

„Pokud vám připadá, že to k něčemu bude.“ Vůbec si nebyl jistý.

„To tedy připadá,“ ujistila ho důvěrně. „Určitě připadá.“ A k čertu s tebou, teto Joyce. Tohle je můj život.

Clem se bolestně drápal do schodů a pocítil závan cigaretového kouře. Panebože, jak rád by si jednu zapálil, ale věděl, že tohle si dovolit nemůže.

Předpokládal, že mizernou sestřinu náladu má na svědomí jejich ranní rozhovor. To bylo zlé. Ženské se dokázaly chovat náladově, to byla jejich specialita. Kdyby byl Alan naživu, společně by se všemu rádně zasmáli. Jenže on je odsouzený ke strávení zbytku života mezi ženskými.

Marie je stejná jako Joyce. Když za ním předtím přišla, dřímал u televize a ona se tvářila směšně nejistě. Objímala ho a líbala se slovy: „Víš přece, jak moc tě mám ráda, tati?“ Když se takhle chová dcera k otci, ten přesně ví, která uhodila. „Kolik potřebuješ, miláčku?“ zeptal se a ona se rozplakala. Řekla mu, ať si pamatuje, že ho miluje a že o ni nemusí mít starost, až bude žít sama na svou pést. Bude ho vždycky, vždycky milovat, dokonce, i když ho neuvidí každý den.

Odpověděl jí, ať není smutná. I když kvůli univerzitě půjde z domova a bude mu chybět, on na ni pořád bude myslet a bude na ni hrdý. Ale upřímně – nechtěla mu tím něco naznačit? Konečně dorazil k sobě do pokoje a rozsvítil. Stál ve dveřích a popadal dech. Spatřil něco na posteli a chvilku mu trvalo, než předmět identifikoval. Jakmile se mu to povedlo, zešíroka se usmál. Takže Joyce se té pistole přece jenom nezbavila. Zbraň pořád ležela ve staré krabici od bot, ve které mu ji tenkrát předal ten člověk z Leedsu. Jmenoval se Terry – tak se aspoň představil – a zbraň mu věnoval jako odměnu za poněkud utajenou výměnu dvou starších aut.

Clem už si nevzpomínal, proč ji tenkrát chtěl. Potřeboval někomu zaimponovat? Zřejmě hlavně sám sobě. Bylo mu třicet, byl dosud bez rodinného zázemí a už bez iluzí o romantické budoucnosti. Legální obchod s automobily a součástkami mu připadal nehorázně nudný, a tak zvažoval, jestli nezačít s něčím méně legálním a víc divokým.

K ničemu takovému díky bohu nikdy nedošlo. To by totiž zřejmě strávil řadu let za mřížemi. Místo toho se potkal se ženou – byla sexy, neodolatelná a samozřejmě náladová – a místo podivných obchodů se s ní oženil.

Ploužil se co nejrychleji k posteli, těšil se na setkání s památkou na staré časy.

Sundal z krabice víko. Všechno bylo takové, jak si pamatoval. Žluté pouzdro na pistoli, kovový lesk hlavně, krabička munice. Zbraň byla útlá a hrozivá, v ruce celkem těžká. Dnes by určitě vypadala staromódně, v konkurenci všech těch skvělých automatických hraček, kterými dnes hrozí kriminálníci. Jenže Clem ani na okamžik nezapochyboval, že bude stále funkční. „Díky, Joyce,“ zašeptal tiše na sestřinu adresu.

14

Jane si podrobně prohlížela nabídku salámů v polském lahůdkářství. Sice už to mnohokrát měla v úmyslu, ale pořád se jí k nákupům v Preston Marketu nedařilo věnovat víc času. Po dlouhém pátrání se rozhodla pro tři druhy, které budou určitě naprosto delikátní, ujist'oval ji prodavač. Podle vůně česneku soudila, že bude mít pravdu. Robbie je určitě ocení.

Než se dostala do kavárny v druhém poschodí, byla naložená různými balíčky. Nedokázala jen tak bez povšimnutí minout lákavé stánky s ovocem a zeleninou, sýrem, rybami a dalšími potravinami, aniž by je přidala do košíku. Elizabeth Jacobsová ji přivítala s povytaženým obočím.

„Takže vy jste taky člověk,“ poznamenala, když se proti ní Jane posadila. „Já už si říkala, jestli náhodou nefungujete jako robot, co žije z podstaty.“

„To není všechno pro mě. Mám dvanáctiletého syna. Je to jako žít s bezedným hroznýšem, polyká věci vcelku.“

Elizabeth se zasmála. Vypadala uvolněnější než při všech předchozích schůzkách. Potomstvo s tchýní nechala doma, možná ji rozveselilo právě to.

„Obávám se, že v našem případě není nic nového,“ spustila Jane, aby měla špatné zprávy z krku. „Neobjevilo se nic víc, než jsem vám řekla do telefonu, moc mě to mrzí, Elizabeth.“

Elizabeth se do Prestonu vydala nakoupit společenské šaty a prosila ji o setkání. Jane nedokázala jednoduše odmítnout.

„Zjistila jste něco od Tobyho Priesta?“

„Vlastně nic.“ Jane se ani trochu nechtělo líčit znovu detaily jejich rozhovoru.

Mandy se na ni dívala přes okraj svého šálku. „Ještě vás zajímají Mandiny životní lásky?“

„Ale ovšem.“ Jane už sice poněkud zájem ztratila, ale pokud se Elizabeth sama nabízela se svědectvím, určitě si ho může aspoň poslechnout.

Elizabeth odložila šálek. „Měla jsem se o tom zmínit dřív, už když jsem mluvila o té její aférce s Tobym, jenže ten mě vážně namíchnul, že se neukázal na smutečním obřadu. No a asi jsem taky chtěla chránit sestřinu pověst.“

„Já přece nikoho nesoudím, Elizabeth.“

„Dobrá. No ale když jsem vám vyprávěla o Tobym, musím vám ten obraz rozšířit. V dobách, kdy dělala v Ridgemooru, se stýkala i s jeho synem Malcolmem.“

„Myslíte s oběma zároveň?“

„Ano. To léto a podzim chodila s oběma!“

„A věděli to o sobě?“

„To ne. Považovala za pěknou legraci podvádět jednoho s druhým.“

„Svěřila se vám hned?“

„Ale ovšem. Mandy si s tím nelámala hlavu. Užívala si to. Ale pak se to pochopitelně pokazilo.“

Tohle bylo překvapení. Jane připadalo dost těžké udržet jeden vztah, natož dva současně.

„Došlo k nějaké ošklivé havárii, jeden místní kluk zemřel. Řídil stájový žokej, který skončil ve vězení.“

Tohle si Jane připomněla. „To je ten, co se teď nedávno vrátil k dostihům?“

„Jamie Hutchison. Je to Malcolmův švagr.“ Elizabeth se předklonila. „Ta nehoda všechno změnila. Malcolm seděl na místě spolujezdce, a i když z toho vyšel slušně, Mandy si o něj dělala starosti. Rozhodla se, že jí na něm vážně záleží a rozešla se s Tobym. Když zjistil, že to je kvůli Malcolmovi, mohl vyletět z kůže.“

Jane si rychle dávala věci dohromady. „A kdy k tomu všemu došlo?“

„K té nehodě v září 1999. Mandy je opustila o pár týdnů později – to zjistila, že si Malcolm chce vzít Hutchisonovu sestru. Pomůže vám to nějak?“

Ona si snad dělá legraci! Jane nechtěla vypadat nevděčně. „Určitě nám to pomůže ujasnit spoustu vztahů.“

„Jsem ráda, že to mám z krku, i když to asi k ničemu nepovede.“

„Je to vážně k ničemu,“ mumlala si Jane a spěchala s taškami k eskalátoru. Šla pozdě, jako vždycky. Až u auta ji napadlo, že Elizabeth přinejmenším zaplnila jedno bílé místo v jejích poznátcích. Nemohla přece přijít na kloub tomu, koho mohl Toby Priest krýt svými výmysly o penězích. Teď se to zdálo jasné. Určitě právě toho druhého muže, který měl s Mandy poměr. Malcolma, svého syna.

Ráda by věděla, co téhle novince řekne Simon.

Dave nikdy nepochopil smysl večerního běhání, které skončí v hospodě zamořením systému alkoholem. Ale předpokládal, že pro muže středního věku typu Waltra Clarka je lepší věnovat se oběma těmhle aktivitám, než kdyby měl zvolit jen jednu. Z jeho postavy bylo nad slunce jasnější, kterou by si vybral.

Walter se propíjel svým třetím pivem a Dave druhým pomerančovým džusem, když usoudil, že přišel čas na zásadní otázku.

„Díky za ten tip na Beaufort Bonanzu,“ řekl.

Walter se zeširoka usmál. „Doufal jsem, že ti to vynese pár drobných.“

„A vyneslo, asi patnáct liber.“

„Panebože, tak málo? Kolik jsi na něj vsadil? Libru?“

„Libru, na vítěze a umístění.“

Walter si hlasitě odfrkl. „Svatá prostoto, kámo, říkal jsem ti, že tě založím. Padesátka by vydělala ranec.“

„Nikdy nesázím víc než libru.“

Walter obrátil oči k nebi. „Podívej, Dave, dám ti ještě jednu šanci.“ Odpočítal z peněženky pět dvacetilibrových bankovek. „Za pár dní běží v Carlislu. Vsaď to naplno. Víš jak to myslím? Sto liber na

vítězství. Nebudou ho nabízet v takovém kursu jako minule, ale vyplatí se ti. To ti můžu zaručit.“

David si pohrával s bankovkami. „Jak můžeš tak najisto vědět, že vyhraje?“

„Ovšemže ti nedám stoprocentní jistotu.“ Walter dlouze upil ze své sklenice a pečlivě ji odložil na stůl. „Řekněme ale, že má prostě nezanedbatelnou výhodu nad ostatními.“

„Myslíš takovou, jakou jsi ty před deseti lety použil proti mně?“

Waltrův úsměv na tváři zamrzl. „Cože?“

„Ale prosím tě, kámo. Hned tenkrát mě napadlo, že tě určitě žene něco víc než adrenalin. Zlepšil ses tolik, že se to nedalo jinak vysvětlit.“

Walter otvíral ústa jako lapená ryba. „Dave, nemůžu věřit, že něco takového říkáš.“

„Ani nemusíš. Já ostatně nejsem o nic lepší.“ Jenže při závodě jsem nikdy nedopoval, ale tenhle sentimentální dovětek si nechal pro sebe. Nehodlal zveřejňovat staré hříchy, potřeboval, aby s ním Walter spolupracoval. „Vždyť mě taky na pár měsíců distancovali, copak se nepamatuješ?“

Walter dál chrлил vehementní protesty a Dave ho nechal chvíli vymluvit.

„Podívej, nezajímá mě, co používáš, ani kdo ti za to platí – i když počítám, že v tom jedeš ve velkém. Jenže výkon Beaufort Bonanzy v Carlisle mě zajímá.“

Tohle veterináře zaujalo. „Co tím myslíš?“ dožadoval se.

„Moje šefová má ve stejném dostihu přihlášeného koně a já nechci, aby závodila se soupeřem plněným raketovým olejem, nebo co jim to vlastně dáváte.“

Walter se beze slova vrátil ke svému pivu.

Dave pokračoval. „Čistě abychom eliminovali pochybnosti, jak říká můj právník, ti musím něco objasnit. Jestli váš kůň porazí toho našeho čistě a čestně, nic proti tomu nenamítám.“

Walter překvapeně povytáhl obočí. „Předpokládejme tedy, že se věci mají tak, jak si to představuješ. Jak se to ale k čertu dovíš?“

„Nedovím se to, ale budu ti věřit. Pro staré dobré časy a to všechno.“

Veterinář si obracel jeho návrh v hlavě. „Takže ty předpokládáš, že všechno je v mé noci?“

„Bylo by to lepší. Měl by sis uvědomit, že nejsem zas až tak naivní, jak vypadám. Ještě znám jednoho dva novináře, kteří se s radostí chytí skandálu. A jestli uvidím Adolfa v posledních stovkách metrů letět stejně jako v Newbury, docela jistě s nimi opráším vztahy.“

„Nemáš ale důkaz.“

Dave se zasmál. „A k čemu potřebuješ důkazy? Obvykle přece stačí šťavnatá pomluva. A předpokládám, že Toby Priest nebude blahem bez sebe, až se mu u dveří objeví redaktoři Racing Beaconu, aby si všechno prověřili.“

Walter se na něj díval, jako by mu uletěly včely. „Můžeš mi vrátit těch sto liber?“

Dave bankovky pořád ještě držel v ruce. Oddělil tu vrchní a ostatní posunul zpátky přes stůl. „Koupím ti ještě drink, vypadáš, že ho potřebuješ.“

Po splnění čistících povinností v Rosiných stájích Marie obvykle stihla ještě chvilku ježdění. Ráno poté, co jí zavolal, se objevil Jamie a při tréninku Spring Fevera na skocích jí dal několik rad. Zamlouvalo se jí to.

Musela spěchat do práce, promluvit si tedy nemohli, ale ani jí to nechybělo. Připadalo jí, že by se měli vzájemně trochu poznat.

Dnes ráno ho vyhlížela celou dobu, ale neobjevil se, teprve když byla na odchodu.

„Můžu vás kousek doprovodit?“ nabídl se a chopil se jejího kola. Vykročil s ním k východu.

Srovnala s ním krok. „Přemýšlela jsem o tom, co jste mi říkal,“ nadhodila. „Nemůžu mluvit za ostatní členy své rodiny, ale pokud se mě týká, myslím, že bychom měli Alanovu smrt nechat být. Člověk přece musí žít pro budoucnost.“

„To rád slyším. A děkuju vám, Marie.“

„A taky bych řekla, že byste se měl pořádně uvolnit. Řekla bych, že to všechno nebyla jenom vaše chyba.“

Zastavil se. „Jak to myslíte?“

„Když jste z té hospody odcházel úplně opilý, proč vás ti přátelé nechali řídit?“

Na okamžik si to promýšlel. „To tedy nevím.“

„Nemohl náhodou řídit jeden z nich?“

„Richard tehdy neměl řidičák. Řekl bych, že ani nevěděl, jak se řídí auto.“

„A co ten druhý?“

„Malcolm? Chtěl se toho chopit, ale já ho nenechal. Říkal jsem mu, že jsem v pohodě.“

Marii to sice nepřesvědčilo, ale nemělo smysl Jamieho kvůli téhle odpovědi grilovat. Copak zrovna sama neřekla, že se mají soustředit na budoucnost?

Došli ke křižovatce s hlavní cestou. Tam musela nasednout na kolo.

Walter si se vstáváním dával načas a misku kukuřičných lupínek do sebe cpal jen velmi pomalu. Když se včera vrátil z hospody, vytáhl si láhev brandy. Jenže i když se přivedl do takového stavu, v němž nedokázal vymáčknout z tuby zubní pastu, kostnatá tvář Dava Prescottta se na něj dívala ze všech divokých snů. A teď měl zpoždění, což se ukázalo jako velká chyba – Adrianě se totiž nabízela šance stihnout ho doma cestou ze školy.

„Já se tak *strašně* nudím,“ vykřikla v kuchyňských dveřích a hodila klíče od vozu na stříbrný podnos od Alessiho se zarachocením, které Waltrovi zadunělo v hlavě ozvěnou. „Kdy už mě odvezeš tady z toho příšerného místa? Slíbilš mi to.“

Vážně? Nespokojenost s alokací jejich domova byla její nejnovější zamilovanou stížností. Cítila se spokojená, když zařizovali dům. Utráceli za bytové architektky, řemeslníky a dekoratéry. Pak její energii obrátil k zahradě a ona i tam utratila hotový majetek za překopávání, modelování terénu a přesazování. Jenže teď už všechno vypadalo perfektně, a ona hledala něco, kam by obrátila pozornost.

Problém byl v tom, že neměla přátele. Urostlá Italka posedlá nóbl stylem zrovna nezapadala do společnosti místních hospodyněk. A koně ji dvakrát nezajímali, což v jejich situaci nebylo nejšťastnější. V poslední vzrušené výměně názorů se dokonce dověděl, že jí ta

příšerná zvířata lezou na nervy téměř jako tenhle nemožný Yorkshire se svým nelidsky studeným klimatem.

„Já chci domů,“ oznámila a posunula kovovou židli s rovným opěradlem po dlaždičkách se zvukem, jaký vydávají nehty na tabuli. Pak se posadila, zkřížila nohy ve sprejovaných bavlněných džínách a jednu nohu zvedla až téměř na úroveň Waltrových očí. Ty kalhoty musely stát jistě sto dvacet liber, pomyslel si mimoděk.

„Ne,“ odpověděl břitce. „Tam je moc vedro.“ Neměl náladu na ústupky. Tohle dohadování už zažil. A věděl, co přijde teď.

„Tak se přestěhujme aspoň o kus na jih,“ navrhla. „Seženeš si jinou práci kolem těch hezkých závodističů, jako je Ascot.“

Ascot Adriana znala. Milovala dámské róby, zejména v rámci Královského mítinku.

„Ne,“ odpověděl a vstal. „Poslouchej, miláčku. Momentálně se nám tu docela daří. Děti chodí do dobré školy a vydělávám víc, než bych dokázal vydělat na jihu. A promiň, jdu pozdě, už musím spěchat.“

Vypadl ven, než si stačila přichystat další útok. Pohyb mu teď najednou tolik nevadil. Správná práce ve správných stájích jim může zajistit slušné živobytí, jenže napřed potřebuje získat správné známé. A to byl úkol na dlouhé měsíce. Zatím se bude muset zabývat svým akutním problémem.

Bylo od něj pitomé dávat Prescottovi tipy na vítěze. Takhle to dopadá, když chcete kamarádovi udělat laskavost. Zjistíte, že to vlastně vůbec není ten správný kamarád.

Ať se stane cokoli, Dave nesmí uskutečnit svou výhrůžku a dát se do debaty s novináři. Dokonce, i pokud by se nic neprokázalo, v dnešním zaměstnání by skončil – a budoucí by ani nezačal –, všechno by se rozplynulo rychleji, než by novinář napsal „krevní doping“. Až do dneška se na drogu EPO nepodařilo objevit žádný stoprocentně průkazný test, i přes novinářské kachny o tom, že něco je na světě. Ale kdesi v pozadí jeho mysli se schovávala obava, že jednou se takový test objeví. A pokud se Jockey Clubu donesou řeči o jeho používání, začne krevní vzorky důkladně testovat. A to by znamenalo velké problémy.

Příkazy od Tobyho ohledně Beaufort Bonanzy už dostal. Kůň měl předvést další skvělý výkon, jako v Carlislu. Majitelé z Beaufort Holidays oplakávali smrt manažerky, která měla pořízení koně na starosti, tehle dostih bude věnován její památce. Jinými slovy řečeno – Adolf musí vyhrát.

Jenže... s koňmi se přece může stát spousta věcí. Až dosud se koně s EPO chovali jako vyměnění a jejich výkon se zvyšoval, ale občas se musela stát chyba. A její čas možná přišel právě teď.

V Ridgemooru parkoval Walter už spokojeněji. Prostě jenom zapomene podat drogu, a pokud ho někdo bude pronásledovat, vymyslí si, že tentokrát neúčinkovala. Podle zákonů pravděpodobnosti se přece brzy musí něco pokazit tak jako tak, stane se to tedy v Carlislu.

Mezi ztrátami, které Jane přineslo odložení případu Vražd pod ohňostroji k ledu, figurovalo i omezení styku se Simonem. Dobře věděla, že se potýká se spoustou případů, a když se občas dostal na Deacon Parade, vždycky ji přišel pozdravit. Jenže telefon s návrhem zopakování jejich společné večeře se neopakoval, a ona ho nemohla pořád vozit na dlouhé výlety do Yorkshiru. Mích byl teď na jeho straně hřiště a zdálo se, že nemá nejmenší úmysl poslat ho zpátky k ní.

Přesto v sobě ale jako zdravá žena s obvyklými potřebami nadále živila naděje pokaždé, když se na radaru v jejím okolí objevil atraktivní muž. A poslední člověk, v jehož společnosti by si přála na Simona narazit, byl superintendent Kenith Wright.

Dveře do její kanceláře se rozletěly zrovna v okamžiku, kdy se Wright zrovna začítal do květnatě sepsaného úvodu zprávy o nezbytném omezení stavu na policii. Jane si všimla, jak se Simon přestal usmívat, jakmile u ní superintendenta spatřil.

„Dobré odpoledne,“ pozdravil a hned dodal: „Ozvu se vám někdy jindy, Jane.“

Wright přerušení sotva zaznamenal, ale Jane mu potichu šťavnatě nadávala. Moc ráda by Šimonovi řekla, co od Elizabeth zjistila o Malcolmůvi Priestovi. Jenže místo toho ji tu bude Kenith Wright vláčet nudným prolovem, a Simon se určitě staval jenom proto, aby ji znovu pozval někam ven.

Ke svému údivu zaslechla ve Wrightově projevu známé jméno. „Možná by tě zajímaly nejnovější zprávy o Priestově rodině z Yorkshiru.“

V příštím okamžiku už mu věnovala plnou pozornost.

Wright se na ni úlisně usmál. „Nevědělas, že jsem se dověděl o vaší návštěvě v Yorkshiru, že ne. Skoro všechno se mi donese. Stěžoval si mému příteli, který dělá v jeho stájích bezpečnostního poradce.“

„Byl to risk, pane, ale já se pustím po každé stopě, která pomůže rozlousknout ty vraždy.“

„To je chvályhodné,“ ujistil ji pompézně. „Jenže tak trochu ztráta času, řekl bych.“

„Ovšem.“ Nehodlala zacházet do detailů. „Co je u něj nového?“

Usmál se svým protivným úsměvem plným sebevědomí. Uvažovala, jak se zbaví pozvánky, která bude po prozrazení tajených záležitostí následovat. Určitě jí náležitě vysvětlí, že informaci získával speciálně pro ni. „Musím předeslat, že se tu vlastně nejedná o samotného Tobyho, ale o jeho syna – ne toho žokeje, toho druhého.“

„Malcolma?“ Hlas jí odrážel zvědavost i překvapení. Nemohli se jeho jménu vyhnout.

„Přesně toho. Pokud to dobře chápu, nějaká anonymní ženská zavolala na centrálu stanice v Harrogradu s tím, že někoho zabil.“

Cože?

Ted' Wrighta dychtivě poslouchala a on si v téhle pozici s radostí užíval. „Před pár dny našli ve vaně mrtvou ženu jménem Beverley Harrisová. Pracovala pro cestovní kancelář, s kterou měl Malcolm obchodní styky.“

„Takže je podezřelý z vraždy?“

„Ne tak docela. Vypadá to na náhodu. Ale z Harrogradu by přesto rádi našli tu anonymní telefonistku.“

„Kdo to tam má na starosti, pane? Ráda bych si s ním promluvila.“

„Tenhle detail ti určitě dokážu obstarat, Jane A co kdybychom si spolu po práci někam vyšli? Třeba zítra večer? Do té doby to určitě budu vědět.“

Sakra. Ona tušila, že ten slizoun si nechá něco v rukávu.

„Vadilo by vám moc, pane, kdybyste mi prostě zavolal?“

Koutky jeho samolibých úst znatelně poklesly. „Aha, ty se se mnou nechceš dát vidět na veřejnosti, že je to tak?“

„Ale kdepak. Jenomže...“ najednou jí bleskl hlavou nápad, „... já s někým chodím a mohl by naši schůzku špatně pochopit.“

„Aha.“ Tohle slyšel nerad. Výborně. Krásné na tom bylo, že mu tím definitivně vypadla z udice. „Mrzí mě to, Keithi.“ Usmála se. Nejlíp uděláš, když je odmítneš s lítostí, říkávala vždycky její maminka.

„Když je to tak, nebudu dál zdržovat.“ Zvedl se a ve dveřích se k ní ještě otočil. „Rád bych toho šťastlivce poznal. Třeba bychom si rozuměli.“

Panebože. Tak teď si bude muset vymýšlet omluvy nejenom sama pro sebe, ale i pro někoho, kdo vůbec neexistuje. Ale co na tohle mohla říct, zatraceně?

„Už ho přece znáte, pane. Je to Simon Bennett.“

Už když ta slova pouštěla z úst, velmi dobře si uvědomovala, že je nikdy neměla vyslovit.

Clem se rozhodl v okamžiku, kdy v novinách přečetl startovní listiny. Oznámil to Joyce tónem, který nepřipouštěl námitky, a ke svému překvapení se ani žádných nedočkal.

„Zítra jedu na dostihy do Carlisle,“ oznámil. „A nepokoušej se mě zastavit.“

Svého času býval pravidelným návštěvníkem, na mítinky uprostřed týdne utíkal z autoopravny, kdykoli to jen trochu šlo. V roce po Alanově smrti šel ještě několikrát, ale zhoršující se zdraví ho donutilo tenhle koníček opustit.

„A jak se tam dostaneš?“ zeptala se.

„Taxíkem nebo vlakem, nedělej si starosti.“

„Ale ovšemže si musím dělat starosti, ty starý blázne,“ vyjela na něj se známou nevrlostí. „Nenechám tě přece sípat a sténat někde na nádraží. Jestli na tom trváš, odvezu tě autem.“

Právě tohle si přál, ale neodvažoval se ji požádat.

„Ale co na poště? Dají ti den volna?“

„Prostě si ho vezmu, ať se to Jenningsovým líbí nebo ne.“

„Joyce, ty jsi poklad.“

„Tyhle bláboly si nech od cesty,“ zamumlala a chopila se tácu od snídaně.

Vážně byla skvělá, o tom se nedalo pochybovat.

Jane dlouho přemýšlela, v kolik hodin zítra by se mohla Keithe Wrighta začít vyptávat na jméno yorkshirského policisty, který vyřizoval anonymní hovor. Možná s ním měla vyrazit na schůzku, aby si zajistila spolupráci. Jenže celé tělo i duše se téhle myšlence bránily. Ostatně na to bylo pozdě, což svěčila už včera večer v telefonu Simonovi.

„Musím se vám s něčím přiznat,“ zahájila rozpačitě rozhovor a všechno vysypala. „Strašně ráda bych to vzala zpátky, ale už je to venku.“ Těmi slovy své líčení zakončila. Nebyla si jistá, jestli jí rozuměl, zdálo se totiž, že na druhém konci linky má někdo potíže s dechem.

„Jste v pořádku?“ zeptala se do telefonu naléhavě, až se Robbie ze svého pokoje přišel podívat – vděčně se chápal každé příležitosti, jen aby nemusel dělat úkol z angličtiny. Nazlobeně ho gestem zahнала zpátky.

Dýchavičné zvuky v telefonu se proměnily do známějšího rytmu a ona si s úlevou a překvapením uvědomila, že to je smích. Chvilku trvalo, než se vzmohl na odpověď.

„Omlouvám se,“ vysoukala ze sebe. „Ale nemohl byste to trochu hrát? Jenom abychom ho přesvědčili? Tedy pokud...“ Tahle hrozná myšlenka ji málem porazila. „Pokud se momentálně s někým nescházíte. V takovém případě bych to po vás chtít nemohla. To by bylo špatné. Musela bych si vymyslet něco jiného.“

Znovu se zasmál, tentokrát důrazně a významně. Věděla, že ji v té její hlouposti nechá pěkně vykoupat.

„Nebojte, Jane,“ oznámil nakonec. „Pokud jde o mě, teoreticky s nikým nechodím, takže mi nic nebrání stát se vaším – čím se to vlastně mám stát? – partnerem po veřejnost?“

„Moc vám děkuju, Simoně. S trochou štěstí se o tom Wright nikdy nikde nezmíní, ale musela jsem se vám svěčit.“

„Dobrá, ale jestli se začne vyptávat, potřeboval bych mít něco v ruce. Jako třeba co jsme včera viděli za film, nebo kam se chystáme na víkend.“

„Pro boha živého, Simoně!“

„Myslím to vážně, musíme své verze sladit. Budu potřebovat spoustu detailů, které znají jenom ti, s nimiž trávíme ty nejdůvěrnější okamžiky.“

„Nechte si to.“

„Byl to váš nápad, drahoušku.“

Zuřivě odložila telefon, a uviděla, jak se na ni Robbie ve dveřích šklebí.

„Tak co, dohodla ses s ním, mami?“

Dohodla? Na čem? Co tím myslíš?

Telefon na stole se rozdrnčel a ona se po něm vrhla v naději, že volá superintendent s informacemi, po kterých toužila. Byl to Simon.

„Zrovna jsem se na chodbě potkal s Wrightem a hned se mě na vás začal vyptávat. Vůbec se netvářil přátelsky. Doufám, že mi to nepošramotí kariéru.“

„Simoně, mrzí mě to. Dnes za ním zajdu a všechno to vysvětlím.“

„To není potřeba. Ale řekněte mi jedno, abych věděl, co mu příště odpovědět. Co si přesně oblékáte do postele?“

Byla si jistá, že ho nenávidí.

Marie věnovala práci na pomalu se ztenčující hromadě spisů sotva polovinu pozornosti. V hlavě si znovu a znovu přehrávala rozhovor s Jamiem a hádku s tetičkou. Jedna tetina poznámka se jí pořád naléhavě vracela a ona volala po odpovědi. Co měla teta na mysli, když o Jamiem mluvila jako o Rosině milenečkovi? Mrzelo ji, jak moc se trápí zrovna touhle bezvýznamnou pomluvou, kterou nepochybně nic nepotvrzovalo. Ale stejně se pořád vracela a Marie se jí nedokázala zbavit, nevěděla, jak ji zahnat do ústraní. Ovšemže se nemohla jen tak zeptat Jamieho nebo Ros – anebo přímo tety – té ze všech nejmíň.

Doma panovala nepříjemně dusná atmosféra. Marie se k tetě chovala zdvořile, ale odtazitě, zatímco Joyce se zdvořilostí ani

nezdržovala. Zatím se však zdálo, že s tátou o ničem nemluvila, snad to takhle vydrží. Za to jí byla vděčná.

Sáhla po další složce, docela nepřipravená na šok, který jí přinesla. Znovu a znovu si četla jméno pacienta, jenom aby se ujistila, jestli si ho nevymyslela a něco si nenamlouvá. Jenže v záhlaví skutečně stálo to, co viděla napoprvé. *Hutchison, James Robert*, Jamieho zdravotní karta.

Když ji doktor Gooding zaměstnal, naléhavě jí zdůrazňoval posvátnost lékařského tajemství. Znal ji odmalička a důvěřoval jí jako vlastní dceři, tak se aspoň vyjádřil. Podepsala prohlášení, které ji zavazovalo k zachování tajemství, a dosud ho bez výjimky dodržovala. O ničem, co našla ve spisech, se s nikým nebavila a lékařské záznamy těch několika lidí, které znala, předala k vyřízení někomu jinému.

S Jamiem to ale bylo jiné. Nedokázala odolat, aby se do jeho složky nezačetla.

Ve srovnání s jinými záznamy byl jeho spis tenký. Jamie byl velmi zdravé dítě. Problémy s dutinami ho přešly v pubertě, pár drobných ran – včetně zlomeného zápěstí – způsobených zřejmě pády z koně. V roce 1999 pak přišla automobilová nehoda a s ní řada záznamů od specialistů, kteří mu ošetřovali různá zranění. Nechyběla mezi nimi zmínka o amnézii. Začervenala se, když si vzpomněla na svou reakci po jeho sdělení, že si kolem nehody na nic nevzpomíná.

Ale nejvíc ji při čtení zaujala jiná zpráva, ta z pohotovostní jednotky nemocnice High Moor. Uváděla záznamy o Jamieho příjmu po havárii. Předpokládali u něj poškození plic, zlámaná žebra, zlomenou ruku a pohmožděnou lebku. Celý seznam doprovázel stejný symbol – velké L v kroužku, které znamenalo „levá“. Všechna zranění, která utrpěl, postihla zřejmě levou část jeho těla.

Jenže jak se to mohlo stát, jestli seděl na řidičském sedadle, které je přece v Británii v každém voze vpravo?

Jane se vrátila domů pozdě. Robbie večerel u otce, a tak nemusela spěchat, aby ho nasytila. Odhodila nacpaný kufřík na zem a vytočila číslo harrogatského okrsku. Nakonec z Keithe Wrighta jméno vypáčila, konstábl Colin Stewart. Jenže Stewart jí přes den nezvedal

telefon, zřejmě si na celý den někam vyrazil. Rozhodla se, že se s ním spojí ráno, i když nebude ve službě.

Brala si den dovolené, aby si užila Robbieho – v jeho škole vyhlásili den volna. Jane spolu s dalšími rodiči nikdy nepochopila, proč učitelé nedocházejí na kursy v čase prázdnin, vždyť školy už takhle zavíraly na dlouhé týdny, dobré nebe, ale Robbie si samozřejmě nestěžoval. Dohodli se, že když se dnes bude pořádně připravovat, zítra společně něco podniknou, třeba jenom výlet do kina nebo na bowling.

Naneštěstí se musela napřed prohrabat spoustou neodkladných záležitostí, mezi kterými figurovalo i sehnání Stewarta. Když se Robbie vrátil, vysvětlila mu to.

„Co musíš všechno udělat?“ zeptal se.

Občas mu o svých případech vyprávěla, pochopitelně se přitom vyhýbala detailům a neříkala mu nic, co by ho mohlo vyděsit. Možná mu neměla říkat ani slovo, ale věřila, že dítě v Robbieho věku potřebuje ke vzdělání slyšet i reálné příběhy ze světa kolem. Kriminálníci se před nevinnými lidmi nezastaví, o tom by mohla dlouze vyprávět. Práce u policie s sebou nesla i určité výhody, a pokud mohla Robbieho pro život vybavit aspoň povšechnou informací o odvrácené straně společnosti, rozhodně se tomu nebránila.

Vyjmenovala mu své úkoly – například urychlit vyšetřování domácího násilí a sestavit zprávu o výdajích svého oddělení. A pak tu pořád zůstávaly listopadové vraždy. Nejnovější informace od sestry zavražděné dívky ji vážně zaujaly. Hodlala se na internetu podívat na soudní projednávání případu Jamieho Hutchisona, s trochou štěstí tam najde i zmínku o Malcolmově účasti.

„Já ti s tím pomůžu,“ nabídl se Robbie.

„Ale ty máš přece svoji práci.“

„Už jsem s tím hotový..., vlastně skoro. Na internetu se orientuju líp než ty, mami.“

To se nedalo popřít, ale nezdálo se jí správné, aby s ní přímo pracoval na případu.

Zazvonil telefon a v uchu jí zazněl známý hlas.

„Jenom jsem se chtěl zeptat, abych věděl, co máme k večeři.“

„Dejte už pokoj, Simoně.“

„A co kdybych řekl, že jste mi připravila legendární *coq au vin*, protože vaříte prostě skvostná francouzská jídla? A neříkejte, že je nezvládáte, to by mi rádně pošramotilo iluze.“

I proti své vůli se musela rozesmát.

„Dobrá, tak řeknu, že jsme si objednali něco u Číňanů, zní to líp?“

Smála se, ještě když zavěsila sluchátko. Robbie se na ni tázavě díval.

„Ty s ním *něco* máš, že je to tak?“

„Kdepak, nemám.“

„Já proti tomu nic nenamítám, jestli tě trápí tohle.“

„Mladý muži, zvedni se a padej si udělat úkoly, jasné?“

Šoural se ke dveřím. „A až to dodělám, prozkoumám ti ten tvůj případ na netu, co říkáš?“

„Ne.“

„Fajn.“ Líně pokrčil rameny. „A mohla bys dopadnout hůř než se Simonem, mami.“

Příšerné dítě.

Malcolm právě odjížděl, když mezi stáje zamířila dívka na kole. Napřed ji nepoznal, ale když mu oznámila, že přijela za Jamieem, prohlédl si ji pořádně. Byla dost mladá, ale vážně kus. Do jeho stájí by se mohla přijít poveselit kdykoli.

Zavedl ji domů a zavolal Jamieho. Dívka se chovala nervózně, jako by se každou chvíli chystala k útěku, a tak ji uvedl do haly. Seshora se ozvaly kroky.

„Marie.“ Jamieho nepochybně její přítomnost zaskočila. „Co tu děláte?“

Malcolm nic nechápal. V umělém osvětlení mu připadala povědomá. Rád by se ještě chvilku motal na doslech, aby viděl, jak si švagr poradí s touhle nečekanou nadílkou. Starý dobrý Jamie by ji za pár okamžiků vedl nahoru, aby se s ní pomuchloval, ale Jamie po návratu z vězení zjevně postrádal v balení krásných slečen praxi.

Jenže Malcolm už teď byl ve zpoždění a navíc ho momentálně ani trochu nezajímala žádná osoba opačného pohlaví, pod domácí střechou obzvlášť. Za každou cenu se teď musí chovat jako ten nejčistší z čistých.

S plynem nadoraz dojel k hospodě U lišky a slepice, která stála na půl cestě z domova do Ridgemooru a připadala mu jako to pravé místo k setkání s bratrem. Nechal Richarda dvacet minut čekat, ale tuhle schůzku si stejně vyžádal on. Do telefonu zněl pěkně vyplašeně a odmítl se svěřit, o co mu jde. Což mu bylo podobné. Když ho něco trápilo, jednal jako nějaká stará babka.

Richard seděl v baru sám u stolu, pozoroval dveře. Panebože, ten vypadá vyplašeně, celý se třese.

Malcolm si dal na čas a napřed si vyměnil zdvořilosti s barmankou při objednávání drinku. Teprve pak dosedl na židli proti bratrovi.

„Tak co tě žere?“ spustil rovnou. Nemělo smysl chodit kolem horké kaše.

Richard se k němu naklonil a zašeptal, přestože na doslech se nikdo nevyskytoval a z hrací skříně duněl Elvisův hlas. „Vrací se mu paměť.“

Malcolm mu to rozhodně nehodlal usnadnit. „A o kom přesně mluvíme?“

„O Jamiem. Vzpomíná si na tu nehodu.“

Malcolm se napil. Pivo U lišky mělo správný říz, zřejmě proto, že majitel pocházel z ostrova Skye. „Pokud můžu soudit, švagr se od té nehody hodně změnil.“

Richard ho chytil za paži. „Já si nevymýšlím, Malcolme. Jak schytl na dostizích tu ránu do hlavy, začala se mu vracet paměť. Vybavuje si, jak jsme se motali po parkovišti a jak jsme mu brali klíčky od auta.“

„Jak to víš?“

„Vyprávěla mi to Vanessa. Jela s otcem do Wetherby, zrovna když měl ten pád, a tak trochu na něj dohlížela. Vyprávěl jí to, prý se mu o té nehodě v poslední době zdají podivné věci.“

„Zdají se mu sny?“

„Takhle jí to vylíčil, ale zřejmě bude jen otázkou času, než si uvědomí, jak to vlastně je.“

„Richi, jsou to *jenom* sny.“

„Dokonce si vzpomíná, že jsme tam potkali Mandy.“

Ach ne.

„To na věci nic nemění. Vždyť se u soudu přiznal a odseděl si trest. A ještě něco – schytl takovou ránu do hlavy, že vyústila v něco na způsob transplantace osobnosti. Na tvém místě by mi spíš nedělalo radost, kdyby má sexy snoubenka dojížděla za Jamiem a vyprávěla si s ním o postelových fantaziích.“

Richard vztekle vybuhl. „To není žádná psina. Ne každý přemýšlí ptákem jako ty a táta.“

„Musím ti něco připomenout. Jamie za starých časů nepřemýšlel ani trochu, když šlo o kočky, jako je Vanessa. Táhl to spolu, jestli o tom nevíš.“

To Richard evidentně nevěděl. „O co ti jde?“

„Jde mi o to, že si Jamie s tvou snoubenkou před pár lety málem vyšukali mozky z hlavy. Ten den, kdy pro jejího otce jel Diadem Stakes.“

„To ti nevěřím.“

„Pippa mi to vyprávěla. Samozřejmě mě zapřísahala, ať to nikomu neříkám, proto jsem se ti s tím svěřil až teď, pro tvé vlastní dobro. Vanessu to tenkrát docela vzalo, dokonce mu z Austrálie psala dopisy.“

Richard zesinal a nervózně se pokusil upít ze sklenice, přestože v ní nebylo nic než kousek citronu. „Nikdy se nezmínila, že by se znali.“

„No a proč by měla? Ale určitě nemá co skrývat. Podle Pippy,“ dodal, aby přitlačil na nůž, „... podle Pippy to byla poslední ženská, se kterou něco měl před basou. A pokud vím, žádnou jinou neměl ani od chvíle, co z ní vyšel.“ Samozřejmě pokud si to teď nerozdává s tou malou Marií.

Richard vypadal příšerně, ještě hůř, než před jeho příchodem. Patří mu to, když mě takhle napínal s Jamiem, uvažoval Malcolm pomstychtivě. Vstal od stolu. Měl by se vrátit k Pippě, když teď seká dobrotu.

„Nebud’ na Vanessu zlý, Richie,“ řekl na odchodu. „Musíš jí jenom vysvětlit, o co jde, aby nebyla tak suverénní, a pak určitě bude všechno klapat.“

Smál se ještě při nasedání do auta, ale tam mu dobrou náladu sebrala náhlá myšlenka. Marie. Už věděl, kam ji zařadit. Marie

Kirkstallová, malá sestřička toho kluka na koni. Copak s ní Jamie taky probíral své „sny“?

To se Malcolmovi nelíbilo. Musí se švagrem důkladně promluvit, potřebuje zjistit, co se mu přesně honí hlavou. A pak – kdyby to bylo nezbytné – to s ním nějak zařídí stejně jako s ostatními.

Cestou domů sotva vnímal silnici, plně se soustředil na své úvahy. Paměť se vážně chovala jako zajímavá mrška.

Marie se zakoktala, jak se Jamiemu pokoušela vysvětlit, že s ním potřebuje mluvit. Zítra se u Ros neukáže, a tak zajela k němu – tahle záležitost totiž nesnese odklad. Věděla, jak bláznivě to celé zní, ale byla tak nervózní, že prostě mluvila a mluvila.

Pak se objevil pes a zachránil situaci. Urostlý redsetr prosvištěl halou jako kometa a vrhl se jí do náruče jako největšímu příteli, a ona se tak v tom okamžiku taky cítila.

„Dolů, Matildo,“ velel Jamie a zvíře z ní sundal.

„Mně to nevádí, je úplně zlatá,“ vyhrkla Marie.

A tak se společně pustili do hlazení a škádlení Matildy, která jim vděčně olizovala prsty a tváře.

Ve dveřích, které zřejmě vedly do obývacího pokoje, se objevila tmavovlasá žena. „Co se tu děje?“

Jamie jí představil svou sestru, i když nebylo potřeba. Marie věděla, o koho jde, Pippa ji taky znala. Seděly si blízko v Leedsu u soudu, který vynesl rozsudek nad Jamiem. Marii jí bylo tehdy líto a zdálo se, že tenhle pocit je vzájemný. Až dodneška spolu ale nepromluvily.

„Takže psi se vám určitě líbí.“

„Ale jistě. Taky jsme mívali redsetra.“ Jenže když se tátovy dýchací problémy zhoršily, musela mu najít nový domov. Ale o tom teď mluvit nechtěla.

„A co kdybyste ji šli vyvenčit? Venku je vždycky celá šťastná.“

Tohle Jamieho sestra vymyslela chytře, a Marie jí za to byla vděčná. Rozpaky z jejího nečekaného příchodu se rozplynou a oni si mohou promluvit o samotě.

„Tak co vás trápí?“ zeptal se Jamie na cestě k vřesovišti. Slunce už sice zapadlo, jen tady nahoře se světlo drželo déle.

„Mám otázku k té vaší nehodě.“

„Mrzí mě to, ale pořád si na nic nevzpomínám.“

„Ale na svá zranění si pamatujete, nebo ne? Jako třeba – kterou ruku jste si zlomil?“

„Levou.“

„A co žebra? Na které straně jste si je polámal?“

„Taky nalevo. Na té straně jsem to pěkně schytl.“

Matilda k nim v houstnoucím soumraku dosprintovala, jenom aby se ujistila, jestli ji následují, a pak se znovu vydala po svých.

„Jak to, že víte tohle všechno o mých zraněních?“ zeptal se.

„Viděla jsem v ordinaci vaši zdravotní kartu. Vážně jsem ji nehledala, dostala se mi do ruky úplnou náhodou.“

„A proč se mě tedy ptáte?“

„Potřebovala jsem si to ověřit. Doufám, že vám to nevadí.“

Odmlčel se. Jeho rysy v šeru nedokázala rozlišit. „Můžete se mě zeptat, na co chcete, Marie.“

„Výborně, díky. Ten váš vůz tenkrát – byl to tradiční model s volantem vpravo?“

„Ovšem. Nechtěla byste mi prozradit, o co vlastně jde?“

Bylo načase vyjít s pravdou ven.

„Mate mě to, Jamie. Víím o té nehodě všechno, co je k dispozici. Četla jsem policejní zprávu a policisté nám ji detailně vysvětlovali. Přijeli jste po silnici za mým bratrem, který seděl na Misty, oba jste je srazili ze silnice a pokračovali jste do kamenné zídky v zatáčce, kterou jste se probourali a skončili v nějakém křoví. Viděla jsem snímky z místa činu. Z vašeho auta zůstal jen ohořelý vrak, ale dalo se vidět, jak je vlevo pomačkaný a zničený. Dva lidé vyvázli jen s pár odřeninami, ale vás odvezli do nemocnice docela rozbitého.“

Zdálky k nim zazněl Matildin štěkot, zřejmě se hnala za nějakým králíkem či jiným zvířetem, které nikdy nedožene.

„Kam tím míříte, Marie?“

„Auto bylo poškozené nalevo, a vy jakbysmet. Na straně u spolujezdce.“

Zastavil na místě.

„Jamie, jste si jistý, že jste seděl za volantem?“

Tu noc se Jamiemu nespalo dobře. Tohle se mu stávalo před velkými dostihy, dnes ho ale netrápily nervy ze startu. Mariina návštěva v něm zapálila pochodně pochybností. Neměl nejmenší tušení, proč se ho pokouší omilostnit. On se přece nikdy nepokoušel omluvit to, co provedl, proč to tedy dělá ona?

Vysvětlil jí, že při autonehodách může dojít k těm nejroztodivnějším věcem. Spoustu toho o nich přečetl. Síly působí tak nahodile a všechny obraty a salta vozu, který se vymkl kontrole, je ještě rozdělují, že se sotva dá přijmout jakýkoli jednoznačný závěr o jeho zraněních. Pokud mu bylo známo, kus cesty se jejich auto řítilo po střeše.

I tak se na něj tvářila skepticky, a ani on už si nebyl jistý. Když si představil, že třeba přece jenom neseděl za volantem on...

Z boku se k němu řítí živý plot, větve a vysoká tráva nad krajnicemi ve světlech vozu vystupovaly z temnoty jako duchové. Panebože, to je rychlost.

V uzavřeném prostoru se odrážel smích a výkřiky, jeho vlastní se mísily s ostatními.

„Fantazie,“ křikl hlas po jeho boku. „Jede jako blesk!“

„Zpomal, ty zatracenej idiote,“ vykvikl hlas zezadu.

Za oknem velký známý tvar. KM a jezdec. V šedivém kabátě a jezdeckých botách, ty se objevily tak blízko, že málem vykoply do okénka.

A tlumený náraz, zavytí kol a blížící se halabala naskládané kameny zídky v blatech.

Exploze světla v hlavě.

A pak temno.

15

Jane si rozložila poznámky k případu Vraždy pod ohňostroji na kuchyňský stůl. V materiálech se objevil nový přírůstek – hromádka listů papíru formátu A4, kterou našla ráno na zemi před svou ložnicí. Robbie si z jejích příkazů vážně dělal pramálo. Výslovně mu přece řekla, ať na internetu nic o Hutchisonově případu nehledá, jenže on se do toho přece pustil.

Těžko se na něj mohla zlobit. Ušetřil jí spoustu práce, navíc měla co číst při čekání, než ručičky hodin ukrojí poslední minuty do deváté, kdy se hodlala poprvé pokusit dovolat na harrogatskou policejní stanici. Chtěla si s Colinem Stewartem promluvit, jak nejdřív to bude možné.

Nad čtením snědla banán a trochu hroznového vína. Robbie jí našel zprávu z místních novin, kde se psalo o zabitém chlapci a smutku jeho rodiny. Truchlivé čtení. Představovala si, jak těžká by pro ni musela být ztráta Robbieho. Rychle tu myšlenku zahнала z hlavy – nemůže si dovolit tuhle věc prožívat emocionálně. Přesto se nemohla zdržet názoru, že ten příšerný opilý žokej z toho vyvázl pěkně lehko. Kdyby šlo o jejího syna, přála by si pro něj doživotí. Aspoň že se ke svému činu přiznal a ušetřil rodinu pozůstalých bolestného procesu. Celý soud rozhodoval jen o výšce trestu a všechno se vyřídlilo v průběhu jediného dne.

Telefon nakonec zvedla až po deváté. Reakce přišla hned po prvním zazvonění, díky bohu.

Jane se nachystala na tvrdý boj o informace, policisté ze severního Yorkshiru totiž někdy s lancashirskými kolegy nespolečupracovali zrovna ukázkově. Někteří detektivové ze staré školy by nepochybně vítali při své práci jenom ty ženy, které by se objevily v punčochách a vzaly si na starost konvici s kávou.

Konstábl Stewart našťěstí ke staré škole nepatřil. Naopak, připadal jí v telefonu téměř stejně mladý jako Robbie.

„Omlouvám se, že jsem se s vámi nespojil už včera, madam, ale měl jsem toho moc.“

Madam? Stačilo jediné slovo a připadala si na šedesát. Vysvětlila mu svůj zájem o vyšetřování smrti Beverley Harrisové a on jí odrecitoval všechna fakta bez dalšího zdržování.

Slečnu Harrisovou objevil pozdě odpoledne její zaměstnavatel Barney Beaufort, a ten zavolał policii. Uniformovaní strážníci se na místo dostavili první, pak zavolałi detektivy. Tak se Stewart dostal na místo zločinu, pokud tedy k nějakému zločinu došlo. Nahlásili smrt ohledači mrtvol, jeho zpráva ale zatím k dispozici není, vyšetření stále probíhá.

„Ležela ve vaně na zádech,“ vyprávěl Stewart. „A zřejmě tam tak určitou dobu strávila. Těžko se dá určit doba smrti, teplota vody ve vaně může ovlivnit i teplotu těla, ale pravděpodobně do té koupele zalehla večer předtím. Svítilo se nejen v koupelně, ale i jinde v celém domě.“

U vany ležela prázdná láhev od šampaňského a podle patologů se v jejím těle našla spousta alkoholu, taky nějaká antidepresiva. Na těle neobjevili žádné šrámy ani známky násilí, chybějí i důkazy o sexuální aktivitě. Koupelna byla v dokonalém pořádku, podlaha suchá, župan odložený na háčku a na topení čistý ručník. Zásuvku v ložnici měla přecpanou tabletkami, všechny možné prášky na bolest a něco na předpis, co se jmenuje fluoxetin.“

„To je antidepresivum?“

„Ano, podle jejího doktora to brala asi rok. V práci si dávala řádně do těla, všechno ji pak stresovalo. Doktor nevěděl nic o tom, že by pomýšlela na sebevraždu.“

„A váš názor?“

Detektiv se odmlčel, zřejmě si potřeboval utřídit myšlenky. „Nejdřív jsem soudil, že se prostě opila šampaňským a to pak reagovalo s jejími prášky – nenašly se přece známky po přítomnosti někoho třetího, chybějí stopy po násilném vniknutí a tak. Ponořila se do horké vody a prostě omdlela. Prověřoval jsem si to u lidí, kteří vedou veřejné lázně. Musejí si dávat pozor na kolapsy v horké vodě. Na sebevraždu je to ale podivná taktika. Kdyby se chtěla sprovodit ze světa, mohla si přece vzít ty své prášky. Podle jejích kolegů v tomto směru nikdy nic nepoznamenala ani nenaznačila. Přirozeně, kromě těch antidepresiv.“

„Podle vás to tedy byla nehoda?“

Znovu se odmlčel. „Říkal jsem, že to byl můj *první* dojem. Pak nám zavolala nějaká žena a tvrdila, že to nemůže dokázat, ale prý najisto ví, že Beverley byla zavražděna a my bychom si prý měli promluvit s Malcolmem Priestem. Než jsem tu zprávu stačil přešetřit, ozvala se znovu, tentokrát se představila, Karen Robinsonova. Pracovala jako sekretářka té zavražděné u Beaufort Holidays. Teď už jsem její prohlášení sepsal sám a musím přiznat, že si nic nenechala pro sebe. Vyprávěla mi toho spoustu o Beverleyině milostném životě. Zdá se, že spala i s Barneyem Beaufortem, což vysvětluje, jak se k němu dostal klíč od jejího domku. Ale taky si užívala s Malcolmem Priestem. Je to agent přes koně, pořídil i nějaké zvíře pro jejich společnost.“

„Vím, kdo je Malcolm. Ten mě právě zajímá.“

„Vážně?“ Tohle zřejmě Stewarta eminentně zaujalo. „Brzy se k němu chystám. Podle Karen je něco mezi Fredem Western a Tedem Bundym.“ Jane se zasmála. Colin Stewart při vyšetřování evidentně uvažoval hlavou. Muž, jehož styl se jí zamlouval. „A co ještě říkala?“

„Řekla toho spoustu, ale většina těch řečí pramení z její osobní nenávisti k tomu Malcolmovi. Zachoval se k ní nepřístojně a ona to nehodlala snášet. Zdá se, že byl Beverley celkem posedlý, a když mu dala kopačky, nedokázal to unést. Celý den volal do kanceláře a Karen měla jeho hovory vyřídit. Došel jsem k závěru, že si na ní vylil vztek, a ona mu to teď chce vrátit. Promluví si s ním, ale upřímně řečeno jakýkoli důkaz o tom, že vůbec došlo k vraždě, nám chybí.“

Možná chybí, soudila Jane, ale napadlo ji ještě něco jiného.

„Coline, vyslovil jste jméno Ted Bundy. Než se vydáte za Malcolmem, můžu vám říct ještě jedno jméno?“

„Ale přirozeně.“

„George Joseph Smith. Jděte a mrkněte se na něj.“

„Můžu vědět proč, madam?“

Přála si, aby tohle slovo nepoužíval.

„Ale ovšem,“ odpověděla. „Proslul jako Koupelnový vrah manželek.“

Gates of Eden běžel v druhém odpoledním dostihu a Pippa trvala na brzkém odjezdu. Zatím s tímhle koněm nikde nestanovala, chtěla se osobně přesvědčit, jak se sžije s neznámým prostředím. Podle přehledu jeho dosavadních startů na rovině nikdy nepoznal vlnité kouzlo dráhy v Carlislu, kde ho teď čekal první start na proutěnkách. Přála si, aby do něj nastupoval v nejlepší možné pohodě.

Hnali se landroverem k závodisti a jí dělali největší starost její společníci ve voze. Malcolm se jako vždy dopravoval na dostihy sám, potřeboval se cestou někde stavit, a tak cestovala s Jamiem a Davem.

Jamie se na ni pokaždé pouсмál, jakmile k němu stočila pohled, jenže ona věděla, že se usmívá jenom kvůli ní. Pád ve Wetherby s ním vážně zamával a jeho návrat takhle brzy jí dělal těžkou hlavu. Zkoušela ho přesvědčit, ať návrat k ježdění trochu odloží, jenže on si nedal říct.

„Jsem v pohodě, Pippo. Bolehlav už mě netrápí a doktor mi start povolil. Vážně se těším na návrat, a zrovna na Gatesovi mi to dělá ještě větší radost.“

Možná má pravdu, uvažovala, ale určitě ho trápí i jiné záležitosti. Třeba ta návštěva Marie Kirkstallové – co se s ní jenom dělo? Pokoušela se z něj vytáhnout něco konkrétního hned po dívčině odchodu, jenže on rozhovor na tohle téma odmítal.

„Potkali jsme se u Ros.“ A víc jí neřekl.

„Ale co ti chtěla? Proč se za tebou vypravila?“

Utrápeně se na ni podíval. „To ti teď nemůžu říct, Pippo, musím si všechno promyslet.“ A s těmi slovy zamířil rovnou do postele.

Dave jí taky dělal starosti. Řídil bez jediného slova, soustředěný na silnici před sebou. Obvykle se o zábavu staral on, vyprávěl roztodivné

historiky doprovázené směšnými komentáři. Tichý Dave působil cize. Ale co ona o něm vlastně ví? Pracují spolu pouhých pár týdnů, určitě má právo na špatný den stejně jako každý druhý. Jenže když o tom tak uvažovala, vybíral si spíš špatný týden. Posledních pár dní nebyl ve své kůži. Možná se trápil kvůli dnešnímu dostihu. Kůň, s kterým pracoval, se dnes poprvé proběhne podle dostihových pravidel.

„Hlavu vzhůru, Dave. Jestli dnes Gates of Eden nevyhraje, nebude to vaše chyba.“

„Díky,“ odpověděl.

Myslela to jako vtip, jenže on ji bral vážně. Co se to s ním děje? Ohlédla se přes rameno. Jamie se prázdným pohledem díval z okna, ztracený ve svých úvahách.

Co jim to jenom táhne hlavou?

„Kdo je Koupelnový vrah manželek, mami?“

Jane zavěsila telefon. Tohle Robbie zvládal dokonale – vynořit se v ten nejhorší okamžik. Stál opřený v kuchyňských dveřích v tričku a zmačkaných tepláčkách a vypadal, jako by se právě vyhrabal z postele. Najednou si uvědomila, že vypadá starší – jeho postava vyplňovala téměř celé dveře a otázku opakoval hlubším hlasem.

„Muž jménem George Smith,“ odpověděla. „Ženil se a pak vraždil manželky, aby vyinkasoval jejich životní pojistky.“

„A to je vraždil ve vaně?“

„Chytil je za kotníky a škulbl jimi vzhůru – hlava jim pak zmizela ve vodě. Člověk tak zemře rychle a beze stopy po zranění. Chytili ho teprve, když takhle zemřela třetí z jeho manželek.“

Robbie si do misky nasypal sladké kukuřičné lupínky. „To je hrůza,“ poznamenal. „A tys někdy řešila podobný případ?“

„Ne, Robbie.“ Ale detektiv v severním Yorkshiru ho má možná na krku.

Proč o vrahovi z koupelen říkala Colinu Stewartovi? Přece si vážně nemyslela, že Malcolm Priest bude dalším Georgem Smithem, nebo snad ano? Jenže při všech svých podezřeních se o tom prostě zmínit musela.

A co vlastně chovala za podezření? Jenom to, že byl Malcolm Priest nějak spojený s dvěma nijak nesouvisejícími případy neobjasněné smrti. Copak jí tohle stačí jako podklad k nějaké akci?

Robbie se k ní sklonil, odstrčil nejbližší papíry, a ty se rozletěly po stole.

„Opatrně, mladý muži,“ upozornila ho.

„Co je tohle?“ Držel fotografii, kterou jí dala Elizabeth – tu s ridgemoorskými lidmi při fotbalovém zápase.

„Personál ve stájích, kde dělal Jamie Hutchison.“

Pečlivě si ji prohlédl. „Je na tom datum, jedenadvacátého září 1999.“

Pokusila se tuhle informaci zařadit do kontextu. „Určitě to fotili pár týdnů po té Hutchisonově nehodě.“

„Takže už sis četla, co jsem ti připravil.“

„Říkala jsem ti přece, ať to necháš na mně, Robbie. Kdy ses dostal do postele?“

Nevěnoval její otázce pozornost a ukázal na snímek. „Kdo to tady je?“

„Tenhle je Toby Priest,“ Jamie ukázala na známou trenérovu postavu. Dokonce i na obrázku jí připadal slizký. „Ty ostatní neznám.“

Robbie se podíval zblízka. „Tohle je Malcolm.“ Ukázal na urostlého chlapíka se širokými rameny, do pasu svlečeného.

„Jak to víš?“

„V těch papírech z internetu je jeho snímek. Tady.“ Prohrábl se hromádkou listů a brzy držel stránku, po které pátral.

Jane hned poznala, že se neplete. Tentýž muž v obleku a kravatě na časopiseckém snímku doprovázel k soudu obžalovaného žokeje. Když si ho prohlédla pořádně, rozeznala na něm neklamné společné rysy s otcem.

Robbie si sundal brýle a mrkal na fotografii ze vzdálenosti několika centimetrů. Patřilo to k jeho trikům, při své oční vadě dokázal nejostřeji rozlišovat z bezprostřední blízkosti.

„Všimla sis tady toho?“ zeptal se nakonec a ukázal na šmouhu na Malcolmově paži.

Chvilku si to prohlížela. „Vypadá to na šrám.“

Věnoval jí útrpný pohled. „Samozřejmě to je šrám,“ prohlásil, vyskočil ze svého místa a vyběhl z místnosti. Za chvíli se vrátil s lupou v ruce. „Tumáš, podívej se teď.“

Byla to modřina, tmavá skvrna hrající všemi barvami, která se Malcolmovi táhla od klíční kosti až na hrudník.

Robbie si nasadil brýle a usmíval se na ni s přemoudřelým výrazem, kterým obvykle nevyhnutelně doprovázel své hádanky pro bystré hlavy. „K jakému závěru tě to tedy vede, mami?“

„Nedošla jsem zatím k žádnému závěru,“ odpověděla. „Kromě jediného – zřejmě k tomu přišel při té nehodě.“

„No a?“

„A nic. Jestli tě napadlo něco geniálního, tak se o to se mnou poděl.“

„Jasně. Copak nepoznáváš, že to má od bezpečnostního pásu? Začíná to nad ramenem a táhne se to diagonálně přes hrud' – přesně tak, jak vede bezpečnostní pás.“

To byla pravda, říkal to správně. Znovu se podívala lupou a připadalo jí, že najednou jasně vidí linii, kde se kraj pásu zařízl do kůže na prsou.

„Dobrá práce, Robbie. Řekla bych, že tohle jsi trefil.“

„Jenže v tom případě nechápu, proč jde ta stopa z pravého ramene vlevo dolů?“

Zůstala se na něj nechápavě dívat.

Obrátil oči k nebi, její nechápavost ho dráždila. „Podívej, mami, četlas přece ty zprávy. Jestli Malcolm seděl na sedadle spolujezdce, jak tvrdil, musel by mít přece stopu od pásu právě opačně.“

Konečně jí to došlo. To auto řídil Malcolm, nikoli Jamie. A Amanda si v den vlastní smrti objednala čtyři fotografie, které to dokazovaly.

Jamieho na zadním sedadle landroveru ukolébávalo předení motoru. Po Mariině nečekané návštěvě toho moc nenaspal. A přitom si potřeboval odpočinout, aby byl dnes v sedle Gates of Edena co platný.

Tmou prosvítaly plameny. V nose ho štípal kouř a zápach benzínu, do uší se dralo hučení. Cítil žár, plameny se blížily. Věděl, že by jim měl utéct, ale nedokázal se pohnout.

„Jamie! Jamie!“ Pod rameny ho sevřely ruce. „Slyšíš mě?“

Pokusil se reagovat, chtěl zavolat „Pomozte mi!“ křičel z plných plic, jenže hlas ho zradil. Nic v jeho těle nepracovalo.

„Musíme ho vytáhnout.“

„To je v pořádku, už ho držím.“

„Rychle, Malcolme.“

A pak se nadechl čerstvého vzduchu, jak ho mocné ruce táhly trávou.

„Jamie!“ křičel mu Richard u ucha. Hystericky. Šmátral po něm prsty, nemotorně se sunuly po ruce k zápěstí. Takhle přece tep nezjistíš, Richi...

„Je v pořádku?“ vyzvídál Malcolm.

„Ne!“ Další zmatené pohyby prstů po jeho těle. „Panebože, Malcolme, on je mrtvej!“

„Sešsijistej?“

„Jsem, nedýchá.“

„Panebože.“

Jenže já nejsem mrtvej. Vážně ne.

Debatu s Robbiem na téma ztráta paměti Jamieho Hutchisona při nehodě přerušilo zazvonění mobilu. Při čtení zprávy o procesu se Jane nemohla zbavit dojmu, že žokejova amnézie byla prostě jenom příhodná výmluva, aby nemusel přímo čelit následkům svého jednání. Jenže teď se zdálo – pokud se Robbie nemýlil –, že ztráta paměti se hodila spíš Malcolmovi...

Ozval se Colin Stewart.

„Dověděl jsem se něco, co by vás mohlo zajímat. Nemůžu Malcolma Priesta momentálně sehnat. Odjel na dostihy do Carlisle a můj nadřízený mi výlet za ním na dostihy asi nepovolí.“

„To chápu, Coline.“

„Ale pokusím se ho zastihnout hned, jak se vrátí. Po tom, co jste mi řekla o tom Smithovi, bych ho vážně rád viděl. Všechno jsem si

prostudoval.“ Jeho slova zněla nadšeně. „Podle patologů je dost dobře možné, že Beverley zemřela právě tak.“

„Mohlo by se to těžko prokazovat,“ poznamenala, aby zchladila jeho nadšení. Svou zmínku předtím nemyslela tak docela vážně.

Jenže detektiv jako by ji neposlouchal.

„Už jsme v Yorkshiru měli Rozparovače, a teď bychom tu mohli chytit i dalšího Koupelnového vraha.“

Ležel na zádech, díval se na hvězdy. Z dálky jekot sirén. Blízko dva hlasy.

„Já to nechápu, Richi. Toho koně jsem neviděl.“

„Co se stalo s tím klukem v sedle?“

„Je na silnici.“

„Je v pořádku?“

„Taky mrtvej.“

„Panebože.“

„Poslouchej, Richi, než se sem dostanou policajti, musíme se domluvit. Řídil Jamie, jasný?“

„Jak to myslíš?“

„Prostě říkej, že za volantem seděl Jamie. Jemu už to neuškodí, nemyslíš? Je po smrti.“

Ale já nejsem po smrti!

„Male, pohnul se. Žije!“

„To na věci nic nemění. Je to jeho fáro. On řídil. Jsme dva na jednoho. Jasný?“

Jane zavolala Simonovi, ale dověděla se, že dnes není ve službě. Našla si jeho domácí číslo. K její úlevě na ni hned nevyrukoval s tou hloupou hrou na milence-spiklence. Jeho hlas zněl spíš stroze.

„Volám nevhod?“ zeptala se.

„Ne tak docela. Zrovna vedu s dcerou konstruktivní debatu o tom, jak strávíme dnešní den. Nejsem tak úplně unesený myšlenkou, že bychom měli sledovat MTV.“

Simon tedy plul na stejné lodi jako ona. Tanya se asi od Robbieho v mnohém nelišila.

„A co kdybyste oba zaskočili k nám?“ navrhla. „Je načase, aby se Robbie začal setkávat s dívkami svého věku. A já bych vám potřebovala něco říct.“

„Doufám, že to není o Keithu Wrightovi.“

„Jde o Vraždy pod ohňostroji.“

„Už se řítím, šéfko.“

Malcolm cestou po dálnici zalitoval včerejšího příkrého chování k Richardovi. V těch chvílích, kdy ho bratr vyvedl z míry, občas zapomínal, jak důležité pro něho je držet Richarda na své straně. A pustit se na Vanessino území určitě nebylo bezpečné. Možná by to mohl zahrát do autu, nakukat mu, že Pippě dobře nerozuměl a že šlo o nějakou blondatou běhnu, s kterou si Jamie náramně rozuměl. A jestli to nespolkne, určitě vymyslí jiné způsoby jak Richarda postavit do latě. Koneckonců je to i v jeho zájmu, pokud se něco stane s Malcolmem, bratříčka stáhne do průšvihů s sebou.

Horší problém znamenala nutnost vyřešit, co si počít s Jamiem. Co si švagr přesně pamatuje z té noci? Jeho ztráta paměti se zatím náramně hodila, a určitě by ji neškodilo prodloužit. Škoda, že ta nedávná rána do hlavy v Jamieho mozku rozehnala oblaka zapomnění. Třeba by stačila jedna ještě silnější, a všechny vzpomínky by se rozplynuly nadobro.

Třeba by se tím vyřešilo všechno.

Robbieho vůbec nepotěšila vyhlídka na návštěvu cizí holky, která by se mu na půl hodiny měla nastěhovat do pokoje. Ale když se ozval zvonek, předběhl Jane a dostal se ke dveřím první. Převlékl se do čistého trička a volných kalhot a Jane dokonce v jeho vlasech zaznamenala gel. Žaludek se jí nervózně stáhl, doufala, že její nápad neskončí v troskách.

Její nervozita vzrostla, když spatřila Tanyu. Dívka byla větší než ona, s oříškovými očima a pokožkou vyvracející teorii o kožních problémech každého adolescenta. Měla na sobě bavlněnou sukni s třpytivým vzorkem, která končila v půli dokonale tvarovaných stehů a maličké žluté tričko, pod kterým se schovávaly pučící ženské tvary. Tohle že je čtrnáctiletá holka?

„Ráda vás poznávám,“ řekla nahlas.

Tanya nasadila povrchní úsměv. „Ahoj.“ Očima zakotvila vlevo – na Robbiem.

„Dáš si kolu, nebo něco jinýho?“ zeptal se svým novým hlubokým hlasem.

„Fajn,“ opáčila a následovala ho do kuchyně.

Jane se Simonem v hale osaměli. Uvědomila si, že je stejně nervózní jako ona. Z kuchyně se ozval Robbieho hluboký hlas, následovaný dívčím smíchem.

„Zatím to jde,“ poznamenal Simon. „Takže byste mi možná mohla nastínit, o co se vlastně jedná?“

„Fajn,“ řekla pro změnu Jane a zavedla ho do pokoje.

Ještě se ani pořádně nedostala k Malcolmůvi, když do dveří strčil hlavu Robbie.

„Hele, mami, můžu si s Tanyou půjčit video?“

Podívala se na Simona. Pokrčil rameny. Neměl námitek. Podala Robbiemu desetilibrovou bankovku. „Vlastně si chceme půjčit dvě. A taky na pizzu.“

Další desítku přidal Simon.

„Díky, Sime,“ houkl chlapec a zmizel.

Jane zaťala zuby a vyhýbala se Simonovu pohledu, dokud neslyšeli zaklapnout vchodové dveře. Pak se společně rozesmáli.

Když se uklidnili, nadechla se. „Začíná se to vyvíjet nadějně. Vadilo by vám nechat je tu spolu?“

„Co tím myslíte?“

„Malý výlet na dostihy a pohovor s Malcolmem Priestem. Nevidím důvod, proč bychom měli čekat, až si ho oklepne policie z Harrogatu.“

Na závodisti Malcolm nejdříve ze všeho zamířil do Beaufortovy lóže zjistit, jaká panuje nálada. Ke Karen se v poslední době nechoval zrovna kavalérsky, nepočítal s tím, že by se vyšplhala v podnikové hierarchii tak vysoko, aby se zrovna dnes objevila v lóži. Přesto mu spadl kámen ze srdce, když si svůj předpoklad ověřil.

Ve srovnání s minulými dostihy panovala sice v lóži zasmušilá atmosféra, Malcolm nicméně konstatoval, že jídla a pití – a pití

obzvlášť – je k mání spousta. Vzal si whisky a bohatě ji zalil vodou – dnes odpoledne si potřeboval udržet čistou hlavu, čeká ho spousta důležitých věcí. Po jeho boku se objevil Barney Beaufort.

„Malcolme,“ oslovil ho tónem, jako by se chystal k další ze svých slavnostních tirád. „Jsem rád, že jste se sem dostavil i za dnešních smutných okolností.“ Sevřel mu pravici oběma rukama.

Malcolm se s Barneyem neviděl od dostihů v Newbury, a dnes s uspokojením konstatoval dramatickou změnu v jeho vzhledu. Oblékl si černou kravatu a choval se tragicky. Jeho obvykle růžový obličej byl bledý a posetý tmavými skvrnami.

„Uvažoval jsem o zrušení téhle akce,“ pokračoval Barney. „Jenže Beverley by si to určitě nepřála. Ale neobjednal jsem dnes šampaňské – to by nebylo správné.“

Malcolm souhlasně přikývl. Šampaňské by nepochybně svědčilo o špatném vkusu.

Barney si hluboce povzdechl. „Beverley byla skvělá žena. Pro tu myšlenku s Bonanzou vážně žila.“

Malcolm netušil, jak na tohle reagovat. Nebyl si jistý, který scénář ten starý ňouma rozvíjí.

Barney se k němu naklonil. „Víte, objevil jsem její tělo. Strašný šok. Ale i ve smrti zůstala krásná, jako zaživa.“

Barneymu šla zřejmě role tragického zaměstnavatele k duhu. Malcolm zůstal zticha. Sotva se přece mohl hádat a ujistit ho, že podle něj vypadala mrtvá Beverley ve vaně strašně.

Zachránila ho dobře živená dáma v květovaných letních šatech, která vzala Barney ho za ruku. „Vadilo by vám moc, kdybych si ho teď odvedla?“ zeptala se Malcolma. „Mám tu starého přítele, se kterým se prostě musí setkat.“ Následoval ji bez náznaku protestu.

„Kdo je ta žena?“ zeptal se Guy Greavese, který si přišel dolít skleničku.

„Val Beaufortová.“

Malcolm nechápal. „Ale vždyť jste mi říkal, že ho opustila.“

„Vrátila se, když ji potřeboval. Val dokáže pomoci v krizové situaci.“

„A co ten mladší a bohatší reklamní magnát?“

„Zdá se, že nebyl tak bohatý, jak předstíral. Ale to mám jenom z klepů. Nic nevím najisto, na rozdíl od vás.“

„Ode mě?“ Malcolm byl zmatený. Šuškal se u Beauforta něco o jeho vztahu s Beverley? Na to by stačily dvě kapky jedu od té ploché jedovaté Karen.

„Minule jste se s Bonanzou trefil,“ opáčil Greaves. „Rád bych věděl, jestli to dneska zopakuje.“

Malcolmovi se ulevilo. Tuhle otázku může zodpovědět se značnou dávkou jistoty. „Položil bych na to všechny peníze, a hodně rychle, Guy, než se jeho kurs začne snižovat.“

Na dálnici Simon stlačil plynový pedál k podlaze. Do Carlislu to měli přes sto dvacet kilometrů, a on Jane slíbil, že to stihnou za hodinu. Dal jí hned na počátku najevo, že podle něj celá tahle expedice nepřinese nic zvláštního. A přece se nepřestal usmívat už od okamžiku, kdy mu dnešní výlet navrhl.

„Je to zatraceně zábavnější než procházet s Tanyou obchody. A taky mnohem levnější,“ pochvaloval si.

Pečlivě naslouchal, když mu Jane vylíčila případ úmrtí Beverley Harrisové a pak záležitost Jamieho Hutchisona.

„Takže se do Carlislu ženeme proto, abychom toho chudáka konfrontovali, a to jenom na základě nějakého případu sériového vraha z roku koně a jedné z teorií vašeho Robbieho.“

„Takhle to přece není,“ přešla okamžitě do útoku. „Pokud si pořádně prohlédnete ty fotografie, tvar Malcolmovy modřiny vás přesvědčí. Je od bezpečnostního pásu, a to na druhé straně vozu než je ta, na které údajně seděl.“ Viděla, že to na něj neudělalo nejmenší dojem. „To je jedno, Jane, den na dostizích se mi zamlouvá. Ukážu vám, jak se tam sází.“

Uvědomila si, že ho ještě neinformovala o nejnovějším odhalení Elizabeth, že Toby s Malcolmem chodili s Amandou zároveň. Nad tím se trochu zamyslel.

„Takže jakou máte teorii?“ zeptal se nakonec.

Dobrá otázka.

„Předpokládejme, že Malcolm s bratrem se dohodli a prostě tu nehodu hodili na Jamieho. A předpokládejme, že Amanda zjistila, kdo ve skutečnosti auto řídil.“

„Jak?“

„To nevím. Spala s ním, možná jí ta jízva připadala podezřelá, proto si objednala čtyři další fotografie.“

„Teď vás nechápu, Jane.“

„Já prostě myslím...“ A najednou jí hlavou bleskl nevyhnutelný sled událostí. „Myslím, že ho vydírala. Napřed jí zaplatil a doufal, že se usídí v Lancashiru s deseti tisíci na spořitelním účtu. Jenže ona se zamilovala do toho strašného Peta a za dva roky se octla na dně bez práce, ale s potřebami, které stály peníze. Pete jí určitě radil, ať se obrátí na Malcolma a zkusí z něj vytáhnout další peníze. A tak mu začali vyhrožovat prozrazením, ty fotografie použili k vydírání. On jim zaplatil těmi penězi, které Pete ukázal Smrad'ochu Barrablovi. Jenže Malcolm se do jejich chalupy vrátil, oba je zabil a peníze si vzal.“

Zavládlo ticho, narušované jen předením motoru.

„Tak co tomu říkáte?“ zeptala se nakonec.

Simon potřásl hlavou. „Jak dlouho vám trvalo, než jste si tuhle historii sesumírovala?“

„Vlastně ani chvílku. Prostě mi to tak do sebe zapadlo.“

„Panebože, vy jste ale paličák, Jane! Jak daleko jste ochotná zajít, abyste se vyhnula řešení, které se nabízí. Totiž že je zabil nějaký dealer.“

Jane se nenamáhala hádkou. Robbie bude na tuhle její teorii hrdý. A navíc – Simon nemá podezřelého, zatímco ona ano. Těšila se, až se Malcolma Priestu zeptá, kde trávil večer pátého listopadu.

„Ale ne,“ zavrčel náhle.

„Co se děje?“ Ani se ptát nemusela. Doprava se před nimi sjížděla do dvou proudů a nad dálnicí zářila červenobílá světla. Práce na silnici příštích patnáct kilometrů.

„Doufejme, že se tam zdrží celé odpoledne,“ zavrčel Simon a zpomalil do kolony. „Můžeme tu uváznout na docela dlouho.“

Joyce dnes zaparkovala na místech pro invalidy zcela záměrně. Clemův vůz s nálepkou pro postižené řídila už dlouho, často – i sama – pocítila nutkání zastavit na vyhrazených místech, dnes to učiní po právu.

Cestou toho moc nenamluvili. Jednou či dvakrát se ho zeptala, jak se cítí, ale on jen odsekl, ať ho přestane otravovat a sklapne, takže se soustředila na silnici vpředu.

Nyní se chystali vystoupit a ona se k němu obrátila. Tvářil se pochmurně.

„Jsi si jistý, že to chceš podniknout, Cleme?“

„Ne, nejsem,“ zavrčel a otevřel dveře. „Ale nehnali jsme se sem takovou dálku jen tak zbůhdarma.“

Nechala si odpověď pro sebe a pomohla mu do nepromokavého kabátu. Napravo byl těžší a ona si všimla, jak nervózně svírá rukou naditou kapsu.

„Proč mi to nedáš?“ zeptala se.

„Co?“

„Tu věc, co máš v kapse. Zastřelím toho malého parchanta.“

Podíval se na ni s pohnutím v šedých očích. „Nemůžu, Joyce. Zavřeli by tě. Na tom, co se stane se mnou, už vůbec nesejde.“

Chystala se protestovat, ale on ji zarazil. „Musím jít,“ oznámil. „Byl to můj syn, a tohle je má práce.“

Přikývla. Aspoň se o to pokusila.

„Kudy?“ zeptala se. Na dostihy přijela poprvé v životě.

Ukázal ke vchodu přes Durdar Road. „Tak pojd', děvče,“ vyzval ji s úsměvem. „Prostě mě následuj.“

Připadal si jako za starých dobrých dnů.

Jamie před dostihem pustil z hlavy všechno jiné. Byl profesionál a dramata osobního života do sedla nepatřila. Koneckonců tenhle vcelku bezvýznamný dostih znamenal pro některé lidi víc než Gold Cup. Třeba pro majitelku koně Joannu Priceovou. Setkal se s ní v padoku a jen těžko zakrývala obrovskou nervozitu. Anebo pro Pippu, která si vzala na starost přípravu překážkáře a která pořád pochybovala o svých vlastních schopnostech a trenérské budoucnosti. A pak tu stál

Dave, dokonalý nováček v dostihovém světě, který měl na přípravě tohoto koně taky svůj podíl.

Ale teď nechtěl myslet ani na lidi, kterých se dostih týká, teď se soustřeďoval na koně pod sebou, se kterým se drobnými kroky blížili ke startu. Gates of Eden dnes uskuteční ve své kariéře velký obrat, přešel totiž z rovin na překážky, ze světa velkých peněz do bojů o pár drobných. Z běhání ve vysokém tempu k vytrvalostnímu závodění. Nás oba dnes čeká skutečný svět, pomyslel si Jamie.

Gates of Eden téhle změně statusu zřejmě nevěnoval pozornost. Sklopil uši a měl se na pozoru. Zřejmě vytušil, v jaké jsou situaci. V posledních letech se sice žádných dostihů nezúčastnil, jenže koně zapomínají jen málo – podobně jako sloni.

Jamie se postavil vedle Carla na Adolfovi.

„Promiň, Jamie, teď je můj,“ křikl jezdec z Ridgemooru. „Já ti ho ale neukrad.“

„Já ti ho přece přeju,“ odpověděl Jamie, přestože pořád cítil stín lítosti. Třeba proto, že nemá naději se svému bývalému koni v cíli přiblížit, jestli si Adolf udržel formu z Newbury.

Netušil přesně, jak dnešní dostih odjede, a Pippa mu dvakrát nepomohla. „Nechám to na tobě,“ oznámila mu. „Znáš ho stejně jako my.“ Prakticky doslova tak zopakovala Rosin názor, který se dověděl před několika minutami.

Jediný, kdo mu řekl něco užitečného, byl Dave. „Rád běhá vpředu. A nerad se nechá předběhnout, pokud cítí, že ostatní vede.“

Naproti tomu Adolf se k čelu nesměl dostat brzy. Jamie věděl, že se ho Carlo pokusí schovat v poli a teprve na poslední půlmíli ukáže, co v Adolfovi je.

Jamie se rozhodl vést Gates of Edena mezi vedoucími koňmi, do čela ho ale hodlal pustit až v okamžiku, kdy nebude vyhnutí. Dobře si uvědomoval, kolik sil koním bere vlnitá dráha v Carlisle, zvlášť když se do kopce přežene tempo. Jestli to půjde, nechá pozici vedoucího zajíce jinému účastníkovi.

Naštěstí se tempa bez váhání ujal místní favorit jménem Climbing Party a vedl čtrnáctihlavé pole dostihem. Gates of Eden ho následoval plný elánu, a kdyby ho Jamie nechal, určitě by převzal vedení.

„Ne, nedělej to,“ šeptal běloušově hlavě pod sebou. „Máš před sebou ještě dlouhou cestu.“

Jet stejného koně v dostihu po těch letech ho nesmírně těšilo. Rytmus a atletický cval mu zůstaly, dnes Jamie navíc věděl, že ho soupeři neporazí závěrečným zrychlením, jak se mu to stávalo na rovině. Otázkou bylo, jak si poradí s dnešní vzdáleností a s překážkami. Čekaly je dvě a půl míle, téměř čtyři kilometry na náročné dráze s měkkým podkladem.

Čtrnáctihlavé pole absolvovalo první pravotočivý okruh. Gates of Eden cválal plný síly na druhém místě, plynule skákal překážku za překážkou a další metry ukrajoval mocným cvałem. Dokonce i kdyby teď dostih nedokončil, dnešní výkon už jeho schopnosti naznačil.

A bělouš navíc ani trochu nesignalizoval, že by mu docházely síly. Naopak – od startu vedoucí Climbing Party začal za úvodní aktivitu platit daň. Na poslední překážce před cílovou rovinou zakopl.

Přišel čas posunout Gates of Edena do čela. „Tak se podívejme, jestli v tobě něco zbylo,“ zašeptal mu a začal koně vyjíždět. Ten k jeho radosti prodloužil krok a na první překážce v rovině se dostal před vedoucího favorita.

Dave s ním odvedl obrovskou práci, pomyslel si Jamie. Gates of Eden teď cválal s chutí v čele, zjevně byl ve svém živlu. Že by si běžel pro vítězství? Ale když se ohlédl doleva od bariéry, pochopil, že je čeká těžký boj. Blížil se k nim Adolf a Carlo v jeho sedle jel jako o život.

Další překážku skočili oba bok po boku a hnali se k té poslední.

Nad ní si Jamie uvědomil, že Gates of Eden je silnější. Nenechá Adolfa, aby se před ně dostal. A černý kůň se v příštím okamžiku propadl. Slyšel za sebou, jak se ho Carlo pokouší zmátořit, ale dostih už byl rozhodnutý.

Gates of Eden vyhrál o šest délek.

Clem věděl, jak Jamieho Hutchisona zastřelí. Měl v hlavě představu, kterou tam nosil už pár let. Dokonce, i když se kolem Hutchisona budou tlačit lidé, mělo by se mu povést dostat se k němu a vystřelit přímo do jeho hrudi. Stejně jako Jack Ruby zabil Oswalda v

zalidněném přízemí dallaského policejního velitelství před těmi dlouhými lety.

Jenže při odsedlávání vítěze se diváci mačkali hlava na hlavě a nehodlali mezi sebe pouštět vetřelce zezadu. Nakonec se Clemovi přece povedlo vmáčknout mezi dva hráče v kožiších hned u hrazení. Pár metrů před ním právě vedli vítěze, vítaného zdvořilým potleskem a ojedinělými nadšenými výkřiky majitelů. Žokej sklouzl ze sedla a objal ženu, ve které Clem poznal Hutchisonovu sestru.

Chvíli si pohrával s myšlenkou na vytažení zbraně a jeho zastřelení z místa, kde právě stál. Na tři metry ho přece nemůže minout.

Rukou v kapse sevřel zbraň, ale nechal ji na místě. Vystřelil z ní jen jednou, na blatech, před dlouhými lety. Pamatoval si ohlušující výstřel a zpětný odraz, a také to, že nedokázal trefit plechovku od limonády na podobnou vzdálenost, jaká ho teď dělila od cíle. Jeho jedinou šancí je dostat se co nejbliž. Jedna střela doprostřed hrudníku a bude to vyřízeno.

Clem počkal, dokud žokej nedomluvil s nadšenou majitelkou a neproběhlo fotografování. Pak se zástup začal rozcházet. Tlak z obou stran zmizel a on teď dokázal rukou pohybovat volněji. Žokej se sedlem kráčel proti němu. Najednou k němu měl sotva metr. Přišla Clemova chvíle.

Jenže jeho ruka se nepohnula. Zbraň se zachytila v záhybech kabátu. A v plicích mu scházel vzduch, což paralyzovalo celé tělo.

Hutchison ho minul a spěchal do věznice.

Clemova příležitost k pomstě za synovu smrt byla ta tam.

Jamie se právě převlékl, když se dověděl, že ho hledá nějaký plešatý chlapík. Dava našel před věznicí nad obrovitým batohem se srolovanou karimatkou.

„Blahopřeju ti,“ volal na něj Jamie. „Tvůj první čtyřnohý vítěz!“

Dave zavrtěl hlavou. „Se mnou to nemá nic společného. Udělals to ty a ten kůň.“

„Tak to nazývejme týmová práce. A kam se chystáš s touhle výbavou? Odjíždíš vylézt na Everest?“

Byl to vtíp, přirozeně, jenže Dave se ani neusmál.

„Vracím se na jih. Přišel jsem tě jenom pozdravit a tohle ti předat.“
Jamie si od něj vzal klíče. Patřily k Pippinu landroveru. Netušil ale, jestli předtím správně slyšel.

„To je pěkně narychlo, nemyslíš? A kdy se vrátíš?“

„Víš..., já nevím. Zůstaneme ve spojení. Bylo to skvělý, kámo. Loučit se vítězně, to je dobrej konec.“

Jamiemu konečně zapadla správná kolečka. Dave se chystal zmizet navždy. Jamie zůstal jako přimražený.

„Počkej, kamaráde, a co tomu říká Pippa?“

Dave se podíval stranou. „Já doufal, že bys jí to moh vyřídit. Řekni, že jsem jí za všechno vděčný.“

„Řekni si jí to sám, takhle přece nemůžeš odejít.“

Jenže Dave už zvedal batoh na záda.

„Bude se zlobit, Dave, jak jí to mám vysvětlit?“

Dave mu podal ruku. Jamie ji zdráhavě stiskl.

„Bylo to tu fantastický, hodně jsem se naučil.“

„A kam máš namířeno?“

„Taxíkem do města, vlakem do Londýna.“

„Neodcházej takhle, Dave. Počkej a promluv si s Pippou, aspoň se s tebou rozloučíme, jak se patří.“

Jenže vysoký muž už od něj odcházel.

V Malcolmovi se vařila krev. Waltrovi se nemohl dovolat, tak místo něj zkusil otcovo číslo.

„Došla mu pára. Už měl vyhráno, a pak se zastavil.“

„Vím,“ opáčil Toby.

„Ale takhle se to stát nemělo.“

„Jsou to jenom koně.“

„Ale nech si to, tati. Víš přece, o čem mluvím. Nezaběhnul tak jako minule, a něčí zadek potřebuje pořádně nakopat.“

„Už jsem ho našel, Malcolme. Tvrdí, že výsledky se nedají garantovat.“

„Já ale měl za to, že právě za ně ho platíme – za vítěze s garancí. Nakopu ho taky, hned jak s ním skončíš.“

„To neuděláš. Jedno selhání se může vyskytnout. Příště si to vynahradíme.“

„To bychom tedy měli, jinak toho náfuku zadupu do země.“ A myslel to vážně. Každý, kdo Malcolmůvi Priestovi zkřížil plány, bral otázky života do vlastních rukou.

„Pippo, Dave odešel. Tohle mi nechal.“ Jamie jí podal klíče od landroveru. „Poprosil mě, ať ti vyřídím, že jede do Londýna. Nadobro,“ dodal.

„To nemůže udělat.“

„Ale ovšemže může.“

„Kdepak, nemůže. Takhle ne. Dokud si se mnou nepromluví.“ Tvář se jí zbarvila dočervena.

„Může si dělat, co se mu zachce. Nepodepsali jsme s ním žádnou smlouvu, ani nic takového. Nemůžeme ho u nás držet proti jeho vůli.“

„K čertu s tím.“ Přeshlapyvala z nohy na nohu, jako to dělávala před maminkou, když ji nenechala jít večer ven. „Vysvětlil ti důvod?“

„Ne, to neudělal.“

„Předpokládám, že ses ho na to zvlášť nevyptával. Kam zmizel?“

„Povídal, že chytne taxík do města.“

Vytrhla mu z ruky klíčky. „Najdu ho. Jestli vážně chce odejít, odvezu ho na nádraží, ale napřed mi vysvětlí, co mu táhne tou pitomou velkou hlavou.“ A zmizela beze slůvka pozdravu.

Pippa zastavila s landroverem na stanovišti taxíků a vyskočila. Dave tu ještě čekal. Sázkari většinou závodističtější neopouštějí uprostřed programu, taxikáři to vědí.

„Nastupte si!“ křikla na něj.

„Ahoj, Pippo,“ zamumlal nešťastně.

„Nastupte si, vezmu vás na nádraží.“

„To je v pořádku, já si počkám.“

„To tedy ani trochu není v pořádku!“ Chytla ho za paži a táhla k autu. „Dovnitř!“ vyštěkla.

Provedl, co mu bylo řečeno.

Po čtyřiceti minutách zastavování a rozjíždění nárazník na nárazníku v jediném jízdním pruhu se Jane se Simonem přece jenom dostali z

dosahu prací na silnici. Otvíral se jim výhled na prázdnou tříproudovou dálnici. Simon si počínal jako každý jiný frustrovaný motorista a stlačil plynový pedál až k podlaze. Vyrazili se zakvilením pneumatik.

„Co to mělo znamenat?“ stěžoval si. „Neviděl jsem ani jediného dělníka, ani jednu fungující mašinu.“

„Jedete sto šedesát, Simone.“

„To mi chcete dát pokutu, nebo co?“ Při všem vzteku přece uvolnil nohu na plynu.

„Uklidněte se,“ zopakovala Jane. „Stihneme tam dorazit na čtvrtý dostih.“

Malcolm Priest by neměl opouštět závodiště příliš brzy.

Jamie opustil šatnu s taškou v ruce. Gates of Eden byl dnes jeho jedinou jízdou, a to mu bylo líto. Než vstoupil do vážnice, vůbec si neuvědomoval, jak moc mu tohle místo v době nucené pauzy chybělo. Překážkoví kolegové ho vítali jako ztraceného syna, přestože do jejich bratrstva patřil sotva pár týdnů. Dnes se mu povedlo odjet vynikajícího vítěze, aspoň část střípků jeho života tedy zapadla na to pravé místo.

Cítil se tak, že by se klidně posadil na jedno z nevypočitatelných zvířat Irene Boltové. Jenže dnes se nikdo po náhradním jezdcí nesháněl a on neměl tušení, jak se dostane domů. Jestli se ale Pippa už neobjeví, může cestovat s koněm. Rozhodl se, že se na něj půjde podívat, a možná odloží tašku do přepravníku.

„Hej, Jamie!“ Švagr si k němu razil cestu zástupem diváků se širokým úsměvem. „Odjels to ohromně, nádherná podívaná.“

„Díky.“ Upřímná gratulace k úspěchu, kterého dosáhl na úkor jeho vlastního koně, Jamieho dojala. Potřeboval si však s Malcolmem něco vyjasnit, a možná teď nastala ta pravá chvíle. „Mohli bychom si někde promluvit?“

„Ale jistě.“

„Myslím o té nehodě. Naší nehodě.“

Malcolm se mu podíval do očí. „Ovšem. A kam spěcháš?“

„Šel jsem se podívat, jestli pro mě budou mít místo ve voze s koněm. Pippa mi ujela, a já se musím nějak dostat domů.“

„Už se chystám pryč. Pojed' se mnou, promluvíme si cestou.“
Proč ne? Dávalo to dokonalý smysl.

„Nemůžu uvěřit, že jste se vydal do Londýna, aniž byste mi řekl jediné slovo.“

Pippa si na Davovi chladila žáhu, a on jí to neměl za zlé. Seděli v landroveru před nádražím, do odjezdu vlaku scházelo dvacet minut. Ale bude to náročných dvacet minut.

„Podívejte se mi do očí, Dave a vysvětlíte mi proč.“

Pokrčil rameny a zůstal zticha.

„Společně jsme zrovna vybojovali první úspěch a vy se chcete vypařit. Proč?“

Totéž pořád dokola opakovala od okamžiku, kdy nasedl do vozu.

„Už ne, Pippo, prosím, nemůžu to vysvětlit.“

„Protože nechcete. Co jsem vám provedla?“

„Nic, vážně. Jste skvělá, a já jsem s vámi moc rád pracoval, jenže přišel čas věnovat se něčemu jinému.“

„A čemu třeba? Tvrdíte, že máte své plány, ale jaké? Řekněte mi jeden pořádný důvod, dám vám sbohem a popřeju hodně štěstí.“

Beze slova se díval z okna.

„Copak to nevidíte?“ vykřikla. „Vzdáváte něco, do čeho jste se sotva pustil. Utíkáte, a já nechápu vaše důvody. Pro Kristovu spásu, Dave, dlužíte mi odpověď. Proč?“

Ještě sedmnáct minut. Blížilo se to agónii, ale nějak to zvládne.

Nehodlal se svěřovat, že odchází kvůli ní. Jakmile se doslechl, že je to s jejich manželstvím nahnuté, usídlila se mu v hlavě naděje. Jenže ta přerostla v něco, co nedokázal dál snášet. Věděl, že kdyby s ní dál pracoval, brzy by se do ní zamiloval až po uši – a proč by to dělal? Nemělo to smysl, vždyť patřila k tomu náfukovi Malcolmovi.

A navíc, kdyby tu zůstal, určitě by Pippě jednou pověděl o tom, jak viděl Malcolma s Beverley, ať jí je země lehká. A to přece nesměl, ze zkušenosti věděl, že posla zlých zpráv se vždycky každý rád zbaví.

Ještě patnáct minut. Připadaly mu jako věčnost.

Jamie s Malcolmem procházeli davem, který se hromadil před tribunou v očekávání dalšího dostihu. Malcolm si dění kolem bookmakerů prakticky nevšiml, myšlenky mu letěly napřed.

Potkalo ho pořádné štěstí, že Jamie potřebuje svězt. Líp by to ve zdejších podmínkách sám nenaplánoval. Na plánech se mohlo něco pokazit – vlastně zpravidla se na nich něco pokazilo.

Pozoroval ustaraný výraz v Jamieho tváři, rozhodně nevypadal jako někdo, kdo právě zvítězil s koněm nabízeným v kursu 10:1, a to navíc ve velkém stylu. Tvářil se spíš jako chlapík, který se chystá klást řadu nepříjemných otázek.

Malcolm potřeboval Jamieho dostat ze závodiště co nejdřív, aby je spolu zaznamenalo co nejmíň lidí – tedy takových, kteří by je spolu viděli odcházet. Zatím mu všechno vycházelo, kolem nich byl hustý divácký dav. Člověk se nikde neztratí tak dokonale, jako právě mezi spoustou lidí.

Joyce vyplašilo, jak moc Clem za těch pár minut zesinal. Těžce lapal po dechu, nadechnutí mu zabralo celou věčnost. Našla mu místo poblíž stanice první pomoci – kdyby bylo nejhůř, mohli tam dostat dýchnout kyslíku.

Něco si mumlal.

„Já tě neslyším.“ Přisunula ucho až k jeho ústům.

„Pohnojil jsem to, Joyce.“

„Jak to myslíš?“

„Šel přímo ke mně. Mohl jsem ho dostat, ale nezvládl jsem to. Moc mě to mrzí.“

Joyce to mrzelo rovněž. A navíc se cítila podvedená. Tak to bylo. V mizerné náladě se podívala před sebe. A tam spatřila dva muže, právě se oddělili od davu přešlapujícího kolem bookmakerů. Jeden byl vysoký, se širokými rameny a pískovými vlasy, ten druhý menší, s taškou přes rameno. Procházeli právě kolem, když se jí povedlo oba zařadit. Jame Hutchison a jeden z těch dalších v autě, Malcolm Priest. Mířili společně na parkoviště, Jamie Hutchison za pár minut zmizí a s ním i jejich poslední šance na spravedlnost.

Bratr na lavičce pořád opakoval své omluvy. Muž, který mohl vykonat pomstu, jenže momentálně zlomený vlastním neúspěchem.

„Cleme,“ oslovila ho hlasem, který si vyžadoval pozornost. „Napadlo mě něco, co jsem ti o Marii neprozradila. Scházela se s Jamieem Hutchisonem.“

Tohle ho probralo. „Jak to myslíš, že se scházela?“

Tvář mu začala rudnout a oči se zaleskly, známky kolapsu zmizely v jediném okamžiku. Dokázal si velmi dobře představit, k čemu mohlo dojít.

„Hutchison je támhle, se svým bratrancem. Míří na parkoviště.“

Clem neztrácel čas dalšími slovy. Vstal a pomalu ale jistě se sunul naznačeným směrem.

Joyce ho vzala za paži. Když to bude potřeba, zkusí ho zase postrčit, jako ho postrkovala celou cestu až sem.

Jamie spustil hned, jak se vymotali z doslechu cizích lidí, přesně jak Malcolm čekal. Nasadil takový ten výraz člověka, který má na srdci něco neodkladného.

„Nevím, jak bych ti to vysvětlil, Male, ale... Víš o tom, že se mi v poslední době zdají sny o té naší nehodě?“

Malcolm to věděl dost dobře.

„Pěkně mě štvou, a zdá se, že nemají konec. Netuším, jestli jsou o tom, co se skutečně stalo. Doktor tvrdil, že se mi paměť může vrátit. Co když se to seběhlo tak, jak říká ten sen?“

„A o čem se ti zdá, Jamie?“ Potřeboval to vědět.

„Neuraz se prosím, Malcolme. Zdá se mi o nás všech v autě – o tobě, mně a Richardovi. Jenže já přitom neřídím. Ty sedíš za volantem.“

Mezitím dorazili na parkoviště a kráčeli bok po boku kolem řady vozidel. Jamie zaujatě pokračoval ve vyprávění.

„A pak se mi zdá o tom nárazu a jak mě s Richem taháte ven. Oba si myslíte, že jsem po smrti.“

„Chvilku to vypadalo, že máš všechno za sebou.“ *A je zatracená škoda, že se to vážně nestalo – ušetřila by se spousta starostí.*

„A protože jste si s Richem mysleli, že jsem po smrti, rozhodli jste se všude tvrdit, že jsem řídil já.“

Malcolm se přinutil k úsměvu. Dostali se až k jeho BMW a on otevřel kufr. „Hod' si tam tu tašku.“

Jestli dostane Jamieho odtud a z hlavní silnice, nějak se s ním už vypořádá. Pojedou vyhlídkovou silnicí s vysokými propastmi. Najde se tam pár míst, na kterých tělo nikdy nikdo nenajde. Půjdou se nadýchat čerstvého vzduchu a on Jamieho sejme. Ten člověk zůstal tak neskutečně důvěřivý – jak může někdo takový přežít vězení?

Malcolm otevřel dvířka na řidičově straně. Jamie z té druhé pořád něco povídal.

„Připadám si strašně, že jsem s tím začal. Vždycky ses ke mně choval skvěle, Male. Navštěvovals mě za mřížemi, poskytls mi domov. A navíc jsi mi půjčil ty peníze.“

„Asi se z tebe za chvíli rozbřečím. Ted' sklapni, a vlez do auta. Prosím.“

Policejní vyšetřovatelé se zpravidla nestávají svědky zločinů – bývají k nim povoláni až při jejich řešení. Ale každé pravidlo s sebou nese výjimky.

Jane se Simonem se nakonec na závodistišti dostali a půldruhé hodiny strávili nevědeckým hledáním jehly v kupce sena. „Nikdy bych netušil, že se tu uprostřed týdne může se jít taková návštěva,“ poznamenal Simon. „Copak všichni tihle lidé nemusejí do práce?“

„Zřejmě to jsou všechno učitelé z Lancashiru,“ opáčila trpce Jane.

Skutečnost, že Malcolm Priesta nikdy neviděli živého, jim pátrání neulehčovala. Vyzbrojili se fotbalovou fotografií („No dobrá, vážně to vypadá jako modřina,“ připustil Simon) a internetovým portrétem Malcolm s Jamiem na cestě k soudu, ale ani tak nestáli před snadným úkolem.

Jane zavolala Colinu Stewartovi a zeptala se, jestli tuší, jakým autem Malcolm Priest jezdí. Za pár minut se jí ozval zpátky – prý černým BMW. Navíc dodal poznávací značku. Jane si pomyslela, že mladému detektivovi dluží jeden nebo dva drinky.

„Pokud jeho vůz najdeme, aspoň poznáme, že nám nikam neujel,“ oznámila Šimonovi.

Simon si ji sardonicky prohlížel. „Ale tady je přece několik parkovišť. Radši bychom si měli hlídat východy. Anebo pánské záchodky.“

Jane si jeho odpovědi nevšímal a vydala se za procházejícím pořadatelem. O pár okamžiků později už Simona táhla od bookmakerů a tribuny. Před nimi stály řady vozů zaparkovaných přímo u dráhy.

„Tady parkují trenéři a majitelé koní. Vsadím se, že tu zaparkoval i on.“

Rozhlédli se po stojících vozech.

„Zatraceně, Jane!“ vykřikl Simon. „Tamhle je!“

Spatřila ho ve stejném okamžiku. Vysoký, s rozložitými rameny, stál u otevřených dveří černé limuzíny, přes střechu se díval na menšího muže. Jamieho Hutchisona.

Výhled na žokeje jí zakrýval velký urostlý chlapík, pohyboval se těžce za podpory široce stavěné ženy středního věku. Sunuli se přímo k BMW.

Jane se soustředila na Malcolma Priesta. „Rychle, Simoně,“ a s těmi slovy vykročila. „Než nám ujede.“

Clemův dech hvízdal a chrčel v nemocných plicích tak nahlas, že ho téměř ohlušoval. Hutchison ho určitě zaslechne, jak se blíží jako parní mašina.

Dostal se už blízko, scházela mu sotva délka jednoho auta. To stačilo. Ruce měl jako z olova, když je zvedal i se zbraní. Připadal si jako ve zpomaleném záběru.

Držel pistoli před sebou oběma rukama, jak to vídal ve filmech, a mířil na žokejův zátylek. Muška se mu v roztřeseném sevření třásla.

Musel si pospíšet.

Donutil se pevně sevřít zbraň.

„Tak si nastup, kámo, chci odjet, než tu vznikne zácpa,“ pobízel netrpělivě Malcolm.

Jamie otevřel své dveře. Cestou bude na rozhovor spousta času.

Sklonil se, že nasedne, když uslyšel mohutný výbuch. Bomba, pomyslel si hloupě.

Ozvaly se další rány, a pak i řinkot rozbitého skla. Jamie se ve voze schoulil k podlaze, obličej přitisknutý ke gumovému koberečku. Někde blízko se ozývaly výkřiky a zvuky rvačky.

Jasný hlas zvolal: „Policie! Ani hnout!“ ale slova sotva rozlišoval. Celou pozornost věnoval výhledu otevřenými dveřmi na místě řidiče. Na zemi ležel s mokvající rudou dírou na krku jeho švagr a dobrý přítel v jedné osobě, Malcolm, a nevidoucíma očima sledoval oblohu.

Vlak už se konečně objevil, díky bohu. Dave už nemusel udělat nic víc, než Pippu rychle pohladit po tváři, naskočit do vagónu a navěky jí zmizet ze života. Slíbil sice, že zůstane v kontaktu, neměl však nejmenší úmysl tenhle slib dodržet. Bude to tak nejlepší pro všechny.

Před pěti minutami vzdala svůj výslech, ale odmítla odjet. Místo toho ho doprovodila na nástupiště a on cítil, jak z ní sálá ublížené zklamání.

„Tak, a je to tady,“ ohlásil a obrátil se k ní.

Ozval se její mobil a ona se podívala na číslo. „To je Jamie,“ informovala ho. „Asi má starost, kde jsem skončila.“

Dave zvedl batoh. „Tak ho za mě pozdravujte.“

Chvilku naslouchala hlasu z telefonu. „Řekněte mu to sám, rád by s vámi mluvil.“

Dave si přístroj zdráhavě vzal. S Jamiem už si všechno vyříkali. Pasažéři směřující do Carlisle vystupovali z vlaku, někteří opatrně skládali na nástupiště zavazadla. Jejich následníci na cestě k jihu ta svá netrpělivě házeli do vlaku. Zbývala mu trocha času.

„Ano, Jamie?“

Poslouchal s rostoucí pozorností. A nedůvěrou. Pasažéři ukončili nástup a dvířka vagónů se začala zavírat.

Pippa ho zatahala za paži. „Ujede vám to.“

Zamáčkl telefon a ukázal jí na lavičku. „Posaďte se, Pippo.“

„A co váš vlak?“

„Vlak pusťte z hlavy. Prostě si sedněte.“

„Vy jste si to rozmyslel? Nakonec přece zůstanete?“

Přikývl a její tvář se rozzářila.

Tohle bude těžké. Sledovali odjíždějící soupravu. A když utichl veškerý ruch, řekl jí o Malcolmovi.

EPILOG

Hrozná škoda, že mrtvého nemůžete postavit před soud, uvažovala Jane. Malcolm Priest už sice nebyl mezi živými, spravedlnost však přece volala po zveřejnění jeho zločinů.

Jenže mrtvolu mohli předvolat k soudu těžko, a tak museli vést proces proti napůl mrtvému muži. Clem Kirkstall prodělal infarkt den poté, co se pokusil zastřelit Jamieho Hutchisona, a od toho okamžiku ležel pod policejním dohledem v nemocnici. Lékaři nepovažovali za pravděpodobné, že by se dožil předvolání do lavice obžalovaných.

Jane po událostech na závodisti v Carlislu měla spoustu práce. V jejích rukou se soustřeďovala tři vyšetřování tří různých vražd v různých regionech, a byla proto velmi žádaná.

„Uvažuju, jestli nemám dát výpověď a napsat knihu,“ oznámila Simonovi, který vstoupil do ložnice s podnosem naloženým lákavě vonící snídaní. Oblečený byl jen v boxerských šortkách od Calvina Kleina. Ona sama – jak mu včera v noci odhalila – dávala přednost spánku po způsobu Marilyn Monroe – oděná jen ve svém parfému.

„Jakou knihu?“ zeptal se a pustil se do rozmísťování šálků na kávu a talířů po nočním stolku. Zdálo se, že vykouzlit taky pomerančový džus a croissanty. Na tohle by si dokázala zvyknout.

„Literatura faktu. Příšernosti Malcolma Priesta. Sehnala jsem o něm tuny materiálu. Věděls, že z armády odešel po nehodě v obrněném transportéru? Přejel jednoho z vlastních lidí. Nikdy neřídil dvakrát bezpečně.“

Simon se vrátil na své místo v posteli.

„Najde se pro mou osobu v tom eposu taky místo?“ zajímal se.

„Ty jsi ten skeptický Pan Chytrák, který odmítal naslouchat brilantním postřehům své kolegyně a nadřízené, tedy mě. Na konci se ovšem blýskneš.“

A taky se blýskl. Bez Simona by všechny její úvahy o Malcolmovi zůstaly v oblasti divokých spekulací. Právě on jí připomněl několik předmětů z původního místa činu, které zůstaly zachovány v naději na získání DNA k porovnání s pachatelovými stopami. Mezi předměty nechyběly cigaretové nedopalky, použité papírové kapesníky a plechovky od nápojů, většinou pozahazované hasiči a zvědavci, kteří se na místě při požáru shlukli.

Jenže Simon neúnavně v laboratoři pátral po dalších a dalších možnostech, až nakonec skutečně objevil Malcolmovu DNA na zbytku žvýkačky nalepeném na chodníku před domkem. Právě tenhle důkaz přiblížil Janiny fantazmagorické teorie k reálnému základu.

Potvrzení Malcolmovy viny na smrti Alana Kirkstalla tolik úsilí nestálo. Richard Priest nedokázal čelit policejnímu nátlaku a přiznal, že tehdy v noci řídil jeho bratr. Lhal v jeho prospěch, aby ho chránil. Nekryl už ani svého otce, který oba bratry po nešťastné události podporoval, a tak společně čelili obvinění ze spiknutí za účelem oklamání spravedlnosti. Škoda, že Malcolma k tomu procesu předvolat nemohli. Jane svým způsobem Richarda litovala. S takovým otcem a bratrem pro něj určitě muselo být nesmírně těžké plout někdy proti proudu.

Nejvíce sympatií však Jane věnovala Clemovi. Od kolegů v Cumbrii se dověděla, že když ho lékaři konečně uvolnili k výslechu, zůstával plný lítosti a smutku. Věřil, že zastřelil nepravého.

S velkým potěšením se k němu vydala na návštěvu se zprávou, že svého syna přece jenom pomstil – i když vlastně jenom náhodou.

„Marie mi tvrdila, že to Jamie neprovedl,“ šeptal Clem tak tiše, že se nad něj musela naklonit, aby rozuměla slovům. „Já jí nevěřil.“

„Ale to byste měl, mluví pravdu.“

„To jsem pitomec,“ odpověděl, ale ona tak docela nesouhlasila. Viděla v něm svým způsobem hrdinu.

Obrátila se k Simonovi, seděl vedle ní v posteli. „Ty nebudeš jíst?“

„Větší zábava je pozorovat tebe,“ oznámil jí a po očku sledoval, jak se jí drobečky croissantu usazují na prsou. Začervenala se. Všechno se vyvíjelo líp, než si troufla očekávat. Včera se konečně setkala s Colinem Stewartem, který ji informoval, že soud chystá přešetření příčiny smrti Beverley Harrisové.

„Malcolm ji určitě zabil,“ vysvětloval, když se usadili. „Přesně tak, jak jste naznačila. Moc to na mě zapůsobilo, madam.“

Oslavnou větu přijala důstojně. Vypadal ještě mladší, než si ho představovala, nedalo se však popřít, že uměl vzít za práci.

„Objevili jsme svědka, který večer před smrtí slečny Harrisové spatřil nedaleko jejího bytu muže vystupujícího z tmavého BMW. Je to starší paní, bydlí za rohem. Zřejmě ráda nakukuje do cizího soukromí, ale pro nás má teď cenu zlata.“

Jane přitakala. „Všetečné staré dámy jsou občas cennější než nejlepší technika.“

„Tak tahle paní Thomsonová si sice nevybavuje toho muže, všimla si ale, že nese obrovskou kytici. Růže s karafiáty, tak to říkala, bílé a rudé. Jamie Hutchison si vzpomněl, že když tehdy večer přišel švagr domů, přinesl velkou kytici – prý na usmířenou se svojí ženou, s kterou se předtím pohádali. Paní Priestová nám květiny potvrdila – karafiáty a růže – a přiznala i tu hádku. A co myslíte, proč se hádali?“

Na její odpověď ani nečekal. „Beverley Harrisová zavolala paní Priestové a prozradila jí, že jí Malcolm dělá návrhy. Podle ní přirozeně zůstalo u návrhů. Kromě svědectví Karen Robinsonové jsme objevili stopy Malcolmovy DNA a jeho otisky po celé ložnici.“

„Dobrá práce, Coline. Už jste mě přesvědčil.“

„Počkejte, to není všechno.“ Moc jí chtěl vyličít celou věc komplexně. „Vzali jsme si k testům některé jeho šaty a v kapse kalhot jsme objevili klíček. Patřil ke koupelně v bytě Beverley Harrisové. Zřejmě si ho schoval, když zamířila do vany, to pro případ, že by se před ním chtěla zamknout. A pak ho zapomněl vrátit.“

„Fatální chyba. Vrazi se obvykle nějaké dopustí. Ale předpokládám, že z toho by se nějak vykroutil.“

Colin potřásl hlavou. „Kdepak, ani nápad. Šel jsem po něm. Dostal bych ho, kdyby se ten hlupák nenechal zastřelit.“

„Ty jsi z toho Colina celá vedle,“ nadhodil Simon včera večer, když mu líčila jejich schůzku.

„To jsem,“ ujistila ho a posadila se na místo, kde jí prostřel k večeři.

„Neměl bych žárlit?“ Vytáhl z trouby cosi voňavého – z její trouby, kterou používala jen na ohřívání talířů s mraženými jídly.

„Šíleně,“ ujistila ho a upila z vína, které jí nabídl. „Každý mladý muž pro mě znamená pokušení. A tak bys radši neměl ustupovat od svých zvyků.“

Postavil se za ni a obě ruce jí položil na ramena. Prsty zabořil do kůže pod krkem. Zachvěla se rozkoší.

„Ovšem, šéfko,“ špitl jí do ucha.

Stáli na počátku čehosi hezkého, a oba si to uvědomovali. Pokoušeli se zůstat nohama na zemi, ale dařilo se to jen s obtížemi.

„Panebože, mami,“ stěžoval si Robbie, když se Simonem hodinu telefonovala. „Ty ses do něj zamilovala, ne? Tak si to aspoň přiznej.“

Jenže ona by si to nepřiznala.

Dohadovala se, že Tanya Simona trápí obdobně.

Dnes tedy spolu strávili celou noc, vyžádala si ale spoustu příprav – nemuseli si jen zesynchronizovat své kalendáře, ale taky mladým museli zajistit náhradní péči.

Tanya s Robbiem udržovali na první pohled dospělejší vztah než jejich rodiče. Jane je ještě nenačapala ani při polibku na zápraží. Poslouchali stejnou hudbu, Robbie Tanyu učil zlepšit se v šachu a na Tanyin návrh se společně vydali na výlet k jeho babičce.

Jane tím překvapili a potěšili. „Jak jsem tě poslouchala, měla jsem dojem, že tvá dcera je posedlá po večírcích a tancovačkách,“ řekla Simonovi. „Ale teď se z ní stává spíš matka Tereza.“

Pokrčil rameny – nerozuměl ani jednomu.

Zalehli tedy do postele, oděni téměř jen do svého štěstí. A vyděšeně poslouchali, jak se otvírají vchodové dveře v hale.

„Ale ne, Robbie se vrací,“ vykřikla Jane, vyskočila z postele a nahnátla župan. „Budeš tu muset zůstat, Simoně.“

Ale už bylo pozdě.

„Mami?“ Zaklepání doprovázelo suverénní otevření dveří. S Robbiem za nimi stála Tanya.

Chytili je při činu.

Jamie se usadil na schůdkách Davová karavanu a škrábal Matildu na uších. Chtěla s ním jít na procházku, ale on se ještě nehodlal zvednout, na někoho tu čekal. A kromě toho to bylo krásné mírumilovné místo. Už chápal, proč to tu Dave tak miluje.

Malcolmova smrt přišla jako výbuch bomby, následovaný dalšími explozemi. Jamiemu se ani po všech policejních důkazech nechťelo tak docela věřit, že Malcolm byl něco jiného než obětavý a laskavý švagr, chlap, na kterého se dalo ve všem spolehnout.

„Měl jste obrovské štěstí,“ oznámila mu soucitná policistka. „Štěstí, že jste s Malcolmem neodjel ze závodíště, když jste mu předtím prozradil, že se vám vrátila paměť. Dost možná by se vás pokusil cestou domů nějak zbavit.“ Tomu se jen těžko věřilo.

„Tak si to promyslete. Už se zbavil tří lidí, které považoval za nepřijemné. A vy jste představoval největší hrozbu. Podezírám ho, že kdyby u toho nestál jeho bratr, byl by se na místě postaral, abyste tenkrát nehodu nepřežil.“

K tomu neměl Jamie co dodat.

„Přirozeně – není to nic víc, než podezření. Chybějí mi důkazy.“

Ke spoustě dalších věcí se důkazy našly, a Jamie nevěděl, jak se s tím vším vyrovnat. A pro Pippu to bylo ještě horší – zjistila, že sdílela život s vícenásobným vrahem.

Naštěstí měli po ruce Dava – o plánovaném odjezdu na jih už se ani nezmínil, a pak tu byli koně. Pippa strávila první den v posteli nadopovaná sedativy, nazítří však vstala první ze všech. Život ve stájích se nezastaví ani po takovém lidském dramatu. Zvířata zůstávají na prvním místě.

A tak se tím nějak protloukali. Policisté se v domě probírali Malcolmovými věcmi a vyžadovali od nich dlouhé rozhovory, aby si vyjasnili, k čemu vlastně došlo. Všichni tři i se stájovým personálem odváděli nejlepší práci a kupodivu se jim dařilo dobře. Pippa prožívala svůj neúspěšnější start do rovinové sezóny a musela dokonce odmítat majitele, kteří by k ní rádi umístili koně. Běh věcí jí někdy připadal nesmírně podivný.

Den po Malcolmově smrti Jamie neměl představu, co bude dál, a právě tehdy mu zavolal Bertie Brooks. Takže nakonec se jeho bývalý agent přece ozval. Když se nad tím zamyslel, došlo mu, že Bertie si nikdy nic nenačasoval líp.

Jamie se choval zdvořile, ale dospěl ke skálopevnému rozhodnutí. Nehodlal svoji dostihovou kariéru svěřit do rukou někoho, komu nevěří. Kde zůstal Bertie, když opouštěl Garstone a netušil, jestli se mu někdy do dostihů povede vrátit? Raději by se nechal zastupovat ryzím amatérem, který by za něj dal ruku do ohně.

„Dave,“ napadlo ho. „Nechtěl bys mi dělat agenta?“

„A co by to obnášelo?“

„Obvolávat trenéry a shánět mi jízdy. Kontaktovat je dřív, než se k nim dostane někdo další. Stát za mnou a tvrdit jim, že jsem nejlepší žokej v téhle zemi.“

„To je přece pravda, kámo, to bude hračka.“

Tenhle problém tedy vyřešil.

Matilda radostně vyštěkla a Jamie vzhlédl. Že by na kraji pole ucítila lišku? Každopádně to nebyl ten, na koho čekal.

Matilda se uklidnila a položila mu hlavu na koleno.

Vanessa zmizela. Dnes se měla vdávat, jenže nad celou věcí se najednou zavřela voda. Po celé Richardově ostudě se nikdo nedivil. Ale Jamie věděl, že pravý důvod byl jinde. Vanessa se mu svěřila, že Richard svatbu odvolal ještě před Malcolmovou smrtí. Dobře věděl proč, a nebýt ostatních skutečností, asi by si připadal provinile. Jenže teď žádnou vinu necítil.

„Bude ti líp bez něj,“ ujistil ji. „Proč by měl žárlit na to, jestli jsme spolu před pár lety něco měli?“

„Máš pravdu,“ souhlasila. „Možná se na pár týdnů vrátím do Austrálie. Nechci se tě dotknout, Jamie, ale chlapi jsou tam pěkně ostří.“

Podíval se na hodinky. Marie měla zpoždění. Věděl, jak těžko se jí daří sladit si denní program. Do nemocnice za otcem to bylo daleko, spoustu času trávila s tetou Joyce. Tu jen těsně minula obžaloba z napomáhání vraždě, ale zřejmě se z ní už definitivně vyvlékla. Situaci ještě komplikovalo, že zamýšlenou obětí útoku byl právě on. Marie to měla těžké.

Matilda nastražila uši a bleskově odběhla. Zmizela z dohledu, ale hned se ozval známý hlas, který se s ní vítal.

Uběhlo pár vteřin, v nichž bojoval s touhou vydat se za Matildou. Tenhle okamžik miloval ze všeho nejvíc – když Marie prošla brankou a blížila se k němu, na rtech plachý úsměv a v hustých vlasech odrazy slunce.

Tenhle okamžik jako právě teď.